PREMIUL PENTRU ROMAN ISTORIC ALFONSO AL X-LEA

JULIO MURILLO

SHANGRI-LA

CRUCEA DE SUB ANTARCTICA

www.virtual-project.eu

SUSPANS

Julio Murillo Llerda (n. 1957), scriitor, ziarist, director de creaţie şi expert în comunicare, a coordonat şi a condus numeroase publicaţii şi reviste de informare, precum şi programe de radio sau campanii publicitare.

A debutat în forţă pe tărâmul prozei cu *Lacrimile lui Karseb. Constantinopol, 1453, opera prima(2005),* finalistă a Premiului pentru Roman Istoric Alfonso al X-lea. Au urmat romanele *Porţile Paradisului. Misterul crimelor de la catedrala din Florenţa* (2006) şi *Apa şi Pământul. Maraton, Termopile, Salamina şi Plateea* (2007) – în pregătire la Editura Nemira). *Shangri-La. Crucea de sub Antarctica* este prima sa incursiune în thrillerul istoric, recompensată în 2008 cu Premiul pentru Roman Istoric Alfonso al X-lea, una dintre cele mai prestigioase distincţii literare din Spania, acordată de Caja Castilla La Mancha.

JULIO MURILLO

SHANGRI-LA

CRUCEA DE SUB ANTARCTICA

www.virtual-project.eu

Traducere din limba spaniolă Mihai Gruia Novac

NEMIRA

1
NOUĂ SICRIE

Heinz Rainer a şters cu palma geamul aburit. Prin această discretă fantă de observare s-a cufundat în forfota de pe strada Wartburg la lăsarea serii. Ploua mărunt. Trecătorii grăbeau pasul şi îşi ridicau gulerul pardesielor în drum spre casă. Puţin mai departe, pe colţ, haloul roşu al lămpilor spate ale automobilelor se contopea cu clipitul hipnotic al firmei luminoase a băcăniei lui Tarek, un libanez sobru şi rezervat, care nu închidea niciodată înainte de miezul nopţii.

— Hoţomanul ăsta ne înşală mereu la cântar, nu-i aşa, Liz? a gândit Heinz cu voce tare în timp ce îşi aprindea o ţigară, dar e discret şi nu pune prea multe întrebări.

Ochii unei pisici siameze au strălucit afirmativ.

Rainer a pufăit un norişor de fum cald care a estompat pentru câteva clipe orificiul prin care privea lumea. O femeie trecea strada, evitând maşinile din trafic. Tocurile înalte o făceau să se împleticească. Încerca fără prea mult succes să stăpânească o umbreluţă pe care vântul puternic i-o dădea peste cap. A fost cât pe ce să cadă pe caldarâmul ud.

A oftat îngrijorat. Dacă ar fi cedat impulsului iraţional care îl asalta invariabil în clarobscurul acelor ceasuri, ar fi coborât de pe înălţimile exilului său de la etajul patru până când ar fi simţit mirosul asfaltului. Să se piardă în zgomotosul trafic al oraşului i se părea o plăcere. Ca atâtea altele, interzisă. Nu putea să rişte ca acea misterioasă şi de neînţeles lege numită întâmplare să-l facă să întâlnească o privire care să o recunoască pe a sa. Poate ăsta era motivul pentru care nu suporta să-şi vadă imaginea reflectată în vitrinele magazinelor. Cumva, dacă eu reuşesc să-mi uit înfăţişarea, poate că şi alţii mi-o vor uita la rândul lor, îşi spunea Heinz în lungile şi plicticoasele sale solilocvii.

Această idee, puţin cam neobişnuită, devenise pentru el o convingere fermă. În refugiul său, care părea mai mult o cuşcă, nu existau oglinzi. Cu timpul învăţase să se bărbierească pipăindu-şi pielea obrazului şi a gâtului.

O rafală bruscă de vânt a făcut să se izbească de geam o mulţime de picături mici de ploaie. Au strălucit în coborârea lor piezişă spre pervaz. Dacă iarna nu ar fi fost doar la început, ar fi îngheţat la jumătatea drumului.

În această combinaţie capricioasă de forme caleidoscopice, lumini trecătoare şi sclipiri, chipul neplăcut al colonelului Howard Rodby s-a arătat ca un blestem în centrul gândurilor lui Rainer. A putut să vadă expresia contrariată a militarului, să-şi imagineze continuul său du-te-

vino de-a lungul pistei de aterizare a bazei Wichita, cu mâinile la spate, uitându-se des la ceas. Acei ochi bulbucaţi, de broască râioasă, se învârteau în orbite ca palele unui ventilator, mereu în mişcare, iar rictusul întrerupt al buzelor, în permanenţă oblic şi căzut, părea, probabil, şi mai accentuat decât de obicei.

Howard Rodby.

Acest blestemat porc asasin.

A consumat o treime din ţigară trăgând un fum lung şi gros şi s-a distrat cu gândul plăcut al morţii colonelului.

— Îl vor găsi într-o zi chircit şi ca o zdreanţă, o împuşcătură sfâşietoare şi miloasă îi va arde inima neagră.

„Când se va întâmpla asta – iar Rainer dorea să fie cât mai curând posibil lumea va scăpa de o fiinţă diabolică."

S-a jurat să sărbătorească evenimentul în stil mare, golind o sticlă întreagă din trei înghiţituri. A strivit chiştocul de parcă ar fi sucit gâtul unei amintiri nedorite.

— Iar dacă pe Rodby îl va însoţi Gunter Baum în călătoria spre iad, a adăugat închizând pe jumătate ochii, două… două sticle. De whisky bun, se înţelege.

Apoi ar ieşi să se plimbe sărind în sus de bucurie şi ar continua să bea la tejgheaua primului bar ce i-ar ieşi în cale; nu îşi va mai vopsi părul, va uita de ochelarii de soare, se va aşeza, pe la jumătatea dimineţii, pe o bancă dintr-un parc frumos.

Totdeauna îi plăcuse soarele.

Vuietul unei motociclete de capacitate cilindrică mare trecând pe sub fereastră i l-a alungat pe Rodby din minte. S-a risipit.

Ce s-a întâmplat în orele care au urmat?

Se întrebase de nenumărate ori.

În mod sigur, avionul a aterizat, în ciuda vremii nefavorabile, chiar în ziua în care el a fost declarat mort. Probabil că au folosit un bimotor burtos, care părea mai curând un papuc decât un avion. În măruntaiele lui au îngrămădit sicriele, le-au asigurat cu nişte curele şi au schimbat cu piloţii documentele de rigoare. Câteva ore mai târziu, înainte de ivirea zorilor, au depozitat puţinul ce rămăsese din Millenium Research 2000 undeva, într-un hangar îndepărtat din Statele Unite, în vreo instalaţie militară, în spatele unor mii de garduri prin care trecea curent de înaltă tensiune, şi cu martorii indispensabili.

Acei mizerabili fac totul pe ascuns, la adăpostul întunericului. Nu lasă niciodată urme.

Iar în această chestiune ar fi de neiertat să lase vreuna. Probabil că au muşamalizat totul în mare grabă. Au numărat sicriele. Unul, două, trei… nouă. Poate că au avut un stomac suficient de solid pentru a le deschide şi a le examina cu atenţie conţinutul.

Din japonez nu trebuie să fi rămas mare lucru. Era un bărbat mic şi slăbuţ. Cu o mustăcioară caraghioasă. Cel mult câteva rămăşiţe carbonizate. De altfel, Hatsuka era urât. Iar când un japonez este urât, atunci este urât cu adevărat. Nu trebuie să fi fost uşoară identificarea lui la o simplă privire. Poate că i-au dovedit identitatea scormonind prin ADN-ul său ars.

Dimpotrivă, doctoriţa Brandley trebuie să fi arătat frumoasă, albă şi moale, de parcă şi-ar fi dăltuit racursiul morţii într-un bloc de gheaţă milenar.

Sărmana Angela.

Pe Stan Barets, francezul sceptic şi glumeţ, ca şi pe toţi ceilalţi, l-au ciuruit. Păreau, în cele din urmă, nişte bucăţi mari de şvaiţer. Apoi i-au stropit cu benzină. Rămăşiţele lor nu aveau cum să arate prea bine.

Nu te mai gândi la asta, las-o baltă, şi-a propus în timp ce străbătea cu privirea silueta întunecată a acoperişurilor de pe partea cealaltă a străzii. Era o pedeapsă suficientă să ţi se întipărească în priviri grozăvia morţii lor.

Ultima lucire a zilei se grăbea să treacă printr-o îngustă fâşie de amurg. Rainer a aprins o lampă micuţă şi s-a lăsat să cadă pe o sofa şubredă.

Cu o săritură elegantă şi elastică, pisica a coborât de pe etajerele răvăşite. S-a apropiat de el, şi-a frecat spinarea de picioarele lui şi i s-a suit în poală.

— Vrei să afli ce s-a întâmplat după aceea, nu? a şoptit el abia auzit, mângâind corpul mătăsos al felinei. Adevărul este că nu am cum să ştiu, frumoaso. Probabil că după o scurtă examinare făcută de un medic legist au completat cele nouă rapoarte corespunzătoare, au săpat o groapă mare şi i-au aruncat acolo, în mijlocul unui ţinut pustiu, a căzut el pe gânduri. Sau în cealaltă parte a lumii. Poate că au ars în vreun crematoriu puţinul care rămăsese. Fără steaguri, fără onoruri, fără vreo explicaţie oficială; nici măcar o nenorocită de scrisoare de condoleanţe, din acelea pe care familia le păstrează într-un sertar, printre mătăsuri, ori le atârnă la vedere, cum fac fără pudoare americanii, în salonul casei, pe şemineu, într-o ramă drăguţă şi în faţa cărora toastează, băţoşi şi mândri, la 4 Iulie.

De fapt, nu reuşise niciodată să afle ce au făcut cu cele opt cadavre. Mass-media nu au acordat prea mult spaţiu chestiunii. Au vorbit de un accident cumplit, de prăbuşirea într-un abis ascuns sub gheaţă, care s-ar fi căscat sub picioarele lor, înghiţindu-i pe toţi.

„O pierdere ireparabilă pentru comunitatea ştiinţifică” a fost formula cel mai des folosită. Apoi, totul a fost dat uitării.

S-a oficiat o ceremonie simbolică în faţa a nouă morminte goale.

Apoi, tăcere.

După ce a fost aplicată pe dosar obişnuita ştampilă „Strict secret”,

acesta a fost uitat în fundul unei arhive metalice bine zăvorâte.

Aşa trebuie să se fi întâmplat, mai mult sau mai puţin.

Trecuseră aproape şase ani. Era sfârşitul lui ianuarie. Oficial, era mort de şase ani. Şase ani nutrind speranţe că după atâta timp a fost uitat de toată lumea. Timpul şterge totul – avea obiceiul să repete –, poate nu-şi mai aminteşte nimeni că unul dintre acele nouă sicrie s-a întors gol.

Deşi ideea îl făcea să se simtă mai bine, Heinz Rainer continua să se comporte de parcă ar fi făcut parte din lumea spectrelor. Mereu la fel de tainic, la fel de evanescent. După ce i-a dat târcoale de atâtea ori, moartea încetase să-i mai provoace nelinişte. Trăia de parcă hălăduia deja prin ţinuturile ei mohorâte, iar ambianţa lor rece şi tristă i se părea mai caldă şi mai protectoare decât străzile celor vii.

— Pentru ce să iubim străzile? Să se spele pe cap cu ele! Tu şi cu mine le facem lor cadou pe toate, nu-i aşa? a murmurat el cu dispreţ. Ale noastre, Liz, sunt străduţele – Liz a clipit afirmativ. Dar ce nu îşi închipuie acei pui de lele nazişti din Thule este faptul că le-am preparat un pic din propriul lor medicament, a comentat el cu o inflexiune vicleană în glas.

Afară ploaia cădea acum cu mai multă putere.

O delicată melodie interpretată la vioară se auzea de undeva, din interiorul clădirii.

2
O FOTOGRAFIE IMPOSIBILĂ

Când telefonul din micul apartament pe care Simon Darden îl ocupa în cartierul londonez Hampstead a sunat în zori, ziaristul a intuit între două vise că se întâmpla ceva care nu era în regulă. În timp ce se chinuia să apuce cu degetele receptorul, a respins ideea că vreo ştire de mare importanţă i-ar fi determinat pe cei doi redactori din schimbul de noapte să recurgă la el.

Când a ridicat receptorul, a recunoscut de îndată vocea nazală a Claudiei.

A aprins lampa de pe noptieră, şi-a frecat ochii şi s-a uitat spre ceasul deşteptător. Cinci fără douăzeci. Apoi a rămas cu privirile în tavan, îngăimând o incoerentă înşiruire de sunete monosilabice care încercau să păstreze ritmul cu precipitatul discurs care venea pe fir.

— Nu te frământa, linişteşte-te, totul o să fie bine. Mă îmbrac şi plec într-acolo chiar acum, a bălmăjit el cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să închidă telefonul.

O jumătate de oră mai târziu ajungea la St Thoma's Hospital de pe Lambeth Palace Road.

A găsit-o pe fosta lui soţie agitată şi nervoasă, plimbându-se de-a lungul coridorului pe care se aflau sălile de operaţie.

— Unde e Brian?

— Tocmai a intrat, nu au trecut nici cinci minute.

— Ce ţi-au spus doctorii?

— Nimic. Nu mi-au zis nimic.

— Hai, vino să ne aşezăm. Ar putea dura mult timp…

— Nu vreau să mă aşez. Aşază-te tu.

Aşteptarea s-a dovedit chinuitoare, plină de tăceri îndelungi. Pe la unsprezece dimineaţa, după o perioadă de observaţie dictată de prudenţă, l-au mutat pe copil într-o încăpere de la etajul şase al centrului.

— Sunt mândru de tine. Te-ai purtat ca un adevărat campion, i-a şoptit Simon la ureche.

Brian şi-a privit tatăl cu ochi tulburi. Obrazul îi era ca de ceară. Părea întors dintr-o călătorie spre nicăieri. Continua să fie acoperit până la bărbie, cu picurătorul pentru perfuzii înfipt în braţ. Bretonul răvăşit îi cădea ca o perdea pe ochii cenuşii.

— S-a terminat? a întrebat el cu o voce obosită.

— Da, s-a terminat.

— Nu-mi amintesc de nimic, tată.

Simon a zâmbit şi i-a netezit părul. S-a uitat o clipă la Claudia.

Continua să stea de cealaltă parte a patului, încercând să păstreze aparenţele.

— Ei bine, e firesc. Acesta este efectul anesteziei. La fel ca atunci când aprinzi şi stingi o lumină. Clic, clac!

— Mi-e foarte sete.

— Şi asta este firesc, dar nu ştiu dacă avem voie să-ţi dăm apă. Trebuie să aşteptăm să vină doctorul să te vadă şi să ne spună dacă poţi să bei, ne-am înţeles?

— Da, bine.

— Ascultă, Brian, eu trebuie să plec, pentru că e foarte târziu, dar…

— Pleci? l-a întrerupt Claudia, încruntându-se.

— Trebuie să mă duc la ziar. Am multe treburi urgente de rezolvat. Şi, în afară de asta, joia, aşa cum ştii, trimitem la tipografie toată *Saturday Review*.

Claudia i-a evitat privirea. Nasul ei subţire s-a strâns într-o mică încreţitură pe care Simon o cunoştea atât de bine. Era ceva involuntar. Un tic care se ivea ori de câte ori se simţea stânjenită sau când o deranja ceva.

— Foarte bine, a acceptat ea. S-a ridicat, gata să-l însoţească până pe coridor.

— Mai târziu? a întrebat copilul.

— Sigur că da. Mă întorc mâine, la prima oră. Îţi promit.

— Şi nu uiţi de jocul meu?

— Cum să uit? *Dome of Warriors* pentru Gameboy.

Simon şi-a sărutat băiatul şi i-a făcut cu ochiul.

S-a îmbrăcat cu paltonul şi şi-a aranjat fularul moale de caşmir scoţian, potrivindu-i capetele. Au ieşit pe culoar. Ea şi-a încrucişat braţele şi a tras adânc aer în piept.

— Promiţi să ai grijă de tine? a întrebat el atent.

— Încerc. Sofaua pare destul de comodă. O să dorm bine. Peste câteva minute cobor la barul de zi să mănânc ceva.

— Ei bine, totul nu a fost decât o sperietură. Nu s-ar putea spune că nu e fiul meu. Eu am fost operat de apendicită când eram mai mic decât el, a adăugat Darden cu un uşor surâs în colţul buzelor.

— Dar dacă i s-ar fi întâmplat asta la sfârşitul săptămânii, când era la mama ta, în Bath…

— Însă nu a fost aşa. Nu te mai frământa pentru ce ar fi putut să se întâmple. Sâmbătă vei fi înapoi acasă. Iar săptămâna viitoare, la şcoală. O să ţin mobilul deschis. Sună-mă la orice oră, ne-am înţeles?

— Foarte bine. Poţi să-mi dai ceva mărunţiş.

— Mărunţiş?

— Pentru televizor. Cât de curând o să-mi ceară să i-l deschid.

Simon a scotocit în buzunarul paltonului. A reuşit să scoată câteva monede amestecate cu un mănunchi de chei, un bilet expirat de

autobuz, caramele de la Royal Bank of Scotland şi o brichetă.

— Nu am decât atât.

— E suficient.

Şi-a apropiat buzele de obrazul Claudiei. Ea s-a ferit, ursuză. Sărutul a aterizat în păr. A atins-o uşor pe umăr şi s-a îndreptat în direcţia ascensoarelor.

Afară era cenuşiu şi mohorât.

Aerul se încurca în covorul de frunze moarte care acoperea strada.

A reuşit să găsească un taxi. Douăzeci de minute mai târziu ajungea la edificiul lui *The Guardian* de pe Farringdon Road, numărul 119. L-a salutat monosilabic, fără chef, pe agentul de securitate de la recepţie, un tip pântecos care trăia fără prea multe emoţii, în timp ce îşi trecea servieta prin faţa detectorului. S-a hotărât în ultima clipă să o ia pe scări. Două dintre ascensoare erau în revizie, iar în faţa celorlalte se îngrămădiseră o mulţime de oameni.

A ajuns la etajul cinci fără să gâfâie. Avantajul renunţării la tutun.

Susan Schuett i-a adresat un zâmbet afectuos. Telefonista răspundea la un apel, ţinea în aşteptare mai multe altele şi completa cu un scris nervos obişnuitele avize. L-a privit dându-i de înţeles că are ceva pentru el.

— Dumnezeule, ce dimineaţă! Parcă au înnebunit cu toţii! a exclamat ea când s-a văzut liberă pentru o clipă.

— Nu au înnebunit, Susan, totdeauna au fost nebuni! Treaba e că situaţia se înrăutăţeşte, a spus Darden ironic. Ştii cum sună previziunile de săptămâna trecută ale Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii?

— Nu. Presupun că e mai bine să nu ştiu… Cum sună?

— Doi din cinci locuitori ai acestei lumi fericite vor deveni schizofrenici, paranoici sau vor avea serioase tulburări mintale în următorii zece ani. Vor ajunge să o ia razna. Tone de antidepresive pentru toţi. În cazurile cele mai rele, cămăşi de forţă drăguţe de la Harrods.

— Frumoase perspective.

— În orice caz, cel mai rău o să fie cu ceilalţi trei, a continuat ziaristul, cu un zâmbet răutăcios. Vrei să ştii ce se va întâmpla cu ei?

Susan a izbucnit în râs. Simon răstălmăcea mereu totul cu umorul lui acid. Şi în plus, din toată armata de gazetari, redactori, machetatori, conducători şi amatori care roiau prin clădire, el era unul dintre cei mai atrăgători. Şi asta în ciuda faptului că începea să încărunţească şi nu o dată se întâmplase să arate ca un mort readus la viaţă.

Darden s-a apropiat. Corpul său s-a aplecat peste grămada ordonată de plicuri şi pachete care urmau să fie luate de curieri, de parcă ar fi vrut să o facă părtaşă la un mare secret.

— Ascultă, soarta celorlalţi trei este mult mai rea, i-a dezvăluit el cu un zâmbet ironic. Vor sfârşi striviţi de greutatea ipotecilor sau arestaţi pentru neplata pensiilor de divorţ; bolnavi de ciroză din cauza alcoolului, cu un by-pass în inimă sau un cancer în măruntaie.

— Ce veselie, Simon! Nu va scăpa nimeni?

— Tu şi cu mine, iubirea mea. Nu ţi-am spus că am o căsuţă în Scoţia, pe malul unui lac? Acolo o s-o ştergem când totul se va duce de râpă. Eu o să-mi pun o pălărie din alea de care poartă cei din comunitatea Amish, o să-mi las barbă şi o să tai lemne, în timp ce tu o să pregăteşti o plăcintă cu mere la cuptor.

— Bucolic şi tentant! Acum ascultă-mă. Nesuferiţii ăia de la departamentul comercial vor să stea de vorbă cu tine, l-a anunţat ea atunci când a văzut că luminiţele centralei miniaturale au început să clipească. Nu ştiu despre ce e vorba, dar te caută de la prima oră. Peter îmi spune că ţi-a trimis rubrica lui de comentarii prin e-mail. Să-i zici dacă trebuie făcute tăieturi. Va fi plecat până luni. În fine, a sunat cineva care nu a vrut să-şi spună numele. De trei ori. Zicea că are ceva foarte important pentru tine.

— Nu-mi transmite apeluri. Salvează-mă. Azi va fi o zi teribilă!

Darden s-a adâncit în haotica redacţie a ziarului. Părea un câmp de bătălie după o ciocnire violentă dintre două armate. Cu excepţia meselor ocupate de secretarele numeroaselor persoane cu funcţii de conducere şi care arătau impecabil, pe toate celelalte stăteau grămadă într-un echilibru precar reviste şi presă străină, rapoarte, comunicate interne, machete, fotografii şi şpalturi care părea că sunt pe cale să se prăbuşească în orice clipă.

— Am ajuns, a anunţat Simon.

Şi-a scos paltonul şi fularul. Atmosfera era apăsătoare. În birouri mureai de frig vara şi te înecai în propria-ţi sudoare iarna. Nu exista cale de mijloc.

Faţa lui Richard Garnet s-a ivit din dezordinea mesei sale de lucru. Şi-a scos căştile micuţe pe care le ţinea la urechi de dimineaţa până seara. Darden le ura, pentru că în cea mai mare parte a timpului era obligat să comunice cu subalternul său prin strigăte sau semne.

— Cum se simte fiul tău? a întrebat redactorul.

— Bine. Totul a mers bine. Ce mai e pe aici?

— E de groază. Directorul artistic vrea să te uiţi la frontispiciu şi la prima pagină de la Externe. A lăsat câteva desene pe server, l-a anunţat el, scărpinându-se în creştet. Apoi şi-a dezmorţit oasele şi a căscat.

— Aş putea să jur că eşti făcut praf.

— Chiar aşa şi sunt. Nu am dormit toată noaptea. Am fost în Soho, la Jazz After Dark din Greek Street. A cântat o orchestră excelentă. Excelentă!

Darden a zâmbit. În timp ce calculatorul său începea să funcţioneze, a încercat să-şi aducă aminte când fusese ultima oară la un concert. A deschis sertarul biroului şi a luat o caramelă. Nu mâncase nimic de ceasuri întregi. Creierul îi striga după ceva dulce. A scotocit apoi prin labirintul care era serverul comun şi a intrat într-o zonă de acces restrâns. A deschis arhivele şi, preţ de câteva minute, a cântărit opţiunile pentru deschiderea paginilor de informaţii externe.

— Spune-mi, Richard, ce crezi că ar trebui să scoatem în evidenţă la începutul grupajului? a întrebat el în timp ce pocnea din degete în faţa nasului redactorului.

— Aş spune că mai potrivit ar fi să dăm mai multă importanţă tuturor problemelor legate de imigraţie, nu-i aşa? a propus Garnet, ridicând din umeri şi înclinându-şi capul într-un mod expresiv. Guvernul mexican a prezentat un protest categoric la adresa marelui zid pe care îl vor construi yankeii la graniţă. Săracele *spinări asudate!* Franţa a semnat un acord de extrădare cu Senegalul; Spania se zbate cu disperare la Bruxelles pentru ca Uniunea Europeană să adopte o atitudine similară în această privinţă; Germania stă cu braţele încrucişate; creşte reţinerea faţă de intrarea Turciei în *clubul european…*

— Pentru că nu recunoaşte genocidul armean?

— Aş, asta e o nimica toată! Chestiune de imagine! a spus Richard, înăbuşindu-şi un chicotit de hienă. Ce îi nelinişteşte este că Turcia va fi uşa din dos pentru toţi cei care vor să se strecoare în Europa.

— Gaddafi a prezis asta, îţi aminteşti? A spus că Turcia va fi un adevărat cal troian, a fost de acord Simon, amuzat.

— Păi, da, asta e.

— Crezi că tema asta e mai bună decât noua escaladare a tensiunilor între israelieni şi palestinieni? a stat la îndoială şeful secţiei de ştiri externe ridicând din sprâncene. Organizaţia Hezbollah a lansat trei rachete Katiuşa asupra aşezărilor evreieşti în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Nu trei, ci treizeci şi trei! a replicat Garnet cu o strâmbătură scârbită. Nu au decât să se omoare încăpăţânaţii ăştia, sunt departe de noi şi e poveste veche! Va veni sfârşitul lumii şi ei vor face acelaşi lucru! Invadarea Europei şi a Americii de Nord, Simon, asta va fi într-adevăr pâinea noastră de zi cu zi!

Darden a încuviinţat, cu o vagă tristeţe în suflet.

— Ai dreptate. Aşa e.

— Am, dar mai e ceva.

— Ce?

— Serviciile secrete franceze, RG-ul, trag un semnal de alarmă în legătură cu ce se pregăteşte. În curând va fi un an de la revolta din *banlieu*[1], de când au avut loc tulburările în centurile industriale din

jurul Parisului, al Lyonului şi al altor oraşe, a spus el, ridicând degetul arătător în semn de avertisment.

— Mii de maşini luxoase, Audi, BMW şi Mercedes, destinate să cadă pradă flăcărilor?

— Exact, dragul meu Watson! *Anarchy to the world!*

— Toastez pentru asta. Să începem cu tema imigrării. Va trebui să găsim un titlu bun.

— Îl am deja. Notează: „Căderea Imperiului Roman“!

Amândoi au izbucnit imediat într-un hohot de râs puternic şi zgomotos.

Toată ziua Darden a supervizat conţinutul paginilor de ştiri externe, făcând mici stilizări pe texte, în timp ce muşca fără poftă dintr-un sandvici, iar cafeaua de la automat îi ardea stomacul, transformându-l într-un cazan. A cerut secţiei de documentare schimbarea câtorva fotografii, a eliminat avalanşa de *spam*-uri de pe pagina de intrare a programului său de e-mail, care îl invitau să participe la investiţii de milioane, să cumpere ceasuri de lux sau să încerce medicamente care promiteau să fie un panaceu sexual, şi în cele din urmă a început să discute aprins cu directorul secţiei comerciale, care se străduia să-l convingă de necesitatea de a include anumite informaţii care conveneau intereselor unui vechi autor de reclame. Toate acestea, la care s-au adăugat câteva şedinţe neaşteptate şi plicticoase, l-au făcut să consume pe scara de incendiu a clădirii o jumătate de pachet de Benson&Hedges. O ţigară pe oră.

La lăsarea serii, doar câţiva redactori şi gazetari au mai rămas la posturile lor ca să închidă secţiile. Cea mai mare parte a personalului se adunase într-o sală de la etajul trei pentru a urmări meciul lunii. Chelsea juca cu Manchester United.

Telefonul lui Darden a sunat chiar când el se pregătea să apeleze spitalul.

— Simon?

— Spune, Susan.

— E omul de care ţi-am zis, l-a avertizat telefonista. Tot nu vrea să-şi spună numele. Zice că e ceva foarte important. Insistă să vorbeşti cu el. A mai sunat de vreo trei sau patru ori până acum în timpul după-amiezii.

— De ce toată lumea este atât de insuportabilă? Fă-mi un serviciu, spune-i să-mi trimită un e-mail cu ce vrea să-mi comunice. Roagă-l să-şi lase datele şi numărul de telefon şi asigură-l că îl voi căuta atunci când voi putea.

— *darden@guardian.co.uk?*

— Exact.

O jumătate de oră mai târziu, pe când încerca să facă puţină ordine pe masa de lucru, un semnal acustic asemănător cu sonarul unui

submarin l-a anunţat că tocmai primise un e-mail. Mai mult din inerţie decât din interes autentic s-a hotărât să arunce o privire pe el.

În spaţiul destinat titlului scria: „Veţi vorbi acum cu mine?“

Primul lucru la care s-a gândit a fost că expeditorul, un oarecare Heinz Rainer, era un glumeţ care avea chef de distracţie. Folosea unul din multele e-mailuri gratuite disponibile pe reţea.

Vreme de câteva clipe s-a simţit tentat să şteargă mesajul, dar în cele din urmă l-a deschis. O fotografie de format mare a început să se contureze. A scanat încet monitorul. Era o imagine în alb-negru, digitalizată cu înaltă rezoluţie. Părea foarte veche.

Când ultimul pixel a fost încadrat pe ecran, scepticismul de pe faţa ziaristului a dispărut într-o clipă.

Această fotografie nu era posibilă.

O adevărată nebunie.

Cel mai urât dintre toate coşmarurile imaginabile.

3
H & B

Simon Darden s-a frecat la ochi. O dată şi încă o dată. Şi-a lăsat apoi degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă să alunece pe colţul buzelor, incredul, în timp ce toată faţa lui căpăta aspectul ascuţit al unei păsări de pradă.

A mişcat bara de deplasare a vizorului imaginilor pentru programul de e-mail, încercând să cuprindă rapid tot ce conţinea fotografia.

A rămas ţintuit în faţa ecranului, stană de piatră. S-a uitat în jurul său, căutând pe cineva căruia să-i arate acea absurditate, acea glumă monumentală, însă doar eminenţa cenuşie care avea ca sarcină realizarea careului de cuvinte încrucişate şi sudoku de la pagina destinată timpului liber se afla la masa lui de lucru, în extremitatea cealaltă a redacţiei, cu o expresie concentrată.

— Nu este posibil, a murmurat el, pe jumătate perplex şi pe jumătate amuzat.

A zâmbit. S-a gândit că existau pe lume prea mulţi oameni fără ocupaţie, dispuşi să piardă timpul, şi pe al lor, şi pe al celorlalţi. Doar în felul ăsta se putea explica aşa ceva.

A aşezat cursorul pe opţiunea *delete,* gata să trimită mesajul la coş, dar un al şaselea simţ l-a făcut să renunţe în ultima clipă. Şi-a ascuţit privirea, scrutând toate detaliile imaginii şi pe fiecare în parte. Adevărul era că nu părea un montaj, o mostră de artă digitală.

Cinci indivizi cu vârste foarte înaintate şi cu înfăţişare sinistră stăteau în picioare, în semicerc. Zâmbeau satisfăcuţi. Priveau cum un om cu părul alb, aşezat la o masă, se apleca gata să sufle pentru a stinge lumânările unui tort de aniversare. Lângă el se vedea o femeie zveltă, măruntă, cu părul scurt şi ondulat, înfăşurată într-o mantie de hermină. Se uita cu satisfacţie senină la protagonist, deşi ochii ei, cu o licărire de evidentă cochetărie, erau îndreptaţi direct spre obiectivul fotografului.

Atât el, cât şi ea, în ciuda anilor trecuţi peste ei, erau uşor de recunoscut.

— Trebuie să fie o glumă nenorocită! a murmurat Darden neliniştit.

Nu începea nici cea mai mică îndoială.

Ea era Eva Braun. El, Adolf Hitler.

Darden s-a lăsat să cadă pe spătarul basculant al scaunului. A rămas fără glas, plutind într-o stare ireală, imobil. În mod sigur ar fi continuat să rămână astfel un timp nedefinit, dacă nu ar fi venit Richard.

— Nenorociţii ăia de la Chelsea ne-au dat două boabe! a anunţat el

cu o înfăţişare contrariată. Primul a fost imparabil, la păianjen. Al doilea, cu capul.

Dacă nu se întâmplă o minune în retur, nu ne mai salvează nici Cel de Sus.

Ziaristul s-a grăbit să închidă fotografia. Cu un minut mai devreme era hotărât să o arate primului venit. Acum nu i se mai părea deloc clar că a o arăta altora era lucrul cel mai potrivit. Inima care îi bătea cu putere în piept şi un presentiment brusc şi ciudat păreau să-i recomande prudenţă şi tăcere.

Cel puţin până când se va convinge că fotografia era autentică.

Singurul care ar fi putut să-şi dea avizul în această privinţă era John Stewart, un fotograf american de care îl lega o veche prietenie. Se cunoscuseră cu cincisprezece ani în urmă, la New York, unde lucrase o lungă perioadă în calitate de corespondent. Împărţiseră multe lucruri. John era un adevărat maestru al retuşurilor fotografice. Acum îşi avea studioul la Londra, la mai puţin de un sfert de oră de mers pe jos de redacţia *The Guardian*.

A ridicat receptorul şi a format numărul lui.

— Da?

— John? Sunt eu, Simon.

— Ei, ce se întâmplă, campionule?

— Sunt aici, la închidere, pentru variaţie. Tu ce faci?

— Mă uitam la meci.

— Ascultă, până termin eu ce mai am de făcut pe aici, îmi strâng lucrurile şi ajung la tine la studio, meciul o să se termine. Ai ceva de făcut?

— Nimic deosebit. Vino dacă vrei. Putem să ieşim să bem ceva, a propus el.

— Vreau să vezi ceva şi să-mi spui părerea ta.

— S-a făcut. Te aştept.

O oră mai târziu, după ce pusese fotografia originală în dosarul său personal şi făcuse o copie a fişierului pe un CD, Simon sosea la *loft*-ul fotografului, situat la parterul unei vechi centrale de distribuire a corespondenţei. Înnoptase acolo în mai multe rânduri, cu un an şi jumătate în urmă, atunci când se despărţise de Claudia.

Vocea desăvârşită şi plină de tinereţe a lui Neil Young cântând *Don't Let It Bring You Down* la Massey Hall din Toronto răsuna în atmosferă.

— Ai cinat? Tocmai preparam un grătar mexican cu brânză şi şuncă, l-a anunţat John imediat după ce i-a deschis uşa. Ai văzut meciul? Ce bătaie straşnică!

— Mulţumesc, nu mi-e foame, poate mai târziu. Aş vrea să-ţi arăt o fotografie, ca să o examinezi cu răbdare, pe îndelete. Ai echipamentul în funcţiune?

— Da, sigur, dă-i bătaie.

***

Ziaristul a descărcat fişierul pe hard disk-ul calculatorului şi a tras documentul până la iconul de aplicare a tratamentului de imagine. Programul s-a deschis imediat.

— Perfect. Iat-o! Acum fă-mi o favoare: aşază-te şi studiază asta cu atenţie, l-a rugat el pe fotograf, cedându-i locul pe scaun.

Stewart a deschis fotografia în mărime 1:1, a izolat-o ca să nu-l deranjeze desenul cu culori psihedelice pe care îl folosea ca fond de ecran şi s-a deplasat spre imagine.

— La naiba!

— Asta am spus şi eu.

— Este el? a întrebat mirat, privindu-l pe ziarist cu coada ochiului.

— Asta ar trebui să mi-o spui tu…

— Este… este Hitler! a bâiguit el cu gura căscată. Pare să fie el. Aş jura că el e, dar asta nu se poate.

— Vreau să ştiu dacă e vorba de un montaj.

— Bineînţeles că e un montaj.

Simon şi John s-au privit o clipă care a părut o eternitate. Fotograful s-a ridicat şi s-a îndreptat spre partea din studio pe care o aranjase în chip de cameră de zi.

— Unde te duci?

— Să-mi caut ochelarii, i-a spus el. Să-mi fac un whisky dublu cu gheaţă şi să-ţi aduc şi ţie unul. Cum a ajuns în mâinile tale fotografia asta?

Darden i-a explicat puţinul pe care îl ştia, în timp ce John punea pe o tăviţă două pahare cu bourbon şi un pumn de migdale. La puţin timp după aceea s-au aşezat iarăşi în faţa monitorului.

— Voi începe prin a dubla fişierul. În acest fel vom putea să-l manevrăm, atingând histograma, nivelurile, contrastul… De acord?

— Tu comanzi.

— Şi vom imprima o copie pe cea mai bună hârtie.

John şi-a potrivit ochelarii pe nas. A respirat adânc şi a început să facă manevre încoace şi încolo. După ce a luat mostre de negru din diferite zone ale fotografiei, a trecut la examinarea intensităţii luminii şi la compararea umbrelor pe care personajele le proiectau pe peretele din spate; a izolat fiecare dintre cele şapte figuri, creând măşti rapide, după care a făcut un număr nesfârşit de probe în documente paralele.

În momentul în care fotograful s-a hotărât să vorbească, Simon Darden terminase deja de băut cel de-al doilea whisky. Ochii i se închideau de oboseală.

— N-o să-ţi vină să crezi, a murmurat fotograful.

— Sunt gata să cred tot ce vrei tu.

— Fotografia asta e autentică.

Afirmaţia fotografului l-a făcut pe ziarist să se ridice automat. Pe

măsură ce trecea timpul, îşi căutase o poziţie cât mai comodă şi destinsă, tolănindu-se tot mai adânc în fotoliu. De mai multe ori începuse chiar să şi caşte. Acum însă atenţia i se trezea, generându-i o stare de veghe plină de exaltare.

— Autentică?! Glumeşti? Eşti sigur de ce spui?

— Absolut sigur.

— Sper că vei putea să-mi explici.

— Bineînţeles! a exclamat el ţanţoş. Să o luăm pe rând. Această fotografie este făcută cu trepied şi bliţ. Un bliţ din cele vechi, cu lampă. Uite cum se vede reflectarea luminii în multe locuri. Pupilele tuturor sunt puţin arse. Nu există suprapunere de imagini. Cei şapte erau acolo, în acelaşi timp, atunci când s-a declanşat caseta de film cu placă. Cei care stau în picioare, la stânga, aceştia doi, puţin mai în faţă, îşi proiectează umbrele asupra următorului. Vezi? Şi Hitler, şi… Eva Braun?

— Da, Eva Braun.

— Ei, la rândul lor, creează zone de penumbră asupra paltoanelor celor care se află în spatele lor.

— Aşa e.

— Umbrele şi siluetele reprezintă totdeauna cheia atunci când vrei să ştii dacă o fotografie a fost prelucrată, a explicat el. Un bun profesionist descoperă aceste lucruri. Oricât de bine ar fi făcută treaba, totdeauna se observă halouri, pixeli care nu sunt naturali, diferenţe de granulaţie şi densitate ici-colo.

— Înţeleg.

— Mai sunt şi multe alte dovezi: adâncimea câmpului este corectă; nivelul de detaliu al tuturor este identic, a enumerat el, dar faptul cel mai semnificativ este starea fotografiei. Când digitalizezi cu înaltă rezoluţie un original vechi, de hârtie, apare totdeauna un univers de praf, scame, zgârieturi, urme de degete şi mici crăpături. Crezi tu că un om cu mintea întreagă ar adăuga tot acest zgomot de fond doar pentru a-şi omorî vremea şi a trage pe sfoară lumea? Ar avea nevoie de ani de zile şi niciodată nu-i va ieşi perfect.

— Atunci…

— Dacă găseşti pe cineva care să demonstreze că fotografia asta este falsă, îţi jur că mă deghizez în *dragqueen* şi trag un discurs în Speakers' Corner{2} pe la mijlocul dimineţii!

Simon Darden nu s-a putut abţine să nu izbucnească într-un hohot de râs zgomotos, dar veselia lui nu a durat prea mult. Respiraţia îi trăda neliniştea. Aproape că ar fi preferat ca analiza lui Stewart să aibă drept concluzie că imaginea era trucată. Fotograful a scos un mic recipient metalic dintr-unul din sertarele biroului său. A mărunţit puţin canabis pe masă, l-a amestecat cu câteva fire de tutun şi cât ai clipi şi-a făcut o ţigaretă.

— Te tentează?

— Nu, mulţumesc. Cred că acum mi-ar cădea ca un şut în fund.

— Îţi aminteşti? Acum un an şi ceva am văzut împreună *Prăbuşirea,* a spus el.

— Aşa e. Filmul ăla m-a impresionat. Mi-am amintit de multe ori de el.

— Grozavă şmecherie. Cei doi nu au murit în buncăr!

Ziaristul a încuviinţat, istovit. Continua să privească fotografia de parcă nimic altceva nu ar mai fi existat pe lume.

— În ce an s-a născut Hitler? a întrebat el deodată.

— Nu ştiu, dar putem afla imediat.

John a luat o enciclopedie. În câteva clipe, au ajuns la pagina dedicată Fuhrerului, citind unele părţi din lunga biografie a omului care a condus destinele Germaniei naziste şi a ţinut omenirea în şah. Se născuse la 20 aprilie 1889, într-o mică localitate austriacă. Au numărat cu răbdare lumânările care se aflau pe tort. Şaptezeci şi nouă.

— Aşadar, dacă nu am greşit cumva, această fotografie a fost făcută în aprilie 1968, a concluzionat Darden.

— Exact, cu doar câteva zile înainte de revoltele studenţeşti din mai, din Franţa! a precizat fotograful, schimbându-se la faţă.

Amândoi s-au cufundat într-o lungă tăcere.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat în cele din urmă John.

— Să încerc să vorbesc cu Heinz Rainer.

— Te sfătuiesc să le dai şi altor experţi să examineze fotografia. Poate că mie mi-a scăpat vreun detaliu.

— Foarte bine, John. Te las. Începe să se înnsereze şi sunt obosit. O să văd mâine ce voi face. Deocamdată, te rog să păstrezi tăcerea în legătură cu fotografia asta. O tăcere de mormânt.

— Fii liniştit. Îţi chem eu un taxi. La ora asta o să fie greu să găseşti unul în stradă.

În acea noapte Simon Darden n-a prea avut somn. S-a răsucit ore întregi în pat fără a-şi putea alunga din minte imaginea celui mai mare criminal din istorie. Lumea a crezut că a murit pe 30 aprilie 1945, în măruntaiele Fuhrerbunkerului din Cancelaria Reichului de la Berlin. Sovieticii i-au găsit cadavrul carbonizat, ars de o sută şaptezeci de litri de benzină, cu o gaură de glonţ în tâmplă, după ce cuceriseră stradă cu stradă, casă cu casă, luptaseră împotriva rămăşiţelor unei armate care primise ordin să lupte până la ultimul om.

Imaginile năvăleau în creierul ziaristului, în timp ce conştiinţa sa, hoinărind la hotarul dintre vis şi realitate, sărea de la o întrebare la alta…

Cum a putut să scape Hitler din acel infern? În ce loc de pe glob a reuşit să se ascundă? Cine a urzit şi a păstrat secretă timp de peste jumătate de secol o asemenea mistificare? Când a murit de fapt

dictatorul? Cine era misteriosul expeditor care îi încredinţase acea informaţie explozivă?

Vârtejul de întrebări fără răspuns a reuşit în cele din urmă să-l doboare pe ziarist când se crăpa de ziuă, iar străzile Londrei începeau să se anime.

4
SANTINELELE

În birourile Guardian Media Group din Farringdon Road, la miezul dimineţii, forfoteau în permanenţă persoane cu funcţii de conducere, în costum şi cravată, ca şi vizitatori spilcuiţi. Scott Trust se întrunea, iar când acest eveniment avea loc, toată rutina ziarului era perturbată. Darden a trecut pe lângă unele dintre cele zece „santinele" care făceau parte din comitetul ce veghea la interesele companiei, urmărind ca publicaţiile să respecte codul deontologic şi verifica balanţa financiară. Consiliul, creat de John Scott în 1936, era garanţia succesului, independenţei şi rigorii informaţiilor, care caracterizau *The Guardian* şi celelalte publicaţii ale trustului.

Darden l-a abordat pe Roger Alton, editorul, înainte ca acesta să fi dispărut pe uşa sălii de şedinţe. Avea o grămadă de dosare sub braţ.

— Roger, trebuie să vorbesc cu tine, este foarte important, l-a oprit şeful de la ştiri externe, aşezându-i-se în cale.

— Acum? Uită de mine, reuniunea de azi promite să fie lungă!

— Trebuie să vezi ceva.

— După aceea…

— Nu, acum, Roger, acum.

Alton a pus dosarele pe o măsuţă din apropiere şi l-a privit pe Darden. A scos apoi o batistă din buzunar şi a început să-şi şteargă lentilele ochelarilor.

— Dă-i drumul! Despre ce e vorba? l-a grăbit el mijindu-şi ochii.

— Nu aici. Între patru ochi. Durează doar câteva minute. Te asigur că o să cazi pe spate.

— Nu mă agasa, doctorul a avut nevoie de luni de zile ca să mă vindece de durerile mele cervicale! a glumit el.

— Te asigur că nu vei regreta. Nu e vorba de fleacuri.

Editorul şi-a ţuguiat buzele, s-a uitat la ceas şi a oftat resemnat. Călcându-şi pe inimă, s-a îndreptat spre biroul său, urmat la mică distanţă de Simon.

— Intră şi închide uşa, i-a spus el. Ce este atât de urgent, încât nu poate aştepta nici măcar un minut?

— Te rog să te aşezi.

— Hai, Simon, vezi doar că nu am timp! a bodogănit Alton, iritat.

— Foarte bine, fă cum vrei.

Darden a scos dintr-un plic fotografia pe care o imprimase John Stewart în ajun. I-a aşezat-o în faţa ochilor şi s-a dat doi paşi înapoi, pentru a vedea mai bine reacţia celui mai important om din conducerea ziarului. Roger Alton avea faima că e imperturbabil.

Foarte rar îşi ieşea din fire. Era unul din acei oameni în stare să-şi păstreze mintea limpede şi să reacţioneze prompt în situaţiile cele mai dificile.

A ţinut fotografia la o anumită distanţă, în timp ce îşi apropia ochelarii de vârful nasului. Obrazul i s-a ascuţit.

— Vrei să râzi de mine, Simon Darden, a mormăit el. Azi nu am chef de glume şi nici să fiu luat peste picior.

— Nimeni nu te ia peste picior. Fotografia este autentică.

— Cine spune că aiureala asta e autentică?

— John Stewart.

— John? John Stewart spune că fotografia asta e autentică?

— Da.

Alton a rămas cu gura căscată. Cunoştea bine calitatea impecabilă a muncii fotografului, atât *The Guardian,* cât şi *The Observer*, ziarul de duminică, obişnuind să-i încredinţeze reportajele cele mai delicate şi greu de realizat. Reputaţia sa era indiscutabilă.

Stupefiat, editorul şi-a îndreptat iarăşi privirea spre fotografie. Părea o statuie de marmură.

— Dar… cum este posibil? a bâiguit el. De unde a apărut asta?

— Un oarecare Heinz Rainer mi-a trimis-o ieri prin e-mail. Cu câteva ore în urmă, după ce am sosit, i-am răspuns, rugându-l să mă caute. I-am dat numărul meu de mobil.

— Ştii cine este acest bărbat… cel care apare în spatele Evei Braun? l-a întrerupt consternat Alton, arătând spre un tip voinic şi mic de statură. Stătea cu braţele încrucişate; avea o mustaţă deasă, asemănătoare cu cea a lui Stalin, care aproape că îi acoperea buzele groase; ochii întunecaţi îi erau încadraţi de sprâncene dese, învârtejite.

Darden şi-a întins gâtul, a aruncat o privire şi a negat.

— Nu am nici cea mai mică idee, a afirmat el. Adevărul este că nu-l ştiu pe niciunul dintre invitaţi. Unii mi se par vag cunoscuţi, dar nimic mai mult.

Editorul nu îşi putea reveni din uimire.

— Acest om este doctorul Joseph Mengele!

— Mengele? Măcelarul de la Auschwitz?

— Da.

— Mengele a murit la sfârşitul anilor şaptezeci, în Brazilia. Nu a putut fi prins niciodată. Voi verifica. Poate că această fotografie a fost făcută în Brazilia, deşi, dacă este aşa, nu prea înţeleg de ce sunt toţi atât de gros îmbrăcaţi.

— Ascultă, Simon. Nu pun la îndoială opinia lui John Stewart, ştii că îl admir… dar în faţa unui asemenea lucru este absolut necesar să aflu şi alte păreri, a spus Roger Alton. Voi cere ca această imagine să fie examinată de mai mulţi experţi. Cei mai buni. Dacă considerăm

această fotografie autentică şi ne înşelăm, o să ne acoperim de ridicol.

Simon Darden a dat din umeri şi a încuviinţat.

— Sunt de acord. Aşa trebuie procedat, dar dacă rezultă că este autentică, *The Guardian* va rescrie istoria secolului XX, a remarcat ziaristul. Dacă reuşim să publicăm această fotografie, vei avea nevoie de toate rotativele din Londra ca să *murdăreşti* atâta hârtie, prietene.

— Pot să o păstrez? a vrut să ştie editorul. Aş vrea să o vadă membrii Scott Trust…

— Crezi că este o hotărâre prudentă?

— Discreţia santinelelor este proverbială.

— Tu ştii mai bine. În ceea ce mă priveşte, dacă nu ai nimic împotrivă, voi încerca să dezleg misterul. Pentru câteva zile îl voi delega pe Garnet să supervizeze paginile cu ştiri externe, a propus el.

După ce s-au despărţit, Simon Darden şi-a luat paltonul şi a ieşit în stradă. Şi-a aprins o ţigară în drum spre News Room Archive, arhiva *The Guardian,* aflată la numărul 60 pe Farringdon Road. Aici se păstra istoria completă a ziarului, de la începuturile sale în Manchester, din secolul al XIX-lea, şi până în prezent. Ultimii ani ai publicaţiei, digitalizaţi, puteau fi consultaţi pe internet.

Ziaristul căuta ceva foarte concret. Volumele care conţineau numerele apărute în anul 1945.

S-a instalat în una dintre sălile rezervate ziariştilor grupului. În timp ce privirea i se oprea pe imaginile unui Berlin devastat, insistând pe fiecare în parte, şi-a amintit că în urmă cu trei ani fusese în acel oraş pentru a se informa despre nişte întruniri electorale. Într-una din deplasările pe care le făcuse, un fotograf care lucra la *Der Spiegel* şi primise sarcina să facă reportajul grafic i-a arătat lui Darden o parcare învecinată cu strada pe care treceau. I-a spus că sub acel strat de ciment se afla una dintre ieşirile Fuhrerbunkerului. Pe el îl mirase faptul că nimeni nu ştia foarte exact amplasamentul şi planul exact al acelor refugii subterane. Berlinezul a argumentat că după război lumea alesese să dea totul uitării. Era cea mai bună soluţie pentru a evita ca locul să devină un sanctuar al nazismului.

Darden a desfăcut pe o latură a mesei o reconstituire ce părea demnă de încredere a acelei reţele încâlcite de încăperi şi coridoare. Găsise schema într-o enciclopedie din anii şaizeci. În realitate, nu era un singur buncăr. Erau două. Aşa-numitul Vorbunker se construise în jurul anului 1936, ca anexă a faţadei Biroului de Afaceri Externe al Cancelariei germane, iar al doilea era cel pe care dictatorul avea să-l folosească, între 1943 şi 1944, când totul indica o schimbare drastică în desfăşurarea operaţiunilor militare. Fuhrerbunkerul, amplasat la o adâncime de şaptesprezece metri, comunica printr-o serie de scări cu primul refugiu. Aproximativ douăzeci de încăperi şi săli legate între ele dădeau construcţiei un aspect de labirint diabolic sau, în cel mai

bun caz, al unui decor complex de vodevil.

— Cum ai reuşit să scapi? a murmurat Darden în timp ce examina cu atenţie aripa pe care o ocupase Hitler.

Acea parte cuprindea două dormitoare, un salon privat, două săli pentru hărţi şi conferinţe, un birou personal şi spaţii pentru igiena personală. În cealaltă parte, la dreapta, se aflau încăperile folosite de Goebbels şi Bormann, o centrală de comunicaţii, camerele medicilor şi sala generatoarelor.

Ziaristul a început să consemneze într-un blocnotes lunga înşiruire de personaje care populau acel univers de lumini oscilante şi beton, fiinţe care în demenţa lor obstinată renunţaseră la realitatea din exterior şi îşi iroseau într-un mod impudic timpul pe care îl aveau de trăit. Nu a putut să nu-şi amintească de *Masca morţii roşii*, o povestire a lui Edgar Allan Poe, care îl impresionase foarte mult în copilărie. Tot aşa cum prinţul Prospero şi veselii săi curteni au ignorat ciuma din exteriorul zidurilor palatului, toată această şleahtă de asasini asista la prăbuşirea Imperiului lor de O Mie de Ani, înecându-şi în Moet&Chandon amărăciunea generată de sfârşitul lor inexorabil, în măruntaiele unui oraş pulverizat de optzeci de mii de tone de bombe, pardosit cu trei sute de mii de cadavre, apărat de rămăşiţele unei armate decimate, incapabilă să oprească milionul de sovietici care înainta metru cu metru, cerând răzbunare.

Simon Darden s-a uitat cu coada ochiului la telefonul său mobil. II lăsase deoparte. Se încăpăţâna să nu sune. Îl neliniştea ideea că acel informator anonim renunţase să-l mai caute din cauza lipsei de interes pe care i-o arătase cu o zi în urmă. Dacă nu va mai primi niciun semn de la el, va rămâne cu o fotografie uimitoare, inexplicabilă.

Două ore mai târziu, după ce eliminase de pe lista sa multe personaje care i se păruseră în primă instanţă simple figuri secundare, ziaristul avea în faţa ochilor o duzină de nume.

Toţi erau morţi…

Hitler intrase în buncărul Cancelariei pe 16 ianuarie 1945. Conform istoriei oficiale, nu l-a mai părăsit până în clipa morţii sale, a recapitulat cu grijă Darden. În călătoria fără întoarcere l-au însoţit Martin Bormann, Joseph Goebbels şi soţia sa, Marta, împreună cu cei şase copii ai lor; trei secretare, Christa Schroeder şi Johanna Wolf – cărora Fuhrerul le încredinţase misiunea de a se duce la reşedinţa lui din Berchtesgaden, în Bavaria, pentru a arde toate hârtiile şi documentele sale cu opt zile înainte de sinucidere ca şi Traudl Junge, cea mai apropiată de el, care va avea sarcina de a-i redacta testamentul personal şi politic. Un cancer îi pusese capăt vieţii cu patru ani în urmă, în 2002, într-un spital din Munchen, fără ca ea să fi ajuns să conştientizeze pe deplin monstruozitatea superiorilor săi.

Starea de sănătate a lui Adolf Hitler se degradase serios. Îşi trăgea

picioarele şi tremura. Devenise dependent de cocaină, pe care o folosea în stare lichidă, ca soluţie oftalmică. Puţinele imagini cu el din ultimele luni de viaţă îl arată îmbătrânit, sfârşit. Scăpase aproape nevătămat cu un an în urmă dintr-o tentativă de asasinat, pe care o puseseră la cale câţiva ofiţeri superiori. Erna Flegel, infirmiera, avea grijă de el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dându-i zecile de pastile prescrise de cei doi medici ai săi, Theodor Morell şi Werner Haase. Primul dintre ei a părăsit buncărul la 22 aprilie, iar cel de-al doilea a rămas până la sfârşit. Dictatorul i-a cerut lui Haase să-l informeze despre efectele cianurii. Pentru a se convinge că otrava nu dădea greş, a sacrificat-o pe Blondie, câinele lui lup.

Brusc, Simon Darden şi-a amintit că în urmă cu un an şi jumătate, cu prilejul celei de-a şaizecea aniversări a încheierii celui de al Doilea Război Mondial, *The Guardian* publicase un interviu cu infirmiera lui Hitler. Funcţionara de la arhivă nu a avut nevoie de prea mult timp pentru a găsi numărul din 2 mai 2005. Ziaristul a citit de două ori transcrierea discuţiei pe care a avut-o Luke Harding, unul dintre colaboratorii publicaţiei, cu Erna Flegel, oprindu-se asupra paragrafului în care femeia descria ultimele ceasuri ale dictatorului.

„În seara de 29 aprilie, Fuhrerul a ieşit din apartamentele sale. Ne-a strâns tuturor mâinile. A avut câteva cuvinte prieteneşti pentru fiecare dintre noi. Asta a fost tot. În ultimele ore ale zilei următoare, unii au susţinut că au auzit împuşcăturile care i-au pus capăt vieţii. Alţii au spus că nu au auzit nimic. Important era că, dintr-odată, el dispăruse. Am auzit că murise. Şi-au făcut apariţia medici cu expresii de circumstanţă. Printre ei se afla şi Werner Haase. Eu nu am văzut corpul lui Adolf Hitler. Cred că nu l-a văzut nimeni. Puţin mai târziu, câţiva soldaţi au scos două cadavre acoperite cu cearşafuri şi le-au dus în grădina Reichstagului. Le-au ars cu benzină. Toţi ne-am privit fără să ştim ce să spunem. În mijlocul acelei tăceri un singur lucru a devenit evident: că nimic nu ne mai reţinea în acea gaură…”

— Houdini blestemat! a bodogănit Simon Darden printre dinţi. Bine ai mai pregătit totul. Simplă prestidigitaţie: abracadabra!

Doar trei martori oculari ai evenimentelor supravieţuiseră schimbării de secol şi de mileniu. Primul era Bernd Freytag von Loringhoven, în acele zile un tânăr comandant de stat-major, însărcinat cu confecţionarea deprimantelor rapoarte şi buletine de front care îi permiteau Fuhrerului să viseze la un contraatac al împuţinatelor sale divizii, armatele a IX-a şi a XII-a. În condiţiile prăbuşirii complete a reţelei de comunicaţii a celui de Al Treilea Reich, Freytag obţinea datele de la emisiunile agenţiei Reuters şi ale BBC-ului. Ceilalţi doi erau Rochus Misch, gardă de corp şi radiotelegrafist, şi Johannes Flentschell, responsabil cu funcţionarea sistemelor electrice şi de ventilaţie ale bârlogului. Niciunul nu

afirmase în mod clar şi categoric că ar fi văzut cadavrul lui Adolf Hitler şi pe cel al Evei Braun…

În continuare, ziaristul şi-a focalizat atenţia asupra unuia dintre volumele din arhivă. Restul poveştii rămânea în ceaţă. Ajungând în apropierea buncărului, soldaţii sovietici au găsit două trupuri carbonizate pe care le-au predat serviciului de contrainformaţii al Armatei Roşii, SMERŞ. Acele resturi de nerecunoscut au fost duse la Magdeburg şi îngropate, după prelevarea amprentelor dentare. Mai mulţi ani după aceea, în 1970, rămăşiţele au fost exhumate şi incinerate. Cenuşa a fost aruncată în secret în albia râului Elba. Doar un fragment al craniului lui Hitler, străpuns de un glonţ, şi o parte a mandibulei vor fi păstrate. Pe la jumătatea după-amiezii, obosit şi înfometat, Simon a părăsit News Room Archive cu un plic plin de fotocopii sub braţ şi cu telefonul mobil în mână.

Nu sunase deloc toată ziua.

— Fir-ar să fie, sună odată! Ce mai aştepţi? a exclamat el, înăbuşindu-şi o sudalmă şi strângând aparatul cu degetele crispate.

Tocmai în acea clipă, într-o elegantă locuinţă din cartierul londonez Marble Arch, una din cele zece santinele ale lui Scott Trust ridica receptorul telefonului şi forma un număr.

Un număr care nu figura în nicio carte de telefon din Statele Unite.

Auzind cu claritate răspunsul monosilabic de la celălalt capăt al firului, a murmurat doar câteva cuvinte.

— Eilert Lang nu a murit în Antarctica, a spus el.

Apoi, fără să aştepte vreun răspuns, a pus receptorul în furcă.

5
ULTIMA THULE{3}

La zece fără un sfert dimineaţa, când aparatul Citation Sovereign Cesna s-a apropiat de aeroportul internaţional Washington Dulles, Clay Norton, comandantul avionului cu reacţie particular, a intrat în legătură cu turnul de control şi a cerut instrucţiuni. I s-a spus să rămână în aşteptare, la o înălţime de o mie două sute de metri, făcând largi cercuri deasupra districtului Loudoun.

— Vom ateriza peste aproximativ zece minute… a anunţat el prin microfon cu o voce liniştită. În zona Washingtonului temperatura este de treisprezece grade, iar cerul este senin. Cred că vă veţi putea bucura de o zi excelentă, însorită. Nu uitaţi să vă puneţi centura de siguranţă, domnule Drake.

Edwin Drake a zâmbit satisfăcut. A împăturit cu grijă exemplarul din *Wall Street Journal* ca şi cum ar fi fost vorba de o batistă şi a descoperit hubloul. După ce şi-a scos ochelarii pentru citit şi i-a pus la loc în tocul lor de piele, a aruncat o privire spre canavaua multicoloră formată din pajişti şi culturi care ieşea la iveală dintre arbori. Şi-a potrivit nodul Windsor al cravatei sale bleumarin şi şi-a netezit părul argintiu şi moale. După ce a făcut acest lucru, a început să-şi încheie manşetele cămăşii de culoarea cobaltului. În timpul zborului îşi lăsase butonii, două mici pumnale de aur, pe o măsuţă din lemn de acaju. După ce a verificat că totul era în ordine, s-a relaxat în fotoliu şi a închis pe jumătate ochii.

— Mai doriţi o cafea, domnule Drake? a întrebat pe neaşteptate stewardesa.

— Poftim? Nu, nu, mulţumesc foarte mult! a răspuns el. Una e suficientă. Cafeaua nu e bună pentru tensiune. A mea e puţin cam mare. Paisprezece cu şapte.

— V-a plăcut dejunul?

— Totul a fost perfect, Alice.

— Comandantul mi-a spus că maşina vă aşteaptă lângă pista aerodromului sportiv. În timpul zborului v-am călcat haina. Se şifonase un pic.

Edwin Drake i-a aruncat tinerei o privire binevoitoare. Era de doi ani în serviciul său şi îi cunoştea toate maniile.

După ce a coborât pe scara avionului, Gregory Portman, drept ca un stâlp de telegraf, cu şapca în mână, i-a deschis uşa Cadillacului său DTS Limousine.

Automobilul a pătruns în districtul Fairfax pe o liniştită şi sinuoasă şosea secundară, care trecea printr-o încântătoare pădure de foioase.

— Totul este într-adevăr minunat, Gregory, a spus magnatul cu privirea îndreptată spre filigranul aurit pe care-l formau frunzele căzute pe marginea drumului.

— Da, splendid. Toamna a fost blândă. Şi, slavă Domnului, se pare că frigul întârzie puţin, a remarcat şoferul aruncând o scurtă privire în oglinda retrovizoare.

— Cum o duc ai tăi?

— Excelent, domnule. Vă mulţumesc foarte mult pentru că v-aţi interesat. Rick s-a făcut băiat mare… e înnebunit după baseball. A fost inclus în prima echipă a colegiului. Alaltăieri a făcut un meci senzaţional. Şi Marian se simte foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. Vrei să pui un pic de muzică?

— Desigur. Prima sau a cincea de Mahler, domnule?

— Înainte de amiază, totdeauna prima, Gregory.

O jumătate de oră mai târziu, automobilul trecea pe lângă zidul unei imense proprietăţi private. Era paralel cu şoseaua pe o distanţă de aproape trei kilometri. O mulţime de brazi negri, impresionanţi, străjuiau intrarea domeniului.

Gregory a coborât geamul şi a zâmbit către camera de supraveghere.

— Aţa Zidarului a sosit… a anunţat el.

Huruitul leneş al unui motor a însoţit deschiderea grilajului. Cadillacul a traversat două pajişti ample, despărţite de o fâşie de arbori, şi a trecut pe lângă malul unui mic lac; în cele din urmă, a luat-o pe un drum care ducea la intrarea unui mare conac construit în stil edwardian. Peste o duzină de luxoase Lincoln-uri, Mercedesuri şi Rolls-Royce-uri negre se aflau într-o formaţie impecabilă.

Un ajutor cu aspect de şambelan de palat a deschis uşa maşinii când aceasta s-a oprit în faţa scării principale.

— Bună ziua, domnule.

— Bună ziua, Charles.

— Aţi avut un zbor plăcut, domnule?

— Cum nu se poate mai bun. Spune-mi, au sosit toţi?

— Da, toţi. Cu excepţia Compasului şi a Colţarului.

— Înţeleg…

Au pătruns în holul larg al clădirii. O scară dublă din onix, asemănătoare cu şerpii căţărători ai unui caduceu şi situată la capătul atriului, cu o amplă balustradă, ducea la primul etaj. La stânga şi la dreapta vestibulului se deschideau diverse săli cu tavan casetat.

— Hainele dumneavoastră sunt pregătite. Urmaţi-mă, vă rog.

Edwin Drake şi-a scos vestonul. Majordomul i-a dat o tunică din stofă de culoare purpurie, prevăzută cu o glugă amplă. Pe piept, în dreptul inimii, era brodat cu fir de aur un pumnal vertical, un stilet lung cu o coroană de frunze de laur împletite. Sub mâner, într-un cerc,

ţesută cu fir de argint, era desenată svastica sacră.

— Cum e? a întrebat Drake aşteptând o aprobare în timp ce îşi înnoda cordonul.

— Vă vine foarte bine. Impecabil.

— Aşa zic şi eu.

— Îmi imaginez că acum veţi dori să citiţi o carte bună, nu? a vrut să ştie Charles.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Au străbătut un coridor mochetat, jalonat de mari ferestre înalte care dădeau spre grădină. Razele soarelui pătrundeau pieziş, făcând să strălucească şirul de armuri ce păreau să străjuiască locul. Biblioteca ocupa bună parte din aripa stângă, dispunând de mai multe zone cu sofale şi fotolii, mese şi cămin. Rafturile ticsite acopereau toţi pereţii. Conţineau vreo şapte mii de volume legate, ordonate după autori şi domenii. Un foarte frumos glob pământesc de la sfârşitul secolului al XIX-lea domina centrul încăperii.

Trecând pe lângă glob, magnatul l-a pus în mişcare.

— Aveţi vreo preferinţă, domnule? a întrebat circumspect majordomul.

Drake s-a încruntat, în timp ce privirea îi aluneca pe raftul cel mai apropiat.

— Ce îmi sugerezi, Charles?

— Ei bine, poate că o operă metafizică a lui Rene Guenon ar fi potrivită pentru o zi ca asta, a propus majordomul, ridicând uşor o sprânceană. *Le roi du monde,* de exemplu. Aceasta este versiunea franceză, cea originală, din 1927.

— Nu.

— Ceva teozofie… Gurdjieff, Uspenskii, Madame Blavatsky?

Drake a arătat spre o carte legată în piele de culoare închisă, cu litere aurite pe cotor.

— Cred că voi citi cartea aceea a lui Otto Rahn…

— *Cruciadă contra Graalului?*

— Da. Prima ediţie germană din 1933.

— O alegere cum nu se poate mai bună, domnule.

— Ştii că această operă şi cea pe care acel tânăr din SS a scris-o ceva mai târziu, *Curtea lui Lucifer,* au trezit interesul lui Heinrich Himmler pentru catarism?

— Nu ştiam.

— Aşa a fost. Himmler a vizitat personal Montsegur, în Franţa. Ca şi Montserrat, în Spania. Căuta Graalul şi Biblia catară…

Charles a întins mâna şi a apăsat pe carte. Aceasta s-a înfundat cu un zgomot sec. Imediat, un întreg segment al bibliotecii a alunecat într-o parte, lăsând să se vadă un gang care cobora în măruntaiele pământului. După ce Edwin Drake a coborât primele două trepte,

ridicându-şi poalele tunicii, s-a oprit şi s-a întors.

— Ştii, Charles, nimeni nu îndeplineşte protocoalele, de fiecare dată, cu priceperea cu care o faci dumneata, a afirmat el satisfăcut.

— Este o onoare pentru mine, domnule.

Drake a ajuns într-o mică anticameră cu boltă din cărămidă. S-a aşezat în faţa unei mese de marmură, pe care se aflau diverse obiecte. Şi-a spălat mâinile de trei ori într-un lighean de porţelan, ştergându-le cu grijă de fiecare dată; apoi, luând dintr-un castron un pic de sare, a dus-o la buze; în cele din urmă, a vărsat pe umărul său stâng un pumn de cenuşă. După ce a făcut toate acestea, şi-a ascuns obrazul sub glugă şi a apucat un ciocănel din argint. A lovit de trei ori în placa metalică a unei mari uşi de lemn, în centrul căreia se vedea, lucrat în bronz, acelaşi simbol pe care îl avea pe piept. După scurt timp, o voce a întrebat de partea cealaltă a uşii.

— Cine bate la poarta Ultimei Thule?

— Aţa Zidarului, care descoperă orice greşeală…

S-a auzit zgomotul unui zăvor care se trage, iar uşa a culisat silenţios pe balamale. În lumina slabă a locului, Edwin Drake a distins douăzeci de figuri care discutau cu jumătate de glas, ici şi colo, stând în picioare.

— Mă bucur să te văd, a şoptit cel care îi deschidea drumul, îmbrăţişându-l.

— Şi eu. Tocmai mi s-a spus că nici Compasul şi nici Colţarul nu se vor afla azi printre noi.

— Da. E păcat, dar alegerile bat la uşă. Şi mizăm mult pe ele.

— Ştiu.

S-au alăturat celorlalţi invitaţi. Drake i-a salutat pe fiecare în parte. După câteva minute intrau într-o largă încăpere anexă, în mijlocul căreia se afla o mare masă triunghiulară, orientată spre nord. Şapte jilţuri din lemn masiv, care aveau deasupra spătarului câte o unealtă sculptată, se aliniau pe fiecare latură a poligonului. După ce s-au aşezat urmând o ordine protocolară, au rămas cu toţii nemişcaţi, astfel încât până şi tăcerea a părut să amuţească.

— Fie ca lumina născută în îndepărtatele zile ale Hiperboreei să lumineze tot ce vom face şi vom spune noi, arienii, fii ai celei de a Cincea Rase, vlăstare ale celui de al Şaptelea Soare, moştenitori ai Ultimei Thule, a anunţat pe un ton solemn Dalta, maestrul de ceremonii.

— Aşa să fie! Să se împlinească, să se realizeze! au mormăit toţi cu jumătate de glas.

— În primul rând, dragi fraţi, a continuat el, bine dispus, daţi-mi voie să-mi exprim satisfacţia. În ultimul an, toţi aţi prosperat în mod notabil, în ciuda situaţiei dificile; unii într-atât, încât aţi urcat trei sau patru poziţii în Top 400 al revistei *Forbes*… Ce aveţi de gând să faceţi

cu atâţia bani?

Un răsunător hohot de râs a umplut sala.

— Familia Werner, scuzaţi, membrii Nivelei, v-am sfătuit deja să investiţi în sectorul petrolier rusesc, a precizat o voce feminină ironică. Rusia este un adevărat paradis pentru capital. Zilele în care singurul lor activ erau sticlele de Moskovskaia aparţin de acum istoriei…

S-a manifestat un nou val de ilaritate.

— Bine. Este suficient. Trebuie să ne concentrăm, a spus Dalta tranşant, redirecţionând atenţia tuturor spre dosarele care erau aşezate de-a lungul mesei. În rapoartele pe care le-am pregătit veţi găsi, ca de obicei, o analiză amănunţită a situaţiei mondiale. Nu este necesar să trageţi concluzii, pentru că experţii noştri au făcut-o deja. De aceea, dacă le veţi urma recomandările, vă veţi mări câştigurile în următoarele luni. Cred că ar fi indicat dacă ne vom folosi timpul pentru a analiza ceea ce urmează să se întâmple în următoarele săptămâni.

Toţi au fost de acord. Au deschis dosarele chiar la capitolul referitor la geostrategie.

— Aşa cum veţi vedea, Ultima Thule Europa ne comunică o ştire excelentă, a continuat el. Procesul de aderare a Turciei la UE va fi încetinit. În afară de exigenţele privitoare la drepturile omului, care se alătură proiectului de lege francez de a-i pedepsi chiar cu închisoarea pe cei care neagă genocidul împotriva armenilor, intră acum în scenă contenciosul Ciprului. Un contencios care nu a fost abordat la vremea lui şi care poate, din fericire, să pună capăt acelei greşeli enorme.

Un murmur de satisfacţie s-a făcut auzit în sala subterană.

— Vom vedea ce se întâmplă, să nu ne grăbim cu sărbătorirea victoriei. Specialiştii noştri iau în considerare câteva posibilităţi. Acţiuni viitoare care să ne permită torpilarea acestei aberaţii, dacă va fi nevoie.

— Cred că atitudinea presei turce faţă de aceasta ne va avantaja… Sunt sătui de ieşirile celor pe care ei îi numesc „Clubul creştin”. Ştiţi cu toţii că multe dintre companiile mele au filiale la Ankara. Ştiu din surse sigure că au de gând să contraatace, prezentând liste exhaustive ale crimelor şi genocidelor din Europa de-a lungul istoriei.

— În legătură cu asta nu există nicio îndoială. Ne convine. Cu cât prăpastia care ne separă de ei se adânceşte, cu atât mai bine, a convenit Dalta. Din fericire, tendinţele rasiste şi sentimentele naţionaliste se accentuează pe zi ce trece în Franţa, Spania, Germania,

Olanda, Austria… Suntem pe drumul cel bun! Amintiţi-vă de Babel. Să lăsăm ca guvernele, partidele de stânga şi organizaţiile pentru apărarea drepturilor omului să pună paie pe foc cu politica lor indulgentă şi permisivă. Cu cât mai mult lemn în rug, cu atât mai

mare focul.

— Ce se întâmplă cu noi? a întrebat Edwin Drake, Aţa Zidarului. Mexicul încinge atmosfera apropiatei conferinţe la nivel înalt a ţărilor latino-americane de la Montevideo.

— Construirea zidului de-a lungul frontierei a fost aprobată. Fără îndoială, acea reuniune de zdrenţăroşi va face o declaraţie formală. Puţină agitaţie mediatică şi atât. Nimic care să ne preocupe cu adevărat. Din fericire, lui Castro îi mai rămân două cafele şi o înmormântare, iar pe Chavez nimeni nu îl ia prea mult în serios. Să vorbim de alegeri, de alegerile noastre. Aşa cum ştiţi, perspectivele nu sunt prea promiţătoare.

S-a lăsat o lungă tăcere.

— O voi spune fără înconjur, a continuat Dalta. Totul indică faptul că se va produce o răsturnare de situaţie. Irakul ne va costa foarte mult. Lupta va fi îndârjită şi putem să rămânem legaţi de o majoritate democrată atât în Camera Reprezentanţilor, cât şi în Senat.

— Ce măsuri au fost luate în funcţie de această ipotetică victorie a *măgarilor?* a întrebat Ciocanul.

— Sunt prevăzute câteva măsuri, câteva concesii… a anticipat maestrul de ceremonii. Donald Rumsfeld va fi destituit. Ştiu că este prieten personal al multora dintre cei care se află aici, dar sacrificarea lui este inevitabilă. Pentagonul are nevoie de o faţă nouă. Iar cei doi ani de mandat care îi mai rămân lui George vor fi dominaţi de un control constant din partea democraţilor, să nu ne facem iluzii. Oricum, nu trebuie să vă îngrijoraţi. Totdeauna e mai ieftin să cumperi *măgari* decât *elefanţi*…

Hohotul de râs general a fost lung şi răsunător.

— Dacă sunteţi de acord, vom vorbi de alegeri şi de multe alte chestiuni în timpul prânzului… a propus Dalta. Acum ar trebui să ne ocupăm de ceva grav. Foarte grav. Ceva ce nu aveam în vedere. De fapt, toate punctele de pe ordinea de zi sunt nesemnificative în comparaţie cu ceea ce vă voi spune acum.

Un halo sumbru s-a instalat în întunericul pe care îl formau chipurile celor nouăsprezece membri ai Ultimei Thule.

— Vă amintiţi că acum vreo patru sau cinci ani un om pe care nu l-am putut identifica, un individ care a avut o întrevedere cu consulul american de la Damasc, a spus că avea informaţii vitale despre organizaţia noastră… a reamintit cel care prezida lucrările. Din fericire, beculeţul roşu s-a aprins şi toate mecanismele au funcţionat corect, dar intrusul a reuşit să scape. I-am pierdut urma. După câtva timp a stabilit legătura cu un ziarist din Budapesta. I-a dat nişte documente compromiţătoare… mai concret, o listă cu primele o mie de nume ale proiectului Lebensborn şi altele, privitoare la Baza 211. Am reacţionat la timp şi am reuşit să recuperăm toate dovezile.

Ziaristul a fost *retras* într-un mod curat, dar străinul a reuşit să-i fenteze încă o dată pe oamenii noştri. E adevărat că, de data asta, s-a ales cu un glonţ în picior.

Dalta a făcut o pauză, a tras adânc aer în piept şi a continuat să dea explicaţii cu o voce cu inflexiuni sinistre.

— Ştim cu cine ne confruntăm. Aveam unele bănuieli, dar nu certitudini. Acum două zile Londra ne-a anunţat că un ziarist de la *The Guardian*, un oarecare Simon Darden, a primit o fotografie a Fuhrerului; o fotografie care, conform arhivelor noastre, a fost făcută în Noua Suabie. Expeditorul este Heinz Rainer.

— Cine dracu' este acest Rainer? a întrebat de la celălalt capăt al mesei Creuzetul, proferând în surdină o sudalmă.

— Sub acest nume se ascunde Eilert Lang, una din puţinele greşeli pe care le-am comis în ultimii cincizeci de ani. Lang era unul dintre cei nouă membri ai Millenium Research 2000, vă amintiţi? L-am crezut mort, deşi nu am reuşit să-i recuperăm cadavrul. Deşi pare imposibil, acest intrus a reuşit să ajungă în inima Neuschwabeland. Numai Dumnezeu ştie ce documente a luat de acolo. Aşa cum veţi înţelege că, având în vedere gravitatea situaţiei, a trebuit să cer instrucţiuni Maeştrilor Societăţii Vril, ultimul Cerc de Putere al Arienilor.

Liniştea a devenit apăsătoare.

— Am ordine foarte clare, concrete, teribile, a încheiat el. Trebuie ca toţi să dăm dovadă de maximă prudenţă în următoarele săptămâni; să întrerupem orice contacte şi să punem la loc sigur toate dovezile compromiţătoare. Eilert Lang, la fel ca acel ziarist şi ca toţi cei cu care a intrat în contact, va fi eliminat. Nu vom eşua de această dată. Din nefericire, ca unic mod de a ne salva existenţa şi de a păstra cel mai mare dintre secretele frăţiei, Prima Coroană Vril a ordonat sacrificarea celor cinci *actori* care mai sunt încă în viaţă.

Membrii Ultimei Thule au schimbat între ei priviri consternate şi au consimţit. Realizau ce presupunea acea hotărâre.

Trebuia ca ultimii martori ai Shangri-La, fraţi de sare, să fie executaţi.

6
ELKE

Elke Schultz s-a detaşat de agitaţia care domnea în sala pentagonală a Berliner Philharmonie. A tras încet aer în piept, şi-a mijit ochii albaştri şi şi-a înclinat delicat obrazul pentru ca bărbia să mângâie corpul puternic şi parfumat al iubitei ei.

Mirosea a lemn de Cremona. Vechi şi nobil. Sunetul îi era unic, ascuţit precum nota cea mai strălucită a unei păsări avântate spre înălţimi, cald precum catifeaua cea mai fină. Nu o iubea pentru că era o operă de artă unică, o bijuterie creată de mâinile lui Antonio Stradivarius în 1708; o iubea pur şi simplu pentru că aparţinuse tatălui ei, Ernst Schultz.

— Iubirea mea, ştiinţa nu a găsit încă o explicaţie, un sistem de măsură care să permită înţelegerea miracolului unui Stradivarius, avea obiceiul să spună el în timp ce o lua în braţe şi îi corecta ţinuta copilăroasă.

Instrumentista a pus o mică surdină pe *ponticello* şi şi-a trecut cu repeziciune degetele peste *tastiera* de abanos a gâtului, smulgând uşor sufletului instrumentului o miriadă de note tainice, articulate precum o mărturisire de dragoste făcută în miez de noapte.

Când Carl Weisman a urcat pe scenă, Elke a revenit la realitate. Cei o sută patru profesori, în picioare, l-au aplaudat îndelung pe dirijor. Urmând obiceiul destins care caracteriza repetiţiile, tuba şi tromboanele cu culisă l-au răsplătit cu o scurtă şi ironică frazare, o melodie ale cărei note palide păreau a ilustra mersul de raţă al lui Charlie Chaplin după ce s-a lovit de colţul unei uşi. Cu un tril iute, flautele şi *piccolo*-ul au desenat obişnuitele steluţe în jurul capului conducătorului Orchestrei Filarmonice din Berlin.

Salutul de bun venit s-a încheiat cu un hohot de râs general.

Cari Weisman, urcat pe estradă, a luat bagheta şi a zâmbit. I-a trimis un salut plin de deferenţă lui Elke, vioara întâi şi lider al formaţiei, aflată la stânga sa, şi i-a privit pe toţi maeştrii.

După ce larma vocilor, pupitrelor şi partiturilor s-a stins, el a început să vorbească.

— Mă bucur să constat că sunteţi foarte bine dispuşi. Este un lucru bun. Mai sunt încă multe de făcut şi nu mai avem decât trei zile de repetiţii. Ideile lui Elke Schultz sunt magnifice, dar presupun o muncă suplimentară. Cine ne-a pus să-i scoatem din repertoriul nostru pe BBB, adică pe dragii noştri Berlioz, Brahms şi Beethoven, şi să ne băgăm unde nu ne fierbe oala?!

Acustica impecabilă a sălii a amplificat fluierăturile şi huiduielile

profesorilor. Elke a dat din umeri şi, deopotrivă amuzată şi jenată, le-a cerut scuze colegilor săi.

— Să adaugi la programul obişnuit mari compoziţii ale câtorva dintre autorii cei mai importanţi ai ţărilor pe care urmează să le vizităm în turneu este o tendinţă la care se vor alinia şi alte mari orchestre, a spus ea. Este o provocare complexă. Vom putea să surprindem publicul american cu acel *Concert pentru vioară şi orchestră* al lui Samuel Barber, să-i emoţionăm pe parizieni cu *Pelleas et Melisande,* de Gabriel Faure, să-i extaziem pe englezi, făcându-i să-l redescopere pe incomparabilul Delius? Acesta trebuie să fie obiectivul nostru. Aşadar, la treabă.

În cursul următoarei ore, lumea şi tot ce există în ea s-au oprit în loc. Elke Schultz a executat impecabil maiestuoasa *Suite Florida,* de Frederick Delius, conducând orchestra până la porţile cerului. Iar, când a zbura mai sus părea imposibil, a trezit uimirea generală evocând, cu o complicată şi subtilă acrobaţie stilizată, *Zborul ciocârliei,* de sir Ralph Vaughan Williams. Două partituri pe care ea le putea interpreta cu ochii închişi, pentru că erau unele din bucăţile preferate ale tatălui său, un îndrăgostit de muzica engleză de la sfârşitul veacului al XIX-lea şi începutul secolului XX.

Repetiţia a fost reluată la jumătatea după-amiezii. De la început până la sfârşit. După ce s-a încheiat, sentimentul general era indescriptibil.

Carl Weisman era euforic.

— Incomparabil, Elke. Merită să o sărbătorim cu o sticlă de Veuve Clicquot bine frapată. Primeşti?

Ea a zâmbit. L-a privit pe furiş în timp ce îşi punea vioara în cutie. S-a uitat la ceas.

— Primesc, dar nu am prea mult timp, Carl.

— Felicitări. Ai fost strălucită, Elke. Strălucită.

— Ei, nu e chiar aşa.

— Nu mă crezi? Vorbesc serios. Chiar Anne-Sophie Mutter ar fi pălit, dacă s-ar fi aflat azi aici.

Violonista a izbucnit într-un hohot de râs. De îndată ce a ieşit în stradă, şi-a pus la gât un fular moale din lână englezească.

— Glumeşti? Anne-Sophie este o violonistă excepţională; aş vrea eu să fiu măcar jumătate din ce este ea, a spus Elke, sceptică.

Se înnopta. Au intrat într-un bar luxos din apropiere de Potsdamer Platz.

— De ce mă compari mereu cu Anne-Sophie Mutter? a întrebat ea, cu ochii lucind de o maliţiozitate încântătoare. Nu ne asemănăm prea mult.

— Este adevărat. Tu eşti mult mai frumoasă.

— Ah! Pentru o clipă am crezut că e vorba de tehnică şi virtuozitate,

a adăugat Elke cu şiretenie.

— E vorba şi de asta.

— Îmi amintesc că ai spus acum o săptămână că semăn din profil cu altă Sophie, actriţa aceea franţuzoaică… Cum o cheamă?

— Sophie Marceau.

— Da, exact, cu ea.

— Aşa este. Numai tu şi Sophie Marceau aveţi chipul perfect. Nici Michelangelo nu ar fi putut să-l dăltuiască mai bine.

— Spune-mi, Carl, de ce am senzaţia ciudată că flirtezi cu mine tot timpul?

— Pentru că într-adevăr o fac.

Dirijorul a schiţat un zâmbet maliţios în timp ce umplea cupele cu şampanie.

— Ştii? Sunt convins că turneul ăsta va fi unul dintre cele mai mari succese ale carierelor noastre, a afirmat el, privind pierdut bulele din şampanie care se mişcau hipnotic. Şi apoi, mor de plăcere să te invit la cină într-un mic restaurant aproape de Champs Elysees, un loc intim, încântător.

— Chestia asta îmi miroase a lumânări şi a final previzibil.

— Tu şi cu mine nu putem trece prin Paris fără să ne dăruim o seară.

Elke a oftat. A lăsat cupa pe masă şi şi-a încrucişat degetele delicate într-un expresiv gest de reflecţie. Dirijorul a intuit că o admonestare sau o obiecţie nu era departe, aşa că s-a retras, lăsându-se pe speteaza fotoliului.

— Ascultă, Carl Weisman, cred că ar fi mai bine ca amândoi să ne obişnuim cu ideea că nu se va mai repeta ceea ce s-a întâmplat acum o lună.

— De ce?

— Pentru că a fost o greşeală.

— Nu vorbi prostii!

— Nu sunt prostii. A fost o greşeală. O magnifică greşeală. Nu o regret, dar cred că am face bine dacă am evita orice tentaţie care ar putea favoriza repetarea ei.

— Glumeşti?

— Nicidecum. Nu trebuie să uiţi că eşti căsătorit.

— M-am căsătorit de trei ori.

— Doar nu vrei să spui că o vei face şi a patra oară?

— Cine ştie!

Cari şi-a aşezat coatele pe masă. O privea pe violonistă absolut vrăjit. Ea a strâns buzele în semn de dezaprobare. Se simţea măgulită că dirijorul îi acorda atât de multă atenţie. Era chiar gata să recunoască faptul că îl plăcea. La cei cincizeci şi unu de ani ai săi, avea o înfăţişare tinerească, ceva indolent şi sălbatic. Poate claia de

păr ciufulit, cu cârlionţi încărunţiţi, să fi fost „vinovată” de farmecul lui irezistibil.

— Marisa e o fată minunată, Carl. Există deja o *mezzo soprano* în viaţa ta. O femeie frumoasă şi inteligentă, a adăugat ea. Ce mai vrei?

— Am nevoie de o violonistă.

Elke l-a privit neputincioasă, ca şi cum i s-ar fi părut un lucru imposibil.

— Mi-e teamă că trebuie să-i propui asta lui Anne-Sophie Mutter, a sugerat ea cu un încântător cinism. Ascultă, s-a făcut foarte târziu. Mi-ar plăcea să mai stau, dar nu se poate. Ne vedem mâine.

— Vrei să te conduc acasă?

— Nu, mulţumesc, mi-am lăsat maşina într-o parcare la două străzi de aici.

Carl Weisman a băut restul de şampanie din cupă. Nu părea să fie deloc grăbit. A urmărit cu privirea silueta elegantă a lui Elke, în timp ce ea îşi îmbrăca paltonul. Felul în care îşi aranja părul, aruncându-l pe spate, ca pe o capă, calmul cu care îşi punea mănuşile din piele de culoarea alunei i se păreau absolut fascinante. Totul era fascinant în persoana ei. Singurul inconvenient ar fi că este conştientă de admiraţia pe care o trezeşte, şi-a spus el, în timp ce dorinţele i se precipitau de-a lungul formei perfecte pe care o desenau picioarele femeii. Departe de a se simţi incomodată ştiindu-se privită atât de atent, ea părea să se exhibe cu şi mai multă dezinvoltură.

Violonista a zâmbit. Părea să-i fi citit gândurile. I-a trimis un mic sărut înainte de a se îndrepta spre ieşire.

— Mai rămâi? l-a întrebat ea.

— Câteva minute. O să-mi înec amarul în ce a mai rămas din şampania asta excelentă. Apoi o s-o sun pe Anne-Sophie Mutter, a spus el cu ironie. Cred că în seara asta cântă la Melbourne.

— Recunosc că-mi place felul tău de a glumi.

— Te avertizez că n-o să mă dau bătut, i-a spus el în ultimul moment.

— N-am nicio îndoială.

O jumătate de oră mai târziu, Elke ajungea acasă. Avea un mic apartament pe strada Wartburg. După ce a trecut de ghereta portarului, s-a uitat în cutia poştală. S-a îndreptat apoi spre scări şi a urcat până la etajul al patrulea.

Ajungând pe palier, inima i-a tresărit. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, dizgraţios, înalt, cu o barbă de trei zile, stătea în faţa uşii ei cu o privire neliniştită.

— Căutaţi pe cineva? a întrebat ea, speriată.

Stomacul i s-a strâns. În urmă cu o săptămână se produseseră câteva spargeri în zonă.

— Vă căutam, a răspuns el pe un ton grav.

Preţ de o clipă, Elke Schultz s-a gândit să coboare valvârtej cele patru etaje, să iasă în stradă şi să strige după ajutor.

7
CINCI INDICII

— Scuzaţi-mă, dar cred că nu ne cunoaştem, a murmurat neliniştită Elke Schultz, făcând instinctiv câţiva paşi în spate.

— Aceasta este locuinţa dumneavoastră, nu-i aşa? a întrebat el.

— Da.

— Sunt vecinul dumneavoastră. Ne-am întâlnit de câteva ori. Locuiesc aici, la prima uşă de pe palier. M-am uitat la cutia dumneavoastră poştală. Vă cheamă Elke, nu-i aşa?

Violonista a răspuns afirmativ. Şi-a amintit că-l mai văzuse în treacăt. Totdeauna se arătase ursuz, morocănos, zgârcit la vorbă, deşi ea încercase în mai multe rânduri să lege o minimă conversaţie cu el. Era într-adevăr un tip atrăgător, dar părea o umbră.

— Iertaţi-mă, nu vă recunoscusem. S-a întâmplat ceva?

— Nimic grav, aşa sper, a spus el, încercând fără prea mult succes să schiţeze un zâmbet. Este vorba de Liz, pisica mea. A ieşit pe geam, a traversat cornişa şi a intrat în sufrageria dumneavoastră. Mă chinui de două ceasuri s-o conving să se întoarcă, dar se pare că îi este frică. Stă pe pervaz, făcută ghem.

Elke a răsuflat uşurată şi a zâmbit. Şi-a dus mâna la piept, de parcă temerile i s-ar fi risipit. A scotocit în poşetă până când a dat de cheie.

— Regret că vă deranjez, s-a scuzat bărbatul. Întâmplarea face că apartamentul care se află între noi este gol. Altfel aş fi rezolvat deja problema.

— Nu vă faceţi griji, nu e nicio problemă, l-a liniştit Elke, deschizând uşa. Vă mărturisesc că pentru o clipă m-am speriat. Nu stau de multă vreme aici. Am venit în cartierul ăsta pentru că îmi doream linişte, deşi în ultima vreme nu trece o săptămână fără să se întâmple ceva. Poftiţi, intraţi.

— Sper că pacostea aia mică nu v-a produs vreo stricăciune.

— Nu cred. Pisicile sunt foarte atente. Mama are cinci acasă la ţară. Problema cea mai mare este părul. Trebuie să te obişnuieşti că lasă păr peste tot.

— Probabil că mama dumneavoastră le educă foarte bine. Liz zgârie totul.

Elke şi-a aşezat poşeta şi cutia viorii pe sofaua din sufragerie. Pisica dormea în continuare pe pervaz. Părea o statuie. Era evident că frigul o amorţise.

— Presupun că este mai bine să o luaţi dumneavoastră de acolo, domnule…

— Heinz. Mă numesc Heinz Rainer. Da, ar fi mai bine, altfel s-ar

putea să se sperie.

Liz nici măcar nu a tresărit când stăpânul ei a luat-o în braţe.

— Noi doi vom avea o discuţie între patru ochi, nesuferito.

— Sărăcuţa de ea. Să nu o certaţi, l-a sfătuit Elke, mângâind pisica între urechi.

— N-o cert. Oricum nu aş obţine nimic. E pe jumătate sălbatică. Am găsit-o acum câteva săptămâni pe terasă. S-a luat după mine. Cred că ea m-a adoptat pe mine.

Elke a râs cu poftă. Apoi s-au despărţit.

— Spune-mi, pisică infidelă, îţi place noul meu nume? Heinz sună convingător, nu-i aşa? a şoptit el, lăsând animalul pe podea. Liz a alergat spre castronaşul ei cu mâncare, începând să-l miroasă. Acum te rog să fii fată bună şi să te porţi frumos, pentru că trebuie să dau un telefon.

Rainer şi-a aprins o ţigară şi a format un număr.

***

Telefonul lui Simon Darden a început să sune, emiţând stridentul ton cu *We don't need this fascist groove thang* al lui Heaven 17.

Ziaristul se afla în The Quality Chop House, un mic restaurant din apropierea birourilor ziarului. Se pregătea să cineze împreună cu mai mulţi colegi de la *The Guardian* şi *The Observer*. Comentau rezultatul dezastruos obţinut de Partidul Republican din Statele Unite în alegeri.

Toţi au izbucnit în râs atunci când au recunoscut melodia.

— Ai rămas ancorat în anii optzeci, Simon! i-a spus unul din ei cu ironie.

Darden a încuviinţat cu un uşor zâmbet sceptic pe buze.

— Mult mai rău decât atât. Cred că am renunţat atunci când au apărut acele de siguranţă în a doua jumătate a anilor şaptezeci, punkiştii cu crestele lor, a mărturisit el aruncând o privire spre ecranul aparatului. A ridicat din sprâncene. Nu era niciunul din numerele pe care le avea înregistrate. Scuzaţi-mă un moment. Alo?

— Simon Darden?

— Da, eu sunt.

— Puteţi vorbi?

— Poftim? Desigur! Dumneavoastră sunteţi…?

— Da.

— Lăsaţi-mă câteva clipe, sunt într-un restaurant şi semnalul nu e prea bun. Nu închideţi, vă rog.

Ziaristul şi-a pus paltonul şi a ieşit în stradă.

— De trei zile aştept telefonul dumneavoastră! a mărturisit el, avid.

— M-am gândit că veţi avea nevoie de un răgaz.

— Răgaz?

— Ca să verificaţi autenticitatea fotografiei.

— Da, desigur. Am părerea a trei experţi. Este autentică.

— Bine, asta ne va scuti de preambuluri inutile.

— Aţi putea să-mi spuneţi unde a fost făcută? În Argentina? Mereu s-a spus că acea ţară a fost, după război, un paradis pentru nazişti.

Un râs înăbuşit s-a auzit de la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău, acest lucru va trebui să-l descoperiţi dumneavoastră.

— Nu înţeleg, a bâiguit derutat Darden. Ce vreţi să spuneţi?

— Ascultaţi-mă, sunt dispus să vă spun tot ce ştiu. Întreaga poveste. Dar totul are un preţ, l-a asigurat Heinz Rainer cu o voce domoală.

— Vreţi bani? a tatonat ziaristul. Dacă de asta e vorba, sunt sigur că *The Guardian* vă va da atât cât cereţi.

— Nu mă faceţi să râd. Nu există pe lume atâţia bani pentru o asemenea poveste.

— Atunci despre ce e vorba? Aveţi nevoie de protecţie?

— Dumneavoastră şi cu mine nu mai avem unde să ne ascundem. E un lucru despre care voiam să vă avertizez înainte de a continua.

Darden a rămas fără glas. Nu a scos niciun cuvânt multă vreme, interval care i s-a părut plin de tensiune, fără sfârşit. Tocmai se pregătea să articuleze o întrebare când Rainer i-a luat-o înainte.

— Voi evita să vă vorbesc în cimilituri. Întâmplător, am descoperit un secret teribil. Prin asta mi-am semnat condamnarea la moarte, dar am reuşit să o evit acum şase ani. De atunci nu fac decât să fug, să mă ascund şi să încerc să înţeleg ce am aflat. În două rânduri mi-am luat inima în dinţi şi am dezvăluit parţial povestea unor persoane care mi s-au părut a fi de încredere, dar am plătit scump.

— Înţeleg.

— Preţul pe care vi-l cer, domnule Darden, în cazul în care acceptaţi să vă riscaţi viaţa, va trebui achitat într-o valută care nu se cotează pe pieţele financiare. Este vorba de încredere. Trebuie să vă pun la încercare, pentru a mă încredinţa că veţi merge până la capăt dacă mă voi hotărî să risc, bazându-mă pe dumneavoastră. Eu nu am prea mult timp la dispoziţie. Pentru domnia voastră, dacă veţi fi prudent, poate că va rămâne ceva mai mult, m-aţi înţeles?

— Perfect.

— Foarte bine. Acum vreau să mă ascultaţi: vă rog să nu fiţi obsedat de fotografie. Nu este decât vârful unui aisberg uriaş. Îl veţi descoperi foarte curând. Îmi închipui cât veţi fi de afectat… a admis el, moderându-şi discursul. Şi eu am trecut prin această stare. Sunt gata să vă domolesc neliniştea. Cu cât mai repede veţi admite că Hitler a fugit din Berlin în 1945, cu atât mai curând vă veţi putea concentra atenţia asupra lucrurilor pe care vi le voi povesti de îndată.

Darden a scos un oftat adânc. Cu toate că temperatura scădea vertiginos, iar picioarele îi îngheţau, ar fi acceptat fără nicio ezitare să rămână ceasuri întregi acolo, în mijlocul străzii, nemişcat ca un stâlp,

numai să poată smulge câteva date în plus, o pistă, o fărâmă din această istorie halucinantă.

— Mi-am petrecut ultimele zile documentându-mă şi încercând să înţeleg cum s-a pus în scenă acel spectacol la Fuhrerbunker, a spus el cu hotărâre.

— Am presupus că o veţi face… Ştiţi deja cum s-a întâmplat? a întrebat ironic Rainer.

— Nu sunt sigur. Mi-am făcut o anumită idee, poate cam ciudată.

— Îndrăzniţi. A presupune este un lucru foarte sănătos. Adevărata inteligenţă este un exerciţiu de sinapsă; constă în a face cu îndrăzneală legături între fapte. În multe ocazii, doi neuroni din ramuri diferite, foarte apropiaţi unul de altul, nu au nevoie decât să-şi creeze o punte care să-i unească pentru a scoate la lumină concluzii noi, surprinzătoare.

Ziaristul şi-a făcut curaj.

— În mod logic, acel refugiu trebuia să aibă o ieşire secretă, s-a aventurat el. O cale de scăpare pentru cazul în care totul s-ar fi prăbuşit. Am găsit informaţii în legătură cu sosiile lui Hitler. Se pare că avea şase. După atentatul eşuat din 1944, se folosea frecvent de ele. Era obsedat de securitatea propriei persoane. Două dintre aceste dubluri erau, practic, identice.

— Corect.

— Îmi imaginez că după comedia despărţirii, dictarea testamentului, căsătoria cu Eva Braun şi toate acele formalităţi făcute pentru a da veridicitate sinuciderii sale, cei doi s-au încuiat în apartamentele lor. Tunelul, chepengul, scara sau ce or fi folosit pentru a ieşi din gaura aia trebuie să se fi aflat în acea aripă a buncărului. Cadavrele sosiilor au fost introduse pe acolo… greşesc oare?

— Nicidecum. Vă felicit. Totul a fost pregătit minuţios. Inclusiv atât de mult trâmbiţata stare de sănătate precară a Fuhrerului era o minciună. Medicii săi au avut o mare contribuţie. Din câte ştiu eu, Hitler a trăit bine mersi până în 1971. A murit din cauza unei embolii. Eva Braun i-a supravieţuit opt ani. A doborât-o un cancer. Era o fumătoare înrăită.

Darden s-a cutremurat.

— Ceea ce nu reuşesc să înţeleg din acest vodevil blestemat este gradul de implicare a unora şi a altora, a afirmat Simon. În acel refugiu subteran era multă lume. Am întocmit o listă cu peste douăzeci de nume.

— Cei mai mulţi au crezut orbeşte ceea ce crede azi o lume întreagă. Altfel şmecheria nu ar fi funcţionat. Doar Goebbels şi soţia lui, Marta, cunoşteau planul. Îl idolatrizau pe Hitler. Pentru ei era un zeu. Iar prin sacrificiul lor au contribuit la succesul înşelătoriei. Erau membri ai Lojii Luminoase, Ultima Thule.

— Thule?

— Scoateţi-vă din minte acum acest lucru. Toate la timpul lor, i-a tăiat-o acru Rainer. Când s-a auzit o împuşcătură în apartamentul privat al Fuhrerului, toţi au crezut că murise. De mai multe zile el le spusese că intenţiona să-şi ia viaţa. Doar doi valeţi ai săi, implicaţi în acea operaţiune secretă, au pătruns în apartament. Declaraţiile secretarelor, infirmierelor, aghiotanţilor, ofiţerilor şi soldaţilor, date ruşilor şi americanilor, sunt confuze. Nu există nici măcar două care să coincidă. Unii au auzit împuşcăturile, alţii nu. Din Eva Braun nu au văzut decât pantofii roşii care ieşeau de sub cearşaful cu care i-a fost acoperit trupul. Faimoasa identificare dentară făcută de ruşi a fost o cârpăceală. S-a bazat pe vaga descriere făcută de asistentul dentistului personal al Fuhrerului. Vă asigur, domnule Darden, că şi cel mai prost medic legist din lume ar putea demonta acea scorneală.

— Am găsit nişte declaraţii făcute de Stalin la conferinţa de la Potsdam.

— Da, le cunosc, a convenit Heinz. Stalin a negat în trei ocazii că acele cadavre calcinate care au fost găsite în grădina Cancelariei ar fi fost al lui Hitler şi al soţiei acestuia. Churchill şi Truman au ştiut adevărul de la bun început. Toţi cei care au participat la procesul de la Nurnberg erau conştienţi de asta. Au ajuns să includă, în primă instanţă, numele lor pe lista fugarilor care trebuiau să fie judecaţi în lipsă. Au optat apoi pentru a-i eluda.

— Evident, era de neconceput faptul că cel vinovat de moartea a milioane de oameni s-a volatilizat de sub nasul lor. Lumea nu ar fi putut înţelege acest lucru.

Începea să plouă. Simon Darden s-a adăpostit sub o streaşină. Şi-a încheiat gulerul paltonului. Dârdâia de frig, dar nu era în stare să-şi dea seama dacă acea uşoară convulsie se datora frigului sau spaimei.

— Pot să vă mai întreb ceva?

— Desigur.

— Cum au reuşit să iasă din Berlin? Acum două zile am ajuns să iau în considerare ipoteza că ar fi putut fugi la bordul avionului Hannei Reitsch. Ştiţi la cine mă refer?

— Da. Hanna era o vedetă. Femeia aceea mi se pare fascinantă, vă asigur. A fost una dintre marile eroine ale conducerii naziste. Toţi o adorau. Era frumoasă şi plină de curaj. A aterizat printre ruinele oraşului la sfârşitul lui aprilie. Pilota un Fieseler F1. A fost cu Hitler în buncăr. A decolat în ziua de 29, în timpul teribilului atac al artileriei sovietice. Oricum nu vă înşelaţi în totalitate: a luat cu ea un singur pasager. Apare în fotografia pe care v-am trimis-o. Este primul din stânga.

— Nu am reuşit să aflu cine e, a mărturisit ziaristul. De fapt, nu l-am recunoscut pe niciunul din ei, cu excepţia lui Mengele.

— Este Heinrich Muller, creierul Gestapoului.

— Dumnezeule!

— Ascultaţi, domnule Darden, o să mai vorbim şi altă dată. Cred că pentru azi e destul.

— Cum doriţi.

— Puteţi să notaţi ce vă voi spune acum?

— Poftim? Da, desigur, aşteptaţi o clipă, vă rog!

Ziaristul şi-a căutat blocnotesul în buzunarul interior al paltonului. Primul lucru pe care l-a găsit a fost o chitanţă de bancomat.

— Sunt pregătit. Vă ascult.

— Vă voi da câteva indicii. Toate, puse cap la cap, explică numai pe jumătate acest gigantic număr de prestidigitaţie. Trebui să fiţi conştient de asta. Veţi avea nevoie de toată capacitatea sinaptică a creierului dumneavoastră atunci când veţi asambla datele şi veţi începe să înţelegeţi o minciună atât de teribilă. Nu degeaba a rămas ascunsă mai mult de jumătate de secol.

— Voi avea în vedere acest lucru.

— Notaţi: amiralul Byrd, Karl Donitz, Shangri-La, Paperclip, Highjump…

— O clipă, vă rog! Da, am notat.

— Cât priveşte locul în care a fost făcută fotografia, a adăugat Rainer cu o inflexiune misterioasă în voce, vă sugerez să examinaţi cu atenţie steagul Naţiunilor Unite. Este curios, au omis o parte a Pământului atunci când au desenat conturul continentelor şi al insulelor. Gândiţi-vă. Aveţi deja câteva piese ale acestui puzzle. O să vă mai caut.

— Când?

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, Darden l-a auzit pe Rainer râzând din toată inima.

— Aveţi foarte multe treburi de rezolvat, domnule Holmes. Să zicem că peste vreo patru sau cinci zile, la aceeaşi oră. Ce ziceţi?

— Aşa rămâne… vă rog… alo?

Simon a privit neputincios telefonul. Pe drumul de întoarcere spre restaurant a început să strănute.

S-a prăbuşit în scaun sub privirile perplexe ale colegilor săi.

— Unde naiba ai fost, Simon? l-a întrebat un comentator de la *The Observer*. Te simţi bine? Eşti alb ca varul!

8
DEASUPRA SĂRII

O perdea fină de mici fulgi de nea a început să cadă peste Munchen în ultimul ceas al zilei. Precum cenuşa unui foc stins în înaltul cerului, coborau încet, uşori, în voia capriciilor vântului, care îi aşeza pe maşini şi pe trecători.

Gunter Baum şi-a ridicat faţa spre cer atunci când le-a simţit prezenţa. Şi-a mijit ochii, încercând să scape de lumina deranjantă a reclamelor. Da, ei erau, cu miile. Şi-a umflat pieptul cu o satisfacţie rece în faţa sosirii heralzilor iernii. O vagă amintire din copilărie i s-a iţit pentru o clipă printre gânduri şi s-a risipit, fără ca el să o poată reţine.

Degetele îi jucau pe patul pistolului Walther, care se odihnea în buzunarul paltonului său de culoare albastră. A grăbit pasul.

Opt şi douăzeci. Ora perfectă.

S-a apropiat de Goethe Platz pe o străduţă liniştită, care evita circulaţia din jurul Clinicii Universitare. A observat imediat un Mercedes negru, care staţiona lângă nişte containere. A ciocănit cu degetele în geam şi, de îndată, uşile s-au deblocat.

— Salut. Totul e în regulă? a întrebat el, aşezându-se lângă şofer.

Ewald Fleischer menţinea într-un echilibru precar o ţigaretă în colţul buzelor. Îşi folosea arătătoarele ca pe nişte baghete, lovind pielea volanului în încercarea de a se sincroniza cu ritmul sincopat al unei melodii a lui Prince. I-a aruncat lui Gunter o privire plictisită.

— Ţţţ, nimic nou. Moşul nu a ieşit din casă toată după-amiaza. Fiica şi ginerele au plecat acum vreo cinci minute. Aveau aerul că se duceau să cumpere de mâncare pentru cină. Să terminăm cât mai repede, Gunter, că încep să îngheţ, a mormăit el, umblând la climatizor.

— Da. În următoarele ore va ninge puternic.

— Urăsc zăpada. Într-o zi ca asta o să las totul şi o să-mi caut o căsuţă în Ibiza. Unchiul meu trăieşte acolo, a murmurat Fleischer, de parcă ar fi putut vedea conturul insulei calde printre fulgii care începeau să acopere parbrizul. Ticălosul naibii îşi petrece o jumătate de an umblând în pantaloni scurţi, stând la soare şi bând bere!

— Atunci, bucură-te! În seara asta mi-au confirmat că al cincilea *actor* trăieşte în Mallorca. Mergem după el peste câteva zile, l-a anunţat Gunter.

— Ei bine, ce mai aştepţi? l-a întrebat el, nerăbdător. Te hotărăşti sau nu?

— Am nevoie de vreo cincisprezece-douăzeci de minute… a decis Baum, cu privirea aţintită asupra geamului luminat de la etajul trei.

Şi-a aranjat nodul de la cravată şi apoi şi-a trecut degetele prin părul blond, dându-şi-l pe spate şi netezindu-l. La naiba,

— Wald! Cum poţi s-o asculţi pe cioara asta efeminată?

Fără a mai aştepta vreun răspuns, a ieşit din maşină traversat strada. În timp ce îşi punea nişte mănuşi piele moale, a privit în stânga şi în dreapta şi a apăsat pe butonul interfonului. Nu a durat mult până ce a auzit pe cineva care încerca să-şi dreagă vocea.

— Da?! Cine e?

— *Herr* Farber? Emil Farber?

— Da, eu sunt.

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

— Despre ce?

— Sunt nepotul unui vechi tovarăş de-al dumneavoastră, Christian Baum.

— Baum?

— Da.

— Nu cunosc niciun Baum, a bombănit Farber la interfon.

— Faceţi un efort de memorie. Aţi fost bun prieten cu el. În vara anului 1942, în timpul unei permisii, aţi vizitat împreună unul din centrele Lebensborn din Polonia. Acolo s-a născut tatăl meu şi, după câte ştiu, şi un fiu de-al dumneavoastră.

— Fiul meu a murit acum zece ani, într-un accident de maşină. S-a lăsat dintr-odată tăcerea. Gunter şi-a ridicat gulerul paltonului şi a privit în jur, pentru a se asigura că nu era nimeni prin preajmă.

— Ascultaţi, *herr* Farber, am venit să vă informez despre ceva foarte important: în Loja Luminoasă voi pune pe frunte Coroana Vril!

Uşa s-a deschis. Gunter a ajuns la etajul trei în câteva clipe. A aruncat o scurtă privire spre ceas. Opt şi treizeci şi cinci. Farber îl aştepta pe palier, sprijinit într-un baston de lemn. Părea un arbore gata să se prăbuşească şi care se mai ţinea în picioare prin doar câteva rădăcini încăpăţânate.

— Aşadar, dumneata eşti nepotul lui Christian Baum, a şoptit el, invitându-l să intre.

— Da. Aşa cum ştiţi foarte bine, bunicul meu a murit apărând Berlinul.

Bătrânul soldat a încuviinţat. S-a îndreptat cu capul plecat, cu paşi şovăielnici, spre sufragerie, invitându-l pe neaşteptatul vizitator să ia loc.

— Faceţi-vă comod, vă rog. Doriţi ceva de băut, un păhărel de coniac?

— Nu. Vă mulţumesc mult. Sunteţi foarte amabil. Ce trebuie să vă spun nu necesită prea multe formalităţi, a adăugat Gunter. Voi rămâne în picioare.

— Ce se întâmplă, s-a petrecut ceva rău? a bâiguit bătrânul, vizibil

speriat.

— Secretul în legătură cu Fuhrerbunker, cu Operaţiunea Shangri-La, este în pericol de a fi descoperit. Dacă se va întâmpla asta, multe alte lucruri vor ieşi la lumină… pricepeţi? a întrebat el, atingându-l uşor pe umăr pe bătrân.

— Da, înţeleg, a convenit Emil, dar vă asigur că eu am păstrat o tăcere absolută. La interogatoriile din 1945 nu au reuşit să scoată de la mine niciun cuvânt. Totul s-a executat conform scenariului. Au înghiţit găluşca!

— Ştiu. Reprezentaţia dată de dumneavoastră a fost magistrală. Să nu aveţi nici cea mai mică îndoială: aţi fost unul dintre cei mai buni *actori*.

— Nu am acceptat niciodată să dau interviuri, niciodată! a declamat el plin de mândrie. Am fost invitat în mai multe rânduri să particip la programe de televiziune şi de radio! Anul trecut, cu prilejul celei de a cincizecea aniversări a încheierii războiului, au ajuns chiar să-mi ofere o sumă mare de bani. Am refuzat.

— Ultima Thule datorează mult discreţiei dumneavoastră. De aceea am venit eu, un fiu de lebensborn, şi nu un oarecare.

— Oricum, există ceva care v-ar putea fi util, domnule Baum, şi-a luat inima în dinţi bătrânul, ducându-şi degetele la buze. Tocmai mi-am amintit de ceva important. În ultimele două luni am primit câteva telefoane de la un individ care pare a fi la curent cu totul. A insistat să stea de vorbă cu mine. I-am spus să se ducă dracului.

— Bine aţi făcut. Vom avea noi grijă de acest tip.

— Totuşi, nu reuşesc să pricep cum se poate presupune că eu aş fi în stare să ajut frăţia la vârsta mea?

Gunter Baum a mângâiat patul Walther-ului. S-a blestemat pentru că alesese arma celor din Waffen SS pentru a îndeplini o sarcină atât de ingrată. Acest om merita un glonţ de castă, o salvă de onoare drept recunoaştere a fidelităţii şi abnegaţiei sale de o viaţă. Iar în lume nu exista decât un pistol în stare să aducă cu şuieratul lui sec un astfel de elogiu: inegalabilul Luger german. Un bun Luger din 1936.

— Acum Thule are nevoie de o tăcere… sepulcrală, *herr* Farber, i-a şoptit el la ureche.

Gunter l-a apucat de un umăr şi l-a tras spre pieptul său. L-a împuşcat în inimă, de la mică distanţă. Proiectilul a trecut prin trupul firav al bătrânului şi s-a înfipt în peretele din spate.

Asasinul l-a târât pe Farber spre un fotoliu, i-a aşezat mâinile inerte în poală, încrucişându-le într-o poziţie firească, apoi i-a închis ochii încă plini de uimire. După ce a terminat, a căutat bucătăria. Nu i-a fost greu să găsească un dulăpior cu mirodenii. Şi-a turnat un pic de sare în palma înmănuşată şi s-a întors lângă cadavru. I-a deschis gura şi i-a pus sarea sub limbă. Apoi, apropiindu-se de obrazul bătrânului, a

pronunţat câteva cuvinte. O veche maximă a frăţiei.

— În viaţă şi în moarte, să fii deasupra sării, arian glorios!

Şi-a recuperat tubul cartuşului. S-a uitat la ceas. Nouă fără zece.

S-a aşezat pe sofa şi a pus pistolul pe masă. Pe o margine a acesteia erau aranjate ordonat ultimele numere din *Stern, Der Spiegel* şi *Autobild*. Şi-a petrecut timpul răsfoindu-le absent, până ce zgomotul unor paşi pe palier şi clinchetul inconfundabil al cheilor i-au amintit că misiunea sa nu se încheiase încă.

Uşa s-a deschis.

— Tată? Am sosit! s-a auzit o voce de femeie. Ţi-e foame? Mă schimb imediat şi pregătesc cina. Ţi-am cumpărat somon afumat şi *foie*.

Fiica lui Farber, în vârstă de vreo cincizeci de ani, a băgat capul pe uşa care dădea din holul de la intrare în sufragerie. Un bărbat ceva mai în vârstă, corpolent şi cărunt, venea imediat în spatele ei. Gâfâia, încărcat de pachete.

Gunter Baum a apăsat pe trăgaci fără ezitare. O lovitură curată, între ochi, a doborât-o pe femeie. A căzut greoaie, pe spate, lăsând cale liberă traiectoriei unui al doilea glonţ, care a pornit implacabil, străpungând inima soţului ei.

Asasinul a ocolit cele două corpuri şi conţinutul pachetelor, răspândit pe podea. Picioarele i s-au împiedicat într-o conservă. A recunoscut eticheta neagră şi literele aurite. *Foie* de Strasbourg. Cel mai bun din lume. A pus Walther-ul într-un buzunar şi cutia cu *foie* în celălalt. A aruncat o ultimă privire spre locul faptei. Apoi a stins lumina şi a închis uşa. Când a ieşit în stradă s-a uitat la ceas. Nouă fix.

Aşa cum anticipase ninsoarea se înteţise.

9
SIR EDWARD HARVINGTON

— Ciuperci? a întrebat Simon Darden fără să-şi poată ascunde uimirea.

Emma Lawrence, o femeie măruntă, cu obrajii îmbujoraţi şi nasul în vânt, l-a privit amuzată şi a încuviinţat.

— Da. În această perioadă sir Edward are obiceiul să facă plimbări lungi dimineaţa. Mai ales în zilele ploioase. Îi plac foarte mult zbârciogii. Se întoarce totdeauna cu coşul plin. Gătesc o parte din ce îmi aduce, iar el îşi asumă personal sarcina de a-i usca pe ceilalţi, i-a explicat ea în timp ce îşi ştergea mâinile pe şorţul cu pătrate mari.

Simon Darden n-a reuşit să-şi ascundă nedumerirea. S-a întors să-i ceară părerea lui John Stewart. Fotograful rămăsese puţin în spate, scormonind în jur cu obiectivul aparatului. Când privirea a întâlnit-o pe cea a ziaristului, a ales să ridice din umeri.

După un drum de mai bine de două ore cu maşina, cei doi sosiseră la Abberley, o încântătoare localitate din comitatul Worcestershire, la nord-vest de Londra, cu intenţia de a se întâlni cu sir Edward Harvington, un nobil-englez care îşi dedicase viaţa studiului şi cercetării, autor al unui mare număr de lucrări de referinţă despre cel de-al Doilea Război Mondial. Întâlnirea fusese stabilită prin intermediul lui Mark Sands, director de marketing la *The Guardian,* una dintre cele zece santinele ale Scott Trust şi prieten al scriitorului.

Ziaristul a oftat. Femeia i-a înţeles iritarea.

— Domnul Harvington este foarte distrat… dacă aş putea şti! a comentat ea, resemnată. Mă înnebuneşte. Pierde totul. Abia dacă ştie în ce zi suntem.

— Credeţi că se va întoarce până la prânz? a întrerupt-o el, uitându-se pe furiş la ceas.

— Cu siguranţă. E în stare să uite cum îl cheamă, dar nu iartă niciodată păhărelul cu xeres de la amiază, a adăugat ironic Emma, cu o sclipire răutăcioasă în priviri.

— Mulţumesc. Vom reveni mai târziu.

— Folosiţi-vă de ocazie şi faceţi o scurtă plimbare prin Abberley, le-a propus menajera în timp ce închidea uşa în urma lor. Turnul gotic cu ceas este o minune. Toată lumea îl fotografiază. Şi biserica Sfântul Mihail, în stil normand, din secolul al XII-lea, este foarte frumoasă.

Simon şi John au făcut cale întoarsă, străbătând cei doi kilometri care despărţeau conacul lui sir Harvington de mica localitate. Lăsaseră acolo maşina cu care veniseră, lângă o cârciumă unde primiseră asigurări că locuinţa nobilului se afla la doar câteva cotituri ale

drumului bătătorit, în direcţia pădurii.

Se aflau la jumătatea distanţei, când au observat un individ care se îndrepta cu greutate spre ei, prin iarba înaltă a unei pajişti. Era îmbrăcat cu o jachetă din tweed de culoare ocru şi avea pe cap o şapcă cu cozoroc. În mâna dreaptă ţinea un baston, iar de braţul stâng îi atârna un coş. Îl urma îndeaproape un splendid golden retriever de culoarea scorţişoarei.

— După toate aparenţele, trebuie să fie Harvington, nu? a sugerat fotograful. Are un umblet aristocratic.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut niciodată, a spus Darden, râzând cu jumătate de gură.

Deodată, pe când trecea peste o împrejmuire din piatră, omul s-a făcut nevăzut. A dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

— S-a prăbuşit! Ce mai căzătură! a exclamat Stewart, perplex.

S-au apropiat în grabă, temându-se de un accident grav. L-au găsit pe sir Edward Harvington mergând de-a buşilea. Printre blesteme şi sudălmi aduna de pe jos conţinutul coşului.

— Blestemata! Staţi pe loc, nu vă mişcaţi! a bodogănit el, văzându-i că se apropie. Nu călcaţi ciupercile! Sfântă Fecioară, ce dezastru, ce dezastru! Şi tu, Tiberio, potoleşte-te odată, nu mai da târcoale.

— V-aţi lovit cumva? Putem să vă ajutăm, a propus ziaristul, începând să adune ciupercile. Eu sunt Simon Darden, de la *The Guardian.* Colegul meu se numeşte John Stewart, unul dintre cei mai buni fotografi ai noştri. Stabiliserăm o întâlnire cu dumneavoastră, dar s-ar putea să fi ajuns mai devreme decât era prevăzut.

Scriitorul l-a privit bănuitor.

— Stabiliserăm să ne vedem mâine, joi, a precizat el.

— Poftim?! Da, desigur, joi! Astăzi este joi, sir Edward.

— Joi? Nu se poate! Într-adevăr? La naiba, ce distrat pot să fiu! s-a scuzat el, roşind. Ajutaţi-mă să mă ridic, vă rog! Vă plac zbârciogii?

— Nu cred să fi mâncat vreodată.

— Atunci veţi mânca azi! Raţă la cuptor cu zbârciogi şi miere! a anunţat el, mândru. Menajera mea, doamna Lawrence, este o bucătăreasă excelentă. Are o fire afurisită, bombăne mereu, dar la cratiţă e neîntrecută.

Darden şi Stewart au schimbat zâmbete complice şi l-au urmat pe aristocrat în drum spre casă. Norii care se destrămau lăsau în înaltul cerului o portiţă pe unde se iţea un soare timid, de iarnă, vag reconfortant.

— Spuneţi-mi, domnule Darden, de ce vreţi să vorbiţi cu mine? s-a interesat Harvington, oprindu-se după câţiva paşi. A început să-şi frece genunchii cu o mimică din care se putea citi durerea. Noua mea carte nu va fi gata până la vară!

— Lucrăm la o serie de articole despre scenarii ucronice, a minţit cu

aplomb ziaristul. Ştiţi despre ce e vorba: se lansează ipoteze, se acceptă că anumite evenimente istorice care nu au avut loc, dar care ar fi putut avea loc, ar fi configurat o lume diferită de cea actuală. De asemenea, un reportaj despre unele mistere ale perioadei postbelice, fapte obscure, rămase neclarificate.

— Şi lumea e interesată de asemenea prostii? a întrebat el, sceptic.

— Să spunem că oamenilor le plac speculaţiile.

— Şi ce naiba speculaţi dumneavoastră, dacă se poate şti?

— Posibilitatea ca Germania şi aliaţii ei din Axă să fi câştigat războiul; faptul că Hitler nu ar fi murit în buncărul Cancelariei Reichului din Berlin…

Pentru un moment sir Edward Harvington a părut gata să izbucnească într-un hohot de râs zgomotos, dar acesta i-a îngheţat pe buze.

— Vi se pare o ipoteză absurdă?

— Mi se pare o supoziţie înfiorătoare! a afirmat el, teribil de serios. Ştiţi că există destui istorici care s-au ocupat multă vreme cu o asemenea elucubraţie.

— Care este părerea dumneavoastră?

— Că niciun cercetător serios nu ar putea pune mâna în foc în legătură cu asta. Eu, personal, prefer să cred că Hitler a murit la Berlin, dar este clar că acest lucru nu poate fi considerat deloc sigur.

— Am adunat destul material în sprijinul acestei teze. După cât se pare, mareşalul Jukov, care s-a aflat în fruntea trupelor ce au intrat în Berlin, l-a informat pe Stalin că nu fuseseră găsite rămăşiţele lui Hitler, a recapitulat Darden. Au găsit un cadavru, pe care l-au examinat cu atenţie. Părea să fi fost el, dar până la urmă au ajuns la concluzia că era vorba de un *doppelganger,* o sosie. Au existat multe amănunte care scoteau în evidenţă înşelătoria. Printre ele şi faptul că acel nefericit avea şosete de lână lungi. Hitler nu putea să le sufere, nu a purtat niciodată aşa ceva. Comandantul general al viitorului sector american al oraşului, Floyd Parks, care a participat la lupte, a avut o întrevedere cu Jukov. Rusul i-a mărturisit că dictatorul fugise. Mai târziu, la Nurnberg, şeful consiliului american, un anume Thomas J. Dodd, s-a pronunţat în acelaşi sens. Mărturiile din acea epocă sunt numeroase. Bedell Smith, ulterior director al CIA, a afirmat public că nu se putea spune cu certitudine că Hitler murise. Mulţi au fost de aceeaşi părere. Lista este foarte lungă. Într-o transcriere a discuţiilor între Stalin, Roosevelt şi Churchill, liderul rus a fost categoric: „Cei doi nu se află în mâinile noastre…”

— Cunosc discuţiile de care spuneţi. Nu uitaţi, totuşi, că după acea afirmaţie stenograful a făcut o adnotaţie stranie, scriind în însemnările sale, între paranteze, „râsete generale”. Deşi chestiunea nu se preta la glume.

— Da. Este adevărat, a admis Darden, dar există prea multe dovezi pentru a putea fi ignorate. În 1952, şapte ani mai târziu, Dwight Eisenhower a mărturisit: „Nu am reuşit să descoperim nici măcar o singură probă care să dovedească moartea lui Adolf Hitler. Multă lume crede că Hitler a reuşit să fugă din Berlin…” – acestea au fost exact cuvintele sale.

Sir Edward Harvington a zâmbit, s-a oprit în faţa porţii conacului său şi l-a privit flegmatic pe ziarist.

— Foarte bine! Ce schimbă toate aceste lucruri? Unde vreţi să ajungeţi?

— Avem deja o ucronie, un scenariu ucronic, nu? Unde credeţi că şi-a petrecut Hitler restul zilelor?

— Uff! Probabil în Argentina, a sugerat aristocratul cu un încântător cinism. Nu ştiţi că Juan Domingo Peron le-a oferit germanilor o sută de mii de paşapoarte în alb în ultimele luni ale războiului?

— Nu am ştiut acest lucru, a mărturisit uluit Darden.

— Vom avea timp să vorbim despre toate, domnilor. Cred că voi putea adăuga încă un mister la colecţia dumneavoastră. Intuiesc că vă pasionează misterele, domnule Darden, a spus satisfăcut Harvington, invitându-i să intre. Emma? Doamnă Lawrence? Am sosit şi aduc mai mult de un kilogram de zbârciogi!

Simon Darden şi John Stewart au asistat amuzaţi la un ritual care părea că se repetă frecvent. Menajera a apărut în hol cu o tavă. În timp ce scriitorul atârna cu calm şapca, fularul şi jacheta într-un cuier, ea a început să aleagă ciupercile. Apoi s-a îndreptat cu paşi repezi spre bucătărie, admonestându-l în trecere pe scriitor.

— Am aprins focul în căminul din bibliotecă, a spus ea. Vă rog să faceţi bine şi să aveţi grijă de foc, nu vă mai purtaţi ca un iresponsabil, pentru că eu nu pot fi peste tot! Deunăzi eraţi gata să ardeţi covorul!

Harvington a schimbat o privire resemnată cu invitaţii săi, în timp ce schiţa un zâmbet de circumstanţă.

— Ştiţi, am rămas văduv acum nouă ani. Am fost tentat să mă recăsătoresc cu o văduvă din Abberley, a spus el în şoaptă, dar m-am răzgândit. În acea vreme îl citeam intens pe Emil Cioran. E un om binecuvântat cu luciditate. Am dat peste una din nenumăratele lui maxime. Cea care spune: „Un duşman îndepărtat este totdeauna de preferat unuia care se află la uşă.“

10
SVASTICA

— La ce lucraţi acum, sir Edward? a întrebat Simon Darden, în timp ce admira distrat vasta colecţie a scriitorului. Cărţile formau linii pestriţe de-a lungul pereţilor încăperii, de la podea până în tavan. Privirea i s-a oprit pe infinitatea de obiecte aşezate acolo unde volumele lăsau un loc liber. A observat un jungher german; decoraţii; o veche puşcă cu închizător, un mauser din Primul Război Mondial; căşti; o baionetă; binocluri; modele de Spitfire britanic şi de Stuka german şi o mare hartă politică din 1945. Inclusiv un obuz care părea intact. Locul mirosea a muzeu.

După ce a turnat un excelent xeres în trei cupe splendide din cristal cu incrustaţii, Harvington s-a aşezat pe un taburet scund, în faţa căminului. Pe o pagină din ziarul *The Times,* a expus la căldura flăcărilor recolta de zbârciogi.

— Scriu *Simbologie, ezoterism şi mistică în cel de Al Treilea Reich.*

Ziaristul şi fotograful s-au privit neîncrezători.

— Mi se pare de neconceput ca acei decerebraţi să fi avut vreo dorinţă de cunoaştere sau vreun interes sincer pentru mistică, a comentat John Stewart cu dispreţ.

— Decerebraţi? Nu face această greşeală, prietene, i-a reproşat cu blândeţe aristocratul, întrerupându-şi pentru o clipă ocupaţia metodică. Poţi să-i numeşti demenţi, asasini, lipsiţi de suflet sau cum doreşti, dar nu decerebraţi. O să-ţi explic un lucru. Un fapt semnificativ. În timpul şedinţelor interminabile ale procesului de la Nurnberg, poate din dorinţa de a da o ocupaţie acuzaţilor sau poate pentru a le înfrânge personalităţile complexe, au fost supuşi la tot felul de încercări. Zilnic li se dădea să completeze un chestionar stufos, subtil, viclean, plin de capcane şi contradicţii. Toate răspunsurile erau analizate în mod amănunţit. Invariabil, atunci când trăgeau concluziile examinatorii erau cuprinşi de disperare. Cel mai *decerebrat* dintre aceşti criminali era infinit mai inteligent şi mai ager decât dumneata şi decât mine la un loc.

În faţa unei mustrări atât de tăioase, fotograful a ales să-şi golească dintr-o înghiţitură cupa cu vin şi să-şi încrucişeze braţele.

— Ceea ce au făcut naziştii nu se poate realiza fără o ideologie foarte solidă în spate, a continuat scriitorul. Ori de câte ori oamenii mai puţin informaţi vorbesc despre ei, au obiceiul să o facă mărginindu-se să menţioneze obsesia lor pentru puritatea rasială, fără să înţeleagă ce înseamnă de fapt un asemenea concept.

— Recunosc că ştiu foarte puţine lucruri despre această temă, dar

mă interesează. Tot ce aţi putea să-mi spuneţi îmi va fi de folos, a admis Darden. În ce credeau naziştii?

— Bună întrebare. Nu este uşor să se răspundă la ea, a atras atenţia Harvington. Evident, atunci când se vorbeşte despre misticismul naziştilor trebuie să evităm a gândi în clişee mistice, mă înţelegeţi? Nu vă gândiţi la Sfântul Ioan al Crucii! Uitaţi de concepţia dumneavoastră creştină despre existenţă! Hitler nu a pus niciodată în viaţa lui piciorul într-o biserică. În realitate, în spatele paravanului, în spatele pânzei pictate a naţional-socialismului se ascundea un cocktail exploziv de credinţe. Ierarhii nazişti erau fascinaţi de păgânismul ancestral, de viziunea telurică asupra cosmosului pe care creştinismul a măturat-o. Cercetau criptoistoria, riturile lui Odin, ezotericul, ocultul, inclusiv paranormalul.

— Înţeleg.

— Filosofia lor sau, mai bine spus, ariosofia lor a ajuns să devină un compendiu de tradiţii milenare, un corp doctrinar în care runele teutonice conviеţuiau în armonie cu concepte budiste şi hinduse; interpretarea socială a teoriilor lui Darwin, aplicate, desigur, la aspiraţia lor de sânge şi pământ, rasă şi patrie, aşa cum preconizau Walther Darre şi Alfred Rosenberg – pentru mulţi adevăratul părinte al crezului nazist – şi, de asemenea, o infinitate de idei şi ipoteze care i s-ar fi părut oricărei fiinţe raţionale o adevărată aberaţie, o nebunie.

— La ce vă referiţi?

— Ideologii nazişti, mă refer la Guido von List, Liebenfels, Rudolf Glaner, Herman Pohl şi foarte mulţi alţii, împărtăşeau o viziune neliniştitoare. Harvington şi-a umplut iarăşi cupa şi a deschis o cutie dreptunghiulară, argintată, din care a scos un trabuc lung. Fumaţi, domnilor?

— Poftim? Da, dar numai ţigări. Nu vă deranjează? a întrebat Darden.

— Să mă deranjeze? Deloc, a exclamat el. Vreau să mor fumând şi bând whisky, prietene. Până nu demult, după-amiezile, mai ales primăvara şi vara, aveam obiceiul să fac o plimbare până la una din cârciumile din Abberley. Beam o halbă şi vorbeam cu oamenii. Ar trebui să-i vezi acum. Stau cu toţii în uşă, cu feţe triste, ca nişte cucuvele. Ce vă spuneam?

— Tocmai vă pregăteaţi să ne explicaţi mai amănunţit o teorie uimitoare, i-a amintit Stewart.

— Ah, da, aşa el Cunoaşteţi conceptul de panspermie?

— Nu prea bine, a ezitat ziaristul.

— Naziştii credeau că arienii se trag dintr-un ţinut mitic, ascuns de negura timpurilor şi a gheţurilor. Credeau în legenda Hiperboreei, leagănul rasei lor, un creuzet al purităţii. Herodot, istoricul grec, i-a menţionat pe hiperboreeni; s-a referit la ei spunând că erau poporul

„care trăia dincolo de negurile Boreei“, în nord. Naziştii credeau că originea acelei civilizaţii superioare se afla în afara acestei lumi, că veniseră din spaţiul exterior. Capitala ei era Thule, Ultima Thule.

În clipa în care sir Edward Harvington a pronunţat ultimele cuvinte, un beculeţ s-a aprins în mintea lui Simon Darden. Cu două zile în urmă, în timpul convorbirii sale cu Heinz Rainer, acesta dăduse ca sigur faptul că Goebbels şi soţia lui acceptaseră să moară pentru a da credibilitate sinuciderii lui Hitler. Afirmase că ambii erau membri ai Thule, Loja Luminoasă, dar nu a vrut să spună mai mult.

— Există vreo organizaţie cu acest nume? s-a interesat ziaristul.

Harvington a tras adânc fumul în piept. L-a privit apoi bănuitor.

— Am sentimentul că dacă vă voi povesti toate acestea voi sfârşi prin a pierde un potenţial cititor, a adăugat el, amuzat.

— Vă asigur că am de gând să vă citesc cartea.

— Dacă nu vrei să o citeşti, nu o citi, dar trebuie să-mi promiţi că o să-i faci o cronică bună în *Saturday Review* a lui *The Guardian,* a precizat el.

— Contaţi pe asta.

Aristocratul a oftat.

— Să ne privim ce suntem de fapt. Suntem hiperboreeni! a declamat pompos şi de circumstanţă Harvington, înălţându-şi braţele. Recunoaşteţi aceste cuvinte, domnii mei? Aşa începe *Antihristul* lui Nietzsche.

— Nu mi le-am amintit. Am citit lucrarea în timpul facultăţii, a afirmat Darden.

— Într-adevăr, Ultima Thule era o societate secretă. Extrem de puternică. Şi-a tras seva din multe altele… Cavalerii Soarelui Negru sau Illuminati. Aveau legături cu Golden Dawn din Anglia, cu Loja Dragonului Negru din Japonia. Nu există dovezi că ar continua să fie activă. Deşi nu m-ar mira. Au fondat-o Herman Pohl, care a fost Cancelar al Ordinului Germanic şi Magistru al Ordinului Teutonic al Graalului, şi Rudolf Glaner, un personaj misterios, expert în astrologie şi tehnici sufiste, Mare Magistru al Ordinului Bavarez.

— Incredibil…

— Da, dar asta nu e totul, a continuat pe un ton aţâţător scriitorul. Apoi a scos un rotocol de fum, un cerc perfect, care a plutit în aer mult timp. Nu ştim prea multe despre Ultima Thule. Reprezentau expresia maximă a ermeticului. Erau structuraţi în şapte cercuri concentrice, tot mai mici. Un ofiţer, un membru al SS-ului, de exemplu, putea să facă parte din primele două sau trei cercuri. Ultima Thule constituia al şaselea cerc al puterii. Exista şi un al şaptelea, de care nu s-a ştiut niciodată nimic. Numai că era acolo, în umbră. Au circulat câteva zvonuri. Mă refer la Societatea Vril. La cei Şapte înţelepţi ai lui Vril.

— Sună foarte filosofic, a spus ironic ziaristul.

— Filosofic?

— Mă gândeam la cei şapte înţelepţi ai Greciei clasice, ştiţi dumneavoastră: Solon din Atena, Tales din Milet…

— Nu are nicio legătură, a spus Harvington plescăind din buze. Cei Şapte înţelepţi sau Magistri ai lui Vril erau numiţi Coroanele, şapte coroane care domneau peste Thule, la rândul lor guvernate de Prima Coroană a lui Vril.

— Care era principiul, obiectivul Ultimei Thule şi al lui Vril?

— Criptocraţia, guvernarea ocultă, dominaţia mondială, supremaţia rasei albe, puritatea rasială, ura faţă de marxism, exterminarea celor pe care ei îi numeau pleava evreiască, neagră, ţigănească, homosexuală…

— Conducerea nazistă făcea parte din Ultima Thule?

— Da, toţi. Himmler, Rosenberg, Hess, Walther Darre şi… Hitler, bineînţeles. Unul dintre membrii ei, Dietrich Eckart, l-a instruit pe Fuhrer. L-a învăţat tehnici de persuasiune. Era expert în mesmerism, acea capacitate nesănătoasă de a hipnotiza masele. Drept mulţumire, Hitler i-a dedicat cartea sa, *Mein Kampf* Un altul dintre cei douăzeci şi unu de consilieri permanenţi ai lui Thule, Friedrich Krohn, i-a sugerat lui Hitler folosirea svasticii ca simbol al noii Germanii…

— Dar, cel puţin din câte am înţeles eu, svastica este un simbol universal. Un simbol sacru, de evoluţie spirituală, care aparţine multor culturi.

— Într-adevăr. Este un simbol răspândit în lumea întreagă. Apare în milenara cultură vedică, în textele sanscrite, în mazdeism. Au folosit-o hitiţii şi perşii, Heinrich Schliemann a descoperit-o în săpăturile pe care le-a făcut la Troia… dar, ceea ce este cel mai surprinzător, apare în locuri ilogice: în China, Japonia şi Coreea, în Africa neagră, în monumentele egiptene, în cultura kunas din Panama, la indienii navajos din America. Nu mai încape vorbă, la celţi, greci şi germani. Curios, nu-i aşa?

— Cum se explică universalitatea ei, faptul că au folosit-o civilizaţii care nu au avut niciodată contacte unele cu altele de-a lungul timpurilor? a vrut să ştie John Stewart, care asista uluit la explicaţiile lui Harvington.

— Iată întrebarea de un milion de lire! a exclamat aristocratul. Ei bine, am putea accepta ipoteza lui Carl Sagan. El a presupus că, într-un trecut îndepărtat, coada gazoasă a unei comete a desenat această cruce în înaltul cerului. Toate fiinţele omeneşti au putut să o contemple vreme îndelungată. Oriunde s-ar fi aflat. Dacă explicaţia nu vă satisface, există teoria naziştilor.

— Care?

— Iarăşi moştenirea miticei Thule. Svastica era simbolul său sacru.

După spusele lor, Atlantida a fost unul din regatele întemeiate de acea cultură superioară, a rostit el în şoaptă. Cei care au supravieţuit marelui cataclism ce a îngropat-o în fundul mărilor au fondat la rândul lor civilizaţii pe ambele maluri ale Atlanticului. De aceea ar apărea crucea încârligată la mayaşi şi la egipteni. De aici similitudinile între piramide, ziguratele mesopotamiene, templele precolumbiene…

— Fascinant.

— Aşa este. Presupun că acum veţi înţelege cum aceşti nazişti *decerebraţi* au reuşit să-şi făurească un corp doctrinar, mistic, atât de formidabil. Himmler, piesa-cheie pentru Holocaustul evreiesc, a trimis sute de agenţi ai organizaţiei Ahnenerbe în toată lumea, cu ordine foarte concrete. Au vizitat Tibetul, Persia, Crimeea, Caucazul; au căutat Graalul pe toată planeta; au căutat, până ce au dat de ea, legendara Lance a Destinului, Lancea lui Longinus, centurionul roman care l-a străpuns pe Iisus Hristos.

— De ce voiau să aibă această lance?

— Reichul celor O Mie de Ani pretindea că este moştenitorul măreţiei Imperiului Roman. În scrierile sale, Hitler afirma că istoria este o luptă veşnică, pe viaţă şi pe moarte, nemiloasă, între civilizaţii. Legenda spune că acela care are Lancea Destinului va domina lumea, a conchis aristocratul. Ei aproape au reuşit.

Emma Lawrence a rupt tăcerea care se lăsase în biblioteca din conacul Harvington.

— Mâncarea este gata, domnilor, poftiţi când doriţi, a anunţat ea. Pentru Dumnezeu, sir Edward! Când veţi renunţa să mai fumaţi aceste trabucuri urât mirositoare? Iar va trebui să aerisesc, şi aşa o să se răcească toată casa!

În timp ce se îndreptau spre sufrageria de iarnă, o încăpere primitoare, orientată spre soarele după-amiezii, în capul lui Simon Darden se îngrămădeau întrebările, un talmeş-balmeş de probleme nelămurite, pe care direcţia luată de conversaţie le lăsase în suspensie. În sinea lui era hotărât să afle necunoscuta acestei ecuaţii blestemate. O enigmă care părea să devină tot mai criptică odată cu paşii pe care îi făcea spre rezolvarea ei.

Şi-a amintit de avertizarea lui Heinz Rainer.

Şi a înţeles că vizibilul este doar un palid reflex al ocultului.

11
UN CAZ PENTRU BRUNO KRAUSE

— Pedant blestemat! Aşa să crapi, încornorat de rahat! a răcnit inspectorul Bruno Krause, lovind puternic cu pumnul în tăblia mesei de scris din biroul său.

Apoi a început să strănute. Din partea cealaltă a încăperii, Christian Eichel a ridicat privirea şi a uitat pentru o clipă dilema care îl copleşea. Nu ştia unde să aşeze raportul medico-legal referitor la o prostituată asasinată cu trei zile în urmă. Părea un caz legat de droguri.

— Iarăşi o înfrângere la scor? a întrebat el cu o satisfacţie răutăcioasă.

— Da, la dracu', da. Porcul ăsta o face dinadins, ca să-şi bată joc de mine. În fiecare zi.

Eichel a izbucnit într-un hohot de râs înfundat, îl distra nespus să-l vadă pe uscăţivul şi neînduplecatul comisar zdrobindu-se de zidul de hârtie şi cerneală pe care campionul de la *Die Welt* îl ridica zilnic. Dacă l-ar fi cunoscut personal, nu ar fi ezitat să-i facă cinste cu un pahar pentru momentele plăcute pe care i le oferea.

A aşezat dosarul în locul cel mai logic şi a aşteptat obişnuita chemare în ajutor pe care Krause o lansa invariabil atunci când se dădea bătut.

De data aia a întârziat mai mult decât de obicei.

— Ar trebui să cauţi pe Google, Bruno. Toată lumea foloseşte Internetul.

— Nu, la naiba. Nu vreau să caut pe Google. Nu aşa se procedează.

— Despre ce e vorba acum? Mitologie, istorie?

— Ei şi tu, bineînţeles! Ce altceva ai fi vrut să fie? a încuviinţat el, abătut.

— Poate ai nevoie de o mână de ajutor, i-a sugerat el, mimând dezinteresul.

— Cinci vertical: zeu roman care închide şi deschide totul.

— Cinci litere?

— Da.

— Ianus. Zeul uşilor, al începuturilor şi al sfârşiturilor. Ianus, de unde vine *Ianuarius,* ianuarie, a spus Eichel, plesnind de fericire. Ce mai e?

Bruno Krause şi-a smuls un fir de păr din sprâncene. Nu-şi putea reprima pornirea asta atunci când îl cuprindea neliniştea.

— Una de istorie, a admis el, amărât. Şapte orizontal. Fiu al lui Ulise, rege al insulei Ithaca. Ceva de genul Tolemah.

— Telemah.

— Ei, fir-ar să fie, atunci am greşit ceva pe verticală! În sfârşit, la naiba!

Bruno a împăturit exemplarul din *Die Welt* şi l-a aruncat la coş. S-a întins cât era de lung, încercând să alunge lenea care îl cuprindea, şi a hotărât că era timpul să mănânce ceva. Tocmai îşi pusese paltonul, când un agent a apărut în uşă.

— Domnule inspector Krause, îmi pare rău… veşti proaste, a dat el alarma. Un dublu asasinat. Pe strada Hardenberg, la numărul 23. Doi bătrâni, soţ şi soţie. I-a găsit cu mai puţin de o oră în urmă asistenta socială trimisă de primărie.

— Să cer o maşină pentru dumneavoastră?

— Ce consolare!

— Vrei să te însoţesc? s-a oferit Christian.

— Da. Ar fi mai bine. O să iau o pastilă, mă doare rău capul. Hai, aşteaptă-mă jos în stradă.

După câteva minute, o maşină a comisariatului central de poliţie din Berlin străbătea oraşul. Bruno Krause ar fi dat jumătate din fondul lui de pensie pentru ca lumea să uite de el câteva ceasuri. De câteva nopţi nu dormea bine, din cauza unei dureri persistente în zona lombară; cum spuneau medicii, urmarea unor vechi colici renale.

A pufnit.

— Holger, te rog din suflet, deconectează sirena aia nenorocită, l-a rugat el pe şofer. Îmi crapă capul. Sirena n-o să-i scoale din morţi pe bătrânii ăia. Şi e şi lapoviţă. Mergi mai încet. Vrei să ne facem praf?

— Nu te văd bine, amice, i-a şoptit Eichel. Ar trebui să-ţi iei săptămâna aia de concediu cu care ţi-au rămas datori. Dacă nu o iei înainte de Crăciun, o pierzi.

Krause a încuviinţat. A început apoi să strănute.

— Colac peste pupăză, am şi răcit. Sunt într-un hal fără de hal.

Strada Hardenberg fusese blocată pe ambele sensuri. În faţa numărului 23, o casă de cărămidă roşie cu un singur etaj, staţionau două vehicule ale Departamentului de Criminalistică şi o ambulanţă. Numeroşi vecini, curioşi, se îngrămădiseră de ambele părţi ale benzilor de securitate întinse de poliţie.

Cum au trecut pragul, s-au întâlnit cu Florian Bohm, agent al BKA, Biroul Federal de Cercetări Criminalistice. Christian Eichel ştia că între el şi şeful său era o veche şi temeinică aversiune.

— Ce e cu tine, Bruno, nu arăţi prea grozav! a glumit Florian.

— Te asigur că până acum câteva secunde eram ca o floricică. Probabil că m-am schimbat când te-am văzut pe tine, i-a trântit-o el cu ironie. Ce a fost aici? Un jaf?

— Nu cred. Nu prea arată a jaf. S-a întâmplat la prima oră. Broasca nu a fost forţată. Cel care i-a ucis a făcut-o fără probleme. I-au deschis

uşa. Aruncă şi tu o privire şi vezi la ce concluzii ajungi, i-a propus inspectorul.

Bruno Krause şi Christian Eichel au cercetat scena crimei.

Într-un mic salon din partea din spate, ale cărui ferestre dădeau spre o grădină neîngrijită, au găsit cadavrul lui Gerald Gottlieb, un bătrân de vreo nouăzeci de ani. Era aşezat pe un scaun, cu capul prăbuşit pe masă. Gura deschisă semăna cu o grotă. Fusese ucis cu o împuşcătură curată, între ochi. O ceaşcă de cafea se răsturnase la doar câţiva centimetri de mâna sa dreaptă. Alta stătea neatinsă, în faţa lui.

— Tu ce zici, Christian?

— Nu ştiu, aş spune că omul a stat la cafea cu asasinul lui.

— Exact. Prin urmare, Florian Bohm nu se înşală. E clar că se cunoşteau. Gottlieb l-a poftit înăuntru pe asasin şi i-a oferit cafea. A fost împuşcat imediat, fără să fi avut loc vreo luptă. Toate par la locul lor. Ce e asta? Zahăr?

Eichel a observat un mic dozator. Se afla ceva mai departe. Şi-a pus mănuşile şi a examinat sticluţa.

— Nu este zahăr, pare mai curând a fi sare. Poate că bătrânul punea sare în cafea! a presupus el, amuzat. Şi-a aplecat privirea şi l-a cercetat cu atenţie pe Gottlieb. Ce curios! Aş jura că are sare pe buze!

— Întreabă-i pe inspectorii de la BKA dacă au observat asta. Să ia probe şi să le analizeze. Eu mă duc să arunc o privire sus.

Krause a urcat pe o scară înclinată până la etajul de deasupra. Soţia lui Gottlieb, în vârstă de vreo optzeci de ani, zăcea în micul spaţiu dintre pat şi peretele dormitorului, într-o poziţie ciudată. Semăna cu o păpuşă stricată. Primise două gloanţe în piept.

Mâna ei stângă părea că voia să apuce cârjele care se sprijineau de noptieră.

— Sărmană femeie, a spus el în şoaptă, scârbit, încercând să prindă ultima imagine imprimată în pupilele ei. Probabil că dormeai atunci când a răsunat împuşcătura. Te-au omorât când voiai să te ridici din pat?

Comisarul tocmai se pregătea să iasă din alcov când privirea i-a căzut pe o comodă veche, cu marchetărie, care se afla de cealaltă parte a patului. Pe ea erau aşezate mai multe fotografii în rame de argint şi lemn. Una din ele i-a atras imediat atenţia.

A scotocit prin buzunare şi şi-a pus ochelarii pe nas.

Un Gerald Gottlieb foarte tânăr poza drept ca un băţ, cu un aer marţial. Purta uniforma impecabilă a armatei germane şi saluta înspre aparatul de fotografiat cu o expresie de mândrie pe chip, în faţa Porţii Brandenburg.

Bruno Krause a tresărit. În ciuda faptului că în capul lui părea să se dispute meciul pentru titlul mondial de box la categoria grea, o amintire a ieşit cu putere la suprafaţă. Cu două zile în urmă primise o

informaţie trimisă de comisariatul din Munchen, un caz cu caracteristici similare: dosarul unui asasinat multiplu în care fuseseră uciși un vechi soldat, fiica şi ginerele său. Nu mai ţinea minte numele, dar îşi amintea în schimb că acel bătrân fusese un ofiţer din serviciul extern al Fuhrerbunkerului din Berlin în ultimele zile ale războiului.

S-a încruntat. A coborât ţinând fotografia în mână. Christian Eichel continua să adulmece prin salon ca un copoi în căutarea unei urme.

— Femeia care i-a găsit e pe aici?

— Cred că e în stradă. O interoghează. A făcut o criză de nervi.

Krause a ieşit din casă. Un agent al BKA vorbea cu asistenta socială a soţilor Gottlieb în partea din spate a unui vehicul. Femeia avea spaima întipărită pe chip. Stătea cu braţele încrucişate, retrasă. După câteva minute, odată terminat interogatoriul, inspectorul a abordat-o.

— Scuzaţi-mă, ştiu că sunteţi în stare de şoc, este firesc, vă rog să vă liniştiţi… a spus el cu un ton calm. Sunt comisarul Bruno Krause. Aş vrea să vă pun câteva întrebări. Nu va dura mult. Cum vă numiţi?

— Gisela. Gisela Froese.

— Foarte bine, Gisela. Spuneţi-mi, doamna şi domnul Gottlieb primeau vizite?

— Nu, niciodată. Nu aveau pe nimeni. El abia dacă ieşea din casă, deşi era încă în putere; ea, însă, niciodată, l-a asigurat Gisela. Avea artroză. Soţul ei şi cu mine o ajutam să coboare în salonaş, unde stătea câteva ore pe zi, până la mijlocul după-amiezii. Îi plăcea să se uite la televizor, ştiţi, la concursuri.

— Am înţeles. De cât timp aveaţi grijă de ei?

— De aproape trei ani, a scâncit ea. E înfiorător, cumplit.

— Aveau datorii, primeau corespondenţă?

— Nu aveau niciun fel de datorii. Aveau o situaţie materială bună. Domnul Gottlieb a muncit mulţi ani într-o întreprindere de construcţii. Avea o pensie bună.

Iar scrisori… doar cele de la bancă. Nimic deosebit, din câte ştiu eu.

— Vorbeaţi des cu domnul Gottlieb?

— Desigur, la ce vă referiţi?

— Am auzit că a fost ofiţer în timpul războiului.

— Da. Câteodată îşi amintea despre asta şi făcea comentarii. Mai ales când vedea buletinul de ştiri de la ora trei şi îl deranja ceva, a explicat Gisela. Era foarte cârcotaş. Şi foarte pesimist. Asta vă spun sigur. Cred că niciodată nu a acceptat înfrângerea. I se lumina faţa când îşi amintea de acei ani. Într-o zi mi-a mărturisit că l-a cunoscut personal pe Hitler. Mi-a spus că a fost cu el în trei ocazii.

— Vă rog să faceţi un efort de memorie, este important: ştiţi dacă a fost angajat al Cancelariei, al vreunei instituţii centrale, al buncărului Fuhrerului, dacă a avut contacte cu vreun general sau membru de frunte al partidului?

Gisela s-a concentrat câteva momente.

— Mi-a povestit că a făcut parte din serviciul de intendenţă al buncărului, dar nu a precizat cu ce anume se ocupa şi nici în ce perioadă s-a petrecut asta.

îmi pare rău.

— Nu face nimic. Vă mulţumesc. Încercaţi să vă odihniţi, i-a propus Krause. Dacă îmi mai vine în minte vreo întrebare, o să vă sun. Acum duceţi-vă acasă.

Asistenta şi-a aranjat gulerul jachetei, şi-a pus poşeta pe braţ şi a făcut câţiva paşi. Dintr-odată s-a întors.

— Agentul BKA mi-a zis că trebuie să mă prezint la Departamentul de Cercetări Criminalistice, i-a spus ea, neliniştită. Eu le-am spus deja tot ce ştiu.

— Calmaţi-vă. E doar o simplă formalitate. Cei de la BKA au feţe de buldogi, dar nu vă vor muşca, i-a şoptit pe un ton complice inspectorul.

O jumătate de oră mai târziu, pe drumul de întoarcere spre comisariat, Bruno Krause i-a împărtăşit lui Christian Eichel bănuielile sale.

— Vreau să faci rost de o listă a supravieţuitorilor războiului, ofiţeri şi soldaţi.

Eichel l-a privit perplex.

— Nu va fi deloc uşor. Mai sunt în viaţă încă mulţi combatanţi,

— Introdu marje de eroare, parametri, i-a recomandat el. Concentrează-te asupra numelor celor care au participat la Bătălia pentru Berlin. Îndeosebi asupra celor care făceau parte din SS sau erau detaşaţi la serviciul Fuhrerbunkerului. Presează-i pe cei de la BKA să ne trimită cât mai repede raportul criminalistic.

Asistentul a oftat adânc.

— Crezi că treaba asta are vreo legătură cu războiul?

— Nu ştiu, dar ceva îmi spune că da.

Au rămas tăcuţi. Krause a început să strănute violent. Încă o dată şi încă o dată. Şi-a dus la nas o fâşie de pânză albă, care fusese odată o batistă.

— La dracu', Holger! Ce zici dacă ai închide geamul şi ai da mai multă căldură? Chiar vrei să mă omori? Sunt două grade afară, până la urmă o să fac o pneumonie clasa întâi!

12
FII AI HIPERBOREEI

Edward Harvington a ridicat cupa până în dreptul ochilor lui şi al flăcărilor din cămin. Focul i-a smuls coniacului o miriadă de licăriri vechi, scăldând obrazul aristocratului într-o lumină aurie. Nările i s-au dilatat de plăcere. Pe dată, fără nicio cumpătare, a golit jumătate din importanta rezervă de Martell.

— Byrd? Vă referiţi la amiralul Richard Evelyn Byrd? a întrebat el cu o voce gravă. Obrajii păreau să i se împurpureze de la flăcările alcoolului.

— Da, presupun că despre el este vorba, a ezitat Simon Darden. Mai există vreun Byrd cu care să poată fi confundat?

— Nu.

Ziaristul, fotograful şi scriitorul se întorseseră în bibliotecă după masă. Toţi trei erau cuprinşi de inevitabila moleşeală care survine după o masă copioasă. Stăteau tolăniţi comod în fotoliile lor.

— Un personaj misterios acest Byrd, a convenit Harvington. Bine faceţi că îl includeţi în articolul dumneavoastră de cazuri nerezolvate, misterioase. În afară de asta, numele lui este legat de unul dintre capitolele cele mai stranii ale istoriei primilor ani postbelici. Aţi auzit vorbindu-se despre Operaţiunea Highjump?

— Tocmai voiam să vă întreb despre ea.

— Am înţeles, a încuviinţat el. Vă avertizez că este o chestiune spinoasă. Se pretează la multe ipoteze şi toate pot fi eronate. Ca întotdeauna, problema constă în faptul că informaţiile disponibile sunt puţine. Guvernul american refuză să declasifice documente şi rapoarte din acea epocă. Presupun, domnule Darden, că ştiţi faptul că acum, după cincizeci de ani, toate aceste lucruri ar fi trebuit să iasă la lumină şi să fie de domeniu public. Aici se ascunde ceva. Ceva neliniştitor şi periculos. De aceea chestiunea continuă să fie un subiect tabu, strict secret, ţinut sub şapte lacăte.

— Puţinul pe care am reuşit să-l aflu în legătură cu această operaţiune este că la sfârşitul anului 1946, când întreaga Europă încă mai fumega, americanii au debarcat la Polul Sud.

— Au debarcat? Eu aş spune că Highjump a fost mai mult decât o debarcare. A fost o invazie în toată regula, a subliniat Harvington, amuzat. Să o luăm pe rând. Să începem cu începutul.

Scriitorul a schiţat apoi rapid portretul amiralului Richard Byrd, explorator şi militar din armata Statelor Unite, considerat de toată lumea ca fiind un erou naţional. În 1926 a susţinut că a survolat Polul Nord, împreună cu pilotul său Floyd Bennet, cu toate că unii experţi

care au analizat minuţios aspectele tehnice ale călătoriei, autonomia de zbor a aparatului şi distanţa care trebuia străbătută au tras concluzia că acel lucru nu era posibil. Un an mai târziu, Byrd a încercat să câştige Premiul Orteig. S-a înscris într-o competiţie al cărui obiectiv era realizarea unui zbor din Statele Unite până în Franţa, fără escale. Bennet a suferit un spectaculos accident în timpul probelor. A scăpat cu viaţă ca prin minune. Avionul, un Fokker cu trei motoare, a avut nevoie de reparaţii. Până când să ajungă Byrd în situaţia de a putea să se lanseze în riscantul salt transoceanic, Charles Lindbergh reuşise deja să câştige premiul şi să intre în analele istoriei aviaţiei. Cu toate acestea, Richard Byrd, împărţind comanda cu un alt pilot, a realizat şi el performanţa la sfârşitul lui iunie al aceluiaşi an. După aceea, întregul său interes se va axa pe explorarea Antarcticii. Continentul îngheţat îl va atrage ca un magnet în deceniile următoare.

— Byrd a survolat Polul Sud în noiembrie 1929, a spus Harvington plin de admiraţie. A băut restul de coniac care mai rămăsese şi apoi şi-a umplut din nou cupa, cu un zâmbet indulgent. Această faptă memorabilă i-a adus recunoaşterea întregii Americi. A devenit o legendă. S-a mai întors acolo încă de patru ori. În 1934, în timpul celei de-a doua expediţii, a petrecut cinci luni într-o singurătate absolută, într-o mică staţie meteorologică. A fost cât pe ce să moară.

— Ce a păţit? Un accident? s-a interesat John Stewart, cuprins de o plăcută toropeală în apropierea focului.

— Byrd stătea ca vai de lume într-o încăpere mică, îngropată în zăpadă, fără ventilaţie, a explicat aristocratul. Monoxidul de carbon produs de o sobă aproape că l-a ucis. N-a mai transmis nimic prin radio, iar cei din tabăra de bază şi-au dat seama că s-a întâmplat ceva rău şi au pornit într-o cursă disperată contra cronometru, pe uscat şi prin aer. De două ori au încercat să îl salveze, dar fără succes, din cauza întunericului şi a viscolelor. L-au găsit într-o stare cumplită, dar omul era un adevărat diavol. Şi-a revenit. Câţiva ani mai târziu, guvernul german, prin societatea sa geografică, l-a invitat să împărtăşească din descoperirile şi din experienţa lui într-o serie de conferinţe ţinute la Hamburg. Dacă nu mă înşel, asta se întâmpla în 1938. Cu foarte puţin timp înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Naziştii erau foarte interesaţi de Polul Sud.

— Ce putea să le ofere un loc atât de îndepărtat şi neospitalier? a vrut să afle Darden. Ziaristul urmărea fascinat povestea pe care Harvington o depăna fără grabă. Tiberio, golden retrieverul aristocratului, adormise la picioarele sale, făcut covrig.

— Fascinaţia germanilor pentru această imensitate vine de foarte departe. De fapt, şi cred că nu mă înşel, ei au fost primii care au explorat unele zone ale acelui continent. În 1873, Eduard Dallman a deschis noi rute cu vasul său, *Gronland;* la începutul secolului XX au

mai făcut două călătorii, cu echipament mai adecvat şi cu hărţi nautice mai bune; în sfârşit, prin anul 1925, între cele două războaie, comandantul Alfred Merz a străbătut regiuni întinse la bordul lui *Meteor*.

— Dincolo de interesul ştiinţific şi geografic, tot nu înţeleg ce anume trezea curiozitatea germanilor, a repetat ziaristul. În Antarctica nu este altceva decât gheaţă!

— Cine ştie! Poate căutau mitica Thule? s-a întrebat Harvington cu o atitudine teatrală. Apoi şi-a luat un aer confidenţial, misterios, şi a continuat: acum urmează lucrul cel mai interesant, domnule Darden. Acea misterioasă invazie numită Highjump.

— Ard de nerăbdare.

— Te rog să mă crezi că şi eu fac acelaşi lucru, a admis scriitorul. În ciuda faptului că ştiu mai multe decât dumneata despre această chestiune, niciodată nu am aflat ceva clar. Să vedem, ne aflăm în 1946, în plin prolog a ceea ce a devenit apoi Războiul Rece. Europa nu se eliberase încă de groaza confruntării ce avusese loc, la Nurnberg se desfăşura procesul conducătorilor nazişti… mă urmăriţi?

— Cu mare atenţie.

— Acesta este momentul în care înaltul comandament al Statelor Unite se hotărăşte să pună în aplicare Highjump. Operaţiunea a fost pregătită în doar câteva săptămâni. Să nu ne înşelăm, domnilor, nu vorbim de mici manevre făcute de un detaşament de soldaţi. Chester W. Nimitz, pe atunci comandantul Operaţiunilor Navale, şi amiralul Ramsey au mobilizat un număr de aproape cinci mii de oameni, o jumătate de duzină de elicoptere, câteva hidroavioane, avioane de vânătoare şi de transport, o duzină de fregate şi de distrugătoare, ca şi un portavion, *USS Filipinas*. Ştiţi pe cine au pus în fruntea acestei enorme desfăşurări de forţe?

— Nu.

— Pe amiralul Richard Byrd.

— Am înţeles. Fără îndoială, era cel mai calificat, cel mai experimentat.

— Spuneţi-mi, vă rog, sir Harvington, a fost emis vreun comunicat? Presa a vorbit despre aceste *manevre?* a vrut să ştie fotograful.

— Totul s-a petrecut în cel mai desăvârşit secret. Nimitz a afirmat că obiectivul principal al Operaţiunii Highjump era cel de a testa materialul de război în condiţii extreme, de a antrena personalul, de a extinde şi de a consolida suveranitatea Statelor Unite în vastele regiuni ale Antarcticii, de a studia posibilitatea unei prezenţe permanente în acea parte a lumii şi, se înţelege, de a obţine informaţii geologice, hidrografice, meteorologice… a enumerat Harvington.

— Sună a scorneală, a murmurat Stewart.

— Da. Pare o perdea de fum, un paravan, a admis aristocratul. Mai

ales dacă ne gândim la un fapt semnificativ. În preziua războiului, după acele conferinţe de la Hamburg de care am amintit, guvernul german şi-a anunţat hotărârea de a-şi reclama suveranitatea asupra unei importante părţi a Antarcticii. Au trimis o expediţie în care au fost fotografiate şi s-au trasat hărţile a cel puţin unei cincimi din continent. O regiune imensă, numită Ţara Reginei Maud. Au survolat-o săptămâni în şir, aruncând mii de stâlpi cu svastică. Au numit-o Neuschwabenland, Noua Suabie, în onoarea statului german istoric şi a vasului care efectuase călătoria.

— Ce s-a întâmplat în timpul Operaţiunii Highjump? a întrebat Darden, tot mai intrigat.

— Forţa aceea de ocupaţie s-a împărţit în trei grupe. La sfârşitul lui decembrie 1946, în siajul spărgătoarelor de gheaţă, americanii au ajuns în marea Ross. Au muncit timp de câteva zile, amenajând tabere şi piste de aterizare. Au început să facă recunoaşterea terenului, apoi au survolat zona, vreo cinci sute de mii de kilometri pătraţi. În două sute douăzeci de ore de zbor au făcut şaptezeci de mii de fotografii… le-a povestit Harvington. A făcut apoi o pauză semnificativă şi a conchis enigmatic: Atunci s-a sfârşit totul. Cu aceeaşi repeziciune cu care începuse.

— Cum adică s-a sfârşit totul?

— Au plecat din Antarctica pe jos, domnule Darden, a spus el în şoaptă. Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat acolo. Presa vremii a vorbit de avioane şi elicoptere pierdute, de soldaţi morţi. Trupele au fost evacuate de spărgătoare de gheaţă în trei faze, începând cu 22 februarie. Astfel, nişte manevre care trebuiau să dureze între şase şi opt luni s-au încheiat brusc după doar câteva săptămâni. Atunci a făcut amiralul Byrd cele mai stranii declaraţii pe care le-am auzit în viaţa mea.

Ziaristul nu s-a putut abţine să nu se aplece spre Harvington, împins parcă de un resort ascuns. Creierul său părea pe punctul de a exploda.

Scriitorul a zâmbit satisfăcut. Reuşise să-şi însufleţească invitaţii cu povestea lui. S-a oferit să le umple din nou cupele cu Martell. Darden, care detestase totdeauna coniacul, nu a ezitat să accepte oferta.

— După evacuare, Byrd s-a întors la Washington. Aici a fost interogat în secret de serviciile de securitate, a şoptit scriitorul. În acele zile au apărut nişte declaraţii ale militarului, în ziarul *El Mercurio,* din Chile. M-am folosit de ele într-una din cărţile mele: *De la al Doilea Război Mondial la Războiul Rece.* Aşteptaţi puţin! Nu vreau să schimb nici un singur cuvânt.

Harvington s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi până la un raft aflat lângă cămin. A luat un volum gros şi l-a frunzărit câteva clipe.

— Aici e, a spus el, satisfăcut, lovind pagina cu degetul. E citatul exact: „Este neapărat necesar ca Statele Unite ale Americii să ia

măsuri de apărare împotriva unor regiuni ostile. Nu aş vrea să se simtă cineva înfricoşat fără motiv, dar este o realitate amară, de care trebuie să ţinem seama: în cazul izbucnirii unui nou război, ţara noastră ar putea fi atacată de *nave* capabile să zboare de la un pol la celălalt cu viteze incredibile…" Ce părere aveţi, domnilor?

— Idei ştiinţifico-fantastice. Omul a înnebunit! a spus Stewart. S-ar spune că vorbeşte despre farfurii zburătoare.

— Nebun? Poate! a admis Harvington. Există însă şi posibilitatea ca în timpul Operaţiunii Highjump, într-un loc îndepărtat din Antarctica, în vreun zbor de recunoaştere, Byrd să fi văzut cu propriii ochi ceva inexplicabil, ceva care să fi depăşit graniţele raţiunii. Din câte ştiu eu, a fost un om pragmatic, serios, prea puţin înclinat spre fantazare. Oare ce s-o fi întâmplat acolo? Ce a determinat înaltul comandament să ordone retragerea imediată de la Polul Sud? De ce nu a fost declasificat acel raport?

Darden se cufundase într-o lungă tăcere. Părea o statuie. Încălzea baza cupei între degete. Acestei imobilităţi exterioare îi corespundea însă o intensă activitate a minţii. Nu putea eluda recomandarea lui Heinz Rainer, omul care îl implicase în dezlegarea celui mai mare puzzle din istorie.

Sinapsă. Capacitatea de a pune în legătură şi a uni lumi depărtate.

— Sir Harvington… a zis el hotărât. Mi-aş fi dorit să fi pregătit mai serios acest interviu. Dar timpul nu mi-a permis-o. Cu toate astea, m-am documentat asupra unei chestiuni care ar putea avea legătură cu ceea ce tocmai ne-aţi explicat. Ştiu că, la câteva săptămâni după căderea Berlinului, Statele Unite au efectuat o operaţiune strict secretă. Operaţiunea Paperclip.

— Veţi găsi informaţii despre dosarul Paperclip în această carte. Păstraţi-o, mai am un exemplar, a spus scriitorul şi i-a întins volumul pe care tocmai îl consultase. Vă voi explica foarte pe scurt în ce a constat acel dosar, şi el afacere de stat secretă, se înţelege. Veţi vedea că americanii, ca şi ruşii, şi-au dat curând seama că îl învinseseră pe Hitler printr-o minune. Au găsit hangare, fabrici şi laboratoare, uriaşe complexuri subterane ascunse în mai multe locuri. Vă asigur că au rămas îngroziţi. Naziştii erau pe cale de a realiza o întreagă generaţie de arme noi, de rachete noi, care făceau ca toată tehnologia cunoscută să fie depăşită. Tancuri cu infraroşu, rachete intercontinentale capabile să atingă New Yorkul, tunuri pneumatice, avioane care învingeau forţa gravitaţiei prin electromagnetism şi, se înţelege, bomba cu dispersie, aşa cum denumeau germanii bomba atomică. Văzându-se pierduţi, înţelegând că în câteva săptămâni cel de-Al Treilea Reich va trebui să capituleze, înaltele comandamente au dat ordine de distrugere a planurilor, prototipurilor şi proiectelor. Se spune că în mâinile Aliaţilor nu ar fi căzut decât zece sau

cincisprezece la sută din realizările lor.

— De-a dreptul îngrijorător.

— Naziştii îi ironizau în legătură cu asta. Goring a ajuns să afirme că, dacă războiul s-ar mai fi prelungit cu câteva luni, mai puţin de un an, ei i-ar fi şters pe Aliaţi de pe hartă. Şi nu glumea, vă rog să mă credeţi. În faţa acelei evidenţe devastatoare, serviciile de spionaj ale Statelor Unite au pus la punct Operaţiunea Paperclip. Au transferat în secret sute de oameni de ştiinţă germani în America, încălcând chiar şi legile care împiedicau intrarea pe teritoriul american a tuturor celor care ar fi putut să fie responsabili de crime de război. I-au pus în fruntea multor proiecte şi programe de cercetare ştiinţifică. Amintiţi-vă de Werner von Braun. O să vă mai spun ceva: proiectul spaţial al Statelor Unite, primii paşi făcuţi de NASA, a fost realizat datorită tehnologiei germane. Mii de patente şi invenţii ale naziştilor au reprezentat coloana vertebrală a explozivei dezvoltări tehnologice şi industriale din anii care au urmat.

Darden a zâmbit. Harvington confirma ceea ce el ştia despre acel neruşinat transfer de ştiinţă şi tehnologie făcut după război.

— Prin urmare, dacă Richard Byrd a vorbit de nave, avioane sau obiecte neidentificate, capabile să survoleze pământul de la un capăt la celălalt în doar câteva secunde, poate nu era nebun, ce ziceţi? a adăugat ziaristul, cu cinism.

Aristocratul a izbucnit în râs.

— Dacă veţi reuşi să descoperiţi asta, nu uitaţi să-mi întoarceţi favorul.

— O ultimă întrebare, pentru că s-a făcut cam târziu şi trebuie să ne întoarcem la Londra, a spus Simon, uitându-se la ceas. Ţinând seama de tot ce am discutat aici, cuvântul Shangri-La vă spune ceva?

Sir Edward Harvington s-a scărpinat în ceafă.

— Shangri-La? Sigur că îmi sugerează ceva! Îmi aminteşte de unul dintre filmele mele favorite, *Orizonturi pierdute* de Frank Capra! a glumit el. Mă scuzaţi, da, cred că aş putea să vă spun ceva despre Shangri-La. Amiralul Donitz a pronunţat acest cuvânt o dată, doar o singură dată.

Ziaristul şi-a amintit că Heinz Rainer îl menţionase pe Donitz printre indicii. În cercetările făcute, nu reuşise decât să obţină informaţii cu privire la viaţa acestuia, la cariera lui militară. Donitz fusese comandantul-şef al Kriegsmarine, al marinei de război germane, artizanul strategiei U-Boot, temutele unităţi de submarine, şi, în mod semnificativ, preşedintele Germaniei timp de câteva săptămâni, după moartea lui Hitler.

— Dacă declaraţiile lui Richard Byrd v-au îngrijorat, cuvintele lui Karl Donitz vă vor provoca o şi mai mare nelinişte, a anticipat Harvington. În 1943, acest om a spus: „Flota de submarine germane

este mândră să poată anunţa că a construit în cealaltă parte a lumii un Shangri-La pentru Fuhrer, un paradis, o fortăreaţă de necucerit…“

Simon Darden şi John Stewart au rămas înmărmuriţi, cu răsuflarea tăiată.

Aristocratul i-a privit cordial.

— Americanii, care cunoşteau foarte bine aceste cuvinte, l-au interogat zile în şir pe Donitz, până la extenuare, a adăugat el. Îl întrebau mereu acelaşi lucru: „Unde l-ai dus pe Hitler?”

— Dumnezeule! a bâiguit înfricoşat Darden.

— Dacă veţi găsi acest Shangri-La al Fuhrerului, domnule Darden, anunţaţi-mă, l-a rugat el cu un zâmbet cinic şi ironic pe buze. Mi-ar face plăcere să-l văd înainte de a muri. Mi-am petrecut o bună parte din viaţă printre documente, cărţi, memorii şi rapoarte despre cel de-al Doilea Război Mondial, dar nu am găsit nicio menţiune despre acel paradis. Poate că este adevărat că ei au creat o nouă Thule, dincolo de negurile Boreei, la ultima graniţă a lumii, în mijlocul gheţii veşnice. Nu ştiu asta, dar să nu uitaţi niciodată: un nazist nu glumea şi nu spunea lucruri neserioase.

Iar Donitz, ştiu sigur, era un om a cărui seriozitate mergea până la neverosimil.

Puţin după aceea, sir Edward Harvington s-a despărţit de ei la poarta conacului. Ziaristul şi fotograful au făcut cale întoarsă spre Abberley. Ultimele lumini ale zilei se vedeau la apus, printr-o îngustă fâşie de nori crepusculari care păreau să devoreze siluetele şi formele lumii reale.

Întoarcerea la Londra a avut loc într-o tăcere întreruptă doar de buletinele de ştiri de la radio, axate pe Conferinţa la Nivel înalt a Forului de Cooperare Economică Asia-Pacific de la Hanoi. În ciuda insistenţei lui George Bush şi a sprijinului Japoniei, cea mai mare parte a ţărilor membre au refuzat să condamne formal guvernul Coreii de Nord pentru recentele sale experienţe nucleare.

Şoseaua părea să preia conducerea, transformată într-o interminabilă panglică alunecoasă. Cufundat în hăţişul propriilor gânduri, Simon Darden nu intuia în niciun fel că în următoarele ceasuri soarta îl va purta într-o călătorie fără întoarcere, spre cel mai mare secret al lumii.

Crucea de sub Antarctica.

13
DESTINE ÎNCRUCIŞATE – I

Se întuneca la Berlin. Un miros îmbietor de *doner kebab* din miel fript ieşea din prăvălia lui Tarek. Aroma de carne rumenită atrăgea zilnic atenţia trecătorilor, care se opreau şi se scotoceau prin buzunare după câteva monede ca să guste la repezeală ceva delicios. Libanezul, cu cuţitul în mână, tăia felii subţiri din bucata de carne aşezată pe un cilindru vertical şi le punea pe o tavă mare. Fiul său, Saruca, ceva mai departe, le amesteca apoi cu frunze de salată verde şi cu felii de roşii şi umplea cu grijă turtele de pâine nedospită pe care între timp le tăiase în două; apoi, după ce le punea în punguliţe de hârtie, le aranja pe poliţa prăvălioarei.

Lui Gunter Baum i s-a făcut brusc poftă. A zâmbit satisfăcut şi, fără să stea pe gânduri, a intrat în prăvălie.

— Bună seara. Ce frig straşnic! a spus el, frecându-şi mâinile.

— Da. Şi o să se facă şi mai frig. Aşa au spus la radio, a încuviinţat Tarek, privindu-l cu coada ochiului şi continuându-şi treaba. Ce să fie? O turtă cu *kebab* căldicică?

— Cum? Da, sigur! Miroase teribil de bine!

— Să nu aveţi nicio îndoială, este cel mai bun *doner kebab* din tot oraşul. Niciun turc nu l-ar frige mai bine, vă asigur, s-a lăudat comerciantul. Hai, Saruca, grăbeşte-te, un *kebab* pentru domnul. Doriţi şi ceva de băut, domnule?

— Nu, mulţumesc, dar dacă tot sunt aici aş vrea să vă arăt ceva. O poză. E fotografia cuiva pe care îl caut, a şoptit Gunter, mijindu-şi ochii. Figura lui a căpătat înfăţişarea vicleană a unui lup care îşi urmăreşte prada în adâncul pădurii.

I-a arătat o fotografie lui Tarek. Era o copie mărită a unei imagini care, la origine, se pare că nu fusese de prea bună calitate.

Negustorul a privit-o cu atenţie. Avea în faţa ochilor imaginea unui bărbat blond, cu ochii de culoare deschisă şi trăsături colţuroase. De vreo treizeci şi ceva de ani. După aspect, fără îndoială un german sau un nordic.

— Ce e cu el? a întrebat, revenind la treburile lui.

— Îl cunoaşteţi, l-aţi văzut vreodată? a întrebat Baum.

— Nu sunt sigur. S-ar putea, a murmurat el, prudent. Aici intră multă lume.

Gunter a scos un portofel de piele neagră din buzunarul interior al paltonului şi din el o plăcuţă şi o legitimaţie.

— Mă numesc Fritz Schlesinger, inspector la Biroul de Cercetări Criminalistice din Berlin, a mormăit el impasibil, cu o lucire trufaşă în

priviri. Iar tipul din fotografie este un asasin. Un criminal extrem de periculos. Îl urmărim de multă vreme. Credem că se ascunde în această parte a oraşului.

— Aha, asta este!

Gunter a muşcat din *kebab.* A luat un şerveţel de pe tejghea şi şi-a şters delicat buzele. Apoi l-a mototolit şi l-a aruncat pe jos.

— Păi, nu ştiu ce să vă spun, a îngăimat libanezul, examinând încă o dată fotografia aşezată pe tejghea. Acolo, în clădirea de pe cealaltă parte a străzii, cea din cărămidă roşie, locuieşte un bărbat care seamănă cu el. Deşi are părul de culoare închisă, mai lung, şi o barbă scurtă, cam neîngrijită. Cu toate astea, aş jura că ochii sunt aceiaşi, dar, să mă ierte Allah, s-ar putea să mă înşel.

— Staţi liniştit. În cazul în care nu este el, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Noi verificăm totul. Vă mulţumesc pentru colaborare.

Agentul Ultimei Thule a pus o monedă pe marmura tejghelei, a schiţat un zâmbet care era mai curând un rânjet şi a ieşit în stradă, ridicându-şi gulerul paltonului.

În colţul străzii s-a întâlnit cu adjunctul său, Ewald Fleischer, şi cu alţi doi.

— Coincide cu adresa pe care ne-au dat-o, a anunţat el, înclinând uşor capul. Acolo, sub nasul nostru. Cei patru au privit clădirea cu patru etaje. Era un conac vechi, care părea să fi fost refăcut pentru a fi transformat într-un bloc cu apartamente mici.

Exact în acel moment, în spatele uneia din ferestrele de la etajul al patrulea, Elke Schultz se plimba prin salon cu telefonul în mână, ca o fiară închisă în cuşcă.

— Ţi-am zis deja că da, pentru Dumnezeu, nu mă mai bate la cap! s-a răstit ea, iritată. Nu fi îngrijorată, nu uit nici mănuşile, nici fularul.

Violonista a privit indispusă geamantanele mari, pe jumătate pline, care stăteau deschise pe sofa.

O voce piţigăiată, stridentă, s-a auzi în aparat:

— Nu uita că în Franţa, Anglia, Statele Unite şi Canada este vreme foarte urâtă. Am văzut la televizor! Mai renunţă la atâtea rochii de seară şi ia o eşarfă, veste de lână şi lenjerie de corp din flanelă! Şi nişte ghete îmblănite din piele de căprioară!

— Sigur că da, mamă, sigur că da! a încuviinţat Elke, la limita răbdării. Spune-mi cum te simţi tu, ce mai e pe acolo?

— O, fata mea, totul este în regulă! Aici e o vreme splendidă. Lumea se scaldă şi se plimbă ziua pe plajă. Ieri, mătuşa ta şi cu mine am băut un dry-martini delicios la o terasă. Iar seara am fost la cazinou. E în acelaşi hotel, Santa Catalina. O să vezi ce loc minunat este: am făcut fotografii. Am câştigat aproape două sute de euro jucând pe roşu şi negru.

— Mă sperii, mamă, ai prins gustul jocurilor de noroc.

— Te sperii? Te rog, Elke, am şi eu acum ocazia să mă distrez un pic! De când a murit tatăl tău am trăit ca într-o mănăstire! Îţi povestesc altă dată, mai pe îndelete, dar unul din domnii care jucau la masă, un spaniol foarte distins, nu m-a slăbit din ochi toată seara. Purtam vesta de lame, cea neagră, şi fusesem la coafor…

Violonista a zâmbit. A depărtat telefonul de ureche. De la o anumită distanţă, vocea mamei ei se asemăna cu sunetele stridente scoase de o gaiţă supărată. S-a dus la frigider şi a scos o sticlă de vin alb. Slavă Domnului, mai rămăseseră trei degete de băutură. A scos dopul cu dinţii şi a umplut un pahar. Când a simţit că monologul se apropia de sfârşit, a întrebat:

— Când te întorci?

— Săptămâna viitoare, fata mea. Marţi. Promite-mi că mă suni de la Paris!

— Îţi promit.

— Te mai întreb ceva şi te las. Spune, cum e cu Carl Weisman?

Elke Schultz a închis ochii, a strâns din dinţi şi a oftat adânc, cu pieptul zvâcnindu-i de nelinişte. Era convinsă că ultima torpilă va lovi chiar la nivelul liniei de plutire.

— Cu Carl totul s-a terminat. Ţi-am spus că mă gândeam să-l las baltă.

— S-a terminat? îţi jur că nu te înţeleg, Elke, părea că de abia a început! În afară de asta, mi-ai spus că te plăcea.

— Nu e nimic de înţeles, mamă. Carl este un bărbat căsătorit, iar eu nu vreau să am aventuri din astea. E chiar atât de greu de înţeles?

Pe linia telefonică s-a lăsat tăcerea.

— În sfârşit, draga mea, ştii tu ce faci. Dar mă doare să văd cum o femeie atât de frumoasă ca tine este încă singură, iar timpul nu stă pe loc.

— Acum trebuie să închid, mamă. Închid. Chiar închid. Te sărut.

— Şi eu te sărut, dragă, ai grijă de tine.

Violonista a aruncat mobilul pe grămada de haine ce urmau să fie împachetate şi care se aflau pe una din marginile sofalei. Şi-a dus mâinile la cap, ciufulindu-şi părul lung, castaniu. Deodată, a rămas cu răsuflarea tăiată, privind în sus, de parcă încăperea nu ar fi avut acoperiş, iar ea ar fi putut ieşi de acolo în zbor, dintr-o clipă în alta.

— Ce răbdare, Dumnezeule, ce răbdare! a îngăimat.

A golit cupa. A aruncat o privire spre ceas. Şapte şi un sfert.

S-a lăsat să cadă cu toată greutatea într-un mic fotoliu. Pe măsuţa de alături, învelit într-o catifea moale de culoare roşie, se odihnea cel mai bun iubit cu putinţă: un corp scurt, care nu rezista mângâierilor ei, deopotrivă gingaş şi puternic. Şi-a trecut degetele peste pielea cutiei şi a închis ochii, convingându-se că avea nevoie doar de câteva clipe de linişte.

Încet, încet mintea i s-a moleşit, cufundându-se tot mai adânc în tărâmurile somnului.

Deodată, cineva a sunat la uşă. Cu insistenţă. Trei sunete lungi, presante. O tresărire nervoasă a făcut-o să simtă că se întâmpla ceva neobişnuit. Nu aştepta pe nimeni. Pe jumătate adormită, s-a apropiat de uşa de la intrare şi a privit prin vizor.

Era vecinul ei. Acel Heinz Rainer. Cu faţa deformată de lentila vizorului. A zâmbit. Instinctiv s-a uitat la fereastra sufrageriei, căutând-o pe Liz. Pervazul era gol. A scos lanţul de siguranţă şi a întredeschis uşa.

— Iar v-a fugit pisica? a glumit ea.

Înainte de a putea să înţeleagă ce se întâmpla, Elke Schultz s-a trezit împinsă într-un perete, cu o mână astupându-i gura şi cu ţeava rece ca gheaţa a unui pistol lipită de mijlocul frunţii, între ochi.

— Dacă vrei să trăieşti, nu scoate niciun sunet… i-a şoptit el cu o voce lugubră.

14
DESTINE ÎNCRUCIŞATE – II

Ochii lui Elke Schultz s-au bulbucat de spaimă. Groaza i-a fâlfâit în pupile ca un corb negru care se năpusteşte din înaltul cerului. Obrazul lui Heinz Rainer, la doar câţiva centimetri de al său, era inundat de o lucire stranie. A încercat să strige, dar nu avea aer, iar cuvintele i se înecau în gâtlej; s-a zbătut cu disperare, încercând să scape de strânsoarea degetelor osoase ale acelui dement, crispate pe obrazul ei asemenea unei gheare.

Rainer a închis uşa încet, împingând-o cu piciorul.

— V-am spus să tăceţi. Nu vreau să vă omor, dar dacă nu îmi veţi lăsa o altă opţiune, o voi face, v-o jur, a murmurat el. Nu încercaţi nimic. Nici să nu vă treacă prin gând.

Violonista a fost cuprinsă de un spasm convulsiv, epileptic. Creierul părea că scapă frâiele şi renunţă la controlul asupra celor mai elementare funcţii ale sale. Timp de câteva clipe a crezut că leşină.

— Nişte oameni au venit după mine, a spus în şoaptă Rainer, fără să retragă pistolul; sunt nişte asasini, mă urmăresc de ani de zile. Singura mea vină este că am descoperit în mod întâmplător ceva teribil. Nu sunt un criminal, trebuie să mă credeţi. Înţelegeţi ce vă spun?

Elke a răspuns în singurul mod posibil. A clipit.

— Bine. Fiţi atentă. Tocmai i-am văzut intrând în clădire. Am recunoscut faţa unuia dintre ei, a şoptit el. În mod sigur se vor opri în faţa fiecărei uşi, încercând să mă localizeze. Vreau să faceţi ceva pentru mine. Dacă sunteţi de acord, clipiţi de două ori.

Femeia a încuviinţat. Într-un anumit punct din creierul ei, începuse să funcţioneze un apel de urgenţă. Părea să emită un singur ordin, imperios, răspicat. Să supravieţuiască orice s-ar întâmpla.

— Aşa e mai bine. Când vor suna, nu trebuie să le deschideţi, i-a ordonat el. Se vor da drept poliţişti, dar nu sunt. Recurgeţi la orice pretext, spuneţi-le orice vă trece prin minte, dar nu le deschideţi. Dacă întreabă de mine, spuneţi-le că ne-am întâlnit când veneaţi spre casă şi că m-aţi văzut ieşind. Faceţi asta pentru mine?

Ochii lui Elke încuviinţară.

— Voi avea încredere în dumneavoastră. Dacă mă trădaţi, mă vor ucide, să nu aveţi nicio îndoială.

Rainer a slăbit apăsarea degetelor lui pe obrazul femeii.

— O să-mi retrag mâna de pe gura dumneavoastră, a avertizat-o el. Vă rog din tot sufletul, nu strigaţi. Nu faceţi nicio prostie şi vom scăpa amândoi cu viaţă.

— De ce…? a bâiguit ea când s-a văzut liberă. De ce îmi faceţi asta?

Rictusul mânios al lui Rainer s-a topit. O lucire vinovată i-a apărut în privire.

— Aţi opri maşina dacă aţi vedea pe cineva agonizând într-un şanţ?

Elke nu a ştiut ce să răspundă. De la starea de agitaţie trecuse la una de prostraţie. Culoarea îi dispăruse din obraji.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că am avut un accident şi că şansele mele de a supravieţui sunt foarte mici. Nimeni nu se opreşte să încerce să mă salveze. Tocmai m-am aruncat sub roţile maşinii dumneavoastră. Mă puteţi salva ori îmi puteţi da lovitura de graţie, dumneavoastră hotărâţi.

Zgomotul surd al unor paşi pe palier l-a făcut pe Rainer să astupe iarăşi gura femeii. Ochii i s-au umplut brusc de o spaimă iraţională. Violonista a înţeles că frica bărbatului era mai mare decât a ei. După ce au sunat fără să primească vreun răspuns la primele două uşi de pe palier, necunoscuţii s-au oprit în faţa apartamentului lui Elke. Când s-a auzit soneria, inima a început să i se zbată în piept. A numărat până la zece şi a înghiţit în sec.

— Da, cine e? a întrebat ea în cele din urmă.

— Poliţia. Sunt inspectorul Fritz Schlesinger. Vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră. Deschideţi, vă rog, a spus Gunter Baum cu o voce aspră.

— Îmi pare rău, în clipa asta nu vă pot primi, tocmai am ieşit de sub duş şi mă îmbrac. Nu vă deranjează dacă vă rog să reveniţi puţin mai târziu? Despre ce este vorba?

Heinz Rainer a închis ochii şi şi-a ţinut respiraţia.

— Este ceva important. Căutăm un bărbat, un evadat periculos şi violent.

— Aici nu este niciun criminal, a răspuns ea cu ironie. Sunt singură. Unicul bărbat care stă la acest etaj este domnul Rainer, la prima uşă. L-am văzut ieşind cam cu jumătate de oră în urmă. Părea foarte grăbit.

— Ascultaţi, doamnă, cum vă numiţi?

— Schultz.

— V-ar deranja dacă v-am ruga să ne spuneţi, doamnă Schultz, dacă bărbatul de care spuneţi, domnul Rainer, este cel din această fotografie? V-o dau pe sub uşă, de acord?

— Da. Nu am nimic împotrivă, dar repede, că îngheţ.

Baum a strecurat fotografia pe sub uşă. Elke a luat-o. A cerut încuviinţarea bărbatului în mâinile căruia se afla. Acesta continua să stea în penumbră, cu spatele lipit de perete şi cu arma în mână.

El a încuviinţat.

— Păi, nu ştiu ce să spun… da, s-ar putea să fie el, deşi nu sunt foarte sigură. Adevărul este că seamănă vag, a bâiguit ea cu un suprem efort de a face să pară veridice cuvintele pe care le spunea.

Înţelegea că sfârşitul coşmarului său depindea de decizia necunoscuţilor de a părăsi sau nu palierul. Domnul Rainer are părul de culoare închisă, ce-i drept. Şi are mereu o barbă de câteva zile.

Elke a împins fotografia înapoi pe sub uşă.

— Foarte bine. Vă mulţumesc pentru informaţie. Îl vom aştepta în stradă. Iar dumneavoastră aveţi grijă şi nu vă apropiaţi de acel bărbat dacă îl vedeţi.

— Aşa o să fac, domnule inspector.

Gunter Baum şi Ewald Fleischer s-au retras cu neîncrederea întipărită pe chip. Cel de-al doilea, în timp ce trecea prin faţa uşii lui Rainer, a apucat de clanţă şi a scuturat-o pentru a verifica rezistenţa încuietorii. După o clipă au auzit un mieunat lung şi tânguitor care venea dinăuntru.

— Întărită şi fixată, a şoptit contrariat Fleischer.

— Da. Hai, las-o baltă. Să mergem.

Baum a înclinat capul în mod semnificativ. Cei doi au dispărut pe scări.

— Au plecat, a şoptit Elke, aruncând o ultimă privire prin vizor. Se pare că m-au crezut.

— Nu. Nu s-au lăsat duşi de nas. Sunt prea inteligenţi. Nu am reuşit decât să câştig puţin timp.

— Vă rog, vă rog din suflet, plecaţi! Eu am făcut ce mi-aţi cerut.

— O să vă las să plecaţi atunci când o să ies de aici, nu mai devreme.

— Poftim?!

— Tăceţi, trebuie să mă gândesc!

După ce a verificat dacă era cheia scoasă din broască, Rainer s-a apropiat de fereastra sufrageriei. A dat perdeaua la o parte şi a privit atent în stradă. I-a văzut pe Baum şi pe Fleischer traversând printre maşini şi alăturându-se tovarăşilor lor.

— Puneţi-vă paltonul, domnişoară Schultz, plecăm, a anunţat-o el.

Elke şi-a dus mâinile la obraz, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Apoi s-a înfuriat. Nu era dispusă să meargă nicăieri cu acel bărbat.

— Ascultaţi-mă, domnule Rainer sau cum vă veţi fi chemând, s-a răstit ea supărată. Am făcut ce mi-aţi cerut. Nu vă cunosc şi nici nu vreau să fiu amestecată în treburile dumneavoastră. Ieşiţi din locuinţa mea înainte să încep să strig. Nici nu ştiţi cât de tare pot ţipa atunci când mă înfurii. Strig cum nimeni altul nu e în stare să o facă… în si bemol.

Rainer a privit-o imperturbabil. A înaintat până a ajuns la un pas de ea.

— V-am spus să vă liniştiţi, mă faceţi să-mi pierd răbdarea.

Ochii femeii s-au umplut de ură. A strâns pumnii şi a izbucnit într-un chiot ascuţit, crispat, enervant, în timp ce se năpustea spre cel care

o ţinea prizonieră.

Fără nicio ezitare, Heinz i-a ars o palmă, a apucat-o de gât şi a obligat-o să se aşeze într-un fotoliu. Elke a izbucnit într-un plâns isteric, înăbuşit.

— Nu vă mai spun decât o dată: puneţi-vă paltonul şi adunaţi-vă lucrurile, i-a ordonat el cu o voce plină de mânie. Peste câteva ore totul se va sfârşi, iar noi ne vom despărţi. V-am mai spus că nu sunt un asasin.

Elke a răsuflat, descompusă. A încuviinţat. În câteva clipe şi-a pus paltonul, şi-a înfăşurat un fular lung în jurul gâtului şi şi-a luat cutia cu vioara.

— Foarte bine! Ce altceva mai vreţi? i-a trântit ea cu aroganţă, înfiptă în faţa uşii.

— Unde mergeţi cu asta? a întrebat Rainer, derutat.

— Peste tot! Asta merge cu mine peste tot, a replicat Elke, prinzând lănţişorul fin de la mânerul cutiei de o brăţară din piele pe care o purta la încheietura mâinii. Dacă nu îţi convine, poţi să începi să tragi, ticălos nenorocit!

Ochii violonistei aruncau flăcări. Părea o tigroaică. Heinz a ridicat din umeri, a scos lanţul de siguranţă şi a întredeschis cu grijă uşa. Scara părea goală. Au ieşit pe palier.

— Trebuie să iau câteva lucruri, a anunţat-o el, introducând cheia în broasca uşii apartamentului său. Nu durează decât un minut. Intraţi.

Lumina era aprinsă în apartamentul lui Rainer. Elke nu s-a putut abţine să nu privească cu o expresie de scârbă locuinţa celui care o sechestrase. Părea o cocină. Pe masă se îngrămădeau cutii de bere, tăvi cu alimente gata preparate şi o scrumieră plină-ochi. Liz se plimba încolo şi încoace. Şi-a arcuit spinarea şi i s-a strecurat printre picioare.

— Scuzaţi dezordinea, a spus el. A luat animalul în braţe, l-a dus la uşă şi l-a împins spre porţiunea de scară care ducea la terasă. Hai, frumoaso, şterge-o, întoarce-te pe acoperişuri. Acolo e lumea ta. Eu nu mai pot avea grijă de tine.

Pisica a urcat câteva trepte, s-a oprit şi l-a privit pe Rainer. Părea să înţeleagă că soarta ei şi cea a protectorului său se despărţeau definitiv în acel punct. A mieunat şi a dispărut.

Heinz a străbătut încăperea şi a aruncat o privire în stradă. A constatat că Baum şi ucigaşii plătiţi ai societăţii Ultima Thule continuau să stea în acelaşi loc, la pândă. Să iasă din clădire nu era uşor, dar el mai reuşise asta şi cu alte ocazii. A luat o mică agendă de culoare neagră, umflată, a strecurat-o în buzunarul unui pardesiu de gabardină pe care l-a îndoit pe mâneca paltonului şi apoi, fără să spună un cuvânt, a scos din dulapul antreului un bidon.

Elke a intuit pe dată intenţia lui Rainer.

— Ce, eşti nebun? a bâiguit ea, uluită. Ce naiba ai de gând?

Heinz nu a răspuns. A desfăcut capacul şi a început să verse benzină pe mese şi scaune, sofale, perdele şi rafturi. A aruncat restul pe duşumeaua de lemn, trăgând o dâră până la uşă; după ce a terminat, a respirat uşurat, lăsându-se pătruns de mirosul pătrunzător al carburantului; a pus mâna pe telefon şi a format un număr scurt.

— Departamentul pompierilor din Berlin? a întrebat el cu o voce agitată şi în acelaşi timp temătoare. A izbucnit un incendiu pe strada Wartburg, la numărul 43, lângă parc. Îl văd de acasă, de pe partea cealaltă a străzii. Este la etajul patru, arde, e cuprins de flăcări. Veniţi repede, repede, cred că sunt şi răniţi!

A închis telefonul şi a zâmbit. Elke, împietrită ca o statuie, nu lua în serios demenţa care părea să-l anime pe cel care o sechestrase. A înţeles că era un om cu adevărat periculos. Cel puţin în această privinţă urmăritorii săi nu minţiseră.

— Să nu vă fie frică, am calculat totul, a asigurat-o el. Acum trebuie să aşteptăm câteva minute.

— Dumneavoastră nu sunteţi în toate minţile, sunteţi bolnav mintal, a şoptit ea, cuprinsă de un tremur nervos. A făcut câţiva paşi înapoi înspre ieşire. Instinctiv, a strâns cu putere la piept cutia viorii Stradivarius.

Rainer a privit-o iritat pe femeie. Nu era timp pentru explicaţii. În afară de aceasta, ştia că şi dacă le-ar fi dat, tot nu ar fi fost crezut. Se uita mereu la ceas, cuprins de nelinişte. Secundele treceau cu o încetineală exasperantă, de parcă timpul s-ar fi transformat într-o melasă densă. Celor doi li s-au părut ore. După un răstimp încordat şi tăcut, sunetul unui roi de sirene i-a anunţat că sosise momentul.

— Să ieşim, a zorit-o el. Să nu vă îndepărtaţi de mine nici cu un centimetru.

Din pragul apartamentului, Rainer a aruncat un chibrit aprins. Într-o clipă, totul a fost cuprins de flăcări. Unda de căldură i-a pălmuit. Heinz a trântit uşa, a spart cu cotul geamul alarmei pentru incendiu, a apăsat pe buton şi a împins-o pe Elke în jos, pe scări.

— Foc! Foc! Arde clădirea! a strigat el cu frenezie, bătând în trecere la uşi şi apăsând pe butoanele soneriilor. Foc, ieşiţi cu toţii în stradă! Repede, repede!

Reacţia vecinilor nu s-a lăsat aşteptată. Au ieşit din locuinţe îngroziţi, alăturându-se imediat celor doi într-o evacuare precipitată şi disperată. Când Rainer şi Elke au ajuns la intrarea imobilului, luminile roşii ale maşinilor de pompieri, ale poliţiei şi ale ambulanţelor dădeau locului un aspect apocaliptic.

Rainer a apucat-o cu putere de braţ pe femeie. Îi ţinea în continuare pistolul înfipt în coaste, ascuns sub pardesiul de gabardină. Privirile i s-au încrucişat o clipă cu acelea ale lui Gunter Baum. Din postul său

de observaţie de pe cealaltă parte a străzii, ucigaşul asista derutat şi uimit la haosul neaşteptat.

— Acum să tăceţi şi să nu mă contraziceţi, i-a cerut Heinz femeii, îndreptându-se spre o maşină a poliţiei, care staţiona la vreo câţiva metri.

Agenţii încercau să organizeze circulaţia trecătorilor şi să le înlesnească pompierilor amplasarea furtunurilor şi a scărilor. Rainer s-a adresat unuia dintre ei.

— Auziţi, domnule agent, acei patru tipi de acolo, de pe partea cealaltă a străzii, îi vedeţi? a întrebat când a ajuns lângă ei.

— Poftim?! Da! Ce e cu oamenii aceia?

— Soţia mea şi cu mine i-am văzut intrând în această clădire acum vreo cincisprezece minute. Aveau cu ei un bidon cu benzină şi păreau să aibă un comportament dubios. Ni s-a părut foarte suspect, ştiţi?

Rainer a apăsat cu furie ţeava pistolului. Elke i-a confirmat spusele printr-un şir de sunete monosilabice nervoase. Poliţistul, încurcat, nu a întârziat să-şi anunţe colegii. Au trecut strada hotărâţi, trăgând piedica de la arme şi îndreptându-se spre Gunter Baum şi complicii săi.

— Asta ne dă un mic avantaj, a grăbit-o Heinz. Aveţi maşină?

— Da, este într-un garaj, la două străzi de aici.

— Atunci, luaţi-o la picior, repede. Nu vă opriţi.

Heinz Rainer şi Elke Schultz au părăsit scena, profitând de confuzia generală. Câţiva metri mai încolo, dincolo de linia de siguranţă, s-au întors şi şi-au ridicat privirile. Geamurile apartamentului în flăcări crăpaseră din cauza căldurii intense din interior. Transformate în mii de cioburi, cădeau acum ca o ploaie distrugătoare peste pompieri şi poliţişti.

— Sunteţi morţi, morţi, a mormăit furios Gunter Baum, văzând cum se pierdeau cei doi prin mulţime.

Apoi a zâmbit cu îngâmfare şi i-a privit în faţă pe agenţi.

— Ce nenorocire! Vă putem fi de folos cu ceva? a întrebat el, consternat.

15
BOCCHERINI

Bătrânul Norbert a ridicat din sprâncene văzând-o pe Elke Schultz cum coboară pe rampa garajului. A lăsat la o parte hotdogul, şi-a şters buzele cu mâneca şi s-a uitat la ceas. Opt şi un sfert. Cu doar câteva ore în urmă, femeia îl rugase să-i parcheze Volvo-ul într-un loc mai ferit, asigurându-l că nu îl va mai folosi câtva timp.

— Al dumneavoastră a fost cel mai rapid voiaj în jurul lumii din toate timpurile, domnişoară Schultz, a spus amuzat paznicul, ieşind din ghereta lui. Şi-a scuturat firimiturile de pe haine şi i-a aruncat bărbatului care o însoţea o privire bănuitoare. Vreo problemă?

— Nu, nimic important, Norbert, doar o mică schimbare neprevăzută, a spus ea.

— E la etajul trei, în spate, între coloane. Veţi ieşi fără probleme.

Elke şi Rainer au luat-o pe scări.

— Daţi-mi cheile, o să conduc eu, i-a cerut el.

— Vă rog, ascultaţi-mă: puteţi să-mi luaţi maşina, nu îmi pasă, a propus violonista în timp ce căuta în poşetă. Duceţi-vă. Nu vă vor prinde, dar lăsaţi-mă să plec, vă rog.

Câteva clipe Rainer a stat pe gânduri. A săltat cheia maşinii în palmă, şi-a muşcat buza de jos şi a refuzat cu un sunet incert.

— Vă rog să mă credeţi, ar fi fost bine dacă nu v-aş fi băgat în treaba asta. Din nefericire, s-a întâmplat, iar acum nu mai este cale de întoarcere, a spus el, amărât. Vreau să ştiţi ceva, aşa este drept şi v-o datorez.

— Ce să ştiu?

— Folosindu-mă de dumneavoastră poate că v-am semnat condamnarea la moarte.

— Nu vorbiţi prostii. Ceea ce trebuie să faceţi, dacă este adevărat că acei oameni sunt nişte asasini, este să mergeţi la poliţie şi să cereţi protecţie.

— Dumneavoastră nu înţelegeţi. Nu există celule sau ziduri care să îi oprească. Nu ar dura nici măcar o noapte, a asigurat-o el. Deja e suficient. Pierdem un timp preţios. Urcaţi în maşină.

— Dar…

— Ei, fir-ar să fie, am spus să urcaţi în maşină! a mârâit el, arătându-i revolverul.

Elke a înţeles că nu era uşor să scape de Rainer. Creierul ei părea să analizeze toate informaţiile disponibile, clipă cu clipă. Să o ia la goană din garajul subteran părea o nebunie. El ar fi prins-o la rampă sau, pur şi simplu, i-ar fi tras un glonţ în spate. A ajuns la concluzia că strada

putea să-i ofere mai multe şanse; ar fi putut scăpa profitând de oprirea la un semafor, strigând după ajutor sau, în cel mai rău caz, sărind din maşină în timpul mersului. Atunci când Heinz, în timp ce pornea motorul, a activat sistemul de blocare a uşilor, ea a oftat îngrijorată şi a strâns din dinţi. Acest pui de lele părea să-i ghicească gândurile chiar înainte ca ele să i se contureze în minte.

— Ar fi o nebunie, a şoptit el, bănuitor. Nu vă mai gândiţi la aşa ceva.

Maşina a luat curba prelungă care dădea în al doilea etaj al garajului şi s-a îndreptat spre ieşire. Norbert ridicase bariera. Rainer a băgat în viteza a doua şi a apăsat pedala de acceleraţie. Când a ieşit pe carosabil, a fost obligat să pună o frână bruscă.

Unul dintre ucigaşii care erau cu Gunter Baum îşi oprise motocicleta de capacitate cilindrică mare în faţa parcării. Scruta strada, încercând să regăsească o urmă pierdută. Schimbul de priviri care a avut loc a lămurit totul.

— La dracu'! a bombănit Rainer, furios. Puneţi-vă centura de siguranţă!

Ochii i-au sclipit feroce atunci când maşina a ţâşnit din garaj ca un proiectil. A tras de volan cu precizie pentru a-l evita pe asasin şi a intrat în traficul redus de pe Mozartstrasse.

Motociclistului nu i-a trebuit mult ca să-şi revină din surpriză. A smuls un urlet surd celor şapte sute cincizeci de centimetri cubi ai BMW-ului său. În câteva secunde i-a ajuns din urmă, poziţionându-se în spatele lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ne vom face zob! a strigat Elke, disperată, văzând că Rainer se lansase într-o goană demenţială care nu ţinea seama nici de semne de circulaţie, nici de semafoare. A strâns cu putere în braţe minunata creaţie a lui Antonio Stradivarius. Coşmarul dădea semne că se va sfârşi cu o adevărată dramă. Se şi vedea agonizând într-un morman de fiare contorsionate, transformată într-o grămadă de carne amestecată cu sânge şi lemn nobil de Cremona.

Accelerând furios, urmăritorul şi-a plasat motocicleta paralel cu maşina. Când Heinz l-a văzut cum îşi ducea mâna spre buzunarul interior al vestei, căutând patul revolverului, nu a stat pe gânduri şi a făcut un viraj brusc spre stânga, atacându-l.

— Doamne, destul, opreşte! a ţipat femeia, protejându-şi capul.

În ultima clipă, agentul Ultimei Thule a evitat ca prin minune impactul. A reuşit să păstreze controlul asupra motocicletei, revenind pe urmele maşinii.

— Nenorocitul ăsta nu încetează să ne hărţuiască, a bodogănit Rainer, contrariat, fără să-şi dezlipească privirea din oglinda retrovizoare. Ori el, ori noi. Ţineţi-vă bine!

Elke Schultz s-a pregătit pentru ce putea fi mai rău. Degetele i s-au

crispat pe mânerul lateral. A privit înainte cu ochii ieşiţi din orbite. Rainer a frânat de parcă viaţa lor ar fi depins de asta.

Cu un scrâşnet care părea că le va sparge urechile, Volvo-ul s-a oprit din goana lui nebună, lăsând pe asfalt o urmă neagră de cauciuc fumegând. Fără a avea vreme să reacţioneze, motociclistul nu a putut evita ciocnirea cu portbagajul, fiind catapultat. A zburat pe deasupra maşinii ca un obuz de mortieră, descriind o curbă mortală şi aterizând la câţiva metri în faţa maşinii. Câteva clipe a rămas nemişcat, ca o păpuşă stricată, dar apoi s-a ridicat cu greutate, rămânând îngenuncheat pe asfalt. A ridicat viziera căştii şi a apucat arma automată. A întins apoi braţul şi a ochit maşina, cuprins de un tremur nestăpânit.

— Adio, porc blestemat, a şoptit Rainer, apăsând acceleraţia.

Faţa perfectă a lui Elke Schultz s-a schimonosit într-o grimasă de oroare şi dezgust atunci când a văzut cum trupul necunoscutului se făcea bucăţele sub caroseria maşinii. A simţit cum se îndoia şi rămânea prins în fiare, transformat într-un sac de carne însângerată pe care Rainer l-a târât fără milă vreo sută de metri.

— Te rog, pentru Dumnezeu, îl omori! l-a implorat ea, izbucnind în lacrimi.

— Nu fiţi proastă. Nu mai plângeţi. Omul ăla ne-ar fi ucis fără nicio remuşcare. Nu credeţi nici măcar ce vedeţi? i-a reproşat furios Rainer. Greşeala dumneavoastră este aceea că vă imaginaţi că bunătatea conduce lumea. Vă înşelaţi cu desăvârşire. În această junglă domneşte doar legea talionului.

Elke l-a înfruntat pe Heinz, care conducea ca un nebun, cu mare viteză, înspre partea de est a oraşului, căutând ieşirea din Berlin. Profilul lui colţuros i s-a părut dur ca o stâncă. Nu şi-a putut reprima un sentiment de profund dezgust. L-a scuipat.

— Sunteţi o fiinţă demnă de dispreţ, absolut demnă de dispreţ, s-a răstit la el. Nu ştiu în ce moment al vieţii aţi devenit aşa cum sunteţi. Mi-e milă de dumneavoastră. Să vă ierte Dumnezeu.

Fără să-şi întoarcă privirea, Rainer şi-a trecut mâneca peste obraz. Nu a răspuns imediat. A rămas tăcut. Lumina de culoarea chihlimbarului din tunelul pe care îl străbăteau destrăma intermitent haloul de penumbră şi singurătate care părea să-l învăluie.

— De ce pomeniţi mereu de Dumnezeu? a spus el cu o ironie acră într-un moment în care Elke nu mai spera să primească vreun răspuns de la el. Oare credeţi că este cineva care răspunde de noi? Micuţă fiinţă plină de iluzii! Lăsaţi-l în pace pe Dumnezeu şi nu mă judecaţi! Nu aveţi dreptul. Nu ştiţi ce e suferinţa, ce înseamnă să fugi, darul pe care îl reprezintă fiecare zi de viaţă în plus. Cel mai mare păcat al dumneavoastră, domnişoară Schultz, ca şi al milioanelor de fiinţe ca dumneavoastră, este narcoza. Dumneavoastră încă dormiţi. Eu, din

nefericire, m-am trezit de mult.

— Şi de aceea vă purtaţi ca un lup, nu-i aşa? l-a întrebat cu sufletul rănit violonista. Totul se reduce la a ucide sau a fi ucis. Am înţeles.

— Nu aţi înţeles nimic. Eu nu am spus că faptul de a fi treaz mă face mai bun sau mai fericit. Dimpotrivă. Ce mult aş vrea să fiu la fel de neştiutor cum am fost odată. Poate că acum aş fi fost căsătorit, cu copii, pasiuni, prieteni. Cea mai mare preocupare a mea ar fi fost să le plătesc ratele lunare la casă acelor cămătari respingători care populează birourile. Nu ştiu de ce mi s-a întâmplat mie. Vă asigur că nu ştiu. Presupun că dintr-o coincidenţă ciudată, din cauza unei blestemate conjuncţii planetare care m-a făcut să mă aflu unde nu trebuia.

Elke nu se aştepta la un asemenea răspuns. L-a privit pe Rainer fără să spună nimic, descurajată, secătuită.

— Eram biolog, ştiţi? a mărturisit el, deodată. Cred că unul dintre cei mai buni. M-am specializat în flora şi fauna zonei arctice. Presupun că era firesc, întrucât m-am născut în Norvegia. Am crescut înconjurat de zăpadă. Tatăl meu s-a căsătorit cu o nemţoaică. Ea lucra acolo. Trăiam într-o localitate mică, încântătoare, în apropierea unuia dintre cele mai frumoase fiorduri care există pe lume. După mai mulţi ani, familia mea s-a mutat în Germania, la Koln. Acolo mi-am făcut studiile. Am terminat cu diplomă de onoare. Până acum şase ani, nu ştiam cum se ţine un revolver în mână şi nu văzusem pe nimeni murind, mă credeţi?

— De ce îmi spuneţi toate astea? Prefer să nu ştiu nimic despre dumneavoastră.

Heinz a schiţat un zâmbet uşor. A oftat apoi adânc.

— V-aţi dedicat muzicii, nu-i aşa?

— Da.

— Cutia asta este a unei viori, a spus el, înclinând uşor capul.

— Cânt la vioară în Orchestra Filarmonică din Berlin.

— Tatăl meu era un admirator înfocat al lui Karajan, un meloman. Avea o colecţie de discuri impresionantă. Mulţumită lui i-am cunoscut pe Sibelius, Prokofiev, Elgar, Debussy, Mahler şi pe mulţi alţii, a adăugat el, entuziasmat. Sunteţi o femeie foarte norocoasă.

— Sunt o femeie normală, i-a tăiat-o ea, morocănoasă.

S-a lăsat o lungă tăcere. Berlinul începea să rămână în urmă.

— Nici nu ştiţi cât de mult aş vrea să pot spune acelaşi lucru, a murmurat Rainer de parcă ar fi vorbit cu aerul. Normal, spuneţi? Frumos cuvânt. Păcat că în aceste vremuri este sinonim cu anodin, tăcut, aprobator…

— Lăsaţi-mă în pace, v-am spus că nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Şi cu atât mai puţin pe acest ton de confesiune. Nu încercaţi să mă păcăliţi.

— Nu sunteţi curioasă să ştiţi cine era omul pe care l-am strivit cu maşina?

— Deloc. Nu am nici cea mai vagă dorinţă. În mod sigur cineva de teapa dumneavoastră.

— Era un ucigaş plătit, agent al unei organizaţii secrete, numite Ultima Thule, un guvern din umbră.

— Iar acum îmi veţi spune că numele dumneavoastră adevărat este James Bond, nu? a mormăit ea, cuibărindu-se lângă geam. Haideţi, nu mă luaţi de proastă! De mulţi ani nu mai cred în Moş Crăciun! Vă rog să inventaţi altceva, dar nu vă bateţi joc de mine!

Rainer a ales să tacă. A mişcat termostatul maşinii.

Începuse să ningă şi se făcea tot mai frig. Puţin după aceea a deschis radioul. Elke îl avea setat în permanenţă pe frecvenţa unui post care transmitea muzică clasică. Tema principală din *La musica notturna delle strade di Madrid* se auzea în acel moment.

— Boccherini, ce minunat! a exclamat Heinz, fredonând melodia. Vă place Boccherini? Tatăl meu spunea că el şi Haydn l-au creat pe Mozart. A petrecut mult timp la Madrid, în zilele lui Carlos al III-lea.

Se spune că fastul de la curtea regală a Spaniei era inegalabil în Europa.

Un gând neliniştitor şi-a făcut loc în mintea violonistei la auzul acestei afirmaţii, derutând-o. Ceva nu se potrivea. Ea ştia foarte bine că opera muzicianului toscan, în mod evident elitistă, era cunoscută puţin sau deloc de marele public. Faptul că răpitorul ei – acel om pe care îl văzuse minţind, incendiind şi ucigând fără mustrări de conştiinţă – ştia chiar şi de slujba uşoară şi bănoasă pe care regalitatea spaniolă i-o oferise compozitorului era o ciudăţenie care s-ar fi putut explica doar dacă îl considera pe Rainer ca fiind un misterios răufăcător cultivat.

— Cum de ştiţi aceste lucruri? l-a întrebat ea, neputându-şi ascunde mirarea.

— V-am explicat acum câteva minute. Tatăl meu era muzicolog, un *connaisseur,* i-a răspuns Heinz într-o franceză impecabilă. Fratele meu şi cu mine am crescut ascultând muzică clasică. Sunteţi tare de ureche? Cred că va trebui să adaug alt sinonim la termenul obişnuit de surzenie.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— De ce vă interesaţi acum de identitatea mea? Pentru că l-am recunoscut pe Boccherini? a şoptit el cu dispreţ. Oh, am uitat! A rămas stabilit că nu vreţi să ştiţi nimic despre mine. Să lăsăm lucrurile aşa. Sunt un asasin, un ticălos care se ocupă cu lichidarea altor ticăloşi.

— Heinz este numele dumneavoastră adevărat?

— Nu. Am folosit multe nume în ultimii ani. Mă numesc Eilert Lang, dar este mai bine să continuaţi să-mi spuneţi Rainer. Heinz Rainer se

potriveşte mai bine cu ceea ce sunt: un biolog plictisitor cu o serioasă tulburare bipolară, a precizat el, sarcastic. În timpul zilei studiez creşterea bacteriilor şi a ciupercilor la microscop, iar la lăsarea nopţii ies pe străzi ca să le curăţ de gunoi.

— Ascultaţi-mă, domnule Lang, vă voi vorbi limpede, fără ocolişuri, s-a hotărât Elke. Mâine, la ora asta, toată poliţia din Germania mă va căuta. Filarmonica din Berlin pleacă la Paris. Este primul oraş din turneul nostru. Vor suna toate alarmele. Fotografia mea va apărea la televiziune şi în presă, peste tot.

— Sunt sigur că veţi arăta foarte bine pe micul ecran. Aveţi o faţă foarte telegenică.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nu, absolut deloc, dar interpretaţi-o cum doriţi.

— Încotro mergem? Unde mă duceţi? Nu pricepeţi? Vă vor vâna, vă vor hăitui fără cruţare! De ce nu mă lăsaţi să plec?

— Nu vă faceţi griji, dacă totul va merge bine vă voi lăsa la Paris, pe dumneavoastră şi vioara dumneavoastră.

— La Paris?

— Da, la Paris, sau undeva pe aproape. Mergem în Franţa, domnişoară Schultz.

Eilert Lang a dat mai tare muzica, în semn că discuţia luase sfârşit. Acum zăpada cădea cu fulgi mari pe şosea, creând un decor fantomatic, pe ritmul sincopat şi solemn al compoziţiei *Ritirata* a lui Luigi Boccherini.

16
BARIERĂ DE GHEAŢĂ ŞI TEAMĂ

Întors la Londra, Simon Darden nu a observat plicul pe care cineva i-l strecurase pe sub uşa apartamentului său din Hampstead. Când a deschis-o, l-a agăţat şi l-a aruncat departe pe duşumea, într-un colţ. Ziaristul şi-a lăsat paltonul pe speteaza unui scaun, a setat la un nivel mai ridicat termostatul sistemului de încălzire şi s-a cufundat istovit într-un mic fotoliu. Şi-a aşezat picioarele pe masă. Îl dureau ochii.

Informaţia pe care i-o furnizase Edward Harvington îi acapara gândurile. S-ar putea spune că scriitorul se plimba băţos, cu o demnitate aristocratică, pe o porţiune a creierului său, părând să-i conecteze, în solilocviul său, o parte din neuroni, coridoare care, departe de a-i arăta cu claritate ieşirea din labirint, nu făceau decât să fie mai criptic şi mai de nepătruns jocul de mistere propus de Rainer.

Darden avea senzaţia neliniştitoare că se rătăcea tot mai mult pe măsură ce înainta. A răsfoit la întâmplare cartea pe care i-o dăduse scriitorul, vrând să citească măcar câteva pagini înainte de a ceda toropelii care îl cuprindea. Pupilele refuzau să se fixeze asupra textului încâlcit; oscilau de la un rând la altul, într-o laxă şi ameţitoare legănare. A căscat şi s-a lăsat în braţele somnului.

Sunetul strident al telefonului l-a făcut să sară în sus, tresărind.

— Da!

— Tata?

— Brian? Ce mai faci, băiatule? a bălmăjit el, uitându-se la ceas. Cum de eşti treaz la ora asta? E aproape douăsprezece. Ar fi trebuit să fii în pat.

— Mă uit la *Little Britain,* dar acum dau reclame.

— *Little Britain?* O să vorbesc eu cu mama ta… nu cred că serialul ăla e potrivit pentru tine.

— Aş! Am deja doisprezece ani. Îmi place grozav. E ca *Monty Python,* dar mai dur.

Darden a schiţat un zâmbet uşor.

— Spune-mi cum merg lucrurile.

— Foarte bine! Ştii? Am trecut la nivelul trei de la *Dome of Warriors!* a spus el plin de însufleţire. Iese un djinn invincibil, cu două capete. Ai nevoie de cinci arme pentru a-l da gata.

— Nu ştiu ce e un djinn, Brian.

— Un geniu, o fiinţă rea. Trebuie ucis sau închis într-un cufăr.

— Ah! Ei bine, să vedem dacă vei reuşi. Forţa fie cu tine!

— Mama mi-a spus să-ţi comunic că nu a primit încă transferul tău de bani.

— Am înţeles. Spune-i că mâine mă duc să văd ce s-a întâmplat şi voi rezolva.

Telefonul a început să vibreze, emiţând un zumzet de joasă frecvenţă prin care anunţa că are un apel în aşteptare. Simon a aruncat o privire rapidă pe ecranul luminos. A recunoscut imediat numărul lui Heinz Rainer.

— Brian, iartă-mă, trebuie să închid acum. Ne vedem la sfârşitul săptămânii.

A întrerupt brusc convorbirea. A suspinat adânc. Inima bătea să-i sară din piept.

— Alo?

— Domnul Darden?

— Da, eu sunt. Trebuie să vă mărturisesc că nu mă aşteptam să mă sunaţi la ora asta.

— Situaţia s-a schimbat.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat el.

— Vă rog să-mi răspundeţi: câtor persoane le-aţi arătat fotografia pe care v-am trimis-o?

Încurcat, ziaristul a tăcut o clipă.

— De ce mă întrebaţi? a ezitat el. Nu ştiu. Lăsaţi-mă să mă gândesc. Trei experţi i-au confirmat autenticitatea. Doi dintre ei fără să ştie despre ce era vorba. Le-am dat o copie de hârtie fotografică după ce am eliminat imaginea lui Hitler, singurul care poate fi recunoscut la prima vedere. Şi a mai examinat-o un fotograf, bun prieten cu mine, John Stewart, care este la curent cu chestiunea, dar el este deasupra oricărei bănuieli.

— Altcineva?

— Ei bine, cum era firesc, şeful meu Roger Alton, editorul lui *The Guardian.* Nu se putea altfel.

Simon Darden şi-a muşcat buzele şi a strâns din dinţi. S-a blestemat în sinea lui pentru că-i dăduse lui Alton o copie a fotografiei cu câteva clipe înainte ca acesta să se vadă cu santinelele lui Scott Trust.

— S-a produs o scurgere de informaţii, i-a spus Rainer, întrerupând brusc explicaţiile ziaristului. Dumneavoastră trebuie să aflaţi cum s-a întâmplat. Am fost localizat. Acum fug, domnule Darden. Tocmai am ucis un om, un agent al ordinului Ultima Thule. Pentru a-mi salva viaţa a trebuit să mă folosesc de o femeie care nu are nimic de a face cu toate acestea. Timpul pe care îl am e pe sfârşite.

— Dar…

— Vă rog să tăceţi şi să ascultaţi, i-a cerut Heinz, neînduplecat. Intenţia mea iniţială era să vă furnizez informaţii, progresiv şi dozat, ca să puteţi să le asimilaţi şi să asamblaţi acelaşi puzzle pe care eu l-am construit în aceşti ultimi ani. Munca mea nu este încă terminată. Lipseşte o anumită piesă. Posed documente şi rapoarte vitale,

explozive. Ele se află în siguranţă. Toate aceste informaţii, din păcate, ar putea fi considerate fără nicio valoare dacă nu s-ar baza pe mărturia indispensabilă a câtorva actori.

— Actori? îmi pare rău, dar nu vă pot urmări.

— Actorii Operaţiunii Shangri-La, numele cifrat al farsei care a avut drept scop să facă lumea să creadă că Fuhrerul era mort, a explicat Rainer. Aceştia au fost selecţionaţi cu grijă de însuşi Heinrich Muller, şeful Gestapoului, de Karl Donitz şi de câţiva asistenţi. În total, vreo douăzeci de persoane, dinăuntrul şi din afara Fuhrerbunkerului. Până acum mai puţin de o săptămână, cinci dintre ei mai erau în viaţă, dar Ultima Thule îi lichidează. Unul câte unul. Emil Farber, fiica şi ginerele său au fost asasinaţi la Munchen; Gerald Gottlieb şi soţia sa, la Berlin. În ultimele luni am încercat să vorbesc cu ei, să le solicit o întrevedere. A fost zadarnic, au refuzat categoric. Cei doi au introdus sosiile în buncăr şi au înlesnit ieşirea lui Hitler. Acum au mai rămas doar trei.

— Înţeleg.

— Doi se află în Franţa. Primul este internat într-un spital de geriatrie din Paris, în timp ce al doilea trăieşte la Lyon; al treilea, din câte am reuşit să aflu, locuieşte la Andraitx, în Mallorca, a spus Heinz cu o voce domoală. Au fost piese-cheie în Operaţiunea Shangri-La. L-au scos pe Hitler din Germania şi l-au dus în Norvegia. Cred că atunci când vor intui soarta pe care le-o pregăteşte Ultima Thule nu vor ezita să facă mărturisiri. Avem nevoie de mărturiile lor, domnule Darden. Asta presupunând că ajungem la timp, dacă mă înţelegeţi. Fiecare minut este vital. Vă voi explica mai amănunţit atunci când ne vom întâlni.

— Unde vă aflaţi acum? a întrebat Darden, plimbându-se nerăbdător prin tot apartamentul. Privirea i-a căzut pe plicul aflat pe podea în apropierea uşii de la intrare. Domnule Rainer, mă auziţi?

Heinz Rainer a amuţit. Ziaristul îi simţea însă prezenţa la celălalt capăt. Îi putea auzi respiraţia puternică. Şi-a dat seama că el ezita să spună unde se afla.

— Sunt într-o benzinărie, în Germania, în drum spre Franţa, a mărturisit în cele din urmă. Ninge foarte tare. Am încercat să cumpăr lanţuri pentru cauciucuri, dar s-au terminat. Îmi voi continua drumul până unde va fi posibil, apoi voi aştepta ca viscolul să se mai domolească, iar utilajele de deszăpezire să degajeze şoseaua.

— Ce doriţi să fac?

— Vă propun un rendez-vous. Să ne întâlnim la Paris.

— Când?

— Poimâine. Pe la unu după-amiază. La hotelul Lotti, strada Castiglione, numărul 7, între Tuileries şi piaţa Vendome, i-a indicat el. Aţi reţinut?

— Tocmai îmi notez adresa, a confirmat Darden. Cum vă voi recunoaşte?

— Nu vă faceţi griji.

— Foarte bine.

— Încă ceva…

— Vă ascult.

— Voi continua să mă încred în dumneavoastră, a şoptit Heinz pe un ton lugubru. Oricum, nu am altă opţiune. Când v-am ales, nu am făcut-o la întâmplare. Sunt convins că nu voi scăpa cu viaţă din această încercare. De aceea, dacă vă cer să păstraţi o tăcere de mormânt este pentru propria dumneavoastră siguranţă. Dacă eu dispar, veţi deveni unicul depozitar al poveştii mele. Va fi o sarcină teribilă. Trebuie să vă luaţi adio de la existenţa dumneavoastră liniştită. Va trebui să fugiţi. Şi în niciuna din zilele care v-au mai rămas nu veţi înceta să vă întrebaţi dacă nu cumva este ultima.

După acea teribilă prorocire a fost rândul lui Darden să se cufunde într-o tăcere lungă şi plină de deznădejde.

— V-am vorbit limpede? a insistat Rainer.

— Foarte tare şi foarte clar.

— Dacă nu veţi veni la Paris, voi înţelege că aţi renunţat. Nu vă voi reproşa acest lucru. La revedere, domnule Darden.

Rainer nu a mai aşteptat şi a întrerupt convorbirea. Şi-a lovit umerii şi picioarele cu palmele, încercând să-şi repună sângele în mişcare. A străbătut apoi cei câţiva metri care separau benzinăria de service-ul unde îl aştepta Elke Schultz. În timpul convorbirii cu Darden, nu încetase să o supravegheze nicio clipă, dar ea nici măcar nu încercase să iasă din maşină. Stătea speriată, făcută ghem.

— Plecăm, a anunţat-o el. Nu au lanţuri de vânzare. Vom continua să mergem până unde va fi posibil. Încă vreo câţiva kilometri. Apoi căutăm un loc unde să înnoptăm.

Elke nu a răspuns. Părea să fi optat pentru indiferenţă. Rainer a evitat să rămână prins în capcana fascinantului clarobscur al profilului ei; părea o cariatidă, imperturbabilă, sculptată în marmură, scrutând viitorul.

Volvo-ul a revenit pe şosea. Cu vreo două ore în urmă părăsiseră autostrada spre Hanovra, cotind spre sud, în direcţia Frankfurt, încercând să ajungă în nordul Franţei.

Puţin mai târziu, undeva între Gottingen şi Kassel, Rainer a înţeles că era imposibil să mai continue drumul. Ninsoarea încetase, pătura groasă de nori alburii se destrăma, dar un strat gros de gheaţă acoperea asfaltul. A distins câteva case răspândite printre arbori şi a părăsit şoseaua, intrând pe un drum lăturalnic. A ales una din ele la întâmplare. Pe cea mai izolată. A oprit maşina în spate, lângă intrarea de serviciu. Era evident că aveau în faţa ochilor o reşedinţă de vară.

Părea încuiată cu şapte lacăte. Probabil că stătea aşa de săptămâni, poate chiar luni întregi, judecând după aspectul neîngrijit al grădinii.

— Ar putea fi un loc bun, a spus el încet. În plus, au lăsat destule lemne lângă scara de la bucătărie. Vom avea căldură. Aşteptaţi aici. Nu vă mişcaţi.

A oprit motorul şi a păstrat cheile. Frigul de afară l-a făcut să se înfofolească mai bine în palton. Şi-a aprins o ţigară. Uşa casei nu părea foarte solidă, în mod sigur se va deschide la primul glonţ. A coborât o treaptă şi a ochit încuietoarea cu pistolul. Tocmai se pregătea să apese pe trăgaci când zgomotul făcut de zborul unei păsări pe ramura unui copac din apropiere l-a făcut să-şi dea seama de liniştea desăvârşită care domnea în zonă. A ales să încerce mai bine cu o lovitură puternică de picior şi când uşa a cedat s-a strecurat în interior ca o umbră. Degetele lui au dat peste un întrerupător, dar curentul fusese oprit. Pe pipăite, la lumina brichetei, a străbătut toată casa până când a ajuns la contorul din hol. A acţionat comutatorul principal şi a luat-o spre partea din spate, aprinzând în trecere luminile din toate camerele.

A fost contrariat când a constatat că uşa maşinii era deschisă. A înţeles imediat ce se întâmplase.

Elke Schultz fugise.

— Proasta dracului! a mormăit el printre dinţi.

A zărit-o pe femeie la o distanţă de vreo sută de metri. Ca o scamă neagră pe o mantie albă. Traversa un câmp şi se îndrepta spre pădure, înaintând cu greutate din cauza zăpezii până la genunchi.

A aruncat ţigara şi a pornit în fugă după ea.

Exact în acel moment, la Londra, Simon Darden rămânea stană de piatră, alb ca varul, aplecat deasupra unei mese, cu privirea aţintită pe avertizarea categorică pe care o mână anonimă o aşternuse pe un sfert de coală de hârtie.

„Dacă ţii la viaţa apropiaţilor tăi, renunţă chiar acum.”

17
O LEGE NUMITĂ HAZARD

Medicul legist a scos corpul din camera frigorifică şi a ridicat pânza subţire care-l acoperea, lăsând descoperite faţa şi toracele. S-a dat apoi la o parte, invitându-i pe Bruno Krause şi pe Christian Eichel să se apropie.

Inspectorul a ridicat uşor din sprâncene. Dintre toate cadavrele de care îşi amintea că le examinase de-a lungul anilor puţine prezentaseră atâtea hematoame şi contuzii ca acesta. S-ar fi spus că omul fusese omorât în bătaie.

— Presupun că ar fi stupid să întreb care este cauza morţii, a comentat el cu un aer distrat.

Angajatul de la morgă, din poziţia lui retrasă, a zâmbit sceptic. S-a scărpinat în barbă şi a ridicat din umeri.

— Splina s-a rupt. Coloana vertebrală s-a fracturat la nivelul celei de-a şaptea vertebre, dar să nu-mi cereţi să vă spun dacă asta s-a întâmplat cu o secundă înainte ca plămânul stâng să explodeze şi inima să i se oprească, a spus el cu ironie. Are trei coaste rupte, fracturi de radius şi cubitus la piciorul drept, un umăr dislocat şi clavicula făcută ţăndări. A fost târât peste cincizeci de metri. Nu există leziuni importante ale feţei; purta o cască bună.

— Ce ştim despre acest om, Christian? a întrebat el apoi, privindu-şi secundul cu coada ochiului.

Eichel a deschis un dosar gros, plin de documente, de unde a scos un scurt raport pe care îl primise cu o oră în urmă de la BKA, Biroul Federal de Cercetări Criminalistice. Conţinea doar câteva rânduri.

— Păi, nu prea multe. Adriaan Schieffer, treizeci şi opt de ani, din Dortmund, fără domiciliu cunoscut, orfan din 1997. Tatăl său, Bert Schieffer, era un lebensborn.

— Lebensborn?

— Ştii, unul din copiii lui Hitler.

— Ah, da. Ce treabă tristă!

— Aici scrie că Bert ar fi cerut de nenumărate ori statului o indemnizaţie din acest motiv. Fără succes.

— Ce armă avea omul?

— Un Walther PPK. O armă veche, dar impecabil conservată.

— Ciudat.

— Ce este ciudat, domnule inspector?

— Faptul că există atâtea Walther-uri vechi în circulaţie. Se pare că în ultimele zile toată lumea se ocupă cu scoaterea lor de la naftalină, a observat Krause, bănuitor. Farber şi Gottlieb au fost asasinaţi cu un

Walther, arma celor din SS.

— Poate fi doar o coincidenţă. Nu sunt greu de găsit pe piaţa neagră. Pot fi văzute destul de des şi în magazinele de antichităţi. Bineînţeles că nu în stare de funcţionare.

— Nu mai vorbi prostii, Eichel! l-a mustrat inspectorul. Dacă vor începe să apară cadavre de măcelari stângaci cu cuţitul de tranşat înfipt în frunte, în două zile consecutive, vei invoca hazardul?

— Nu e acelaşi lucru, a răspuns subalternul netulburat, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în râs.

— Ah, nu? Bagă-ţi bine în cap: nu există coincidenţe! Şi cu atât mai puţin în meseria noastră. Nu-ţi spune nimic mirosul? l-a muştruluit Krause. Apoi a rămas tăcut, cu braţele încrucişate, cercetând centimetru cu centimetru corpul lui Schieffer. Ia te uită! Ce e asta?

— Ce anume?

— Asta, a şoptit inspectorul, arătând umărul stâng al cadavrului.

— E un mic tatuaj, este evident, nu?

— Da, un tatuaj. Nimic important. Altă coincidenţă, dacă ar fi să-ţi dau crezare. Poţi să-mi spui ce vezi în acel tatuaj, Eichel? l-a întrebat el, ironic.

Christian Eichel l-a privit neîncrezător pe Krause. Îi cunoştea foarte bine umorul negru. A înţeles că inspectorul îl punea la încercare.

— Păi, nişte frunze, ceva asemănător cu nişte ramuri de… laur? a ezitat el. Par să înconjoare un pumnal dispus vertical.

— Aha, corect! Văzul nu te trădează, slavă Domnului!

— Înseamnă ceva?

— Îţi aminteşti că acum şase sau şapte ani am arestat doi tineri, doi agitatori ai unui partid neonazist? Cum se numea? Ceva de genul Reichul Soarelui Negru! Totdeauna folosesc denumiri bombastice.

— Da. Îmi amintesc. Au ameninţat-o cu moartea pe o deputată social-democrată: Carla Brant. Straşnică femeie, nu-i era frică de nimic!

— Exact. Ei bine, acei doi indivizi aveau acelaşi tatuaj… dar nu lua în seamă ce spun, în mod sigur e vorba de o altă coincidenţă, a comentat el, glumeţ.

— Poate că în acest caz nu e.

— Rahat, sigur că nu este! i-a tăiat-o el, crispat. Hazardul nu există.

— Sunteţi un determinist, domnule inspector. Nu înţeleg cum puteţi afirma asta atât de categoric, de parcă aţi putea vedea cu propriii dumneavoastră ochi.

— Nu văd.

— Şi atunci?

— Ai văzut dumneata vreodată o undă hertziană?

— Sunt invizibile.

— Dar există, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles.

— Păi, aşa se întâmplă şi cu hazardul, Eichel. Ascultă-mă pe mine. Tot ce se întâmplă are legătură cu naziştii.

Krause i-a făcut un semn medicului legist, dându-i de înţeles că văzuse ce era de văzut. Şi-a luat rămas-bun de la el cu un uşor gest de mulţumire şi s-a îndreptat spre ieşire, urmat de Eichel.

— Ce se ştie despre agresor? l-a întrebat când au ajuns în stradă, în timp ce îşi ridica gulerul paltonului. La naiba, ce frig el

— Că foloseşte o identitate falsă: Heinz Rainer. Am verificat. Înalt, slab, brunet, de vreo treizeci şi nouă de ani; politicos, dar cam tăcut, aşa cum reiese din declaraţia proprietarului imobilului. Rainer a închiriat apartamentul numărul unu de la etajul patru al clădirii din strada Wartburg, numărul 43, la începutul acestui an. A plătit în avans, în numerar. Niciodată nu a creat necazuri, abia vorbea cu vecinii, părea un om dintre cei mai obişnuiţi. A confirmat acest lucru un comerciant libanez care îl cunoştea.

— Şi dintr-odată pleacă, dă foc casei, răpeşte o femeie, fuge şi îl zdrobeşte pe Schieffer.

— Da.

— S-a dus dracului normalitatea.

— Mâine vom avea la dispoziţie un portret-robot. Înainte de a fugi a schimbat câteva cuvinte cu un poliţist. I-a acuzat de incendiu pe nişte trecători, apoi a dispărut. A mai fost văzut şi de un paznic de garaj.

Krause a încuviinţat. Tocmai se pregătea să pună o nouă întrebare, când a început să strănute.

— Fir-ar să fie! Poţi să mă duci acasă, Eichel? l-a rugat el. Trebuie să mă bag într-o cadă cu apă caldă, să stau câtva timp lângă o sobă şi să dorm. E trecut de unu noaptea. Mai e şi mâine o zi.

Christian a zâmbit. Avea maşina parcată la câţiva metri distantă.

— Poţi să dai încălzirea la maximum? Te rog. Mi-au îngheţat picioarele.

— Ar trebui să purtaţi şosete de lână şi să renunţaţi la cele de in.

— Şosetele trebuie să fie totdeauna din in… şi negre.

— Prostii de domn cu idei învechite, l-a provocat subalternul. Ştiţi de ce nu răcesc eu niciodată? Port întotdeauna două perechi de şosete! Mama îmi spunea mereu: ai grijă să-ţi menţii picioarele calde şi capul rece.

— Se pare că i-ai urmat recomandarea, Eichel. Aş spune că, fiind atât de rece, capul ţi-a îngheţat de tot. Şi prin urmare şi ideile…

Krause a izbucnit într-un hohot de râs puternic. S-a înfofolit mai bine în palton.

— Vreau fotografia femeii aceleia, cum se numeşte?

— Cea care a fost luată ostatic?

— Da.

— Elke Schultz, o violonistă. Şi încă una dintre cele mai bune.

— Vreau să-i văd figura tot timpul. În orice buletin de ştiri, în orice ziar. Să se vorbească de ea în toate emisiunile de radio, pe Internet… a ordonat el. Ocupă-te de asta.

— Am făcut-o deja. Nu a fost necesar să insist prea mult. Este prim-solista Orchestrei Filarmonice din Berlin. O minunăţie de femeie. Peste câteva ore tocmai urma să plece în turneu. Ce vâlvă se va stârni!

— Ce se mai aude cu lista pe care ţi-am cerut-o, informaţiile despre supravieţuitorii Bătăliei pentru Berlin?

— O am aici, în dosar, a spus Eichel, arătând înspre bancheta din spate. Aş vrea să o mai aranjez un pic înainte să v-o dau. Chiar după două treceri prin sită continuă să fie foarte lungă. Mai mult de o sută de nume.

Krause a întins braţul şi a apucat dosarul. A aprins lumina şi a parcurs încruntat paginile pe care le conţinea.

— Însărcinaţi cu aprovizionarea, medici, artilerişti? Nu, nu! Aminteşte-ţi că Farber şi Gottlieb făceau parte din corpul de intendenţă, amândoi având legătură cu Fuhrerbunkerul. Aplică acest profil. Asistenţi ai conducătorilor nazişti, secretari, personal al Cancelariei sau al buncărului! Vreau acest raport chiar azi, Christian, redus la maximum zece nume!

— Foarte bine, zece nume! a convenit Eichel, călcându-şi pe inimă.

Ajuns acasă, Krause şi-a pus nişte papuci groşi de lână şi a dat drumul la apă să umple cada. Contrariat, a constatat că frigiderul era gol. A pus de cafea şi s-a distrat schimbând posturile la televizor.

Figura lui Elke nu a întârziat să apară într-un buletin de ştiri.

Inspectorul a căscat ochii atunci când a văzut-o în fotografia oficială oferită de Filarmonica din Berlin. Neghiobul de Eichel nu exagerase de data asta. Era o femeie cu adevărat frumoasă.

— La dracu', urât mai arată toată chestia asta.

18
HOTĂRÂREA LUI ELKE

Sufocată de efortul pe care îl făcuse pentru a traversa pajiştea care se întindea între case, Elke Schultz a ajuns la liziera de tufişuri care delimita câmpia şi a pătruns în desiş. Respira sacadat, inima îi bătea atât de tare, încât părea că îi va ieşi din piept, la fel ca a unui cal speriat. Întorcea mereu capul, precum o pradă care se simte încolţită, temându-se că urmăritorul său îi va sări în spate dintr-o clipă în alta, ca un şacal. S-a împiedicat şi a căzut în genunchi. S-a ridicat şi şi-a reluat goana, în ciuda durerilor, greşind direcţia şi pătrunzând tot mai adânc în întunericul dens al pădurii. Ramurile copacilor păreau să se fi înţeles să-i îngreuneze fuga: îi biciuiau umerii, loveau cu zgomot cutia viorii şi i se încurcau în păr ca nişte gheare.

Văzând că Rainer se apropia, a fost cuprinsă de panică. Curând a putut să-i audă respiraţia întretăiată, sunând ca nişte foaie în spatele ei.

A strigat, chiar dacă era conştientă de faptul că nimeni nu o putea auzi în acea zonă atât de puţin populată. A continuat să alerge pe panta unei movile care cobora uşor până spre malul unui râu mare. Licăririle rare ale apei i-au permis să distingă albia în penumbră. Şerpuia la picioarele ei.

O rădăcină groasă, ascunsă sub stratul de zăpadă, a oprit-o din goana ei fără sens. S-a rostogolit pe taluz, lovindu-se de pietre. Când şi-a revenit după câteva secunde, s-a trezit întinsă pe pământ, lângă mal, sleită de puteri. Apa îi uda picioarele.

Rainer a ridicat-o fără ca ea să opună vreo rezistenţă, ca pe un pachet. Era furios.

— Proastă, proastă blestemată! a ţipat el, agitat, chiar lângă obrazul ei. A apucat-o de poalele paltonului şi a ridicat-o ca pe o păpuşă. Aş face mai bine dacă v-aş lăsa aici şi aş uita de dumneavoastră.

— Vă rog, nu-mi faceţi rău, l-a implorat ea. A ridicat braţele, temându-se că Rainer ar fi putut să o lovească peste faţă.

— Haideţi să ne întoarcem până nu ne omoară frigul ăsta! a spus el bodogănind.

— Vioara! Unde este vioara? a strigat Elke după ce făcuseră câţiva paşi. Dumnezeule, am pierdut-o, lanţul s-a rupt, probabil, atunci când am căzut!

— Uitaţi de ea! a strigat mânios Rainer, obligând-o să meargă.

— Vă rog, vă rog din suflet, trebuie să o găsesc, nu plec de aici fără ea!

— Nu e decât o vioară, trebuia să vă gândiţi la asta înainte!

— Nu. Este lucrul cel mai valoros pe care îl am. E tot ce am. Era a tatălui meu. E nepreţuită. Vă dau cât vreţi, dar ajutaţi-mă să o găsesc. E un Stradivarius!

— Săraca fată bogată! i-a trântit-o el cu dispreţ. Acum veţi izbucni în plâns, nu-i aşa?

— Vă rog, vă rog… a implorat ea cu lacrimi în ochi. S-a lăsat să cadă în genunchi în zăpadă, ascunzându-şi faţa în palme.

Mânia a dispărut ca prin farmec de pe chipul lui Rainer.

— Foarte bine, gata cu bocitul! i-a retezat-o el. Să terminăm cu asta! Staţi liniştită şi să nu încercaţi iarăşi vreo prostie, că vă fac bucăţele blestemata aia de vioară!

Heinz şi-a focalizat privirea. Locul era scăldat într-o lumină tristă şi slabă, difuză, care cu greu permitea să se distingă conturul familiar al lucrurilor. A examinat palmă cu palmă locul unde căzuse şi se rostogolise Elke, dar fără rezultat. S-a hotărât să coboare până pe mal. A descoperit cutia plutind în mijlocul apei, ţinută în loc de câteva pietre, la vreo douăzeci de metri mai încolo.

— La naiba, asta îmi mai lipsea! a bombănit el, contrariat.

— Mă duc eu după ea, nu vă faceţi griji, l-a asigurat hotărâtă Elke din spatele său.

— Nu mă faceţi să râd, tremuraţi ca varga, nu veţi reuşi!

— Ba o să reuşesc. Pe cât pariem?

Rainer a oprit-o dintr-o privire. A strâns ameninţător pumnul şi i l-a fluturat prin faţă. Părea la capătul puterilor. Şi-a scos paltonul şi a intrat în apa îngheţată a râului. A înaintat adus din spate, gâfâind, pipăind cu picioarele pietrele de pe fund, cu apa până la piept. Frigul îl străpungea ca un pumnal. Ştia că trebuia să recupereze repede cutia pentru a ieşi din apă înainte ca hipotermia să-l paralizeze complet. Dintr-odată piciorul i-a alunecat şi a fost luat de curent. A ieşit după câteva clipe la suprafaţă, scoţând un urlet neomenesc. Cu un efort titanic a reuşit să înşface cutia şi a făcut cale întoarsă.

Când a reuşit să ajungă în sfârşit la mal, se simţea bolnav, îngheţat, în pragul colapsului. Obrazul i se contracta într-o grimasă învineţită şi grotescă. S-a prăbuşit pe zăpadă.

— V-am adus vioara, a bâiguit el cu respiraţia tăiată. Acum plecaţi.

— Vreţi să plec? a întrebat Elke, neîncrezătoare.

— Da. Ar fi cel mai bun lucru.

Violonista nu a ştiut cum să reacţioneze. S-a uitat perplexă la Rainer, întins la picioarele sale, chircit într-o poziţie nefirească, transformat într-un ţurţur de gheaţă.

— V-am spus să plecaţi. Nu mai pot. Lăsaţi-mă.

— Dar…

— Nu-mi datoraţi nimic. Când v-am implicat în asta, am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Am fost un laş. Aveţi tot dreptul să

mă urâţi, iertaţi-mă, a şoptit el cu o voce sfârşită, cuprins de un tremur de nestăpânit. Chemaţi poliţia. Totul se va sfârşi cu bine pentru dumneavoastră.

Elke a tras adânc aer în piept. Muşcătura gerului o prinsese în cleşte. Adunându-şi ultimele puteri, a pornit prin zăpadă. După câţiva metri s-a oprit şi s-a întors lângă Rainer.

— Ascultaţi-mă bine. Nu vă voi lăsa aici. Nu după ce aţi făcut pentru mine. Nu vreau să vă am pe conştiinţă. Haideţi, ridicaţi-vă! i-a poruncit ea. Vă ajut eu.

Rainer părea să se cufunde într-o letargie adâncă. Elke a înţeles că frigul îi pătrunsese până în măduva oaselor, că voinţa lui amorţită alesese să cedeze, el renunţând să mai lupte şi acceptând îmbrăţişarea morţii. A înţeles dintr-odată că doar energia şi hotărârea ei vor putea să-i scoată de acolo. A îngenuncheat şi a început să-l lovească pe tot corpul. Pe măsură ce o făcea, simţea cum propriul ei sânge începea să se dezgheţe şi să curgă din nou, încălzindu-i iarăşi pielea. Cu un suprem efort a reuşit să-l ridice pe Rainer şi să-l învelească în palton.

— Ei, fir-ar să fie, sculaţi-vă odată, haideţi, sus! a strigat, în timp ce se străduia cu puterile ei slabe să-l ridice de la pământ. Dacă nu mă ajutaţi puţin, nu voi reuşi!

Heinz s-a împleticit, ca în transă, incapabil să se ţină pe picioare. Elke i-a apucat braţul şi i l-a trecut peste umerii ei, a inspirat adânc şi, plină de convingere, a început să meargă, silindu-l să vină după ea cu încăpăţânarea cu care boul trage la jug. Întoarcerea a însemnat un efort aproape neomenesc. Au avut nevoie de o veşnicie pentru a străbate ceva mai mult de trei sute de metri. Când au ajuns la casă, amândoi s-au prăbuşit, extenuaţi.

Trosnetul lemnelor uscate şi o plăcută senzaţie de căldură l-au trezit pe Rainer două ore mai târziu. Când a mijit ochii, a zărit-o pe Elke în penumbra aurie care învăluia încăperea. Părea să doarmă liniştită, cufundată într-un fotoliu mare, învelită cu o pătură groasă, în apropierea focului. Îşi scosese cizmele şi îşi pusese picioarele pe un scăunel jos.

A privit-o în tăcere, fascinat de complicatul joc de lumini şi umbre pe care flăcările îl desenau pe obrazul femeii. Pentru prima dată şi-a dat seama că era extraordinar de frumoasă.

— Vă simţiţi mai bine? a întrebat Elke deodată.

— Poftim?! Da, ceva mai bine! Pentru un moment am crezut că dormiţi.

— Încerc, dar nu este uşor, pentru că situaţia mă obligă să dorm iepureşte, a spus ea cu ironie. Îmi pare rău, dar nu am absolută încredere în dumneavoastră, domnule… Lang? Dacă ţin bine minte, mi-aţi spus că acesta este adevăratul dumneavoastră nume.

Eilert Lang a încuviinţat cu un zâmbet uşor.

— Înţeleg. Nu vi-o reproşez, a reluat el cu o voce blândă, o merit cu vârf şi îndesat, dar spuneţi-mi, că eu nu îmi mai amintesc nimic, cine m-a înfăşurat aşa?

— Cine credeţi?

— Atunci trebuie să vă mulţumesc.

— Mai bine lăsaţi-o baltă. Suntem chit.

— Aţi chemat poliţia?

— Încă nu. Totul la timpul cuvenit.

— Credeţi-mă, nu mint, nu ştiu cum aş putea să repar răul pe care vi l-am făcut, a adăugat Eilert, îndurerat. În zori îmi voi continua drumul. N-o să mai auziţi de mine.

A urmat o tăcere stânjenitoare, întreruptă după scurt timp de un şuierat care s-a auzit din partea din spate a casei.

— Ce a fost asta? a întrebat el, tresărind alarmat şi încercând să se ridice.

— E cafetiera, nu vă faceţi griji.

— Aţi aprins focul şi aţi făcut cafea? Trebuie să recunosc că sunteţi o persoană surprinzătoare.

— Comentariul ăsta e aproape jignitor. Ce e atât de neobişnuit în asta? i-a reproşat Elke. S-a ridicat şi, cu picioarele goale, fără să lase pătura, s-a îndreptat spre bucătărie. S-a întors cu o tavă. A pus-o pe o măsuţă şi şi-a turnat cafea.

— Nu ştiţi că zahărul nu e prea sănătos pentru organism? a remarcat sarcastic Lang, văzând că Elke îşi punea patru linguriţe în cafea.

— De ceva tot trebuie să murim. Prefer să mor diabetică decât să mai trec prin ce am trecut în noaptea asta, a replicat ea cu o nuanţă aspră în voce. Vă rog, dacă vă tentează, serviţi-vă singur.

Eilert s-a ridicat în capul oaselor pe sofa, şi-a umplut ceaşca şi a dus-o la buze. Ardea ca o binecuvântare.

— Sper că vioara dumneavoastră nu a fost deteriorată, a îngăimat el printre sorbituri.

— Nu a păţit nimic. Cutia o izolează perfect.

— Mă bucur. Nu mi-aş fi iertat dacă i s-ar fi întâmplat ceva ireparabil.

— Dacă vioara mea ar fi păţit ceva, domnule Lang, acum nu aţi mai bea cafea, l-a asigurat Elke Schultz, imperturbabilă, cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Aţi fi fost mort. Nu glumesc deloc. V-aş fi omorât, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-aş fi făcut în această viaţă. Mă credeţi?

— Da. Vă cred. Am ceva experienţă în acest sens. Toţi suntem în stare de lucruri incredibile atunci când ne simţim încolţiţi, când suntem împinşi dincolo de limitele tolerabilului, a convenit el cu o licărire fioroasă în priviri. Dacă acceptaţi posibilitatea asta, îmi veţi

înţelege disperarea. Am trăit şase ani hăituit, fugind, ascuns în găuri infame, cu teama că în fiecare noapte uşa s-ar putea deschide exact în clipa în care somnul mă cuprinde şi un cuţit mi-ar străpunge inima. Ciudat este că uneori ajunsesem să doresc să se întâmple asta. Probabil pentru că mi se părea o eliberare. Nimeni nu poate suporta aşa ceva, fără exagerare. De-asta l-am călcat pe individul ăla în Berlin. Vă jur că nu a tresărit nicio fibră în mine atunci când am făcut-o. Ba mai mult, vă mărturisesc că am simţit o adevărată plăcere să termin cu el. Vă rog să nu mă priviţi aşa.

— Nu v-am privit în niciun fel.

— Ba da. V-aţi uitat cu coada ochiului. Doar o clipă. Acea privire a trădat ceea ce gândiţi despre mine.

— Şi ce aţi citit în ochii mei?

— Că mă consideraţi un om bolnav.

— Sunteţi?

— Da, sunt. Este o nebunie incurabilă, se numeşte ură.

— Vă compătimesc.

— N-am nevoie de milă, păstraţi-o pentru dumneavoastră, i-a întors-o Eilert, morocănos. Oboseala sau mai curând lehamitea i s-a citit iarăşi pe faţă. Nu vreau decât un singur lucru: să mă credeţi, să mă ascultaţi!

Elke şi-a aşezat ceaşca pe taburet, şi-a strâns picioarele sub ea în fotoliu şi l-a privit drept în faţă. Trăsăturile chipului său, cufundate acum în penumbră, se conturau vag, distante şi lipsite de expresie.

— Să vă cred, să vă ascult? De ce? Care este motivul acestei schimbări de atitudine? a întrebat ea, sceptică. În ultimele şapte ore aţi năvălit în viaţa mea, m-aţi ameninţat cu pistolul, m-aţi sechestrat şi mi-aţi pus viaţa în pericol. V-am văzut dând foc unei case şi ucigând un om. Era cât pe ce să-mi rup gâtul pe pietre şi să pierd ceva ce am păstrat toată viaţa ca pe nişte moaşte. De ce acum nevoia asta de a fi ascultat şi înţeles? Vreţi să mă câştigaţi de partea dumneavoastră? Puteţi fi sigur că nu voi fi victima sindromului Stockholm. Pentru nimic în lume, să nu vă gândiţi la aşa ceva.

— În râu…

— Ce este cu râul?

— Atunci am înţeles, când v-am văzut cum vă prăbuşeaţi, când v-am văzut plângând, implorând pentru acea vioară. Am înţeles că în nebunia mea, în zbuciumul meu, mă purtam la fel ca mizerabilii care mă urmăresc. Nimeni nu are dreptul să facă aşa ceva, şi cel mai bine este să renunţ şi să mă predau. Viaţa nu valorează atât de mult.

Elke s-a cufundat într-o tăcere îndelungată, pe care a întrerupt-o apoi cu o propunere surprinzătoare.

— Dumneavoastră şi cu mine vom face un târg, a spus ea cu o voce liniştită. Vă acord câteva ore, Eilert Lang. Cele care mai rămân până la

ivirea zorilor. O să vă ascult povestea. Să nu vă imaginaţi că va fi uşor să mă trageţi pe sfoară. Am anumite îndoieli în legătură cu dumneavoastră; sunt îndoieli rezonabile, dar nu într-atât încât să las garda jos. Apoi o să vă spun ce facem în continuare, dacă nu mă conving lucrurile pe care mi le veţi spune.

— Ce se va întâmpla?

— Când se va face ziuă, voi şti ce hotărâre trebuie să iau, l-a avertizat Elke Schultz, teribil de serioasă.

Una din trei: ori ies din această casă, mă urc în maşină şi uit de dumneavoastră, ori chem politia…

— Înţeleg, a acceptat Eilert. Şi a treia variantă?

— E cea mai rea dintre toate, a răspuns scurt femeia. O să vă omor.

— Să mă omorâţi? Pistolul meu automat e în buzunarul paltonului, îl puteţi lua. Nu o să vă opresc. Luaţi asta ca pe un gest de bunăvoinţă. Simt nevoia să vorbesc cu cineva, să mă eliberez de povară, chiar cu riscul de a nu fi crezut.

— Am deja pistolul dumneavoastră, domnule Lang, este aici, la mine, i-a mărturisit Elke cu un zâmbet uşor. A căutat printre cutele păturii şi l-a scos apoi la vedere. Am şi telefonul dumneavoastră, împreună cu agenda.

— Ştiţi să trageţi cu pistolul? a întrebat-o el, ironic.

— Pot interpreta toate simfoniile lui Gustav Mahler cu ochii închişi şi fără partitură, fără să greşesc o notă. Credeţi că nu sunt în stare să trag piedica drăciei acesteia şi să vă expediez un glonţ în cap? De la distanţa asta nu am cum să greşesc. La poliţie o să declar că, în timp ce mă luptam cu dumneavoastră, v-am smuls pistolul şi acesta s-a descărcat.

— Sunteţi afurisită foc.

— Credeţi? Ar trebui să mă vedeţi atunci când am o zi proastă, a adăugat ea cu un ton aspru. Bine, este suficient, timpul dumneavoastră începe să se scurgă, nu îl risipiţi.

Eilert Lang a oftat resemnat. S-a sprijinit de spătarul sofalei şi şi-a fixat privirea pierdută într-un colţ al încăperii, încercând să străpungă negura groasă cu care timpul învăluie totul.

— Adevărul este că nu prea ştiu bine cu ce să încep, a recunoscut el.

— Ca în poveşti, începeţi cu începutul, i-a sugerat ea imperturbabilă. Ştiţi cum: a fost odată ca niciodată…

19
CRUCEA DE SUB ANTARCTICA – I

— S-a întâmplat într-o zi de 19 septembrie, cu ceva mai mult de şase ani în urmă, şi-a amintit Lang. S-a nimerit să fiu la Berlin în acea zi. Voiam să cumpăr nişte cărţi de biologie şi să-i fac o vizită unui coleg de facultate. Nu ne mai văzuserăm de multă vreme. Nu a fost o întâlnire prea fericită. Lui îi fusese diagnosticat un cancer de pancreas. Am observat că îi cădea părul şi atunci mi-a mărturisit. Tocmai începuse calvarul chimioterapiei.

— Ştiu despre ce e vorba. Un frate al mamei mele a murit aşa. Continuaţi.

— Cu toate astea nu-şi pierduse curajul. Am făcut o plimbare lungă până la Checkpoint Charlie, pe Fiedrichstrasse, ştiţi, locul în care americanii şi ruşii făceau schimb de spioni în timpul Războiului Rece.

— Îl cunosc.

— Amândurora ne plăceau filmele de spionaj, romanele poliţiste, aşa numitul *film noir*… a explicat Eilert cu un zâmbet fericit. În timpul facultăţii ne petreceam majoritatea după-amiezilor la cinematograf. Nu ştiu cum am reuşit să terminăm facultatea. Dar în ciuda indolenţei noastre, am fost printre primii din promoţia noastră. Apoi, viaţa şi munca ne-au despărţit. Mulţumită tatălui meu, eu obţinusem un post la laboratorul unei importante firme farmaceutice din Dortmund. Aveam chiar şi ceea ce s-ar putea numi o iubită. În general, a fost o perioadă foarte bună pentru mine. În unele veri mă întorceam în Norvegia, în localitatea natală a tatălui meu, şi făceam ceea ce mi-a plăcut totdeauna cel mai mult: să lucrez câmpul.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea?

— De fapt, nimic deosebit. Walther – aşa îl chema pe prietenul meu – a murit după câtăva vreme. El m-a întrebat atunci dacă m-ar interesa să iau parte la o expediţie ştiinţifică internaţională. El, din cauza bolii, era nevoit să refuze oferta. Era o propunere extrem de tentantă. Însemna mulţi bani şi, de asemenea, prestigiu.

— O expediţie?

— Da. Expediţia Millenium Research 2000, cunoscută de cei din domeniu şi sub numele de Antarctic Research, a lămurit-o Lang. În spatele iniţiativei se aflau un puternic trust din industriile farmaceutice europene şi nord-americane, precum şi subvenţii din peste o duzină de ţări, fără să mai vorbim de aprobarea şi sprijinul departamentelor de mediu ale unor organizaţii şi instituţii internaţionale.

— Totul sună foarte serios, a comentat Elke cam plictisită. Era

evident că începutul istoriei lui Rainer nu corespundea aşteptărilor ei.

— Într-adevăr. Teribil de serios.

— Vorbiţi de o misiune ştiinţifică în Antarctica?

— Exact.

— Şi care era obiectivul acestei expediţii?

— Vă interesează biologia?

— Singura biologie care mă interesează este cea care mă afectează direct.

— Atunci este mai bine să nu insist asupra acestui punct, pentru a nu risca să vă plictisesc, a glumit Eilert, dezinvolt. Experimente, măsurători, probe de laborator în condiţii extreme, comportamentul celulelor şi al microorganismelor la temperaturi scăzute, studierea stratului de ozon şi a habitatului unor specii, analizarea gheţii de adâncime… Toate chestiunile astea…

— Gheaţă de adâncime? Ce este aceasta?

— Grosimea medie a gheţii din Antarctica este de vreo două mii de metri deasupra platformei de roci, iar în multe zone ajunge la cinci mii, a spus biologul. Gheaţa de adâncime este ca o carte deschisă. Măsurând nivelurile deuteriului, unul din izotopii hidrogenului, putem afla care erau condiţiile atmosferice pe această planetă cu mii de ani în urmă şi ce s-a întâmplat apoi; sunt date tot atât de fiabile precum sunt măsurătorile cu carbon 14 în privinţa datării.

— Fas-ci-nant, a silabisit Elke.

— Nu vă bateţi joc. Este ca şi cum ai diseca măruntaiele unei simfonii de Mahler.

— Aţi acceptat?

— Da. Fără să stau pe gânduri. Trăiam de multă vreme închis ca un şoarece, ascuns în laboratoare, de dimineaţa până seara. Munca mea era recunoscută şi primisem câteva premii importante, dar simţeam nevoia unei schimbări. Aer curat. Am făcut o cerere de întrerupere temporară pentru doi ani şi mi s-a aprobat.

— Şi aţi plecat în Antarctica împreună cu microscopul dumneavoastră.

— Ei bine, aşa cum vă exprimaţi dumneavoastră, pare că nu aveam de făcut decât să ies în stradă şi să iau un autobuz. Pentru prima oară Eilert Lang a râs cu poftă. Nu, nu am plecat la Polul Sud imediat. Am petrecut două luni cunoscându-i pe cei care urmau să fie colegii mei, la Tokyo şi la New York. De asemenea, în Austria, în laboratoarele firmei Sandoz. Echipa s-a format încetul cu încetul. Aşa ceva nu se face de azi pe mâine. Trebuia să se stabilească un program de lucru, să se împletească interesele comerciale ale celor care asigură finanţarea cu ceea ce interesează într-adevăr din punct de vedere strict ştiinţific, deşi asemenea lucruri pot să nu fie întotdeauna rentabile pe termen scurt, să se definească experimentele care urmează să fie efectuate, să

se selecţioneze minuţios materialul. Cu instrumente, provizii, echipamente, vehicule şi remorci, Millenium Research cântărea mai mult de douăzeci de tone atunci când a pornit la drum.

— Câţi ţicniţi făceau parte din expediţia aia?

Eilert a râs iarăşi. Era mai mult decât evident că

Elke Schultz avea un dezvoltat simţ al umorului şi o încântătoare înclinaţie spre ironie, datorată felului ei de a fi sceptic, orgolios.

— Nouă persoane. Foarte diferite între ele, cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri. Îmi amintesc de toţi, de parcă i-aş avea acum în faţa ochilor. Cu unii nu m-am împrietenit, dar cu alţii, în mod curios, m-am înţeles foarte bine din prima clipă. Mai ales cu un francez, de vârsta mea, mai înalt decât mine, un tip foarte sarcastic, pe care îl chema Stan Barets. Părea un artist impresionist sub efectul absintului, şi-a amintit norvegianul. Avea tot timpul o pungă cu tutun în buzunar, nu se despărţea de ea niciodată. Nu era prea vorbăreţ din fire, dar când deschidea gura era nemaipomenit. Era imposibil să nu te facă să râzi. Puţin mai târziu, în săptămânile pe care le-am petrecut la Tokyo, am ajuns să-l cunosc destul de bine pe Hatsuka, un cercetător metodic şi rezervat, discret până la exasperare, foarte protocolar. Ştiţi cât de formalişti pot fi japonezii. Iubesc ceremonialul mai mult decât orice pe lume. Când am fost prezentaţi, şi-a petrecut cea mai mare parte din prima zi salutându-mă. Mă privea de parcă aş fi fost o personalitate eminentă, un Darwin sau un Pasteur… De fapt, el era mult mai bun decât mine şi i-am spus acest lucru atunci când a acceptat după câteva zile să împartă o sticlă de sake cu mine.

— Aveţi de gând să mi-i prezentaţi pe toţi membrii echipei dumneavoastră? a întrebat Elke, aruncând o privire plictisită spre ceas. E cinci dimineaţa. Nu uitaţi că termenul pe care vi l-am dat este strict.

— Aveţi dreptate, dar trebuie să vă mai spun ceva înainte de a lua autobuzul spre Antarctica.

— Ce anume?

— După şederea mea la Viena şi Tokyo, atunci când pregătirile erau deja foarte avansate, totul a fost pe punctul de a se suspenda. Eu mă întorsesem la Dortmund. Aveam câteva săptămâni libere. Călătoria era programată pentru sfârşitul anului, care coincidea cu începutul verii antarctice. Am primit un telefon de la una din întreprinderile care patronau Millenium Research 2000. Nu au fost prea expliciţi. Mi-au spus că apăruseră nişte probleme cu asociaţii lor din Statele Unite, două companii farmaceutice puternice, din care cauză plecarea se va amâna câteva săptămâni, poate o lună sau chiar mai mult. Am fost dezamăgit, dar, cum eram în vacanţă, am hotărât să profit de timpul liber şi să petrec câteva zile la Londra. Am acolo nişte prieteni. Zece zile mai târziu am fost sunat din nou. Mi-au spus că trebuia să plec

imediat la New York, că toată echipa fusese convocată acolo. Mi-au trimis un bilet la clasa întâi. În timpul zborului mi s-a întâmplat un lucru surprinzător.

— Stau ca pe jar.

— Lângă mine s-a aşezat o femeie foarte atrăgătoare. De vreo treizeci şi trei, treizeci şi patru de ani, distinsă, cu alură de englezoaică. M-a salutat, şi-a pus centura de siguranţă şi a început să citească *De veghe în lanul de secară* de Salinger.

— Ştiu cartea.

— Bănuiam. Nu m-am putut împiedica să nu vorbesc cu ea. I-am atras atenţia că s-ar putea să i se confişte cartea când va ajunge în Statele Unite. În anii nouăzeci a fost o carte foarte controversată, respinsă de cercurile cele mai conservatoare. Există şi anumite legende în legătură cu romanul lui Salinger. Se spune că era cartea de căpătâi a lui Chapman, asasinul lui Lennon. Am comentat acest lucru cu ironie, cerându-mi scuze că nu i-am respectat intimitatea. Ea a râs cu poftă. A spus că şi în ipocrizia lor americanii se dovedesc naivi. Am petrecut o parte din călătorie vorbind despre literatură, film şi o mulţime de alte lucruri. Se numea Angela Brandley. E ciudat, mi-a povestit că divorţase de puţin timp, după o căsătorie de cinci ani. Mi-a făcut chiar şi câteva mărturisiri destul de intime sau, mă rog, aşa mi s-au părut mie în acel moment. Nu flirta cu mine, avea doar un stil direct de a fi. Nu a spus nici măcar un singur cuvânt despre profesiunea ei, despre motivele pentru care călătorea la New York. Nici mie nu mi-a dat prin gând să o întreb.

— Are vreo importanţă în povestea asta?

Eilert Lang a schiţat un zâmbet forţat, taciturn.

— Credeţi în destin?

— Nu prea.

— La aterizare, după ce ne-am luat bagajele şi ne pregăteam să ne luăm rămas-bun, l-am auzit pe un bărbat care mă striga. L-am descoperit în mulţime. Ţinea ridicată o foaie de hârtie pe care era scris cu litere groase Eilert Lang… Şi Angela Brandley!

— Nu înţeleg.

— Această femeie era cel de al nouălea membru al lui Millenium Research. Unul dintre cei mai buni geologi din Anglia. Se alăturase proiectului în ultima clipă, cu două zile înainte, luând locul unei alte persoane. Sunt sigur că destinul ne-a unit. Ne-a unit chiar din momentul în care ne-am urcat în avion.

— Unde se află acum această femeie?

— Angela Brandley a murit în Antarctica, a spus biologul încet, cu o voce gâtuită. Am dezvăluit un secret teribil şi amândoi am plătit scump, foarte scump.

Elke Schultz a observat că ochii lui Eilert se umeziseră, că lacrimile

erau gata să-l năpădească. Era evident că, ajuns la acest punct al relatării sale, făcea un efort titanic de a se stăpâni, căutând să-şi îngroape emoţiile în adâncul sufletului.

— Ştiţi? Am ajuns să mă îndrăgostesc nebuneşte de femeia aceea, a mărturisit el după o tăcere semnificativă, cu o voce care suna a eliberare. În doar câteva ore. Am înţeles asta atunci când am aflat cine era şi pentru ce venise la New York. În sinea mea mă resemnasem că nu ne vom revedea, mi-o tot repetasem în timpul zborului. Inima era să-mi sară din piept când i-am văzut numele scris pe acea hârtie şi am început să tremur ca un copil. Vi s-a întâmplat vreodată aşa ceva?

— Nu ştiu. Poate, dar nu contează asta acum. Nu uitaţi că istoria dumneavoastră este acum pe tapet, nu a mea.

— Oare de ce am senzaţia că sunteţi o femeie foarte rece?

— Pentru că, poate, aşa şi sunt, iar în această situaţie am motive în plus, i-a tăiat vorba Elke, readucând conversaţia pe făgaşul ei. Dacă îmi amintesc bine, ne aflam la New York, nu-i aşa?

Eilert Lang a încuviinţat.

— Da, în New York. Aici ne aştepta o surpriză. S-a întâmplat ceva neprevăzut. O schimbare de planuri. Ne-a fost prezentat un om de ştiinţă din armata Statelor Unite, un colonel numit Howard Rodby. Un tip neplăcut, cu aer atotputernic şi cu ochii bulbucaţi. Ne-a convocat pe toţi în nişte dependinţe ale guvernului şi ne-a anunţat că locul care trebuia să ne servească drept bază de operaţiuni la Polul Sud se schimbase din motive de securitate. Cu vreo nouăzeci de kilometri mai la vest decât fusese prevăzut. Îmi amintesc că toată lumea a rămas perplexă. Nu reuşeam să înţelegem rolul acelui militar în mijlocul expediţiei noastre. Obiectivele lui Millenium Research se aflau într-o zonă foarte concretă a continentului… Aveţi în minte conturul Antarcticii?

— Nici măcar vag.

— Nu face nimic. Seamănă puţin cu un cap de triceratops, un animal preistoric. Cornul botului, peninsula San Martin, ţinteşte spre Ţara de Foc, iar craniul, creştetul capului, spre Atlanticul de Sud şi Africa de Sud, a explicat Lang, desenând cu arătătorul prin aer. În acea parte prevăzuserăm în principiu să ne instalăm tabăra, într-o regiune cunoscută sub numele de Ţara Reginei Maud, Noua Suabie, un teritoriu extins, a cărui suveranitate a reclamat-o Germania în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

— La ce se referea acel Rodby când a invocat motive de securitate? a vrut să ştie Elke. Îi era teamă să nu deranjaţi împerecherea urşilor polari?

Norvegianul nu a putut să se abţină să nu izbucnească în râs în faţa acestei observaţii.

— Nu există urşi polari la Polul Sud, Elke; bestia cea mai feroce este

pinguinul, a precizat el, încercând să nu pufnească iar în râs. Rodby a argumentat într-un mod foarte convingător că o serie de mişcări seismice de mare adâncime formaseră mari crăpături în zona Noii Suabii; fracturi şi abisuri ascunse sub gheaţă. Ne-a anunţat că ne vom instala într-o veche staţie americana, baza Wichita, în afara zonei de pericol. Întreprinderile care patronau expediţia şi organismele oficiale care sprijineau misiunea au acceptat modificarea fără să protesteze. Nu avea sens, prin urmare, ca noi să ne opunem.

— Mi se pare extrem de curios, a mărturisit violonista.

— Aşa şi era. De fapt, era un şiretlic destinat să ne ţină departe de acea zonă a Antarcticii, dar nu aveam cum să ştiu acest lucru.

— Când aţi ajuns dumneavoastră şi colegii dumneavoastră la acea bază?

— Două săptămâni mai târziu. Am plecat din Buenos Aires, unde fusese depozitat întregul material, la bordul unui spărgător de gheaţă. Baza Wichita are un mic aerodrom, dar vremea proastă – deşi ne aflam la începutul verii antarctice – ne-a determinat să călătorim pe mare, cu toate containerele şi restul încărcăturii. Am traversat marea barieră de gheaţă fragmentată care era marea Weddell şi am debarcat în apropiere de Belgrano, o mică staţie meteorologică argentiniană.

Acolo ne aşteptau o duzină de oameni de ştiinţă americani, gata să încarce pe transportoare cu şenile şi remorci întregul nostru echipament. Această operaţiune a necesitat două zile. La începutul celei de a treia am pornit spre Wichita. La vreo douăzeci de ore în direcţia nicăieri.

— În direcţia nicăieri? Ce înseamnă aceasta?

— Baza Wichita se află în interiorul acelei căpăţâni de triceratops, la 75 de grade latitudine sudică şi la vreo 11 grade longitudine vestică, dar nu apare pe hărţi. Nu reiese că acolo ar exista vreo aşezare. Sunt multe staţii permanente la Polul Sud, aproape toate situate pe coastă, întreţinute de ţări care reclamă drepturile lor istorice asupra acelor teritorii, bucăţi de tort din acel continent.

— Nu reuşesc să pricep.

— Când l-am întrebat despre acest detaliu, Rodby ne-a explicat că era vorba de o bază veche, construită la începutul anilor cincizeci, activă în trecut, dar păstrată la un nivel de activitate minim. Aşa cum am putut constata atunci când am ajuns, instalaţiile erau excelente, nicidecum ruinele la care ne aşteptaserăm. Cinci mari refugii centrale, dispuse în vârfurile unui pentagon imaginar, comunicând între ele, înconjurate de o încrengătură de mici construcţii, hangare şi magazii, la adăpostul unui lanţ muntos acoperit de gheaţă care se înălţa la nord-est.

— Povestea dumneavoastră începe să mă plictisească, începe iar să mi se facă frig, l-a anunţat brusc Elke, foindu-se în fotoliu. Cred că

proprietarul casei este un alcoolic fără pic de ruşine. O să beau un whisky, vreţi şi dumneavoastră?

— Ce spuneţi? Da, mulţumesc, a acceptat Eilert. Nu am mâncat nimic de ore întregi, stomacul meu îşi cere drepturile, dar cred că puţin whisky o să-mi facă bine.

— Dacă vă este foame, am văzut câteva conserve în dulapurile din bucătărie, ton, sparanghel şi un pachet de pâine prăjită, dar mă tem că e râncedă. Încercaţi.

— Vă mulţumesc, dar nu vreau. Urăsc tonul.

— Aici există de toate, a constatat violonista, cercetând sticlele. De malţ, scoţian sau bourbon?

— De malţ, vă rog. Sunteţi o continuă surpriză. Mă miră că puteţi deosebi un whisky de altul.

— Iar pe mine faptul că aveţi atât de mult cultul masculinităţii.

— Vă rog să mă iertaţi. Mă port ca un necioplit. Nu am mai avut de mult timp contact cu femeile.

— Vedeţi? Trebuie totdeauna să mulţumeşti cerului pentru ceva! a şoptit Elke cu o inflexiune morocănoasă în voce, în timp ce umplea două pahare joase, cu gura largă. I-a întins unul lui Lang şi a mai pus câteva lemne pe foc înainte de a se aşeza iarăşi în fotoliu. Şi-a aţintit apoi privirea asupra povestitorului, cu o înfăţişare sobră. Fără să spună ceva, i-a dat de înţeles că era gata să asculte mai departe.

În ochii lui Eilert Lang a sclipit o luminiţă de ironie care s-a stins treptat.

— Cred că am schimbat rolurile, a şoptit el, amuzat.

— La ce vă referiţi?

— Să nu mă întrebaţi de ce, dar mi-a trecut prin minte imaginea Şeherezadei, distrându-l pe sultan cu poveştile ei pentru a mai câştiga o noapte.

— Şi vreţi să spuneţi că ar trebui să fie invers?

— Nu, nu era decât imaginaţia mea. Nu are importanţă. Uitaţi ce am spus.

— Faceţi cum credeţi, dar eu, în locul dumneavoastră, m-aş concentra asupra lucrurilor importante, i-a recomandat Elke aruncând o privire piezişă spre ceas. Peste două ore se va lumina de ziuă. Baza Wichita, acolo eram: morţi de frig.

— Un frig intens. Şi asta în ciuda faptului că în timpul verii antarctice nu este noapte. Soarele şi lumina puternică sunt un chin de care nu ai cum să scapi, a început Lang, reînnodând firul povestirii. Îmi amintesc că Hatsuka, japonezul, avea mereu promoroacă pe mustăcioara lui, o mulţime de ţurţuri mici de gheaţă. Şi că Barets, francezul, dispărea adesea pentru a se întoarce apoi cu punga de tutun plină. Nu s-a întâmplat nimic în primele zile. Eu mă simţeam cu adevărat fericit. Găseam mereu un pretext să o ajut pe Angela la

treburi. Şi cred că ea făcea la fel. În mod tacit ne căutam unul pe altul. Asta ne-a atras tot felul de glume şi aluzii în timpul cinelor, din cele care te fac să roşeşti.

— Dragoste sub zero grade, a spus Elke cu un zâmbet uşor pe buze.

— Ei bine, nu chiar dragoste. Era o atracţie făţişă şi reciprocă, din acelea care pot să se termine cu mult sau cu nimic. Aveţi acolo carnetul meu de însemnări?

— Da.

— Uitaţi-vă la sfârşit. Sunt mai multe hârtii. Am păstrat o fotografie polaroid făcută de Stan Barets. Este singura amintire pe care o am cu ea, a spus Eilert. Veţi mai găsi şi o tăietură din *New York Times.* Am ţinut o conferinţă de presă cu două zile înainte de a pleca la Buenos Aires.

Elke a scos agenda groasă. Nu i-a trebuit mult ca să găsească fotografia. Heinz Rainer sau, mai bine spus, Eilert Lang, blond şi zâmbitor, îmbrăcat într-o haină de blană groasă, îmbrăţişa o femeie micuţă, cu ochii vii şi trăsături plăcute, într-un peisaj alb şi dezolant, care se profila pe albastrul intens al cerului.

— Este… era o femeie atrăgătoare, a convenit Elke. Violonista a oftat adânc. Imaginea era pentru ea mai tulburătoare decât tot ce explicase până atunci Lang. Şi nu încăpea nicio îndoială că pagina ruptă din ziar era autentică.

— Foarte atrăgătoare. O fiinţă încântătoare, un amestec exploziv de timiditate şi tupeu.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum v-am spus, nu prea multe timp de câteva zile. Noi, membrii Millenium Research, ne-am concentrat asupra treburilor noastre, în timp ce Rodby şi ai săi duceau o existenţă separată. Ne-am dat seama din prima clipă că nu erau dispuşi să se amestece cu noi, nici să fraternizeze prea mult. Ne întâlneam deseori în modulul amenajat ca sală de mese, în centrala de comunicaţii sau în hangarele în care se păstrau snowmobilele şi materialul, dar în cea mai mare parte a timpului duceam o viaţă separată. Totdeauna erau amabili, dar extrem de rezervaţi. Stan Barets a fost primul care a observat anumite anomalii.

— Ce fel de anomalii?

— Îmi amintesc că într-o dimineaţă s-a apropiat de locul în care lucram. Mi-a oferit o înghiţitură de votcă. Bea votcă adesea, spunând că era băutura ideală pentru latitudinea aia. Mi-a şoptit apoi la ureche câteva cuvinte pe care nu le-am uitat niciodată.

— Ce v-a spus?

— M-a bătut pe umăr şi, cu sarcasmul lui proverbial, mi-a trântit-o: „Eilert, îţi jur că nu sunt beat, dar trebuie să mă crezi dacă îţi spun că aici e ceva necurat la mijloc.“

Elke Schultz a zâmbit pentru prima oară cu adevărat.

— Şi aşa era?

— Da. Barets mi-a atras atenţia asupra unor detalii revelatoare. Era un analist de mâna întâi, foarte bun observator. Am înţeles că atât Rodby, cât şi restul echipei americane detaşate în Wichita puneau ceva la cale; nu erau oameni de ştiinţă, asta ni se părea evident; nu i-am văzut niciodată să se ocupe de măsurători, probe sau experimente; laboratorul bazei era un loc dezorganizat, lipsit de materiale de bază, indispensabile. Lucrul cel mai semnificativ era însă că umblau tot timpul înarmaţi. Toţi, fără excepţie, aveau pistol la centură, ascuns sub îmbrăcăminte. Erau militari, Elke. Şi, deşi păreau indiferenţi, nu ne pierdeau nicio clipă din ochi.

— Aţi reuşit să aflaţi adevăratul motiv al prezenţei lor în acele locuri îndepărtate?

Eilert a păstrat o tăcere lungă şi teatrală.

— Da. Detaşamentul se afla acolo pentru a păzi cea mai mare minciună din istorie… a continuat el, circumspect şi fără ocolişuri. Nu a durat mult până când am aflat acest lucru, deşi din nefericire era prea târziu. Veţi înţelege imediat, dar daţi-mi voie să continui să vă prezint faptele. Nu vreau să se lumineze de ziuă înainte să apuc să termin. Nu-mi doresc să vă dau motive să-mi trageţi în cap glonţul pe care mi l-aţi promis.

Elke a lăsat privirea în jos. Sub pătură, degetele ei mângâiau tocul pistolului.

— Continuaţi.

— În ciuda faptului că a ne juca de-a presupunerile a devenit din acel moment o distracţie, am continuat cu programul prevăzut. Într-o după-amiază am văzut-o pe Angela scrutând orizontul cu un binoclu puternic. Examina coasta unui masiv muntos, la nord-vest de baza Wichita, care începea în spatele nostru şi străjuia ţărmul. Mi-a întins binoclul şi mi-a arătat un punct îndepărtat din acel lanţ muntos. Când am focalizat, am distins un imens gheţar. O limbă de gheaţă impresionantă, frumoasă şi milenară. Părea că arde, devorată de soare.

***

— Aş da orice ca să pot privi minunăţia aia de aproape, a spus Angela fără să se uite la tovarăşul său. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva asemănător. Nici măcar în Himalaya. E absolut maiestuos.

— Într-adevăr. De parcă ar fi Walhalla, strălucind de dincolo de viaţă.

— Walhalla?

— Sanctuarul lui Odin, în Asgard, palatul cu cinci sute patruzeci de porţi, palatul eroilor, unde curge hidromelul şi urlă şacalii.

— Asta este mitologie nordică, nu-i aşa?

— Da. Foarte nordică.

— Mă gândeam, Eilert, că am putea încerca să ne apropiem discret de gheţar, doar noi, fără să le spunem celorlalţi.

Am plescăit din buze în semn de dezaprobare.

— S-ar putea să nu fie o idee prea fericită, Angela. Aminteşte-ţi că Rodby ne-a spus foarte clar că nu trebuie să intrăm în acea regiune, dincolo de paralela 74 de grade latitudine sudică, sub nicio formă, i-am răspuns eu. Dacă o să cădem într-o prăpastie, e puţin probabil să fim salvaţi.

Ea s-a întors spre mine şi şi-a dat pe spate gluga de blană a mantalei sale groase.

— Pun pariu pe tot ce am, Eilert Lang, că sunt mai multe crăpături în casa mea din Londra decât prăpăstii în câmpia aia, a spus ea cu o strâmbătură neîncrezătoare. Nu avem nicio posibilitate de a cunoaşte motivele interdicţiei, dar te asigur că argumentele n-au nicio bază reală. Înainte de plecarea din New York am vorbit cu un bun prieten de la institutul de seismografie. Nu mi-a putut spune decât că ei nu au cunoştinţă de faptul că s-ar fi produs o mişcare tectonică în această parte a lumii în ultimii cincizeci de ani.

— Şi atunci?

— Înseamnă că e vorba de încă o minciună. Iar tu şi cu mine vom străbate poimâine acea zonă cu snowmobilele.

***

— Şi v-aţi dus? a întrebat Elke.

— Da. Angela era o femeie cu mare putere de convingere. Şi foarte încăpăţânată. Nu am reuşit să-i scot ideea din cap, a explicat Lang. În ziua următoare i-a comunicat lui Rodby că era foarte interesată să coboare câteva grade spre sud pentru a studia o depresiune din acea zonă. Eu eram convins că ticălosul acela o s-o refuze. Spre surprinderea mea, nu a avut nicio obiecţie. Am plecat la şapte dimineaţa, pe două snowmobile foarte sigure şi stabile, prevăzute cu un mic portbagaj în partea din spate. Când ne-am îndepărtat suficient de mult, pe la vreo şapte kilometri de Wichita, am luat-o pe drumul spre Noua Suabie, înspre nord, făcând un ocol amplu.

— Şi aţi constatat că existenţa prăpăstiilor era o scorneală, a presupus Elke.

— Da, exact. Oricum, vă asigur că eu nu eram deloc în apele mele. Am fost într-o stare de tensiune permanentă cât a durat călătoria. Mai mult de două ore. Ori de câte ori ne opream, Angela râdea de mine. Spunea că sunt slab de înger, că nu am curaj.

— Şi ce aţi găsit în acel minunat gheţar? Wallhala?

— Gheaţă. Atât. Un bilion de tone de gheaţă care coborau ca o limbă de argint printre versanţii lanţului muntos. Nimic neobişnuit.

Ne-am pus crampoane la cizme, am urcat vreo şaizeci de metri şi am făcut fotografii. Şi în timp ce coboram am tras o căzătură straşnică. Am alunecat şi m-am rostogolit ca un pietroi. Din fericire, desprinsesem cârligul corzii care mă lega de Angela, aşa că nu am tras-o şi pe ea după mine. Ce s-a întâmplat atunci mi-am amintit de mii de ori, ca şi cum ar fi fost vorba de scena unui film revăzută fotogramă cu fotogramă.

***

Angela a alergat spre mine de îndată ce a coborât. Era speriată şi se temea să nu-mi fi rupt gâtul. De fapt, eu nu-mi revenisem pe deplin ca să-mi dau seama unde mă doare. Eram complet zăpăcit, ameţit.

— Eilert, eşti teafăr? Doamne, ce sperietură! Nu te mişca, s-ar putea să-ţi fi rupt vreun os! mi-a recomandat ea, tulburată.

— Nu ştiu, cred că nu. Hainele astea groase mi-au amortizat căderea, am bâiguit eu.

— Să nu cumva să încerci să te ridici. Stai liniştit, mă întorc imediat.

A revenit cu o pătură izotermă, o pernuţă şi o trusă farmaceutică.

— Crezi că vei putea folosi snowmobilul? m-a întrebat ea în timp ce mă îmbrăca. Dacă nu te simţi în stare, ne întoarcem amândoi cu al meu. Inventăm noi o explicaţie. Rodby nu va bănui nimic.

— Nu, totul este în regulă, linişteşte-te. Cred că sunt întreg. Simt doar o durere intensă în zona spatelui. Acolo, aoleu, la naiba!

— Respiră adânc. Îţi promit că după ce ajungem la Wichita îţi fac un masaj după care o să te simţi ca nou, m-a asigurat ea zâmbind şi aplecându-se către obrazul meu.

— Un masaj? am murmurat eu cu o expresie lascivă. Dacă îmi faci aşa ceva sunt în stare să mă arunc de pe toţi gheţarii care îmi vor ieşi în cale.

— Haide, haide, nu exagera.

Nu ştiu cum m-am hotărât atunci să o sărut. Sunt cam timid din fire, dar mi-am dat seama că era momentul potrivit. Singurul posibil. Mi-am trecut degetele prin părul ei, i-am cuprins gâtul şi am atras-o încet spre buzele mele. Am văzut că nu opunea rezistenţă.

În ultima clipă ochii ei s-au ferit de ai mei. Am observat că îşi îndrepta privirea puţin mai încolo, spre un punct nedeterminat, în stânga mea.

— Ce e cu tine? am întrebat-o, uimit. Nu te simţi bine?

— Bine, dar ce e asta? a îngăimat ea. Sfântă Fecioară! Eilert, ce e asta? Uite, uite acolo! Am reuşit să mă ridic într-o rână şi să arunc o privire piezişă înspre locul pe care mi-l arăta ea. Mi s-a părut că disting un roi de umbre sub gheaţă, difuze, nedesluşite.

Am privit-o pe Angela drept în ochi, aşteptând o explicaţie. Se ridicase în picioare. Se dădea înapoi cu groaza întipărită pe faţă. Ochii

ei, care străluceau, măturau terenul din jurul nostru. S-a întors cutremurată, m-a luat de mâini şi, fără prea multe menajamente, a tras de mine până m-a ridicat de jos. Imediat după aceea a scos un ţipăt înspăimântător şi şi-a lipit obrazul de pieptul meu.

Atunci i-am văzut. Pe toţi. Nenumăraţi.

Erau pretutindeni.

Privirea teribilă a unei legiuni de fantome părea că mă cheamă din adâncuri. Degetele lor crispate se luptau să spargă lespedea îngheţată care le pecetluia mormintele. M-am despărţit de Angela şi m-am îndreptat înfiorat spre corpurile lor distorsionate, incapabil să gândesc, conştient însă de faptul că un coşmar infernal, o glumă macabră, năvălise în vieţile noastre.

Hotărâtă să rămână acolo…

***

În timpul celor două ceasuri care au urmat, Elke Schultz, schimbată la faţă şi cu răsuflarea tăiată, a ascultat relatarea înfiorătoare a biologului. Iar la sfârşitul poveştii făcuse cea mai neobişnuită şi tulburătoare călătorie posibilă, parcurgând distanţa care desparte incredibilul de credibil. Înfăşurată în pătură, a privit spre câmpul necultivat şi îngheţat care se întindea în spatele casei, dincolo de grădină. Odată cu primele lumini ale zilei a înţeles că nu putea scăpa de o asemenea revelaţie, că nimeni nu ar fi putut inventa o astfel de istorie şi că, într-un fel, prin capriciul hazardului sau al destinului, drumul i se împletise ireversibil cu cel al bărbatului din faţa ei, la fel cum se întâmplase cu şase ani în urmă, când Eilert Lang şi Angela Brandley descoperiseră oroarea care se ascundea sub gheţurile veşnice ale Noii Suabii.

20
TOUJOURS LA VOYAGE

— Nu voi întârzia mult. Doar câteva minute. Aşteaptă-mă în colţul străzii, acolo poţi parca fără probleme, l-a sfătuit Simon Darden cu o voce indispusă. Oboseala i se citea pe chip.

— Nu-ţi face griji. La ora asta nu e prea multă circulaţie. Stau bine aici. Rămâi cât e nevoie, l-a liniştit John Stewart, aprinzându-şi o ţigară.

Ziaristul a coborât din maşină, şi-a ridicat gulerul pardesiului de gabardină şi a apăsat pe butonul soneriei locuinţei care fusese domiciliul său timp de mulţi ani, o clădire veche în care mai stăteau doar doi vecini, situată în nordul Londrei. S-a uitat la ceas. Era şase şi jumătate dimineaţa.

— Da? Cine este? a întrebat după scurtă vreme o voce somnoroasă.

— Claudia, sunt eu, Simon. Deschide-mi.

— Ce cauţi aici la ora asta?

— Trebuie să vorbesc cu tine. Deschide, lasă-mă să urc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, neliniştită, femeia, atunci când el a apărut pe palier.

— Nimic grav, linişteşte-te. Pot intra?

— Este neapărat necesar?

— Este.

Femeia s-a dat la o parte din uşă cu o atitudine ursuză. S-a privit cu coada ochiului în oglinda din vestibul, şi-a aranjat părul ciufulit şi l-a urmat pe Simon în salon.

— Hai, vorbeşte… i-a zis ea, încrucişându-şi braţele.

— Ascultă, Claudia, voi lipsi două sau trei zile, nu ştiu exact cât, a anunţat-o şeful rubricii externe a *The Guardian.*

— Unde pleci?

— La Paris.

— Ah, da, la Paris! Cu treabă?

— Da, să zicem. Deşi e o treabă mai specială.

— Ce înseamnă „mai specială”?

— O chestiune urâtă, care mă cam pune pe gânduri, a mărturisit el fără ocolişuri.

— Ai intrat într-o încurcătură? Nu mă speria!

— Sper că nu. Ai încredere în mine. Oricum, aş fi mai liniştit dacă săptămâna asta Brian şi cu tine veţi sta în studioul lui John. Am primit o anonimă, Claudia, o scrisoare de ameninţare.

— Ameninţări? Ţi-ai pierdut minţile, Simon! Să ne ducem să stăm în studioul lui John? În ce te-ai băgat, într-o afacere cu droguri, cu

terorişti? l-a întrebat ea, nervoasă.

— Te rog, nu ridica vocea. Îl trezeşti pe Brian.

— Cu atât mai bine. Aşa va afla şi el cât de iresponsabil poate să devină tatăl lui.

— Claudia, te rog să te linişteşti. Nu se va întâmpla nimic rău. John va sta cu voi. El o să meargă cu Brian la şcoală şi tot el îl va lua de acolo după ore.

— Dacă nu-mi spui ce înseamnă toate astea, nici gând.

Simon Darden a oftat adânc. Şi-a dat seama că numai o minciună îl putea scoate din încurcătură.

— Ca întotdeauna, e vorba de politică. Lucrez la un reportaj de investigaţie. Vechea poveste, cei din Downing Street cumpără aproape totul. Titluri nobiliare, slujbe uşoare şi bănoase în schimbul susţinerii în parlament. De asemenea, chestiuni dubioase în legătură cu sprijinul dat de Blair lui Bush în problema Irakului. Premierul e distrus dacă transpiră ceva.

— Aha. Înţeleg… Şi zici că ai primit ameninţări din partea guvernului. Dar ce legătură avem eu şi fiul tău cu toată treaba asta?

— Nimic. Doar că nu vreau să fiţi singuri în următoarele zile. Aseară am vorbit cu Roger Alton, editorul lui *The Guardian*. Este la curent cu tot. Se va ocupa el de tot ce aveţi nevoie. Ai înţeles?

— Foarte bine. Cum doreşti, a acceptat Claudia călcându-şi pe inimă, dar bagă-ţi bine în cap ce îţi voi spune acum, Simon: dacă ni se întâmplă ceva din vina ta, voi avea grijă să nu mai poţi să-ţi vezi fiul niciodată. Mă cunoşti. Ştii că nu glumesc.

— Ştiu. Poate că de-asta s-a terminat totul între noi, a adăugat Simon, îndreptându-se spre ieşire. S-a oprit şi a întredeschis o uşă. Brian dormea liniştit.

— Sărută-l din partea mea. Poţi să faci asta, nu-i aşa? a şoptit el în ultimul moment.

John stătea în maşina parcată în faţa casei. Nu oprise motorul. I-a adresat un zâmbet binevoitor prietenului său atunci când i-a văzut expresia contrariată.

— Greu, nu?

— Foarte greu. Claudia a fost totdeauna o fiinţă arţăgoasă. Un caracter afurisit. O ştii foarte bine. A trebuit să născocesc ceva ca s-o liniştesc cât de cât.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme. N-o să-i părăsesc nicio secundă.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet. S-ar putea să fie nevoie să te muţi tu aici. Nu cred că fosta mea soţie va accepta să plece de acasă.

— Nu contează. Eu o s-o chem. Stewart a plescăit din buze în semn de nemulţumire. Singurul lucru pe care îl regret este că nu pot să te însoţesc. Nici nu ştii ce rău îmi pare că pierd o asemenea ocazie.

— Nu am încredere în nimeni în afară de tine. Eşti prietenul meu

cel mai bun, a şoptit Darden înghiontindu-l uşor pe fotograf. Ar fi mai bine să conduc eu, ce zici? Unde vrei să te las?

— Lasă-mă în apropierea redacţiei. Voi lua micul dejun la Quality Chop House, a hotărât John. La opt o sun pe Claudia şi trec să-l iau pe Brian cu un taxi.

— Foarte bine. Sunt mult mai liniştit când ştiu că vei fi cu ei.

Au schimbat locurile. Darden a traversat Londra în direcţia Farringdon Road fără să se sinchisească prea mult de semafoare. Oraşul abia se trezea.

— Viteza întâi cam scârţâie, a constatat ziaristul.

— Da. Nimic important. Ambreiajul până la fund. De ieri observ că e cam lăsat cauciucul roţii din faţă dreapta. Verifică presiunea.

— Am înţeles.

— Mai este ceva. O să găseşti o pungă în portbagaj. Ţi-am pus în ea unul din aparatele mele, Nikon-ul digital. Este excelent. Nu trebuie să ţii cont de lumină. E suficient să apeşi pe declanşator.

Simon a zâmbit.

— Sunt mai înarmat decât îţi închipui.

— Dacă reuşeşti să-l convingi pe individul acela să lase chestiunea în seama ta, ai să devii cel mai faimos ziarist din toate timpurile, prăpăditule.

— Eilert, numele lui este Eilert Lang.

— Eilert? Cum ai aflat?

— Cheia se află în Antarctica, John, a spus Darden, concentrat asupra volanului. Toate pistele duc într-acolo. Fortăreaţa inexpugnabilă anunţată de Donitz, într-un loc îndepărtat, în cealaltă parte a globului; Operaţiunea Highjump a amiralului Byrd; fotografia de la ziua de naştere a Fuhrerului… îmi amintesc că atunci când m-a sunat prima oară, Eilert mi-a spus că fotografia a fost făcută în singurul loc care nu apare pe steagul Naţiunilor Unite.

— Antarctica nu apare pe steagul ONU?

— Nu.

— De ce?

— De unde vrei să ştiu? N-am nici cea mai vagă idee! a exclamat ziaristul, ridicând din umeri. Dar aşa este. Silueta Polului Sud a fost eliminată.

— Pare ciudat.

— Poate din cauza perspectivei desenului, uită-te şi tu. În orice caz, am căutat prin ediţiile digitale ale *New York Times*, ale *Washington Post* şi ale *The Guardian,* a continuat Darden. Şi am găsit mai multe ştiri referitoare la o expediţie ştiinţifică la Polul Sud, numită Millenium Research. Au plecat la jumătatea lui decembrie 2000. Şi nu s-au mai întors. Informaţia nu era prea explicită. Este menţionat succint un accident. O prăpastie sau o avalanşă, ceva de genul acesta. Se pare că

nu au putut recupera toate cadavrele. Chestiunea a fost muşamalizată rapid. De acel om, un norvegian pe nume Eilert Lang, nu s-a mai auzit nimic. A fost declarat mort.

— S-ar putea să te înşeli.

— Nu ştiu. Vom vedea. Heinz Rainer vorbeşte o engleză impecabilă, dar are accent german sau nordic, în orice caz puţin gutural. Şi mi-a spus că a scăpat din ghearele morţii acum şase ani. Cred că se potriveşte ca timp.

Simon a aprins lumina dublă intermitentă şi a oprit maşina în faţa lui Quality Chop House. A văzut câţiva redactori din tura de noapte. Purtau o discuţie animată în jurul unei mese.

— O cafea înainte de plecare?

— Nu, John. Vreau să ajung la tunelul Canalului cât mai repede. Te voi suna din Franţa, pe la jumătatea dimineţii.

— Foarte bine. Am o rugăminte… a spus fotograful, aplecându-se în interiorul vehiculului.

— Orice doreşti.

— Ai grijă de tine, călăreţule. Asta e tot.

— Îţi promit. Dacă totul iese bine, ne facem cadou o vacanţă în casa ta de la graniţa cu Canada. Şi mergem la vânătoare cu arcul, ca acum trei ani, mai ţii minte?

John Stewart a încuviinţat, amuzat. Şi-a trecut degetele pe obraji de parcă şi-ar fi vopsit faţa pentru război.

— Vom face pe indienii, pentru variaţie, a spus el, vesel. Bineînţeles, ai câteva discuri în cutia de bord: Velvet Underground, Neil Young, Nick Drake… Şi, ca întotdeauna, Kevin Ayers. Nu se putea o companie mai bună.

— Aşadar, *Toujours le voyage…*

— Ayers spune *Toujours la voyage*, Simon.

Ziaristul a apăsat pedala de acceleraţie până la podea şi a apucat-o în direcţia Eurotunelului de la Folkestone, în Dover, în timp ce vocea frumoasă şi neliniştitoare a lui John Cale din *Antarctica starts here* părea că invita moartea să-l însoţească în călătorie.

21
PARISUL DUPĂ PLOAIE

Ewald Fleischer a plescăit din buze, contrariat, apoi a privit cerul. Furtuna slăbea în intensitate, deşi prea târziu pentru el. Se udase din cap până în picioare în doar câteva minute, cele în care căutase un chioşc pentru a cumpăra o hartă a Parisului. A tras câteva şuturi în aer, scuturând picăturile mari de apă de pe pantofii negri cu şireturi, apoi a ocolit bălţile pe drumul de întoarcere spre piaţa Saint Germain des Pres.

Gunter Baum continua să stea instalat comod în cafeneaua Les Deux Magots. Clătina cu calm o ceaşcă de cafea fierbinte, absorbit în contemplarea decoraţiunilor kitsch ale localului.

— Te-a prins răpăiala? a întrebat el cu indiferenţă.

— Da, la naiba, da… M-a făcut ciuciulete!

— Ai găsit o hartă bună?

Fleischer a încuviinţat. Şi-a pus paltonul pe speteaza scaunului alăturat şi a întins pe masă planul oraşului. S-a cufundat în studierea atentă a reţelei încâlcite de străzi a Parisului, mijindu-şi ochii. Nu a durat mult până când a pus arătătorul pe un punct aflat în dreapta Turnului Eiffel.

— Aici e. Strada Vaugirard… lângă staţia Montparnasse. Căminul de bătrâni e acolo. La numărul 17.

— Perfect. Diseară îi vom face o vizită cordială lui Martin Hopfner.

— Ştii? Mă întreb dacă e cu adevărat necesar să facem ceea ce facem, a murmurat Ewald abulic, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Nu pot să nu simt o anumită părere de rău, chiar furie. Un arian adevărat nu merită să sfârşească aşa.

— Pui la îndoială ordinele societăţii Thule? a iscodit Baum, netulburat.

— Nu. Nu e asta, dar e vorba de nişte bătrâni, toţi cu vârste de aproape nouăzeci de ani. Cu un picior în groapă. Nu cred că sunt în stare să povestească prea multe.

— Te asigur că i-am găsit pe Farber şi Gottlieb foarte lucizi şi vorbăreţi.

— Poate că Martin Hopfner nu e decât o legumă. Are nouăzeci şi unu de ani, Gunter. Aproape nouăzeci şi doi, a adăugat Fleischer, indispus. A ridicat apoi mâna şi a chemat un chelner. A cerut o cafea, arătând spre ceaşca goală care se afla pe masă şi a revenit la tema discuţiei. Poate că la vârsta asta Alzheimerul i-a făcut creierul mai neted decât o bilă de biliard. Ce rost mai are să-l omorâm aşa?

— Probabil niciunul, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Mai

bine uită ce ai spus, i-a cerut Gunter cu o figură posomorâtă. Ordinele nu se discută. În afară de asta îţi voi spune ceva ce va trebui să-ţi intre bine în cap…

— Ce?

— Eilert Lang i-a sunat de mai multe ori pe cei doi. Din fericire nu a aflat nimic de la ei, dar a încercat prin toate mijloacele să obţină informaţii, să le cumpere mărturiile.

— Cum ai aflat? Ţi-au spus ei înainte de a muri?

— Cunosc pe cineva la BKA.

— La Biroul Federal de Criminalistică?

— Da. Ascultă: au verificat toate apelurile telefonice primite şi date de Farber şi Gottlieb în ultimele săptămâni. Eilert i-a sunat de la apartamentul lui din Berlin. Nu ştiu cum naiba a obţinut datele actorilor de la Shangri-La, dar e clar că le cunoaşte tuturor identitatea.

— Extrem de neplăcut, a fost de acord Fleischer în timp ce se delecta cu aroma cafelei. Musafirului acestuia nepoftit trebuie să-i dăm paşaportul cât mai curând posibil. Vreau să termin cu treaba asta. Nu-mi place.

— Linişteşte-te. E o chestiune de doar câteva zile. Sunt convins că atât va dura până când o să dăm de el, a pus rămăşag Baum. Nenorocitul ăsta ne calcă pe urme. Poate că se află deja la Paris. Nu ne rămâne decât să-l aşteptăm.

— Ce e cu ziaristul ăla, englezul?

— Darden.

— Da, Darden.

— O să apară şi el în scurt timp. În mod sigur. În ciuda avertismentelor, nu va putea rezista tentaţiei. Cu atât mai rău pentru el, a concluzionat Baum.

— Ce se va întâmpla dacă poliţia îl prinde pe Lang înainte să ne întâlnim noi cu el? a întrebat Ewald, neliniştit. Ai citit ziarele? A fost dat în urmărire internaţională. Portretul lui robot şi fotografia acelei violoniste au apărut peste tot.

— Dacă se va întâmpla asta, facem economie de gloanţe, a spus ironic Gunter. Ştii cât va mai trăi Eilert după ce va cădea în mâinile BKA? Braţul lui Thule e foarte lung…

— Da, dar se pare că norocul ţine cu el. Tipul e mai lunecos decât un ţipar. Ţi-a scăpat, eh, ne-a scăpat, în trei rânduri.

— Mi-a scăpat, n-o mai drege, şi-a asumat vina Gunter, aprinzându-şi o ţigară.

— Ce s-a întâmplat în Siria?

— Ultima Thule a fost alertată în legătură cu faptul că un necunoscut avea anumite documente, informaţii foarte periculoase pentru organizaţie. Eilert Lang negocia predarea acestor hârtii cu consulul american de la Damasc. De atunci au trecut aproape cinci

ani. Cerea în schimb protecţie. Cred că era foarte speriat. Era conştient de ce avea în mână.

— Despre ce fel de informaţii este vorba?

— Printre multe alte hârtii, Eilert are situaţia completă a tuturor lebensborn-ilor evacuaţi la sfârşitul războiului. Mai mult de opt mii de nume. Este evident că a găsit-o la Baza 211 din Noua Suabie, atunci când americanii l-au declarat mort, a explicat Baum scoţând un nor de fum gros. Ştii foarte bine cum s-a realizat acea operaţiune complexă, rezultat al multor ani de muncă discretă. Tatăl tău a crescut în Argentina, nu-i aşa? Al meu, în Chile. Apoi, aşa cum fusese prevăzut, au fost încredinţaţi unor familii de încredere. Aşa s-a făcut în toate cazurile. Eilert i-a oferit consulului american o parte din această listă, care cuprindea identitatea actuală şi adresa primilor o mie cinci sute de lebensborn. Cei al căror nume începe cu literele „a“, „b“ şi „c“. Tatăl meu, Baum, era pe listă.

— Înţeleg. Cum a reuşit să fugă?

— Mi-a fost greu să dau de el. Lang se ascundea ca un şarpe, nu lăsa nicio urmă. Negocia cu ambasada prin terţe persoane, nu folosea niciodată de două ori aceeaşi filieră. De fapt, nimeni nu-i văzuse faţa, motiv pentru care nu-i cunoşteam nicidecum identitatea pe atunci. Simplul fapt de a te duce să te ascunzi tocmai în Siria, unul din sanctuarele noastre, este prin el însuşi un act de cutezanţă. Într-o dimineaţă l-am urmărit pe un bătrân care înmânase un plic secretarului de ambasadă. S-a îndreptat spre cartierul mirodeniilor, în partea veche a oraşului. L-am văzut cum îi şoptea ceva la ureche unui tânăr care părea să-l aştepte şi care a rupt-o la fugă. El m-a condus, fără să vrea, la ascunzătoarea lui Eilert Lang: o cocină de la capătul unei străduţe strâmte. După lăsarea nopţii m-am strecurat în casă. Am plătit scump imprudenţa. Lang montase un sistem de alarmă primitiv, dar foarte eficace. În afară de asta, îşi pregătise retragerea. Şi-a golit încărcătorul. Aproape că m-a dat gata.

— Şi s-a făcut nevăzut…

— Timp de doi ani nu am mai auzit nimic de el. A apărut din nou la Budapesta. De data asta luase legătura cu un ziarist.

— Ştiu partea aceea a istoriei. A scăpat iarăşi.

— Da, dar am recuperat informaţiile. Şi am eliminat martorul. În fuga lui, Lang l-a omorât pe unul de-ai noştri. Biologul ăsta e un tip periculos.

Fleischer a băut ce mai rămăsese din cafea şi s-a uitat la ceas, nerăbdător.

— Ce facem acum?

— E încă prea devreme. Facem o plimbare. Unde ai lăsat maşina?

— La câteva străzi de aici. Oraşul ăsta e imposibil.

— Ce e cu Lutz? A rămas la hotel?

— Matthias a luat micul dejun cu mine, la opt, şi mi-a spus să-l sunăm. L-am lăsat într-un *peep show*. Avea la el o grămadă de monede.

Buzele subţiri ale lui Baum s-au strâns într-o grimasă de dezgust. A strivit ţigara în scrumieră.

— Onanistul naibii, moartea îl va găsi nespălat şi cu penisul în mână! a mormăit ucigaşul plătit al lui Thule. Achită nota şi hai să mergem.

Au ieşit din Les Deux Magots. Un soare timid se lupta să se strecoare prin spărturile apărute printre nori.

— Un loc cu adevărat încărcat de istorie, a murmurat Fleischer plin de admiraţie, examinând o carte de vizită a cafenelei. Mă întreb dacă bunicul tău şi al meu au ajuns să se cunoască. Poate că au băut câte un pahar de coniac la aceeaşi masă la care am stat noi.

— Mă îndoiesc, a răspuns Baum, sceptic.

— N-ar fi imposibil. Amândoi au intrat în acest oraş la 14 iunie 1940.

— Dar nu uita că Wehrmachtul era o armată imensă în vremea aia.

— Da, dar amândoi erau ofiţeri. Trebuie să se fi întâlnit cu vreo ocazie, sunt convins, a insistat Ewald. Tata are obiceiul să-i citească jurnalul. II păstrează ca pe o comoară. Mi-a povestit de multe ori că bunicul meu a trăit o poveste de dragoste romantică cu o pariziancă. O anume Claudine. Îi ducea ciocolată şi ţigări.

— Ştii? Tatăl tău este un om cu adevărat norocos, a şoptit Baum în timp ce îşi punea nişte mănuşi din piele fină de culoare neagră. Foarte norocos. Nu toţi lebensborn-ii şi-au văzut împlinit visul de a călători în Noua Suabie înainte de a pleca spre căminele lor de primire. Tatăl meu se plângea mereu din cauza asta.

— Cu siguranţă.

— Personal, aş da câţiva ani din viaţă pentru a putea să vizitez panteonul.

— Da, şi eu. Să fii sigur. Nu te mai gândi, ştii doar că nu mai este posibil.

— Ţi-a vorbit de asta, nu-i aşa?

— Cine? Tatăl meu?

— Da, de criptă.

— Tatăl meu vorbeşte mereu de ziua aceea.

— Ce zice?

— Că atât el, cât şi ceilalţi au căzut în genunchi sub bolta enormă. Au plâns de emoţie când li s-a dat voie să atingă mânerul Lăncii Destinului şi să sărute steagul care îi acoperă mormântul.

22
CRUCEA DE SUB ANTARCTICA – II

— Cred că aici se despart drumurile noastre.

— Da. Aici.

Eilert Lang a oftat adânc, încercând să alunge ciudata neliniște care îi cuprindea pieptul. A privit-o cu coada ochiului pe Elke. A urmărit încă o dată cu privirea impecabilul ei profil. Un vânt neplăcut, care bătea în rafale, îi răvășea părul. Violonista părea absentă, obosită. Se opriseră în fața grădinilor unei clădiri moderne cu șase etaje, între numerele 13 și 15 ale bulevardului Franklin D. Roosevelt din Paris.

— Aș dori să vă spun ceva, a îngăimat Eilert.

— Nu. Nu mai ziceți nimic, cuvintele nu-și mai au rostul, vă rog, l-a rugat Elke. Nu îmi mai cereți încă o dată iertare pentru cele ce s-au întâmplat. Să ne despărțim ca doi pasageri care au petrecut câteva ore într-o companie forțată în timpul unei călătorii cu avionul.

— Mi-e teamă că nu a fost un zbor prea plăcut. Prea multe turbulențe.

— Cu avioanele cel mai bine e că nu trebuie musai să te urci în ele, Eilert, a șoptit ea. Personal, aș prefera să nu fi făcut niciodată această călătorie. Povestea pe care mi-ai spus-o m-a afectat. Nu pot să neg. Este un cadou pe care nu mi l-am dorit. O povară insuportabilă. Îmi pare rău că trebuie să o porți. O spun sincer, fără urmă de cinism.

— Știu. Încercați să uitați totul.

— Asta o să și fac. Nu aș putea trăi având în fața ochilor așa ceva. Am nevoie de odihnă. Diseară vor sosi și colegii mei. Reîntâlnirea cu ei va fi un bun antidot.

— Mi-ar plăcea să vă văd pe scenă, deși mă tem că nu e posibil, a spus cu regret biologul. Nu v-am întrebat de repertoriu.

— Gabriel Faure, Ravel și Debussy.

— *Preludiu la după-amiaza unui faun?*

— Da, și el, printre altele.

Lang a oprit motorul mașinii. I-a dat cheile lui Elke.

— Doar un singur lucru înainte de a ne despărți.

— Ce anume?

— Să nu aveți încredere în nimeni. Feriți-vă de oricine. Spuneți poliției orice vreți despre mine, dar să nu cedați tentației de a da de înțeles că știți ce știți, i-a recomandat el cu o expresie sumbră. Singura dumneavoastră asigurare este tăcerea. Să nu uitați. Sunteți victima întâmplătoare a unui dezaxat care v-a luat ca ostatică: asta este singura versiune care trebuie să vă iasă de pe buze. Nu vă îndepărtați de ea niciun milimetru. M-ați înțeles?

— Voi urma recomandarea dumitale.

Au coborât din maşină. Elke şi-a aşezat mai bine geanta pe umăr şi a apucat strâns cutia viorii Stradivarius. S-au privit în tăcere.

— Adio, Elke. Vă doresc mult noroc. Ce mult aş fi dorit să ne fi cunoscut în alte condiţii.

— Ai grijă de dumneata, domnule Lang.

— Rainer, nu uitaţi: Heinz Rainer.

— Da, desigur, Rainer.

Violonista a trecut printre straturile de flori ale grădinii, fără să se oprească şi fără să se uite înapoi. A schimbat câteva cuvinte cu paznicul înarmat care stătea la intrare. Apoi silueta ei s-a estompat până când a dispărut cu totul în interiorul clădirii Ambasadei Germaniei de la Paris.

Lang s-a uitat la ceas. Acele tocmai trecuseră de ora amiezii. A oprit un taxi, a spus şoferului adresa şi s-a cufundat în contemplarea animatului peisaj urban. Oraşul părea să-şi etaleze hainele de gală în ajunul Crăciunului. Buletinul de ştiri de la radio se concentra asupra sosirii papei Benedict al XVI-lea la Istanbul şi asupra măsurilor extraordinare de securitate luate de guvernul turc cu ocazia vizitei suveranului pontif în vechiul Constantinopol.

— *Et voila, monsieur: rue de Castiglione, Hotel Lotti,* a anunţat şoferul taxiului. *Qa coute sept euros dix, s'il vous plaît.*

Holul hotelului Lotti era plin de turişti zgomotoşi care îşi confirmau rezervările la recepţie sau îşi pregăteau bagajele pentru plecare.

— *Bonjour, mademoiselle,* am întâlnire aici cu un client de-al dumneavoastră, un domn pe nume Simon Darden. S-ar putea să fi întrebat de mine. Numele meu este Heinz Rainer, i-a spus el unei recepţionere.

Aceasta l-a privit pe deasupra ochelarilor, fără a înceta să apese pe tastatura computerului.

— Aveţi o rezervare la noi, domnule Rainer?

— Poftim? Nu… nu.

— Să vedem. O clipă, vă rog, a spus ea, amabilă. A verificat nişte note într-un fişier. L-a privit apoi în faţă, ţinând în mână una din ele. Aţi spus Darden? Da! Domnul Darden a sosit acum o jumătate de oră. Îl puteţi găsi la cafeneaua Lotti Lunch, la capătul holului, în stânga.

Lang l-a remarcat imediat pe ziarist. Se aşezase în aşa fel încât să fie văzut cu uşurinţă, la o masă izolată, lângă o fereastră înaltă care lăsa să treacă o lumină difuză. Răsfoia *Le Figaro,* în timp ce savura o tartă de ciocolată.

— Arată excelent, a spus Eilert.

Simon Darden şi-a ridicat privirea. I-a fost greu să întâlnească ochii lui Rainer. A zâmbit.

— Adevărul este că e delicioasă, ar trebui să încercaţi şi

dumneavoastră, i-a recomandat el. Presupun că dumneavoastră sunteţi domnul Heinz Rainer.

— Da, eu sunt.

— Este ciudat. Îmi imaginam că arătaţi altfel, a spus englezul, ridicându-se în picioare.

Lang l-a oprit. Şi-au strâns apoi mâinile.

— Ah, da? Cum v-aţi imaginat că arăt? a întrebat biologul, luând şi el loc la masă.

— Păi, nu ştiu cum să vă spun, poate ca unul din personajele din filmul *Al treilea om*.

— Semăn cu Orson Welles?

— Ei bine, în cazul dumneavoastră v-aţi potrivi mai bine în rolul lui Joseph Cotten.

Eilert a izbucnit în râs. Apoi şi-a încrucişat mâinile pe masă şi l-a privit pe ziarist cu o expresie amabilă şi plină de curiozitate.

— Cred că ne vom înţelege foarte bine. Presupun că a fost o coincidenţă faptul că aţi pomenit de acel film. Este una dintre peliculele mele preferate. Sau, mai exact spus, era. De mulţi ani nu mai merg la cinematograf, a mărturisit el.

S-a lăsat o scurtă tăcere.

— Vă rog să terminaţi de mâncat. O să comand şi eu ceva. Sunt lihnit, a spus el, intuind stânjeneala lui Darden. Recunosc că am jucat având un uşor avantaj: acum ceva timp am văzut o fotografie de-a dumneavoastră în ediţia on-line a *The Guardian*.

— Desigur, la rubrica mea de politică externă!

— Da, aţi ales-o bine, a glumit Lang. Aş jura că fotografia e de acum câţiva ani; nu îmi amintesc să fi văzut firele astea albe.

Darden a încuviinţat cu expresia cuiva prins cu mâţa în sac.

— Noi, ziariştii, suntem vanitoşi, a admis el.

— Spuneţi-mi, dorinţa de celebritate v-a adus aici?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, poate vreţi să câştigaţi vreun premiu pentru gazetărie de investigaţie aducând la lumină această chestiune. Nu aş vrea să mă interpretaţi greşit. Nu am nicio intenţie să vă ofensez. Vă asigur însă că lucrurile pe care vi le voi dezvălui nu au nicio legătură cu filmele de spionaj. Acolo protagoniştii supravieţuiesc. Este adevărat că nu totdeauna sfârşesc în condiţii bune, dar ajung de obicei până la genericul de final. Şi rămân şi cu fata, fireşte.

— O imagine foarte bună.

— Realitatea depăşeşte întotdeauna ficţiunea. Mie mi-a fost dat să interpretez un rol principal în… — Eilert a stat pe gânduri o clipă, mutându-şi privirea pe faţa de masă – ceea ce părea la început un documentar fericit, plăcut şi instructiv, dar care, dintr-un capriciu al scenariului, s-a transformat într-un film de groază. Dacă aş fi ştiut, vă

asigur că nu aş fi semnat contractul cu casa producătoare.

— Îmi închipui.

— De aceea v-am spus să vă gândiţi bine la ce intenţionaţi să faceţi.

— Ascultaţi-mă, Eilert, eu…

— Mă scuzaţi, aţi spus Eilert?

— Adevăratul dumneavoastră nume este Eilert Lang. Ştiu asta. Acum joc eu cu un avantaj, a spus Simon, arătându-şi palmele. Am culoare, domnule Lang. Am găsit o fotografie cu Millenium Research în *Washington Post.* Arătaţi în ea plin de entuziasm.

— Foarte bine. Nu am decât o pereche, a recunoscut mirat biologul, folosind şi el jargonul jucătorilor de poker ca teren de confruntare. Şi pentru că tot suntem în Franţa, *touche.* Da, sunt Eilert Lang.

— Vă mulţumesc. Să evităm preambuluri inutile, a recomandat ziaristul coborând tonul. Sunt conştient de faptul că nu va fi o plimbare bucolică pe câmpii. Am fost ameninţat, iar eu am luat în serios ameninţările. Foarte în serios. Am soţie şi copil. Dacă păţesc ceva, n-o să mi-o iert niciodată.

— Înţeleg.

— Ce s-a întâmplat în Antarctica, Eilert?

— Aşteptaţi un minut şi vă explic totul. Ce îmi recomandaţi? a întrebat el, aruncând o privire scurtă asupra meniului.

— *Tournedo* cu sos de ciuperci şi muştar.

— Sună îmbietor.

După ce a făcut comanda, Eilert Lang a depănat aceeaşi istorie pe care i-o spusese cu două zile înainte lui Elke Schultz. Ziaristul aproape că nu l-a întrerupt. I-a cerut doar voie să înregistreze convorbirea, iar interlocutorul său nu a avut nicio obiecţie.

— Descoperirea acelor cadavre sub gheaţă a fost un şoc, vă asigur, a spus el cu o voce gâtuită. Părea să retrăiască foarte intens ziua aceea îndepărtată.

— Erau soldaţi germani?

— Da. Unii dintre ei foarte tineri. Angela şi cu mine am spart stratul de gheaţă cu târnăcoapele. I-am dezgropat parţial pe patru dintre ei. Era evident că fuseseră doborâţi în timpul Operaţiunii Highjump. Pe atunci nici ea şi nici eu nu ştiam nimic despre acea enormă desfăşurare de forţe a armatei americane.

Totul ni se părea ireal. Nu reuşeam să înţelegem ce era cu trupurile alea. Am aflat puţin mai târziu. Erau însă şi cadavre ale unor oameni mai în vârstă. Acolo este un cimitir, domnule Darden. Cimitirul Noii Suabii.

— Aţi comunicat descoperirea dumneavoastră colegilor de expediţie?

— Deşi ceea ce văzuserăm depăşea capacitatea noastră de înţelegere, ne-a fost limpede că trebuia să păstrăm tăcerea. Ne-am

întors la Wichita tremurând. Din fericire, nimeni nu a observat starea în care eram. Am hotărât să ne întoarcem acolo după trei zile. Voiam să facem fotografii şi să strângem probe. Eu i-am propus doamnei doctor Brandley să le dezvăluim şi celorlalţi descoperirea noastră, dar ea s-a împotrivit categoric. Spaima o paraliza.

***

— Ai înnebunit, Eilert? Nu se poate să vorbeşti serios!

— O nebunie este să încercăm să păstrăm secret acest lucru, am insistat eu, nervos.

— Îmi pare rău, dar nu am încredere în nimeni. Aici se ascunde un secret teribil. Dacă Rodby şi ai săi îşi dau seama că ne-am băgat nasul în treburile lor, am putea plăti foarte scump, a spus ea, cu amărăciune. Acum ştim de ce nu ne lasă să ne apropiem de Ţara Reginei Maud: este un teritoriu interzis, rezervat. Trebuie să lăsăm să treacă vreo câteva zile şi să ne continuăm activitatea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vom reveni la gheţar şi vom culege probe. Apoi o să decidem ce trebuie să facem.

— Poate că aşa e mai prudent, am fost de acord cu ea, neavând în vedere alte posibilităţi.

— Chiar este mai prudent. Siguranţa noastră depinde de cât de puţin vor bănui ei. Deocamdată, par cu toţii liniştiţi.

— Ai observat că nu scapă nicio clipă din ochi acea încăpere din modulul central, de lângă postul de radio?

— Da.

— Probabil că acolo păstrează documente şi informaţii care explică tot ce se întâmplă aici.

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Jură-mi că nu vei face nimic ce ar putea să ne implice.

— Îţi dau cuvântul meu.

***

— V-aţi ţinut de promisiune?

— Nu. Totul s-a întâmplat din vina mea.

Eilert Lang a oftat cu amărăciune. Privirea i-a rămas acoperită de un luciu apos, încărcată de spaimă. Darden a intuit că biologul, printr-o ieşire imprudentă, provocase o catastrofă în zilele ce urmaseră.

— De ce nu-mi povestiţi ce s-a întâmplat? l-a întrebat ziaristul, atingându-l uşor pe umăr. Cred că v-ar face bine să vă eliberaţi de povară.

— Aşa cum am spus, după trei zile ne-am întors în zonă. Am fotografiat cadavrele. Eu am adunat câteva obiecte. Am luat câteva decoraţii. Printre ele, o Cruce de Fier, cea mai mare distincţie a armatei germane. De asemenea, un pistol. Un Luger. Era în stare bună şi avea încărcătorul plin. L-am curăţat, dar nu am ajuns să-l folosesc. L-am pierdut când mă hăituiau.

— Ce s-a întâmplat?

— În ziua aia am făcut o nouă descoperire, şi-a amintit Lang. Aveam mai mult timp la dispoziţie şi am hotărât să explorăm zona. Am străbătut din nou lanţul muntos, pe ambele laturi ale gheţarului. Angela a descoperit în cele din urmă o portiţă în stâncă, un fel de poternă asemănătoare cu cea pentru submarine. Am încercat zadarnic să o deschidem. Era blocată din interior. Dar ceva mi-a atras în mod deosebit atenţia. Era făcută dintr-un aliaj foarte ciudat, un metal necunoscut, de culoarea grafitului. Târnăcopul abia reuşea să-l zgârie. Şi, deşi era frig, când am atins-o am simţit că era caldă.

— Într-adevăr, ciudat.

— În acel moment aşa mi s-a părut. Doi ani mai târziu am găsit o informaţie care m-a făcut să-i înţeleg natura. La începutul verii anului 1940, Hitler a ordonat celor mai buni oameni de ştiinţă nazişti să realizeze un nou tip de metal, capabil să reziste şi să izoleze incinte supuse unor temperaturi apropiate de şaizeci de grade sub zero.

— Dumnezeule, a îngăimat Darden.

— Da. Construirea Bazei 211 din Noua Suabie fusese aprobată, a spus Eilert. O întreprindere nemaiîntâlnită, dar să nu anticipăm.

— Ce s-a întâmplat în Wichita, cum a început totul?

— Un loc blestemat, a mormăit el. Ziaristul a observat că un uşor tremur i-a cuprins mâinile atunci când a scos o ţigară din pachet şi şi-a dus-o la buze. Nu mi-o voi ierta niciodată. Niciodată. În acea seară, la întoarcerea în staţie, i-am povestit tot ce descoperiserăm lui Stan Barets, francezul.

— El v-a trădat?

— Nu. Era un om cumsecade, dar care suferea de o limbuţie mai rea decât a mea. La început nu a crezut nimic din ce i-am povestit, deşi a trebuit să se încline în faţa evidenţei atunci când i-am arătat fotografiile şi obiectele pe care le găsisem. Cu toate astea, cred că a luat totul drept un joc. El a fost cel care mi-a propus să aruncăm o privire în încăperea încuiată. În timpul nopţii doar doi soldaţi americani rămâneau de gardă în modul, într-o cameră apropiată. Barets s-a dus acolo cu o sticlă de votcă, pretextând că nu poate să doarmă, apoi le-a propus o partidă de cărţi. Era un foarte bun jucător de poker. În timp ce el le distrăgea atenţia, eu am reuşit să mă strecor în arhiva bazei.

— Stau ca pe ghimpi…

— Am găsit multe informaţii cu privire la activităţile germane în Atlanticul de Sud în lunile care au urmat încheierii războiului. Erau copii după documente clasificate „strict secret”. Aveau antetul Departamentului de Apărare al Statelor Unite.

— Despre ce activităţi vorbiţi? a întrebat Darden, sceptic. Aşa cum se ştie, Germania a capitulat necondiţionat în 1945.

— Da. Aşa cred toţi, l-a întrerupt Lang cu un ton aspru. Aţi auzit vorbindu-se vreodată despre flota pierdută?

— Flota pierdută?

— Nu mă refer la portavioane, a spus el cu ironie. Germania a reuşit să construiască doar unul. Mă refer la submarine. Noua serie, botezată XXI U-Boot. Aproape o sută dintre ele au dispărut ca prin farmec. Fără urmă. S-au volatilizat. Am lista lor, cu numele căpitanilor. Aceste submarine, domnule Darden, au evacuat mii de germani între mai 1944 şi februarie 1945. Mii. Aveau porturi de aprovizionare sigure, în Spania şi Argentina. Franco nu a vrut să intre în conflict, dar simpatia lui pentru regimul nazist era manifestă. Asta putem citi în manualele de istorie. În ceea ce îl priveşte pe Peron, ştiţi că îl admira pe Fuhrer. Ţara lui a jucat un rol decisiv în tot ceea ce vă povestesc acum. Submarinele germane au transportat sistematic materiale, opere de artă, arme, tehnologie şi prototipuri, provizii neperisabile. Totul era trimis cu trenurile în Spania, unde era îmbarcat pe vapoare şi submarine.

— Dar nu înţeleg, a şovăit ziaristul, derutat. Vorbim de o singură bază, nu? De o bază militară din Antarctica!

— Atunci când germanii au început construirea Noii Suabii, au avut în minte o singură bază. Erau adevăraţi experţi în inginerie subterană. Aveau cele mai puternice maşini de excavat tunele din acea epocă. Le-au transportat în Argentina cu cargouri, iar de acolo le-au dus în Ţara Reginei Maud, teritoriu pe care îl reclamaseră formal la începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Neuschwabenland a fost concepută ca o enclavă strategică. Aceasta trebuia să le servească pentru a domina partea de sud a oceanului Atlantic, dar curând şi-au schimbat planurile. Mă urmăriţi?

— Mi-e teamă că nu prea bine.

— Germania a făcut o singură greşeală gravă în timpul conflagraţiei, Simon. În orbirea lui, Hitler, încurajat de succesele războiului-fulger, a rupt pactul de neagresiune cu Stalin şi a invadat Rusia. Asta a fost pentru el începutul sfârşitului.

— Este o viziune simplistă. Nici Stalin nu ar fi respectat pactul, ştiu prea bine ce spun.

— Aşa este, dar Fuhrerul a grăbit dezastrul prin deschiderea acelui front. Toţi cei din jurul său şi-au dat seama că vor fi învinşi mai curând sau mai târziu. Atunci s-a hotărât ca Baza 211 să fie transformată într-un oraş.

— Într-un oraş? Ce înţelegeţi prin oraş?

— Un oraş nemaivăzut, imens. Peste orice limită imaginabilă. Un oraş care să crească şi să adăpostească mii de persoane. O nouă Thule sub gheţuri.

— Sună a scenariu de film ştiinţifico-fantastic.

— Îmi închipui, dar aşa este. Pentru Hitler şi conducerea supremă a naziştilor, tot cel de-al Doilea Război Mondial, cu grozăviile şi distrugerile sale, reprezenta doar un capitol, o treaptă în îndeplinirea misiunii lor sacre. Posibilitatea de a fi învinşi era privită doar ca un accident în planurile lor de câştigare a supremaţiei.

— Presupun că vă referiţi la doctrina lor, la mistică, a sugerat Darden, bănuitor.

— Da. Nazismul poate fi înţeles numai dacă este analizat din punctul de vedere al religiei. Aveau pretenţia de a crea un nou credo universal. Fuhrerul a spus care îi erau intenţiile în acest sens. Amintiţi-vă de vorbele sale: „Mă simt dator să acţionez la fel cum a făcut-o Creatorul Atotputernic."

— Le ştiu.

— Asta uşurează lucrurile, deşi ne îndepărtăm de subiect. Şi mai rămân multe de povestit. Vă spuneam că în noaptea aceea am găsit în arhiva din Wichita informaţii despre submarinele germane, a spus Lang, reînnodând firul principal al istoriei sale. În lunile care au urmat sfârşitului conflagraţiei, câteva dintre ele au fost văzute în Atlanticul de Sud. Unele navigau la suprafaţă, dezorientate, cu probleme la sistemele electrice, încărcate cu provizii. Trei dintre ele, *U-Boot 530, 977* şi *465,* s-au predat la Mar del Plata, în vara anului 1945. Doi dintre căpitani, Schaeffer şi Wermoutt, au fost duşi mai întâi în Statele Unite şi apoi în Anglia. Au fost supuşi la interogatorii interminabile. Nimeni nu putea înţelege cum, după mai multe luni de la capitularea Germaniei, începeau să apară submarine în emisfera sudică. În cele din urmă, serviciile de spionaj aliate au înţeles unde construise Reichul acel Shangri-La anunţat de Donitz. Serviciile de spionaj americane au reuşit să afle, la Buenos Aires, locul în care era amplasată Baza 211. Imediat au început pregătirile pentru Operaţiunea Highjump. În anul 1947, în frunte cu amiralul Byrd, americanii au debarcat în Antarctica. A fost o operaţiune de mare anvergură. Mii de puşcaşi marini, sprijiniţi de o flotă puternică.

Eilert a rămas tăcut câteva clipe. Darden ar fi putut jura că prin faţa ochilor îi defila acea amplă forţă de intervenţie înaintând spre Ţara Reginei Maud printre gheţuri şi înfruntând furtuni de zăpadă şi gheaţă; părea să iasă din pupilele biologului ca o armată de spectre.

— Naziştii îi aşteptau, domnule Darden. Le-au pregătit o capcană mortală. A fost un adevărat măcel. S-au trezit sub un teribil foc încrucişat, au fost atacaţi şi din aer…

— Din aer?

— Aţi auzit vorbindu-se de *foo fighters?*

— *Foo fighters?*

— Există nenumărate rapoarte ale piloţilor englezi cu privire la *foo fighters.* Aviaţia britanică s-a răzbunat la sfârşitul războiului pentru

groaza şi distrugerile pe care bombele zburătoare germane, V-1 şi V-2, le semănaseră în oraşele lor. Au pulverizat capitala Reichului. Metru cu metru. În rapoartele lor de zbor au consemnat că s-au întâlnit în aer cu nave, avioane, care răspândeau o puternică lumină portocalie. Toate descrierile coincid, spunând că forma acestora era sferică, asemănătoare cu un balon de săpun, şi că zburau cu viteze nemaiauzite. Le-au botezat *foo fighters*. Eu am găsit în măruntaiele Antarcticii două nave care corespund cu această descriere, domnule Darden.

Un fior l-a străbătut pe ziarist din cap până în picioare. Şi-a amintit că sir Edward Harvington, referindu-se la Operaţiunea Highjump, menţionase declaraţiile stranii făcute de Richard Byrd mass-mediei după retragerea precipitată a trupelor americane de la Polul Sud. Acele cuvinte stranii, tulburătoare, l-au făcut să pară un smintit în ochii opiniei publice şi să primească un serios avertisment din partea Departamentului de Apărare al Statelor Unite. Byrd nu a mai vorbit niciodată despre asta.

— „Este imperios necesar ca Statele Unite ale Americii să ia măsuri de apărare împotriva unor regiuni ostile… a citat ziaristul pe un ton sumbru. Nu aş vrea să fie cineva care să se simtă speriat fără motiv, dar există o realitate amară de care trebuie să ţinem seama: în cazul în care va izbucni un nou război, ţara noastră ar putea fi atacată de *nave* capabile să zboare de la un pol la altul cu viteze de neconceput…”

— Aha, foarte bine, vă felicit! Asta e: Byrd se referea la acei *foo fighters* nazişti. În Antarctica, aceste nave uimitoare i-au făcut pe americani să fugă ca iepurii. I-au ciuruit… a spus Lang. În arhiva din Wichita am găsit mai multe fotografii cu acele aparate, capabile să învingă gravitaţia prin electromagnetism. Americanii găsiseră deja prototipuri după terminarea războiului. În Polonia. De aceea a fost declanşată Operaţiunea Paperclip: yankeii i-au dus pe cei mai buni oameni de ştiinţă germani în America. Evident, pe aceia, puţini, care mai rămăseseră!

— M-am informat în legătură cu aceasta, l-a asigurat Darden. Povestiţi-mi mai departe. Ce aţi făcut cu toate documentele pe care le-aţi găsit la Wichita?

— Acele documente şi încă alte câteva, care au ajuns apoi în mâinile mele în Noua Suabie, se află într-un loc sigur, a spus Eilert cu o lucire maliţioasă în priviri. În dimineaţa care a urmat, le-am arătat lui Angela şi lui Stan tot ce sustrăsesem din arhivă, împreună am reuşit să punem la locul lor câteva piese din acel enorm puzzle. Două zile mai târziu, doctor Brandley şi cu mine ne-am întors în Neuschwabenland. Pentru noi era clar că sub acei munţi, sub acel gheţar, se ascundea o bază germană. Ne spuneam că într-un fel sau altul vom găsi în cele din urmă modalitatea de a pătrunde în ea.

— Şi aţi găsit-o, nu-i aşa?

— Nu. Am mai descoperit două locuri de acces, dar ne-a fost imposibil să intrăm în buncăr. Este nostim, dar noi credeam că acel ceva care se afla sub noi trebuia să fie un fel de buncăr. Nimic mai departe de adevăr. Era închis ermetic. Pe la jumătatea după-amiezii ne-am întors la Wichita. Luaserăm o hotărâre: să încercăm să comunicăm prin radio tot ce descoperiserăm. Atunci, ni se părea cea mai bună soluţie, garanţia că nu ni se putea întâmpla nimic rău dacă informaţia ieşea din Wichita şi devenea publică prin intermediul presei. Însă în momentul în care am ajuns în apropierea bazei, la doar câteva sute de metri, Angela a sugerat să ne oprim. Am înţeles că ceva nu era în regulă.

***

— Se întâmplă ceva ciudat, a spus ea.

A coborât de pe snowmobil şi a mers câţiva metri până când a ajuns la un mic povârniş de gheaţă. A urcat pe el şi am văzut-o cum scruta împrejurimile. Apoi s-a întors şi a luat un binoclu. Îmi amintesc că atunci când m-a privit, faţa ei era imaginea vie a panicii. Mi-a întins binoclul şi a arătat spre Wichita. I-am putut vedea clar pe Rodby şi pe oamenii săi bruscându-i fără menajamente pe Stan, pe Hatsuka şi pe ceilalţi.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă? am bâiguit eu, uluit.

— Cineva a vorbit prea mult.

— Dar nu se poate… Dumnezeule! Ce fac?

Protejaţi de siguranţa de moment pe care ne-o oferea distanţa, am asistat la cel mai teribil dintre deznodământele posibile. După ce i-au dus pe colegii noştri într-o zonă degajată, militarii i-au obligat să se aşeze în genunchi şi apoi i-au ucis trăgându-le un glonţ în ceafă. I-au asasinat fără nicio ezitare. Unul câte unul. Când zgomotul sec al împuşcăturilor a încetat, au turnat peste ei benzină şi le-au dat foc. Îmi amintesc că Angela plângea şi se agita. Eu, trebuie să recunosc, tremuram, mort de spaimă. Am crezut că leşin. Am vomitat.

Ne-am dat seama că Stan nu fusese în stare să păstreze secretul. Poate că îi spusese lui Hatsuka ce aflasem. Iar el, la rândul lui, le-a povestit celorlalţi. Vreunul dintre ei, fără să-şi dea seama de gravitatea chestiunii, se poate să-l fi întrebat în cele din urmă, în mod deschis, pe vreunul dintre militari.

***

— Ce grozăvie, ce grozăvie! a murmurat Simon, cutremurat.

— În acea clipă, domnule Darden, am ştiut că Angela şi cu mine vom muri. Vă asigur că nimic nu se poate compara cu certitudinea morţii. Devine o prezenţă devastatoare, a murmurat Lang, tulburat, teribil de serios.

— Ce aţi făcut?

— Singurul lucru pe care îl puteam face. Am fugit. Dar nu există locuri unde să te ascunzi în Antarctica. Este un ocean de singurătate. Un interminabil miraj alb. Eu aveam o hartă. Ştiam că dincolo de Ţara Reginei Maud era o bază norvegiană. Am calculat că trebuia să se afle la o distanţă de cam două sute cincizeci de kilometri şi că benzina de rezervă nu ne ajungea să mergem până acolo. Am hotărât că singurul loc care ar fi putut să ne ofere o posibilitate de salvare, cât de slabă, era Noua Suabie. Baza 211. Acel Shangri-La al naziştilor. Desigur, dacă descopeream cum să pătrundem acolo. Din nefericire pentru noi, la fel a gândit şi colonelul Howard Rodby.

— Înţeleg.

— Dacă tot ce v-am povestit până acum vi se pare de necrezut, deznodământul va depăşi capacitatea dumneavoastră de înţelegere, l-a avertizat biologul. A aşezat apoi tacâmurile paralel pe farfurie, şi-a şters buzele şi, după ce şi-a împăturit cu grijă şervetul, s-a uitat la ceas. Permiteţi-mi să mă opresc în acest punct şi să las pentru altă dată continuarea istoriei. Acum ar trebui să mergem într-o vizită, înainte de a se întuneca.

— O vizită?

— V-am dat întâlnire aici, la Paris, pentru că am nevoie… avem nevoie de mărturia unui actor. Cred că v-am explicat. Din câte ştiu, nu au mai rămas decât trei oameni în lume care pot să povestească ceea ce nu s-a povestit niciodată. Cuvintele lor valorează infinit mai mult decât toate dovezile pe care le-am strâns eu în ultimii şase ani. Iar Ultima Thule îi elimină. Unul câte unul. Să dea Domnul să nu ajungem prea târziu.

23
DE PE JAR, ÎN FOC

— Cum vă simţiţi, domnişoară Schultz? V-aţi mai liniştit? a întrebat secretara viceconsulului german, împingând uşa cu piciorul. V-am adus o cafea cu lapte şi nişte paste. Vă vor face bine. Ah, văd că abia aţi gustat din mâncare.

— Vă mulţumesc foarte mult. Nu am poftă de mâncare, dar mă simt ceva mai bine, a asigurat-o Elke, retrasă într-un colţ al sofalei.

— Aţi reuşit să dormiţi puţin?

— Doar am aţipit. Sunt foarte obosită, dar nu reuşesc să dorm, probabil că tocmai din cauza epuizării.

— Da, aşa este. În curând vă veţi simţi bine. Totul a trecut, a spus femeia, punând tava pe o măsuţă. S-a aşezat apoi în fotoliul alăturat şi a scuturat un pliculeţ cu zahăr. Nu vă ridicaţi, vă rog. Daţi-mi voie să vă servesc.

— Două.

— Două?

— Zahărul… a spus Elke. Pun totdeauna două pliculeţe în cafeaua cu lapte.

— Şi eu la fel. Îmi plac dulciurile, a recunoscut secretara cu un zâmbet complice. Trebuie să probaţi hainele. Noi am cumpărat câteva lucruri pentru dumneavoastră dintr-un *boutique;* sper că am nimerit mărimea. Este treizeci şi opt, nu-i aşa?

— Da.

— Am ochi bun pentru haine. Aţi reuşit să vorbiţi cu familia dumneavoastră?

Elke a oftat. Întrebarea a făcut-o să se gândească imediat la mama ei.

— Am fost tentată să o sun pe mama. E plecată în vacanţă în insulele Canare, împreună cu sora ei. Două văduve fără probleme, închipuiţi-vă – a glumit violonista –, dar am renunţat. O cunosc. Ar fi în stare să lase totul, să ia un avion şi să nu se despartă de mine timp de trei luni. Şi ar însemna mai mult decât sunt dispusă eu să suport. I-am telefonat unui bun prieten, Carl Weissman, dirijorul Filarmonicii din Berlin. Era în drum spre aeroport. Avionul lui spre Paris decolează peste câteva ore.

— Ştiţi? Soţul meu a făcut rost de două bilete la al treilea concert! i-a spus funcţionara. Le-a obţinut cu mare greutate. Va fi minunat să vă pot vedea.

— Aş vrea să mă recuperez până atunci. Nu ştiu dacă voi reuşi. Tot ce s-a întâmplat m-a afectat foarte mult.

— Oh, nu vă faceţi griji, domnişoară Schultz, veţi uita repede totul!

— Aşa sper şi eu.

— După cum v-am spus, consulul, domnul Klaus Neubert, lipseşte toată ziua. Urma să ia masa cu nişte oameni de afaceri germani şi să participe la o ceremonie oficială la Muzeul Luvru. Vernisajul expoziţiei de gravuri şi tablouri în ulei Alfred Durer. Vă va primi viceconsulul, domnul Frank-Walter Richter. Tocmai m-am întâlnit cu el. A întrebat de dumneavoastră. Nu a vrut să vă deranjeze înainte să vă odihniţi puţin. Se va ocupa personal de tot, a explicat ea. Nu vreţi să faceţi un duş bun şi să încercaţi hainele? Baia este acolo. Nimic nu este mai plăcut decât apa caldă pentru a vă simţi mai întremată.

— Foarte bine. Da. Aveţi dreptate. De ajuns cu lamentările, a decis violonista. Nici nu ştiţi cât de recunoscătoare vă sunt pentru tot. Scuzaţi-mă, mi-e teamă că nu v-am reţinut numele.

— Nu face nimic. Catherine, Catherine Prevost.

— Mii de mulţumiri, Catherine. Sunteţi îngerul meu păzitor.

— Înger? Nicidecum, soţul meu spune că m-a conceput însuşi diavolul!

O jumătate de oră mai târziu, Elke Schultz era primită de viceconsul în biroul lui de la etajul patru. Violonista a constatat din prima clipă că Frank-Walter era un om deosebit de amabil şi vioi, mic de statură, îndesat şi rubicond. Nu au putut să înceapă să discute până când el nu a terminat cu telefoanele şi nu a cerut să nu mai fie deranjat.

— Aţi văzut, astea nu se termină niciodată! a exclamat el cu importanţă, în timp ce făcea ordine pe birou.

Apoi a privit-o în tăcere, uluit. Nici nu ştiţi cât de mult mă bucur că totul s-a terminat cu bine. În ultimele treizeci de ore toată lumea pornise în căutarea dumneavoastră. Am vorbit mai înainte cu şeful poliţiei franceze şi cu direcţia poliţiei din Berlin. Câtă vâlvă!

— Îmi închipui.

— Bărbatul acela, Rainer, v-a făcut vreun rău?

— Nu. Nu m-a lovit, dacă la asta v-aţi gândit.

— Îl vor prinde. Puteţi fi sigură. A fost un vis urât, dar de acum s-a terminat. Aţi avut mult noroc, domnişoară Schultz, mult noroc.

— Cred că da.

— Heinz Rainer este un individ foarte periculos. Un dement. Cu o oră în urmă am primit un telefon de la Florian Bohm, inspector al BKA, Biroul Federal de Criminalistică. Dacă am înţeles bine ce spunea, îl caută de ani întregi. A ucis mai mulţi oameni.

— Nu ştiu nimic despre el, abia dacă am schimbat câteva cuvinte.

— Dar ceva trebuie să vă fi spus, nu? a întrebat sincer intrigat Frank-Walter.

— Nu. Nimic. E un om retras. Tăcut. Iar eu eram moartă de spaimă. Mi-a spus să stau liniştită, să nu vorbesc, că îmi va da drumul după ce

vom ajunge la Paris. Şi s-a ţinut de cuvânt.

— Nu a spus de ce mergea acolo?

— Nu.

— În fine, totul e bine când se sfârşeşte cu bine, a spus consulul bătând cu palma în masă. Prefectura de poliţie din Paris vrea să vă interogheze. I-am rugat să aştepte câteva ceasuri, până când dumneavoastră veţi fi pregătită. Inspectorul Bruno Krause, de la poliţia din Berlin, este pe drum. Va sosi astă-seară. Se va întâlni cu dumneavoastră mâine dimineaţă. Krause îşi va asuma sarcina de a vă însoţi peste tot: interviuri, hârtii şi formalităţi. În ceea ce îl priveşte, domnul Bohm, agentul BKA, a dispus să fiţi păzită permanent, întâmplător, unii dintre oamenii lui se află la Paris. Nu vor întârzia să sosească.

— Este nevoie de toate acestea?

— E procedura obişnuită atunci când se emite un ordin de urmărire internaţională. Regret inconvenientele. Voi cere să fiţi deranjată cât mai puţin posibil.

— Adevărul este că aş prefera să iau o cameră la un hotel bun şi să dorm douăzeci şi patru de ore fără întrerupere.

— Catherine o să se ocupe de asta. Nu vă faceţi griji. Am rezervat pentru dumneavoastră un apartament la Concorde La Fayette. Veţi vedea Parisul din nori, vă asigur. Iar bucătăria este excelentă. Vă recomand să încercaţi…

Telefonul a început să sune, întrerupând convorbirea. Frank-Walter a ridicat receptorul. Elke s-a adâncit câteva clipe în gânduri. Ochii lui Eilert Lang

s-au aprins în minte doar o clipă, apoi au dispărut.

— Sunt anunţat că au sosit deja, a spus el.

— Poftim?

— Cei însărcinaţi cu paza dumneavoastră. Au sosit. Se află în ambasadă.

— Ah!

Puţin mai târziu, uşa biroului s-a deschis. Catherine Prevost, zâmbitoare, a intrat, urmată de trei bărbaţi îmbrăcaţi elegant. Elke i-a privit cu coada ochiului, fără să le acorde prea multă atenţie. Privirea i s-a întâlnit cu cea a unui bărbat cu o statură impunătoare, faţă colţuroasă, ochi de culoare deschisă şi păr de nuanţa aurului învechit, pieptănat cu grijă pe spate.

— Domnişoara Schultz? a întrebat el, serviabil.

— Da…

— Mă bucur să vă întâlnesc teafără. Sunt Fritz Schlesinger, de la BKA.

— Încântată de cunoştinţă, a murmurat ea, întinzându-i mâna.

În acel moment, nota familiară pe care Elke o observase la figura lui

Schlesinger a lăsat loc unei certitudini şocante. El a părut să observe neliniştea din privirea femeii.

— Vă amintiţi de mine? a întrebat el. Am sunat la uşa dumneavoastră acum două zile.

Ca şi cum ar fi revăzut trecutul apropiat printr-un mic vizor, Elke şi-a amintit de tensiunea pe care o trăise în apartamentul ei din Berlin. A simţit iarăşi ţeava rece a pistolului lui Eilert la tâmplă. Apoi, ca în vârtejul circular al unui carusel, întâmplările din ultimele ceasuri i-au defilat prin faţa ochilor, la fel ca un film văzut cu încetinitorul.

— Destul de vag. Îmi cer scuze, a minţit ea.

— Nu vă faceţi griji. Este firesc. Îmi pot închipui în ce situaţie cumplită vă găseaţi, cu acel intrus ameninţându-vă.

— Da, a fost oribil, a murmurat ea, în timp ce vocea lui Eilert Lang, răsunându-i în creier, dezvăluia adevăratul nume al presupusului agent al BKA: Gunter Baum.

— Staţi liniştită, nu va ajunge prea departe. În timpul fugii a dat peste unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri. Cât despre dumneavoastră, fiţi fără grijă. Vă vom duce la hotel.

— Trebuie să-mi strâng lucrurile.

— Se înţelege. Vă însoţim.

— Vă las pe mâini bune, a spus viceconsulul, ridicându-se în picioare. Sper să vă odihniţi şi să vă reveniţi. Ne vedem mâine.

Elke Schultz a ieşit din birou, urmată îndeaproape de agenţii BKA. Inima a început să-i bată cu putere. Ultimele cuvinte ale lui Lang, la despărţire, îi răsunau în minte ca un ecou îndepărtat. „Nu aveţi încredere în nimeni, păstraţi tăcerea”, insistase biologul. A încercat să-şi amintească tot ceea ce îi spusese răpitorul ei despre Gunter Baum şi Ultima Thule, dar oboseala o împiedica să pună ordine în fragmentele complicatei istorii. Să gândească limpede era pentru ea nu numai greu, ci şi dureros. S-a agăţat de singura scândură care plutea pe marea învolburată în care se transformase sufletul ei. Poate că Eilert era doar un farsor nenorocit, un escroc, un asasin schizofrenic care se disculpa inventând poveşti pe cât de uimitoare, pe atât de neverosimile.

La ieşirea din ascensor a întâlnit privirea afectuoasă a lui Catherine Prevost. Secretara îi adunase puţinele lucruri şi le adusese în holul ambasadei. Zâmbea larg.

— Oh, ce e cu tine, Elke, draga mea! De ce privirea asta speriată? a încurajat-o ea. Totul va fi perfect. Crede-mă, ai nevoie doar de somn, somn…

Violonista a încuviinţat. Rezistenţa ei interioară s-a topit chiar în clipa în care Catherine a îmbrăţişat-o plină de emoţie în semn de despărţire. A înţeles că nu mai putea să continue mult timp cu bănuielile. Ambasada Germaniei nu putea fi în cârdăşie cu o bandă de

ucigaşi. Atitudinea ei aducea a paranoia.

— Aceea este maşina dumneavoastră? s-a interesat Gunter Baum în timp ce traversau grădina.

— Da.

— Va trebui să-mi daţi cheia. O veţi recupera mai târziu. Trebuie să o examinăm. Pentru amprente, ştiţi dumneavoastră.

— Foarte bine.

S-au îndreptat spre parcarea ambasadei, aflată pe una din laturile clădirii. Baum a arătat spre un BMW negru. Elke s-a aşezat pe bancheta din spate. A oftat adânc.

— Ştiţi? Blestematul acela de Rainer ne dă mare bătaie de cap, a şoptit agentul BKA, aşezându-se lângă ea. Apoi şi-a slăbit nodul de la cravată cu o expresie iritată.

— Viceconsulul mi-a spus că este un dezechilibrat. Slavă Domnului, am avut noroc, a spus Elke, distrată.

— Ştiţi pentru ce v-a adus până aici, la Paris?

— Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi domnul Frank-Walter şi i-am spus că nu am nici cea mai vagă idee.

— Eu aş zice că pare să caute ceva. Încercaţi să vă amintiţi. Trebuie să fi făcut vreun comentariu la un moment dat, să-i fi scăpat vreun nume, un contact, o întâlnire, a insistat agentul BKA.

— V-o pot spune cu voce mai puternică, dar nu mai clar de atât, domnule Schlesinger, a şoptit ea, pe jumătate confuză, pe jumătate morocănoasă. Regret că nu vă pot ajuta.

Maşina a intrat în trafic. Elke Schultz a observat curând că direcţia în care mergeau îi îndepărta tot mai mult de Concorde La Fayette. Cunoştea oraşul. În afară de asta, silueta hotelului, un zgârie-nori emblematic, era vizibilă din multe locuri.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar cred că aţi greşit drumul. Ar trebui să cotiţi la dreapta la prima intersecţie. Hotelul se află în partea aceea, i-a arătat ea şoferului.

— Regret întârzierea, dar mai întâi trebuie să rezolvăm o chestiune urgentă, a spus Baum.

— O chestiune urgentă? a întrebat Elke, derutată, înţeleg. Nu vă faceţi griji. Lăsaţi-mă la primul colţ de stradă. Voi merge pe jos sau voi lua un taxi.

— Nu plecaţi nicăieri, a mormăit printre dinţi ucigaşul cu simbrie al lui Thule. Nu înainte de a ne povesti tot ce v-a spus Eilert Lang.

BMW-ul se oprise la un semafor. Elke a înţeles că făcuse o greşeală imensă nedând crezare avertismentelor lui Eilert. Evident, Schlesinger şi cei doi care îl însoţeau nu erau agenţi federali. Prin oglinda retrovizoare a putut vedea cum şoferul reuşea cu greu să-şi ascundă un zâmbet viclean, parşiv. O privea ţintă, cu o strâmbătură fioroasă pe buze. Lang nu minţise. Trebuia să iasă cu orice preţ din maşina aceea.

A încercat să deschidă portiera înainte ca automobilul să se pună în mişcare. Zadarnic. Era blocată.

Baum a oprit-o, înşfăcând-o de gât.

— Dacă vrei să rămâi în viaţă, ar fi mai bine să stai liniştită, târfă mică, a mârâit el.

— Dă-mi drumul, nemernic blestemat, ia mâna de pe mine!

Gunter a pălmuit-o, aruncând-o în geamul maşinii.

— O iei în glumă, nu-i aşa, târfă? Cu atât mai rău pentru tine! a mormăit el, scuipând-o în faţă. S-ar putea să o păţeşti rău de tot, nu-i aşa, Matthias?

Cel de la volan a încuviinţat. A întors capul şi a aruncat o privire lascivă spre violonistă.

— Matthias e un armăsar, a asigurat-o Baum. Ewald şi cu mine abia putem să-l stăpânim. Să-ţi povestesc o întâmplare. Cred că trebuie să o auzi. Acum trei ani a fost nevoie să facem o trebuşoară în Italia. Cunoaşteţi Italia, domnişoară Schultz? E o ţară minunată, mâncarea e excelentă, oamenii sunt extrem de amabili!

— Lasă-mă în pace! Veţi plăti foarte scump totul!

— Nu mă ascultaţi? Ce păcat! Vă asigur că e o poveste foarte distractivă! N-am dreptate, Ewald?

— Grozavă, Gunter.

— Vedeţi? Ar trebui să o ascultaţi! a spus zâmbitor ucigaşul. Aşadar, eram în Florenţa, în centru. Cum îi spune străzii aceleia, Ewald?

— Via Cavour?

— Exact, via Cavour! O stradă foarte selectă, a convenit Baum. Ei bine, aveam la dispoziţie câteva ore înainte de a-i face o vizită cuiva. Iar Lutz, Matthias, a hotărât să meargă pe cont propriu şi să dea o raită. Ne-am înţeles să ne reîntâlnim pe la opt la Ponte Vecchio. V-ar plăcea podul ăla, e plin de magazine de bijuterii. Tuturor târfelor de lux le place Ponte Vecchio.

— Porc blestemat! i-a strigat Elke cu fălcile încleştate. Ochii îi ardeau de furie.

— Porc? Ia te uită, Matthias, târfa asta mică te-a făcut porc! a râs în hohote Baum. Ewald Fleischer i s-a alăturat de îndată. Problema e că atunci când a sosit momentul să ne facem treaba, nenorocitul de Matthias nu a apărut. Ewald şi cu mine a trebuit să rezolvăm chestiunea singuri. Ştiţi ce s-a întâmplat? De ce nu o spui tu, Matthias?

— Nu mă băga în asta, Gunter. Tu povesteşti mai bine.

— A reieşit că Matthias a agăţat două târfe. Le-a dus la o pensiune. Şi le-a tras-o o dată şi încă o dată, până nu i se mai ridica nici cu macaraua. Apoi le-a făcut felul. Ewald şi cu mine am aflat din ziare, a doua zi. El spunea că nu îşi mai aminteşte nimic. De atunci, de fiecare dată când dispare îl căutăm în bordelul cel mai apropiat.

— Au pretins să le plătesc dublu, a spus Matthias Lutz, contrariat.

— Ce vreţi de la mine? a întrebat Elke, crispată. Eu nu ştiu nimic. De ce vă purtaţi cu mine aşa?

— Tu povesteşte-ne tot ce ţi-a spus Lang şi poţi să pleci. Dacă nu colaborezi, îl vom lăsa pe Matthias să se distreze cu tine pe prima străduţă mai izolată pe care o vom întâlni în cale, ai înţeles?

— Nu cunosc niciun Lang. Heinz, Heinz Rainer!

— Eilert, Eilert Lang! Nu-ţi spune nimic acest nume?

— Nu, absolut nimic.

Faţa lui Gunter Baum a căpătat culoarea aprinsă a flăcărilor. Pufnea ca un cazan gata să explodeze. Cu o mişcare rapidă i-a smuls lui Elke din mâini vioara Stradivarius şi i-a întins-o lui Ewald Fleischer.

— Se vede că femeia asta nu ne crede. Cu atât mai rău, a şoptit el.

— Dă-mi înapoi vioara, bastard nenorocit!

În loc de răspuns, Baum i-a ars femeii un dos de palmă sec. Lui Elke a început să-i curgă abundent sânge din nas. Şi-a dus mâinile la obraz şi a izbucnit într-un hohot de plâns în care se amestecau panica, frustrarea şi o mânie greu stăpânită.

Ewald Fleischer a deschis cutia.

— La naiba, Gunter, este un banjo, pare un banjo! a exclamat el pe jumătate mirat şi pe jumătate sarcastic. Imediat a scotocit în buzunarul paltonului şi a scos de acolo o brichetă.

— Pentru Dumnezeu, pe ce am mai sfânt! Ce ai de gând să faci? a strigat Elke, ieşindu-şi din fire şi ridicându-se de pe banchetă.

Baum a întins braţul, strivind-o de spetează.

— Mă încântă banjourile! a spus Ewald, netulburat. A apropiat flacăra de corzi şi le-a făcut să sară una câte una. Au plesnit cu un zgomot sec, asemănător cu cel făcut de o biciuşcă. O ard de tot, Gunter?

— Te rog.

— Destul, destul, opreşte-te, te implor! Vă spun tot ce ştiu!

— Ah, fir-ar să fie, asta e mult mai bine, nu-i aşa, băieţi? a mormăit Baum, satisfăcut. Să vedem, domnişoară Schultz, de ce a venit Eilert Lang la Paris?

— Nu sunt sigură. L-am auzit spunând că dorea să se întâlnească aici cu cineva, a bâiguit ea, amărâtă. Nu îmi amintesc numele. A pomenit un nume, dar nu mi-l amintesc. Credeţi-mă, spun adevărul.

— Din întâmplare, nu e vorba de un anume Martin Hopfner? a provocat-o Gunter. Vă sună cunoscut acest nume: Martin Hopfner?

— Da, este posibil, s-a bâlbâit Elke. Nu aş putea să jur, dar cred că da.

— A spus ceva de un ziarist englez?

— Da, da. A vorbit de un ziarist. Mi se pare că îşi dăduseră întâlnire la prânz.

— Foarte bine! Vezi ce uşor e?

— Nu ştiu nimic mai mult.

— Liniştiţi-vă. Răspundeţi-mi la o ultimă întrebare şi am terminat: de ce vrea Lang să se întâlnească cu Hopfner?

— Cum aş putea să ştiu aşa ceva?

— Se pare că domnişoara Schultz suferă de un nou atac de amnezie, Ewald. N-ai vrea să dai foc mandolinei aceleia cu bricheta?

— Ar fi o plăcere pentru mine, Gunter.

Ewald Fleischer a apropiat flacăra brichetei de bara de abanos a viorii Stradivarius. Elke, cu groaza în priviri, s-a luptat să se elibereze din strânsoarea încăpăţânată şi feroce a braţului lui Baum, întins ca o barieră în dreptul gâtului ei.

— Nu, nu, destul, pentru numele lui Dumnezeu! Cred că Lang vrea ca acel om, Hopfner, să-l ajute să dezvăluie un secret! Nu ştiu despre ce este vorba! Jur, jur că nu ştiu! Nu a spus decât că trebuia să vorbească cu el, că era ceva foarte important!

— Foarte bine. Păi asta ar fi tot, a spus Baum, satisfăcut. Vedeţi, nu a fost cine ştie ce!

— Dă-mi înapoi vioara! a spus Elke.

— Hai, Ewald, dă-i-o.

— Totdeauna mi-am dorit o balalaică, s-a lamentat Fleischer.

— Dă-i-o, la dracu'! Pe pipiţe trebuie să le faci totdeauna să fie mulţumite.

— Mai ales la pat, a adăugat Matthias Lutz, uitându-se cu coada ochiului în oglinda retrovizoare.

Femeia a rămas tremurând ca o frunză. A luat instrumentul şi l-a pus înapoi în cutie ca un robot, incapabilă să constate posibilele stricăciuni. Apoi s-a prăbuşit.

— Lăsaţi-mă să plec, vă rog, a implorat ea printre suspine.

— Linişteşte-te, pisicuţo. Mergem să stăm de vorbă cu domnul Lang. Apoi vedem ce vom face cu tine.

BMW-ul s-a pierdut în circulaţia intensă a Parisului în prag de seară, îndreptându-se spre rue de Vaugirard. Pe bancheta din spate, Elke Schultz, îngrozită, părea să blesteme ziua şi ceasul în care drumul său şi cel al lui Eilert Lang se intersectaseră.

24
CU STÂNGUL

— Ai notat, scumpo?

— Da. Gata…

— Pare urgent, a avertizat copilotul din cabină.

— Chiar acum îl voi căuta pe domnul Krause.

Hannah Steinmeier a pus receptorul în furcă şi a verificat lista pasagerilor de la business class a cursei LH4314 de la ora cinci şi jumătate a companiei Lufthansa cu destinaţia Paris. A dat la o parte perdeaua de acces spre zona pasagerilor şi s-a deplasat cu graţia unei feline pe mocheta moale.

— Domnul Krause? Bruno Krause? a şoptit ea la urechea unui călător adormit.

— Nu. Nu sunt Bruno Krause, deşi sunt dispus să-mi schimb numele, dacă acceptaţi să cinăm împreună la Paris.

Hannah a zâmbit. A ridicat uşor o sprânceană şi a verificat numărul fotoliului.

— Dumneavoastră sunteţi…

— Carl Weissman.

— Carl Weissman, dirijorul Orchestrei Filarmonice din Berlin?

— Cred că da.

— Este o onoare pentru noi să vă avem la bord, domnule Weissman. Mi se pare că v-aţi aşezat pe alt fotoliu, a murmurat stewardesa, amuzată; oricum, nu are importanţă, nimeni nu s-a plâns.

— Totdeauna mă aşez lângă bar. Dacă e să ne prăbuşim, cel mai bine e să ai un whisky de calitate în mână, a spus el, ironic.

— Azi nu va fi nicio catastrofă. Bucuraţi-vă de călătorie. Avem o mică întârziere din cauza traficului aerian de deasupra Parisului, dar într-o jumătate de oră aterizăm pe aeroportul Charles de Gaulle.

— Cum rămâne cu propunerea mea? s-a interesat Weissman, aranjându-şi cârlionţii rebeli. Daţi-mi voie să vă tentez cu o raţă în suc propriu în stil Rouen la restaurantul La Tour d'Argent.

— Oh, mă simt foarte măgulită. Nimeni nu m-a invitat să mănânc la cină raţă cu certificat de provenienţă, dar mă tem că mă aşteaptă cineva.

— Păcat. Rămâne pe altă dată, a acceptat flegmatic dirijorul.

— E posibil.

Stewardesa l-a găsit pe comisarul Krause două rânduri mai încolo. Sforăia, învelit într-o pătură de voiaj. L-a atins uşor pe umăr.

— Comisarul Krause?

— Poftim? Da, eu sunt! Ce s-a întâmplat? a răspuns poliţistul,

tresărind speriat şi deschizând ochii pe jumătate. A apăsat butonul de pe braţul fotoliului şi l-a adus în poziţie normală.

— Am primit un telefon de la Paris.

— Pentru mine?

— Da. Ne cer să vă spunem că după aterizare trebuie să mergeţi la birourile poliţiei din aeroportul Charles de Gaulle. Inspectorul Alain Goulard, de la Gendarmerie, vă aşteaptă. Insistă că este ceva foarte important.

— Am înţeles, vă mulţumesc, a spus el cu o voce păstoasă.

Krause şi-a dezmorţit mădularele. Şi-a aranjat discret catarama centironului şi şi-a căutat pe pipăite pantofii. În fotoliul alăturat, Christian Eichel părea absorbit de ceva care părea a fi un sitcom. Comisarul l-a zgâlţâit.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat subalternul, scoţându-şi căştile. Ar trebui să vezi filmul ăsta: absolut stupid, dar foarte amuzant.

Bruno a privit chiorâş micul monitor.

— Nu-l suport pe Leslie Nielsen, a bombănit el. Auzi, tocmai mi s-a spus că un reprezentant al poliţiei franceze ne aşteaptă pe aeroport.

— Şi ăsta e un lucru bun sau rău?

— Nici bun, nici rău, la naiba, dar în mod sigur anormal! a exclamat el cu jumătate de glas. Nu suntem într-o vizită oficială, Christian. Înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Avionul a aterizat puţin înainte de ora opt seara. Aparatul a străbătut un labirint de piste până când s-a apropiat de burduful terminalului principal al aeroportului. De îndată ce au coborât din avion, Krause şi Eichel s-au îndreptat spre birourile poliţiei. După o scurtă aşteptare, au fost invitaţi într-unul dintre ele.

— Este o plăcere pentru mine să vă cunosc, domnule Krause, a spus îndatoritor inspectorul Alain Goulard, ieşindu-le în întâmpinare. Sper că aţi călătorit bine.

— Foarte bine, mulţumesc. Vi-l prezint pe secundul meu, Christian Eichel.

— Încântat. Vă rog să luaţi loc, i-a invitat el. Doriţi să beţi ceva, o cafea, o băutură răcoritoare? Vă este foame?

— Nu, mulţumim. Am luat cina în avion.

— Foarte bine. Nu ştiu cum să încep, dar mi-e teamă că nu am veşti prea bune, i-a avertizat Goulard cu o expresie întristată.

— Despre ce este vorba?

— Despre domnişoara Schultz. A dispărut.

Krause şi Eichel au schimbat priviri perplexe.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar acest lucru nu este posibil. Acum câteva ore Elke Schultz era la ambasada Germaniei, în siguranţă, a precizat comisarul.

— Da. Aşa e. Din câte am aflat, Heinz Rainer a eliberat-o pe la

mijlocul dimineţii. Pe la vreo patru după-amiaza am vorbit cu viceconsulul, iar în acel moment ea se afla acolo, odihnindu-se, a explicat francezul. Eu doream să o interoghez, dar el m-a rugat să amânăm întrevederea pe mâine.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Domnul Frank-Walter m-a sunat cu ceva mai mult de o oră în urmă. Pe la şase şi jumătate. Era foarte nervos. M-a informat că trei bărbaţi, care s-au dat drept agenţi ai BKA din Germania, au luat-o cu ei. Chipurile pentru a o duce la hotel, numai că la Concorde La Fayette ni s-a spus că ea nu s-a înregistrat.

— Spuneţi că ar fi fost vorba de agenţi ai BKA?

— Aşa ne-a zis viceconsulul. Se pare că un anume Florian Bohm, inspector al Biroului Federal de Criminalistică din Berlin, căruia ambasada îi comunicase eliberarea domnişoarei Schultz, a dorit ca ea să fie protejată de câţiva agenţi de-ai săi, dar când aceştia s-au prezentat la ambasadă au constatat că trei… falşi agenţi le-o luaseră înainte. Toată lumea este consternată.

— Ce naiba se întâmplă aici? a exclamat Krause iritat, fără să-şi mai poată stăpâni furia. Consternaţi? Cei de la ambasadă sunt consternaţi? La naiba, îţi vine să înnebuneşti!

— Liniştiţi-vă. Vom da de ea. Vă asigur. Mai mult de cincizeci de oameni ai mei o caută peste tot.

Un ajutor al inspectorului francez i-a întrerupt în acel moment.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Goulard, sunteţi căutat la telefon pe linia doi, a anunţat acesta. Este de la centrală. Pare ceva important.

— Mulţumesc, Rene. Scuzaţi-mă, domnilor, vom relua discuţia imediat, i-a asigurat Alain Goulard, ridicând receptorul.

Bruno Krause s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu o figură abătută.

— Aici e ceva putred, foarte putred, Christian, a mormăit el.

— Ce anume?

— Nu ştiu, dar e mai grav decât pare la prima vedere. Vreau să dai telefon la Berlin. Vorbeşte cu nenorocitul ăla de Florian Bohm, a ordonat el. Bombardează-l cu întrebări. Cere-i să-ţi spună la ce oră a aflat despre eliberarea lui Elke Schultz; cine mai ştia la BKA că ea se afla la ambasada Germaniei de la Paris în această dimineaţă şi de ce câţiva dintre oamenii săi se aflau *întâmplător* în oraş. Aici este ceva care nu se potriveşte! Falşi agenţi ai BKA!

— Nu atât de repede, că nu pot să ţin minte totul!

— La naiba, la naiba, la naiba!

— Calmaţi-vă, domnule inspector.

— Pune mâna pe telefon şi nu te opri decât când va scoate fum, ai înţeles?

Christian Eichel a ieşit discret din birou, lăsându-l pe Krause să spumege de furie. Acesta a avut timp să se liniştească puţin, pentru că

Alain Goulard continua să vorbească la telefon. Încuviinţa cu uşoare mişcări ale capului şi răspunsuri monosilabice la auzul a ceea ce păreau să fie veşti proaste. După cinci minute insuportabile, a pus receptorul în furcă.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Bruno, văzând mutra de circumstanţă a omologului său francez.

— Mi-e teamă că treaba asta ia o întorsătură urâtă, a bâiguit Goulard.

— Şi mai urâtă? Pare imposibil!

— Cred că da. Mi s-a comunicat că s-a înregistrat un schimb de focuri într-un cămin de bătrâni de pe rue de Vaugirard, în centru. Ceva urât de tot. Şase morţi şi doi răniţi. Toată zona este înconjurată.

— Şi ce are a face asta cu noi? a întrebat Krause, pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

— Aş spune că foarte mult. Vom afla imediat. Informaţiile sunt încă destul de confuze, dar toate indiciile conduc la concluzia că acei falşi agenţi ai BKA sunt responsabili de măcel.

— Dumnezeule! Ce e cu Elke Schultz?

— Nu ştiu nimic de ea, dar să nu mai pierdem vremea. Să mergem!

Goulard, Krause şi Eichel, însoţiţi de mai mulţi agenţi, au părăsit în mare grabă aeroportul Charles de Gaulle, lansându-se imediat într-o cursă temerară de douăzeci şi trei de kilometri de trafic intens până în centrul Parisului.

Zona aflată în apropierea numărului 17 de pe rue Vaugirard li s-a înfăţişat ca decorul unei catastrofe. Peste o duzină de maşini ale poliţiei, ambulanţe, furgonete ale corpurilor speciale şi unităţi mobile de televiziune alcătuiau un labirint haotic; cu toate acestea, imaginea dramei petrecute în interiorul căminului s-a dovedit a fi mult mai apăsătoare şi mai cumplită decât putea să bănuiască Bruno Krause când a trecut pragul clădirii.

— Maică Sfântă, ce masacru! a murmurat el, trecând prin camere cu inima strânsă.

25
17, RUE DE VAUGIRARD

Eilert Lang l-a oprit brusc pe Simon Darden atunci când au trecut de colţul străzii. L-a înşfăcat, obligându-l să se ascundă după un gard. După ce lăsaseră maşina la o distanţă de câteva străzi, cei doi au mers în zigzag, cufundaţi într-o tăcere absolută până la rue Vaugirard. Se aflau la doar câţiva metri de căminul de bătrâni în care era internat Martin Hopfner. Mirat, ziaristul a căutat privirea biologului. A văzut în ea un licăr de neîncredere.

— Ce este, s-a întâmplat ceva? a întrebat el, speriat.

— Cred că da, a şoptit Lang, arătând spre clădire. Nu se poate! Elke!

Darden a aruncat o privire spre intrare. Era o casă veche, aristocratică, izolată, cu patru etaje şi o mansardă elegantă cu acoperiş de ardezie, înconjurată de un gard metalic şi cu o mică grădină în faţă.

A observat cum doi bărbaţi, care păreau să ţină sub pază o femeie, se strecurau în interiorul căminului, în timp ce un al treilea, cu aspect de cerber, stătea între coloanele uşii de la intrare, sub o galerie înaltă, scrutând strada de la un capăt la altul.

— Nu înţeleg, au prins-o pe Elke, a şoptit Eilert, şocat. Fir-ar să fie, cred că am ajuns târziu. Foarte târziu.

— Aceea e femeia de care mi-aţi vorbit, violonista?

— Da. Se numeşte Elke Schultz. Am lăsat-o la ambasada Germaniei azi-dimineaţă. Nu reuşesc să înţeleg ce caută aici.

— Îi cunoaşteţi pe cei trei tipi?

— Îl cunosc bine pe unul dintre cei care au intrat. Cel înalt şi blond, îl cheamă Gunter Baum. Pe ceilalţi doi i-am văzut acum câteva zile la Berlin. Sunt ucigaşi plătiţi ai societăţii Thule.

— Şi acum ce facem?

— Nu ştiu. Lăsaţi-mă să mă gândesc câteva clipe, a spus Lang, nervos.

Faţa englezului s-a strâns a neîncredere atunci când l-a văzut puţin după aceea pe biolog că duce mâna la buzunarul pardesiului de gabardină şi scoate din el o puşcă automată.

— Aveţi de gând să intraţi acolo, înarmat? l-a întrebat, plin de nelinişte.

— Doar v-am spus că asta poate să se termine foarte rău.

— Dar…

— Nu este loc de niciun „dar“, i-a tăiat vorba Eilert, furios, trăgând piedica armei. Dumneavoastră faceţi ce credeţi că e mai potrivit. Indivizii ăştia vor să-l asasineze pe Martin Hopfner, pricepeţi? Iar eu voi încerca să-i împiedic. Ca să nu mai spun că femeia aceea, Elke, a

ajuns să fie amestecată în toată povestea asta din vina mea. Nu pot să stau cu braţele încrucişate. Uraţi-mi noroc, dragă prietene. Dacă se termină rău, plecaţi, mergeţi pe jos şi întoarceţi-vă la Londra.

Frica l-a paralizat pe Simon Darden. Genunchii i s-au muiat. O convulsie lăuntrică, ca o plesnitură de bici, îl avertiza că nu va mai putea da înapoi dacă îl urma în acel moment pe Lang. Figura fiului său i-a trecut prin faţa ochilor prin învălmăşeala de gânduri care i se zbăteau în minte.

— Vin cu dumneavoastră, s-a hotărât el, adunându-şi tot curajul care îi mai rămăsese.

— Cum doriţi.

— Ce propuneţi?

— Să mergem pe partea cealaltă, discret, ceva mai încolo, a spus Lang. Să ne apropiem de clădire din spate. Mi se pare că grădina din spatele căminului ajunge până la strada următoare. Pe acolo putem intra fără să fim văzuţi.

Fără a mai aştepta aprobarea ziaristului, Eilert a luat-o repede pe rue de Vaugirard, depărtându-se de cămin, urmat îndeaproape de un Darden derutat.

Chiar în acea clipă, Gunter Baum îşi etala unul dintre cele mai încântătoare zâmbete ale sale, cu coatele sprijinite pe tejgheaua recepţiei căminului. În spatele său, impasibil, Ewald strângea cu furie braţul lui Elke Schultz, în timp ce o împungea cu ţeava pistolului în coaste.

— Martin Hopfner, spuneţi? Femeia de la recepţie a ezitat. Ronţăia fără chef un baton de cereale. Şi-a pus pe nas nişte ochelari cu ramă îngustă şi a verificat o listă. O clipă, vă rog. Majoritatea oaspeţilor noştri au ieşit. Una din acele vizite facultative, ştiţi dumneavoastră, a precizat ea. Primăria i-a invitat la vernisajul unei expoziţii Durer, la Luvru. Se vor întoarce în curând. Autocarul trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Mulţumim. Ne pare rău că nu ne-am putut anunţa din timp vizita. Suntem în trecere prin Paris şi am fi vrut să-l salutăm pe unchiul nostru, a adăugat Baum pe un ton viclean. Nu l-am mai văzut de multă vreme. Sunt sigur că o să se bucure.

— Ia te uită, sigur că da, avem noroc! a anunţat în cele din urmă femeia. Cred că Martin Hopfner a rămas în cămin. În mod sigur este cu prietenii săi. În fiecare seară joacă zaruri cu Ferdinand şi Maurice în salonaşul din spate, cel de lângă grădină. O să-i spun că aţi venit. Aşadar, domnule, pe cine trebuie să anunţ?

— Dacă nu vă deranjează, am prefera să-i facem o surpriză.

— Înţeleg, dar nu este posibil, a spus femeia, plescăind din buze în semn de dezaprobare. Regulile de funcţionare a instituţiei nu permit vizite neprogramate. Cu atât mai puţin la această oră. Dacă doriţi, îl

voi anunţa pe domnul Hopfner că sunteţi aici. Va veni imediat. Vă veţi putea întâlni cu el acolo, în sala de vizite.

— Ştiţi, domnişoară, femei ca dumneavoastră sunt vinovate de faptul că, în cele din urmă, eu îmi pierd mereu cumpătul! a bodogănit Gunter punând mâna pe pistolul Walther. A observat numele scris pe plăcuţa prinsă de halatul recepţionerei, a tras de percutor şi i-a ochit obrazul. Ascultă-mă cu atenţie, Juliette Chardin: dacă vrei să-ţi continui regimul de rahat şi să-ţi mai bagi dosul ăla nenorocit în fusta aia amărâtă, spune-mi imediat unde se află Martin Hopfner.

— Nu trageţi, pentru Dumnezeu, am doi copii! a implorat ea, îngrozită, în faţa reacţiei neaşteptate a lui Baum. Deşi prea târziu, a înţeles semnificaţia privirii obsesive şi crispate a lui Elke Schultz. Violonista încercase în tăcere să o avertizeze de pericol încă din primul moment. Nu îşi luase ochii de la ea nicio clipă.

— Domnul Hopfner se află, probabil, în sala aceea. Juliette Chardin a arătat spre o uşă glisantă, dublă, aflată în capătul coridorului.

— Foarte bine. Răspunde-mi acum: eşti singură? Unde îţi sunt colegele? a întrebat Gunter, neîncrezător în liniştea care domnea în jur.

— Două infirmiere cinează sus, la etajul trei, a răspuns ea cu o voce abia auzită, tremurătoare. Alta trebuie să fie la etajul doi, pregătind medicamentele pentru seară.

— Perfect. Acum, Juliette, fii fată bună şi ţine-ţi guriţa!

— Să vin şi eu cu tine, Gunter? a întrebat Fleischer.

— Nu. Ai grijă de astea două. Dacă încearcă ceva, ştii ce ai de făcut.

Baum a luat-o pe coridor. Pe ambele laturi erau numeroase încăperi destinate odihnei oaspeţilor. A constatat că erau goale. A dat la o parte un cărucior cu rotile, şi-a aranjat nodul cravatei şi a întredeschis uşa unei săli mari de jocuri şi lectură.

— Careu de aşi cu valet! a anunţat o voce triumfătoare.

— Of, Martin, să fim serioşi. Deschizi cu careu? Şi, pe deasupra, de aşi? a exclamat Ferdinand, neîncrezător. Asta-mi miroase a cacealma! Valetul minte totdeauna! Dacă îţi plătesc cu două perechi, poţi să te dai cu capul de pereţi!

— Tu faci cum crezi, dar eu am spus careu de aşi cu valet, a repetat mândru Hopfner. Te priveşte! Cum îţi aşterni, aşa dormi.

— Te avertizez că eu nu am de gând să-mi recunosc vina pentru a te salva, a spus Maurice, în mijlocul hohotelor de râs, aţâţându-l pe Ferdinand. Nici să nu te gândeşti să spui pas la damă. Îţi jur că tai fără să stau pe gânduri!

— Vezi? Maurice are dreptate, Martin! Pentru a deschide, mizează foarte mult!

— Când se poate se poate. Dacă nu mă crezi, nu mergi: taie şi mizează… a spus Martin Hopfner, neînduplecat. A deplasat păhărelul

cu zaruri de-a lungul mesei, până i l-a pus tovarăşului său în faţa nasului.

— Eu nu m-aş îndoi de cuvântul domnului Hopfner, stimaţi domni, a spus Gunter Baum, făcându-şi astfel simţită prezenţa. Observase întreaga scenă dintr-un loc discret. A luat un scaun, la târât până lângă masa de joc şi s-a aşezat pe el călare, punându-şi braţele în cruciş pe spetează.

Cei trei bătrâni s-au uitat derutaţi unul la altul.

— Dumneavoastră nu-l cunoaşteţi pe Martin! a spus Ferdinand, adresându-se nou-venitului. Este regele păcălelilor. Minte cum deschide gura.

— E posibil, dar acolo sunt patru aşi. În locul dumneavoastră, eu aş spune pas şi aş mări miza, l-a sfătuit Baum.

— Foarte bine, cum doriţi! Vă veţi convinge că Hopfner este un cretin! a decis Ferdinand, făcând păhărelul să alunece pe masă. Plus, Maurice, plus!

— Şi acum ce ar trebui să fac eu? a întrebat amuzat Maurice, lovind uşor cu degetul în păhărel.

— Acum spuneţi pas şi îmi daţi zarurile mie. Eu vă cumpăr un careu de popi, l-a liniştit ucigaşul cu simbrie.

— Cum doriţi.

Francezul a dat din umeri şi a prelungit călătoria păhărelului cu zaruri pe masă.

Baum a privit discret în interiorul păhărelului. A zâmbit şi a scos zarurile. Patru aşi şi un valet.

— Ce v-am spus? Prietenul nostru nu minţea! a şoptit el, punând aşii în mijlocul mesei. A scuturat al cincilea zar şi cu o mişcare scurtă a aşezat păhărelul în faţa lui Martin. La as, domnule Hopfner!

— Poker de cinci aşi? Rahat! N-am chef de făcut strofe cu cinci versuri… Nu e niciun as aici! a bombănit germanul, plusând. Zâmbetul i-a pierit brusc de pe buze.

Un as.

— La naiba, ăsta chiar că e ghinion! a constatat el, foarte supărat.

— Uriaş… a şoptit Gunter.

Hopfner şi Baum s-au privit ţintă, timp de un minut care a părut o veşnicie, fără ca niciunul din ei să lase în jos privirea în acea luare de puls crispată în care se transformase înfruntarea lor.

— Cred că nu ne cunoaştem, domnule, a bâiguit în cele din urmă bătrânul, dar ceva îmi spune că dumneata mă cauţi pe mine.

— Aşa este.

— De asta mă şi temeam. Am început să mă tem când am aflat că Farber şi Gottlieb au fost asasinaţi, a murmurat el, resemnat. Ştiţi ceva? Nu i-am mai revăzut niciodată pe cei doi, nici pe vreun altul dintre cei care am fost acolo în acele zile de sfârşit!

— Zile triste…

— Da, triste. Pe mine m-au prins americanii când încercam să fug. Cel puţin în privinţa asta am avut puţin noroc. Cu ruşii mi-ar fi mers mult mai rău. Am petrecut doi ani frecând latrinele acestor porci, scoţând găleţi cu excremente de-ale lor.

— Nu aţi avut o viaţă uşoară. Ştiu asta.

— Ei bine, apoi m-am căsătorit. Perioada aceea a fost cea mai bună. După ce a murit soţia mea, acum şapte ani, am venit la Paris. Soţul fiicei mele mai mari este cadru de conducere la Michelin.

— Ştiu.

— Spune-mi, există vreo cale să evităm asta?

— Mă tem că nu.

— Înţeleg. Presupun că nu ai nimic împotrivă dacă mă ridic în picioare?

— Vă rog.

Martin Hopfner s-a ridicat sub privirea uluită a tovarăşilor lui de joc. A început să fredoneze, emoţionat, drept ca un jalon.

Deutschland, Deutschland uber alles, uber alles in der Welt…

Fără a înceta să-l sfideze pe Baum, a scotocit în buzunarul halatului său de mătase. A scos un pliculeţ. L-a săltat în palmă.

— După cum vezi, am totul pregătit, a şoptit el, rupând pliculeţul cu sare. Cu o mişcare rapidă a golit o parte din conţinut sub limbă. În viaţă şi în moarte, deasupra sării! *Heil* Hitler!

— A ta este Coroana de Vril, frate arian, a adăugat Baum, ridicându-se cu iuţeala fulgerului. I-a pus ţeava pistolului la tâmplă şi a tras.

Impactul l-a aruncat violent pe bătrân peste o masă alăturată. Hopfner s-a prăbuşit, trăgând după el câteva scaune. Fără să piardă o clipă, agentul lui Thule i-a înfruntat pe Ferdinand şi Maurice.

— Eşti… eşti nebun! Ce… ce ai făcut? s-a bâlbâit primul, înspăimântat. De ce ne ocheşti cu pistolul? Pentru Dumnezeu, opreşte-te.

— Un joc bun de zaruri nu trebuie lăsat neterminat, a mârâit Gunter, apăsând pe trăgaci. Călătorie plăcută, domnilor!

Eilert Lang şi Simon Darden au ajuns în partea din spate a clădirii exact în clipa în care zgomotul înfundat făcut de două focuri de armă consecutive răsuna în jur. Străbătuseră în fugă grădina căminului. Până când au reuşit să întrezărească printr-unul din geamuri ce se întâmpla în salon, Baum îşi terminase treaba şi ieşea din încăpere, îndreptându-se spre vestibul.

— Sunt morţi! a constatat ziaristul, speriat, încovoiat de efort. După ce s-a uitat repede prin încăpere, a rămas agăţat de zidul clădirii.

— Tăceţi odată, la naiba!

— Trebuie să chemăm poliţia, imediat! a spus Darden, scoţându-şi telefonul.

— Poliţia? Nu vorbiţi prostii. Până ajunge aici, totul va fi încheiat!

— Ai o soluţie mai bună?

Lang nu a răspuns. Atenţia lui părea să se îndrepte dincolo de sala de jocuri, însoţindu-l pe Baum care se retrăgea. A recunoscut silueta inconfundabilă a lui Elke Schultz, departe, în vestibul. Femeia încerca zadarnic să scape din strânsoarea de fier a unuia dintre asasini. Conştient că nu mai avea timp, biologul a coborât scara scurtă care făcea legătura între uşa din spate şi grădină şi a alergat de-a lungul faţadei, căutând modalitatea cea mai uşoară de a se strecura în interior.

— S-a terminat? a întrebat Ewald Fleischer, văzându-l pe Baum.

— Da, gata.

— Şi cu astea două ce facem?

Gunter şi-a dus o ţigară la gură. A aprins-o.

— Ţi le las ţie. Omoară-le. Te aştept în maşină… i-a ordonat el în timp ce se îndrepta spre ieşire. Fleischer a ţintit-o pe recepţioneră, în timp ce o ţinea cu un braţ pe Elke, ca într-un cleşte, într-o strânsoare furioasă şi asfixiantă. Neputând să fugă, prinsă ca într-o cursă în spatele tejghelei care i se păruse o salvare iluzorie, Juliette Chardin şi-a intuit cumplitul sfârşit. Şi-a pus mâinile în cap şi a început să ţipe, cuprinsă de isterie.

— Tacă-ţi fleanca, târfă blestemată, i-a trântit enervat asasinul.

— Ce se întâmplă aici? Ce e cu gălăgia asta? s-a auzit o voce indispusă tocmai în clipa în care degetul lui Fleischer se crispa pe trăgaci.

Alarmată de zgomotul împuşcăturilor şi de scandalul ce se auzea la intrare, o infirmieră şi-a făcut apariţia. Avea în mâini o tăviţă plină de medicamente. Nu a avut timp să înţeleagă ce se petrecea. Ewald, speriat, s-a răsucit pe călcâie, dând o nouă direcţie glonţului. Proiectilul a străpuns-o pe femeie la nivelul sternului. S-a prăbuşit instantaneu, împrăştiind pastilele colorate.

— Iar acum e rândul tău, proasto! a mormăit asasinul, ochind din nou capul recepţionerei.

— Nu! Acum e rândul tău, nenorocitule! a tunat Eilert Lang, năvălind în coridor ca un vârtej.

Biologul nu a aşteptat ca Fleischer să se uite la el. A tras trei focuri unul după altul, din fugă, îngrijorat că unul din gloanţe ar fi putut să o lovească pe Elke. Ewald a căzut în genunchi, scoţând un urlet de durere. A rămas neputincios, cu antebraţul ciuruit şi mâna dreaptă sfărâmată. De îndată ce s-a văzut liberă, Elke Schultz s-a năpustit spre el, lovindu-l puternic şi furibund cu piciorul în faţă.

— Ticălosule, ticălos blestemat, crapă, crapă! a strigat ea, isterizată.

— Ajunge! Ajunge, Elke! i-a poruncit Lang, oprind-o. Parcă voiaţi să chemaţi poliţia, domnule Darden, nu-i aşa? Ei bine, acum e momentul!

Baum şi celălalt nu vor întârzia să-şi facă apariţia din nou, când vor vedea că tovarăşul lor nu vine! Luaţi-i pistolul, vom avea nevoie de el!

— Chem eu poliţia, a propus Juliette Chardin, încercând să-şi revină din spaima cumplită. Nu reuşea să-şi desprindă privirea de la cadavrul colegei sale, aflat într-o baltă de sânge la doar câţiva paşi.

— Foarte bine, chemaţi-o, dar repede! a fost de acord Eilert. La naiba, Darden, v-am spus să luaţi arma aia automată!

Ca în transă, ziaristul a ridicat arma. Nu mai avusese niciodată în mână un pistol automat. A încercat să-şi stăpânească tremurai nervos care îi cuprinsese braţul atunci când apucase cu putere arma.

— Gata, l-am luat! a bâiguit el, speriat. Acum ce fac?

— Acum ochiţi-l pe nemernicul ăsta în cap şi, dacă face o mişcare, trageţi până rămâneţi fără gloanţe! Aţi înţeles sau aveţi nevoie de o schemă? a întrebat Lang, sarcastic.

Văzând că Darden încuviinţa, s-a întors spre violonistă.

Elke Schultz se lăsase să cadă pe braţul unui fotoliu. Strângea la piept cutia viorii, ca şi cum ar fi fost o fiinţă lipsită de apărare. Privea în gol, cu un aer rătăcit. Respira cu greutate.

— Elke, regret, îmi pare foarte rău, a şoptit biologul.

— Taci. Nu-mi vorbi, Eilert. Nu mai spune nimic.

— Aş vrea să ştii.

— Te urăsc. Te urăsc din adâncul sufletului. Tot ce se întâmplă e din vina ta.

— Ştiu asta.

— Dar… dar îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, a şoptit ea, izbucnind apoi într-un plâns sugrumat.

— Te rog să nu plângi. Prefer să te văd furioasă, în picioare. Încă nu s-a terminat totul. Crede-mă, trebuie să ieşim de aici chiar acum, a spus Lang, conştient de faptul că timpul se scurgea precum nisipul dintr-o clepsidră.

— Poliţia se îndreaptă spre noi, a anunţat Juliette cu o voce sugrumată.

— Foarte bine. Noi plecăm. Povestiţi-le tot ce s-a întâmplat.

— Mă lăsaţi singură cu asasinul ăsta? a întrebat neliniştită femeia.

— Nu vă temeţi. Porcul ăsta vine cu noi, a liniştit-o Eilert. Mişcă, lepădătură, sus, ne vei ajuta să ieşim de aici!

Lang l-a înşfăcat pe Fleischer de gulerul paltonului, obligându-l să se ridice în picioare; i-a proptit genunchiul în şira spinării şi l-a săltat cu o mişcare violentă. Înghiontindu-l şi înfigându-i ţeava pistolului în ceafă, l-a condus spre uşă.

Temerile biologului s-au adeverit. Gunter Baum şi Matthias Lutz, miraţi că tovarăşul lor întârzia, veniseră să vadă ce se întâmplase. S-au întâlnit cu toţii, faţă în faţă, în spaţiul restrâns care despărţea clădirea de grilajul dinspre stradă.

— Ia te uită, ce surpriză plăcută! a exclamat Baum. Ce drăguţă întâlnire de familie!

— Dă-te la o parte, dacă vrei ca prietenul tău să rămână în viaţă, i-a strigat Eilert.

— A trecut mult timp, Lang.

— Da. Mult.

— Se pare că tu şi cu mine suntem condamnaţi să ne întâlnim, iar şi iar. Damasc, Budapesta, Berlin, Paris! a spus Gunter, ironic. Nu te plictiseşti să călătoreşti atât?

— Lasă vorba, dă-te la o parte!

Matthias Lutz şi-a dus mâna spre interiorul pardesiului, cu intenţia clară de a scoate arma automată. Baum l-a oprit.

— Nu ştiţi în ce v-aţi băgat, domnule Darden, a rostit ameninţător agentul lui Thule, uitându-se la ziarist. În curând veţi regreta. Dumneavoastră şi domnişoara Schultz ar trebui să vă faceţi testamentul. Cât mai curând.

— Doar gura e de tine, ticălosule, s-a răstit Lang.

— Eşti un om mort, Eilert. Ştii şi tu asta. Eşti un cadavru în putrefacţie. Eşti un zombi mizerabil, a spus printre dinţi Baum, cu o expresie scârbită. Şi te voi trimite înapoi cu şuturi în fund în mormântul ăla din care nu ar fi trebuit să ieşi.

— De acord, numai că tu mă vei însoţi în iad. Iar acum dispari, ori creierii ăstuia îţi vor strica frumuseţea de palton pe care o porţi!

Gunter Baum şi Matthias Lutz începuseră să dea înapoi când zgomotul strident al unor frâne i-a făcut să se uite în spatele lor. Un autocar mare se oprise în faţa căminului şi îşi deschidea uşile, lăsând să coboare o ceată de octogenari gălăgioşi şi câteva infirmiere epuizate. Lang a luat asta ca un semn al providenţei. L-a apucat de păr pe Ewald Fleischer, apoi l-a împins cu putere, croindu-şi drum prin grămada de trupuri plăpânde, cu mers nesigur, care invada locul. Le-a deschis, astfel, calea ziaristului şi femeii.

— Aveţi grijă de Elke! Mă auziţi, Darden? Obligaţi-o să fugă înspre maşină! a spus el printre înjurături.

Simon a apucat-o pe violonistă de braţ, încercând să iasă din haosul care îi înconjura. Când Lang a văzut că o luaseră la fugă, a tras adânc aer în piept şi l-a împins violent pe Fleischer în direcţia lui Baum, ca pe un balot. Ciocnirea i-a dezechilibrat pe cei doi asasini. Văzând ce întorsătură au luat lucrurile, Lutz s-a hotărât să scoată arma. A început să tragă, cuprins de o frenezie iraţională. Biologul a văzut că trupul micuţ al unei bătrâne se afla pe traiectoria gloanţelor care îi erau adresate. Femeia, cu ochii ieşiţi din orbite, s-a agăţat de braţul lui ca de un colac de salvare, în timp ce el, la rândul său, scuipa un infern de plumb. Nu a încetat să apese pe trăgaci până când nu a golit tot încărcătorul.

Ucigaşul plătit al lui Thule, ciuruit de gloanţe, s-a prăbuşit ca o paiaţă dezarticulată.

Profitând de nebunia declanşată în rue Vaugirard, Eilert Lang a alergat ca un suflet stăpânit de diavol după Simon şi Elke.

26
NAZIŞTI, EICHEL, NAZIŞTI!

— Era chiar preşedintele, Jacques Chirac în persoană, a bâiguit consternat Alain Goulard, punând receptorul în furcă. *Sacre bleu,* ce dezastru!

Inspectorul francez s-a trântit pe sofa. Şi-a ascuns faţa în palme, dorindu-şi să-l înghită pământul, apoi, după un moment de absenţă, a revenit la drama numită realitate. Şi-a aranjat cu grijă părul argintiu şi şi-a încrucişat degetele într-o atitudine reflexivă.

Bruno Krause şi Christian Eichel i-au aruncat o privire plină de compasiune.

— Da, e o zi neagră, a murmurat, abătut, comisarul german.

— E furios. Furios. Şi pe bună dreptate, a spus el cu voce abia desluşită. Toată zona e înţesată de camere de televiziune. Imaginile vor face înconjurul lumii. În câteva ore, Parisul va deveni capitala crimei, domnule Krause. Iar acest lucru se va repercuta asupra turismului.

— Prostii.

— A spus că niciodată în timpul mandatului său nu s-a mai întâmplat ceva asemănător. Ştiu dintr-o sursă demnă de încredere că nu vrea să mai participe la viitoarele alegeri prezidenţiale. S-a săturat. Am auzit că vrea să-şi anunţe retragerea până în primăvară.

— Această tragedie nu va umbri cariera lui Jacques Chirac. Pe politicieni îi preocupă doar imaginea lor. Liniştiţi-vă, i-a spus germanul.

— Va fi însă o pată neagră în cariera mea. N-am apucat să vă spun, dar mă pensionez la sfârşitul lui ianuarie, a mărturisit Goulard. Vă asigur că am văzut multe în viaţa mea. Prea multe, dar nimic care să semene cu asta.

Krause nu a putut să nu-i dea dreptate. Nici el nu îşi amintea să fi asistat, în timpul numeroşilor săi ani de serviciu, la ceva asemănător. Locul era un furnicar de agenţi, medici şi infirmiere, judecători şi legişti. Toţi locatarii căminului de bătrâni au fost mutaţi într-un spital din apropiere, cu acelaşi autocar folosit pentru vizita lor la Luvru, cufundaţi într-o stare de anxietate care la mulţi părea preludiul unei crize cardiace. Şase cadavre, introduse în saci negri, se aflau pe holul central al căminului, aşteptând să fie ridicate. Era imposibil să te mişti la parter. Numeroşi detectivi discutau pe ton scăzut, în timp ce întindeau fire lungi care urmau să determine traiectoria gloanţelor şi poziţia celor implicaţi. De peste tot se culegeau cartuşe goale, se reconstituiau cele întâmplate şi se făceau fotografii. În mijlocul acestei

scene dezolante, Juliette Chardin, recepţionera, asculta întrebările unora şi ale altora cu o expresie rătăcită. Fusese singurul martor al dramei.

— Am terminat, domnule inspector Goulard, cel puţin deocamdată, a anunţat unul dintre criminalişti, băgând capul pe uşa săliţei în care francezul şi colegii săi germani aşteptau. Doriţi să o interogaţi pe doamna Chardin?

— Da. Numai dacă mai are puterea să continue, a spus Goulard. Săraca femeie, nu va putea uita ce i s-a întâmplat nici dacă va trăi o sută de ani!

După câteva clipe, Juliette trecea pragul încăperii şi era invitată să ia loc.

— Cum vă simţiţi?

— Rău.

— Doriţi să vi se aducă un coniac sau o răcoritoare? i-a propus inspectorul, îndatoritor.

— Nu, mulţumesc. Am luat două sedative. Sunt epuizată şi simt o nevoie teribilă să plâng, dar nu pot…

— Regret că vă aflaţi într-o asemenea stare. Vom încerca să terminăm repede. Ceea ce aţi putea să ne spuneţi în momentele astea s-ar putea să fie vital pentru prinderea asasinilor, a murmurat Krause, deschizând dosarul în care se aflau primele rapoarte. Am aici descrierea pe care le-aţi făcut-o acelor doi criminali. Este foarte exactă, foarte amănunţită. Ne va ajuta mult.

— Să dea Dumnezeu.

— Nu încape îndoială. Dacă sunteţi de acord, doamnă Chardin, aş vrea să încep prin a vă arăta o fotografie şi un desen făcut de fizionomiştii noştri de la Berlin.

— Cum doriţi.

— Ai fotografia acolo, Christian?

Eichel a pus în faţa ochilor femeii o fotografie a lui Elke Schultz. Una din cele pe care Filarmonica din Berlin le pusese la dispoziţia mass-media.

— O recunoaşteţi?

— Da. Ea este. A intrat împreună cu cele două bestii. Aş putea să jur că a încercat să mă avertizeze din prima clipă despre ce se întâmpla. Cu privirea. Acum ştiu. Avea o cutie. Presupun că în ea era vioara.

— Perfect. Acum uitaţi-vă cu atenţie la acest portret-robot. Spuneţi-mi dacă el este bărbatul care a năvălit în coridor şi a tras în cel care vă ameninţa, a rugat-o Krause.

Doamna Chardin şi-a apropiat puţin faţa şi şi-a mijit ochii. A încuviinţat cu un gest lipsit de vlagă.

— Da. Este bărbatul care a apărut în momentul în care eu mă şi vedeam moartă. Nu e desenat foarte bine: bărbia e un pic mai

colţuroasă, nu atât de rotundă, iar ochii nu sunt atât de mici, dar el este. A tras de două sau trei ori. I-a făcut mâna bucăţi lepădăturii ăleia.

— El a fost cel care v-a cerut să anunţaţi poliţia?

— Da. El. Ei bine, nu el. Nu s-a întâmplat chiar aşa. I-a spus să facă asta celui care îl însoţea. Îmi amintesc că i-a spus de două ori pe nume: Darden. Atunci am spus că o să sun eu şi el s-a bucurat.

— La naiba, aici ceva nu se potriveşte! a mormăit Krause printre dinţi.

— Ce nu se potriveşte? s-a interesat Goulard ridicând o sprânceană.

— Vă voi explica după aceea, a promis germanul, solicitând amânarea chestiunii. Spuneţi-mi, doamnă Chardin: vă amintiţi dacă acel Darden sau poate domnişoara Schultz i-au spus vreodată acelui bărbat pe nume?

Recepţionera a privit în altă parte şi a făcut un efort de memorie.

— Cred că ea i-a spus… Eilert? Nu ştiu sigur, dar ceva în genul ăsta. Ceva asemănător cu Elbert sau Eilert, a murmurat ea, nu foarte convinsă. El şi femeia au schimbat câteva cuvinte. Mi-am dat seama că se cunoşteau. El părea că se scuza pentru toate cele întâmplate. Ea era foarte supărată. Mai mult decât supărată, de-a dreptul furioasă. Păreau doi îndrăgostiţi după o ceartă aprinsă. Altceva nu îmi mai amintesc.

— Doi îndrăgostiţi, spuneţi? a întrebat Krause, sceptic. Acum chiar că nu mai înţeleg nimic!

— Da. Ştiţi şi dumneavoastră: doi soţi care încearcă să lipească vasele după ce şi-au dat cu ele în cap, l-a asigurat doamna Chardin. Vreau să spun că îşi vorbeau pe un ton complice, familiar.

— Aha…

— Poate că doar mi s-a părut, dar cred că aşa a fost.

— Bine, este suficient. Vorbiţi-ne acum de cei doi asasini. Încercaţi să vă amintiţi dacă bărbatul blond şi înalt a spus motivul pentru care doreau să-l vadă pe Martin Hopfner.

— Nu. Au spus că sunt rude.

— De când stătea Hopfner în cămin?

— Păi de vreo trei ani; suferea de diabet de tip B şi de aritmie. Fiica şi ginerele lui au considerat că aici va fi mai bine îngrijit decât acasă.

— Avea relaţii cu ceilalţi pacienţi?

— La început nu prea multe, dar cu timpul s-a înţeles foarte bine cu Maurice şi Ferdinand. Jucau zaruri. Erau din acelaşi contingent. În restul timpului asculta muzică de operă şi citea. Puteţi să verificaţi. Camera lui este plină cu cărţi. Cărţi despre cel de-al Doilea Război Mondial.

— Încă o întrebare şi am terminat, a anunţat comisarul. Vă rog acum să faceţi un efort, să vă gândiţi bine înainte de a răspunde. Aţi spus mai înainte că Martin Hopfner avea obiceiul să citească mai ales

cărţi despre război.

— Da. Mereu. Când era vreme bună îşi petrecea dimineţile în grădina din spate, sub tei, cu o carte în mână.

— Avea obiceiul să vorbească despre ce a făcut el în acei ani?

— În timpul războiului? Ce întrebare! Da, câteodată. Mi-a spus că a fost un excelent aviator, un pilot al Luftwaffe. Odată mi-a mărturisit că îl cunoscuse personal pe Hitler, deşi eu nu l-am crezut. Mi s-a părut că mă lua peste picior. Oricum, despre asta le povestea mai mult celor doi prieteni ai lui. Aşa că nu vă pot ajuta prea mult. Nu aveam relaţii prea strânse. Îmi aduc aminte însă că acum vreo doi ani a avut o discuţie aprinsă cu Maurice. Aproape că s-au încăierat şi a trebuit să-i despărţim. Apoi nu şi-au mai vorbit câteva săptămâni.

— De ce?

— După cât se pare, Martin i-a spus ceva confidenţial lui Maurice. Nu mă întrebaţi ce. Ceva în legătură cu războiul. Ceva foarte important pentru el. Iar Maurice, care era foarte mucalit, a râs de el. I-a spus că era nebun de legat.

— A mai zis şi altceva?

— Absolut nimic!

— Maurice nu a spus nimănui motivul acelei încăierări?

— Cred că nu. Nu-mi amintesc decât că, în timpul zilelor în care erau certaţi, Maurice bătea pas de defilare şi ridica braţul atunci când se întâlnea cu Hopfner. Ştiţi dumneavoastră, salutul nazist. Copilării de oameni în vârstă.

— Da.

— Mai aveţi întrebări? Aş vrea să plec, i-a rugat femeia. Sunt epuizată.

Krause a schimbat o privire cu Alain Goulard. Inspectorul francez părea să nu mai aibă alte întrebări. S-a ridicat îndatoritor şi a însoţit-o pe doamna Chardin până la uşă.

— Voi cere să fiţi însoţită până acasă la dumneavoastră. Câteva zile veţi fi păzită de doi agenţi de-ai mei. Nu vreau să vă sperii, dar presupun că vă daţi seama că sunteţi singura persoană care a fost martoră la tot ce s-a întâmplat aici, i-a şoptit el pe un ton cordial, încercaţi să vă odihniţi. Păstrăm legătura.

După ce le-a dat ordine precise subalternilor săi, Goulard a revenit în încăpere. A observat că Bruno Krause şi Christian Eichel dădeau la rândul lor semne de oboseală.

— Mi-ar fi făcut plăcere să vă invit la cină, dar îmi dau seama că după toate cele întâmplate ne-ar fi imposibil să avem o seară liniştită, a spus el circumspect, aşezându-se din nou. Poate doriţi să vă ducem la hotel. Aveţi camere rezervate?

— Da. Mulţumim. Nu vă faceţi griji.

— Bine. Domnule comisar Krause, presupun că acum îmi veţi putea

spune ce nu se potriveşte în această poveste, a întrebat Goulard cu o figură bănuitoare.

— Sunt multe lucruri care nu se potrivesc.

— Spuneţi-mi unul dintre ele.

— Nu se potriveşte faptul că bărbatul pe care îl urmărim pentru că a sechestrat-o pe domnişoara Schultz, un anume Heinz Rainer – a explicat Krause, arătând portretul-robot al lui Eilert Lang –, a eliberat-o la uşa ambasadei Germaniei din Paris. Este foarte important. Încep să înţeleg că s-a folosit de ea pentru a fugi de cei care au provocat acest masacru.

— Continuaţi.

— În orice caz, această femeie nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat, este pur şi simplu…

— O victimă colaterală?

— Colaterală? Ah, da, americanii sunt buni la eufemisme! Exact, o victimă colaterală! a fost de acord germanul. Cineva care s-a aflat într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit, atunci când acel Heinz, ori Eilert, ori cum naiba l-o chema, regla nişte conturi vechi cu acei tipi. Este foarte ciudat cum două poveşti diferite, aparent fără legătură, se împletesc în cele din urmă.

— Îmi pare rău, dar nu reuşesc nicidecum să vă urmăresc, a mărturisit Goulard.

— Vă voi explica totul. Când s-a produs sechestrarea domnişoarei Schultz, acum două zile, Eichel şi cu mine tocmai cercetam un asasinat comis la Berlin. O crimă care are o anumită legătură cu alta, care se întâmplase cu puţin timp înainte, la Munchen. Aceste două asasinate prezintă câteva similitudini: cei ucişi erau doi bătrâni care, în timpul războiului, au servit în unităţi de intendenţă, la Cancelaria Reichului şi la Fuhrerbunkerul lui Hitler; gloanţele care le-au pus capăt vieţii au fost trase cu acelaşi pistol, un Walther vechi, din timpul războiului.

— Oh!

— Aveţi răbdare. Încă nu am terminat. Când a fugit, având-o pe Elke Schultz în mâinile sale, acel Rainer a ucis un om. Un anume Adriaan Schieffer. I-a sfărâmat oasele cu o maşină. I-am examinat cadavrul. Avea un tatuaj foarte neobişnuit pe umăr. Simbolul unei organizaţii secrete naziste. Thule, Ultima Thule.

— Tot nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

— De dimineaţă, chiar în clipa în care ni s-a adus la cunoştinţă că Elke Schultz fusese eliberată la Paris, Christian Eichel şi cu mine examinam o listă cu supravieţuitorii celor care s-au aflat la ordinele înalţilor demnitari nazişti refugiaţi în buncărul din Berlin.

— Da, a fost o coincidenţă uimitoare, a admis Christian, deschizând, în sfârşit, gura.

— Nu e vorba de nicio coincidenţă, Eichel, despre hazard am discutat deja tot ce era de discutat! l-a admonestat Krause în faţa privirii perplexe a lui Goulard, revenind imediat la subiectul discuţiei. Vă spuneam că trecuserăm deja prin sită lista, reducând-o tot mai mult, până am rămas cu doar patru nume. Primul dintre ele este cel al lui Bernd Freytag von Loringhoven. Individul se ocupa de legăturile radiofonice şi cu descifrarea comunicatelor de război. Acum are vreo nouăzeci şi trei de ani. A publicat cu câtva timp în urmă o carte de memorii despre activitatea sa în buncărul din Berlin. Acum îl ţinem sub supraveghere. Locuieşte la Munchen. L-am avertizat că se întâmplă ceva neobişnuit. Oricum, aş putea jura că Freytag nu are nicio legătură cu afacerea asta.

— Înţeleg.

— Ceilalţi trei sunt Martin Hopfner, Hans Dietrich Steinmeier şi Klaus Munzel.

— Ceilalţi doi, l-a corectat Christian Eichel.

— Da, aşa e. Ceilalţi doi.

— Cred că încep să înţeleg, a spus Goulard.

— Când am pornit spre Paris ca să avem grijă de domnişoara Schultz, ne propuseserăm să-i facem o vizită lui Martin Hopfner, de vreme ce tot ne aflam aici, şi să stăm de vorbă cu el. Iar acum e mort. Două chestiuni foarte diferite – o sechestrare şi câteva crime care par să aibă legătură cu un fapt petrecut la sfârşitul războiului – s-au transformat într-un singur caz, aţi priceput?

Goulard a încuviinţat. Văzând expresia plină de concentrare de pe chipul lui, Krause a dedus că inspectorul francez îşi blestema soarta. Prin vălmăşagul de gânduri ce-i chinuiau mintea, el părea să cântărească bine ce urma să spună la iminenta conferinţă de presă a Jandarmeriei.

— Da. Înţeleg, a şoptit el, resemnat. O enigmă afurisită.

— Aş vrea să mă conving de ceva, a mai spus Krause.

— De ce anume?

— Încă nu au luat cadavrele, nu-i aşa?

— Sunt încă acolo, pe hol.

— Aş vrea să arunc o privire asupra cadavrului ucigaşului, cel care a murit în afara clădirii.

Inspectorul francez a cerut ca sacul să fie deschis imediat. Krause a simţit cum stomacul i se întoarce pe dos la vederea cadavrului. Faţa lui Matthias Lutz, pentru el doar un trup fără identitate, devenise un amestec respingător de sânge, carne şi oase. Gloanţele lui Rainer îi pătrunseseră în unul din pometi şi la rădăcina nasului, între ochi.

Comisarul şi-a pus nişte mănuşi subţiri din latex, după care a descheiat vesta şi cămaşa bărbatului. I-a examinat pieptul sub privirile derutate ale celor de faţă. În cele din urmă i-a descoperit umerii.

— Aha! Vezi? Exact aşa cum bănuiam! a exclamat el, arătând spre un mic tatuaj. Un stilet înconjurat de o cunună de frunze de laur împletite. Şi o mică svastică pe mânerul acestuia.

— Este acelaşi tatuaj pe care îl avea şi Adriaan Schieffer? a întrebat cu un scepticism evident Christian Eichel.

— Identic. Aş îndrăzni să spun că ambele au fost făcute de aceeaşi mână.

— Atunci…

— Atunci? Nazişti, Eichel, nazişti! Te-am avertizat deja! a mormăit Krause, ridicându-se în picioare. I-a aruncat subalternului său o privire mustrătoare şi s-a adresat în şoaptă colegului francez, cu o privire goală: două chestiuni, dar un singur caz.

Goulard părea năucit, incapabil să perceapă dimensiunea reală a faptelor.

— Ce credeţi că trebuie făcut? a întrebat el cu o voce şovăitoare.

— Bună întrebare. Aş spune că sarcina care vă revine dumneavoastră este foarte limpede, l-a asigurat Bruno. Pe lista noastră au mai rămas doar două nume. Iar unul din ele, Hans Dietrich Steinmeier, este al unui bărbat care locuieşte în împrejurimile Lyonului.

— Dumnezeule! a bâiguit Goulard.

— Faptul că Rainer a venit până aici şi împreună cu el, ori pe urmele lui, a apărut şi banda aia de asasini arată limpede că sunt angajaţi cu toţii într-o cursă nebună, a reflectat comisarul cu voce tare. Următoarea staţie este Lyon, domnule Goulard. Cred că trebuie să-i alertaţi imediat pe colegii dumneavoastră de acolo. Poate veţi reuşi să ajungeţi la timp.

— Dumneavoastră ce aveţi de gând să faceţi?

— În primul rând o să cer echipei noastre de la Berlin să încerce verificarea identităţii lui Rainer. El este cheia întregii chestiuni. De asemenea, vreau să aflu ce se întâmplă la BKA; mi-e teamă că avem o „cârtiţă” în departamentul nostru de criminalistică. În sfârşit, aş vrea să-mi faceţi o favoare.

— Dacă pot…

— Nu e mare lucru. Cereţi-le subalternilor dumneavoastră să ne rezerve două bilete la primul avion spre Mallorca. Klaus Munzel locuieşte acolo. Având în vedere repeziciunea cu care se succed evenimentele, cred că cel mai indicat ar fi să ne despărţim.

— Şi mai trebuie să facem ceva.

— Ce anume?

— Sunt prieten vechi cu câteva persoane de la Ministerul de Interne din Spania, oameni cu care am colaborat în acţiuni antiteroriste, a explicat Goulard. O să vorbesc cu ei să vă acorde tot sprijinul în caz de nevoie.

— Foarte bine, o idee excelentă. Vorbim mâine.

Krause şi Eichel au părăsit căminul de bătrâni din rue Vaugirard. Au mers tăcuţi, îndepărtându-se de agitaţia din zonă. S-a pornit o ploaie măruntă. În apropiere de Turnul Eiffel au reuşit să găsească un taxi.

În acea noapte, comisarul german abia dacă a putut să adoarmă. Întâmplările din ultimele zile i se îngrămădeau în minte, solicitându-i atenţia, trimiţându-l de la o chestiune la alta. Epuizat, s-a cufundat în cele din urmă într-o toropeală adâncă, atunci când lumina zorilor făcea să se profileze la orizont nori grei, plumburii.

27
SCHIMBARE DE PLANURI

— La naiba, încetaţi! a tunat Simon Darden, în timp ce făcea un brusc viraj la dreapta. Tăceţi odată, că mă scoateţi din minţi!

Maşina a trecut ca prin minune prin spaţiul dintre caroseria interminabilă a unui autotren care rula pe banda centrală a autostrăzii şi cabina celui care îl urma la mică distanţă. Scrâşnetul frânelor şi un sunet enervant de claxon l-au trezit pe Eilert Lang la realitate.

— Ce naiba a fost asta? Vreţi să ne facem praf? a întrebat biologul, înfruntându-l pe ziarist.

Darden se proptea cu furie în volan. L-a privit o clipă cu coada ochiului pe Lang. O lucire bolnăvicioasă îi aprindea faţa.

— Să ne facem praf? Sunteţi foarte spiritual! Asta şi facem, nu? a răspuns el printre înjurături, lovind cu palma semnalizatorul cu lumină intermitentă când avea deja în faţă un culoar de reducere a vitezei dintr-o zonă de serviciu. Mă opresc, asta o să fac! Oprire tehnică, domnule Lang! Am nevoie de o cafea şi un whisky sau, mai bine spus, de două whisky-uri! O să sun la Londra, să încerc să aflu dacă ai mei mai sunt în viaţă şi pe urmă o să profit de ocazie ca să vomit.

Recunosc că n-am un stomac prea rezistent. Între timp, dumneavoastră comentaţi în continuare, de acord?

Lang nu a spus nimic. Nu mai avea suficientă energie pentru aşa ceva. Nu a răspuns nici Elke Schultz, cufundată în pernele banchetei din spate. Violonista pufnea ca o felină încolţită. Figura ei încruntată arăta clar că era gată să lovească de moarte cu ghearele pe primul care ar fi încercat să se apropie de ea.

Ziaristul a oprit maşina, şi-a luat pardesiul de gabardină şi a pornit în direcţia cafenelei, trântind cu zgomot portiera.

— Ticălosule! a şoptit Elke după o tăcere îndelungată.

— Foarte bine, dacă aşa vrei tu: ticălos, a fost imediat de acord Eilert.

— Da, ticălos! a insistat ea. Apoi a lovit puternic cu pumnul strâns spătarul scaunului lui Lang.

— Aşa e! Nu pricepi? a mârâit el, întorcându-se spre partea din spate a maşinii.

— Ce nu pricep?

— Ţi-am spus de o mie de ori, dar degeaba, a zis el plictisit.

— Mai încearcă o dată.

Eilert a coborât geamul din dreptul lui. O rafală de vânt rece a pătruns în interiorul vehiculului, îngheţându-i sufletul. A tras adânc

aer în piept.

— Elke, ascultă… a spus el fără chef. Te vor ucide. Să nu te îndoieşti de asta. Ne vor urmări pe toţi. Ai văzut cum procedează scursurile astea. Nu le tremură mâna. Pentru ei e totuna dacă împuşcă un bătrân ori o femeie. Zadarnic îi vei implora.

— Voi risca. Pot să fiu foarte convingătoare!

— Nu.

— Lasă-mă aici. Ori la Lyon. La un comisariat. Nu mi se va întâmpla nimic, nu-ţi fie teamă. Iar, dacă mi se întâmplă, te absolv de orice vină.

— Doi oameni despre care te avertizasem, doi indivizi a căror înfăţişare o cunoşteai te-au scos fără probleme din ambasada germană de la Paris! Iar tu i-ai urmat ca un mieluşel. Crezi că un comisariat îi va opri? a întrebat Eilert, ironic.

— Nu pot să fug toată viaţa.

— Ţi-am cerut doar douăzeci şi patru de ore. Cel mult treizeci şi şase.

— Războiul tău nu este şi al meu, Eilert, i-a răspuns ea cu reproş, printre dinţi. Ştiu că nu ai minţit, ştiu că tot ce mi-ai spus este adevărat, dar nu poţi să-mi pretinzi să te însoţesc în călătoria ta spre moarte.

— În mormânt voi merge singur. Lucrul ăsta îl ştii. Mai curând prefer să-mi pierd viaţa decât să fiu cauza nenorocirii tale.

— Prea târziu. Mi-ai provocat deja destule nenorociri, i-a tăiat vorba violonista pe un ton ursuz. Încetează, te rog, nu mai pot, e un coşmar; să o lăsăm baltă, simt nevoia să mă mişc.

Elke a ieşit din maşină şi a început să umble fără să urmeze o direcţie anume, cu privirea în luciul asfaltului. Burniţa. Eilert a urmat-o imediat; a văzut cum scotocea în buzunarul paltonului şi îşi ducea la buze o ţigară.

— Rămâi acolo, vreau să fiu singură! i-a cerut ea, când l-a auzit că se apropie.

S-a oprit, întorcându-i spatele.

— Singură? Ştii care e cel mai mare păcat al tău, Elke Schultz? Să ţi-l spun eu, i-a şoptit el la ureche: păcatul tău cel mai mare este orgoliul. Blestematul ăsta de orgoliu este de vină că eşti mereu singură. Eşti prea inteligentă. Şi, de asemenea, prea egoistă. O combinaţie explozivă. Tu şi vioara ta. Un zid de nepătruns, un mariaj perfect.

— Până când moartea ne va despărţi.

— Nu ai permis nimănui să se apropie de tine vreodată. Pot să-mi dau seama de asta perfect. Unii nu erau destul de buni, nu într-atât încât să renunţi la viaţa şi la cariera ta; alţii nu doreau să meargă mai departe de o noapte, iar, dacă şi-au schimbat părerea, le-ai spulberat

speranţele.

— Eşti un înfumurat. Tu nu ştii nimic despre mine, l-a apostrofat ea, furioasă, întorcându-se pe călcâie. I-a aruncat o privire întunecată. Şi nu ai niciun drept să-mi vorbeşti astfel. Cu atât mai mult după tot ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate. Nu am niciun drept. Eu sunt un nimeni, doar un descreierat blestemat care te-a băgat în încurcătura asta cumplită, deranjându-ţi existenţa ordonată, a admis Eilert, speriat de sfidarea care ţâşnea din ochii femeii. Cu toate astea, cred că trebuie să ţi-o spun. Este singurul dar pe care ţi-l pot face înainte să mă îndrept spre iad. Ţine minte. Nu vei fi fericită atât timp cât te încăpăţânezi să construieşti acest teritoriu al nimănui în jurul tău. Nicio iubire nu poate să străpungă aşa ceva.

— Încetează cu predicile! Ce te face să crezi că vreau să aud toate astea?

— Privirea de om jignit pe care o ai mereu.

— Privire de om jignit? Habar n-ai ce vorbeşti!

— Ba ştiu foarte bine. Dai vina pe ceilalţi pentru ceva de care doar tu eşti responsabilă. Dar nu e ceva uşor de recunoscut. De-asta eşti dispreţuitoare. Ca să te aperi; de-asta îţi spui că e mai bine să fii singură, înconjurată de lucrurile tale, de mica ta lume perfectă, monotonă, dar lipsită de pericole, a spus biologul, adunându-şi tot curajul, dar viaţa nu se măsoară în zile, luni sau ani. Te asigur! Suntem vii cu adevărat doar atunci când ne pierdem răsuflarea, când ceva ne-o răpeşte. Iubirea. Ai intuit acest lucru de mii de ori. Ţi-o spune vioara Stradivarius ori de câte ori o scoţi din cutie. Cu toate că nu o asculţi niciodată. Te limitezi doar să cânţi la ea. O minunată simfonie fără suflet, impecabil executată, dar lipsită de emoţie. Asta eşti tu. Şi vei continua să fii atât timp cât nu vei lăsa pe nimeni să ajungă la tine şi să-ţi spună ce simte.

Elke Schultz a scos un strigăt ascuţit, plin de durere, de parcă un pumnal i-ar fi spintecat trupul. L-a pălmuit violent pe Lang. El nu a încercat să o oprească. A mai încasat o palmă, imperturbabil, şi apoi încă o serie, lovituri superficiale, dezordonate.

Apoi, când ea a izbucnit într-un plâns cu sughiţuri, a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept.

— Am venit ca un hoţ, în toiul nopţii, a admis el. Poţi să mă blestemi pentru asta. Dar eu am făcut călătoria. Am trecut de teritoriul nimănui. Iar acum îţi spun ce simt.

— Eşti nebun, eşti un dement, a bâiguit ea printre gemete.

— Acum ştiu de ce am păcălit moartea acum şase ani.

— Taci!

Elke şi-a crispat degetele, neputincioasă. Voia să-l lovească, încă o dată şi încă o dată, ca să-şi verse toată ura care îi clocotea în piept.

Tremura din toată fiinţa. Eilert, cu un gest blând, i-a dat la o parte perdeaua de păr de pe faţă.

— Priveşte-mă, a rugat-o el.

— Nu vreau. Singurul lucru pe care îl doresc este să te uit.

— Uită-te la mine. Doar o dată. Şi spune-mi că nu simţi nimic pentru mine. Spune că am făcut călătoria în zadar; că preferi să te las aici şi să dispar la naiba o dată pentru totdeauna.

— Eu…

— Uită-te la mine, Elke. Am nevoie de asta.

Elke Schultz şi-a ridicat spre el ochii plini de lacrimi. Eilert s-a apropiat de ea şi a sărutat-o.

— De ce îmi faci asta? a şoptit ea printre suspine, încercând să-l respingă.

— Pentru că am descoperit că te iubesc.

— Nu se poate, nu…

— Ba se poate, a spus Eilert. Te iubesc.

Şi şi-a lipit iarăşi buzele de cele ale lui Elke.

— Treizeci şi şase de ore, nu îţi cer mai mult. Acordă-mi acest răgaz şi încrede-te în mine. Te voi apăra cu preţul vieţii.

O voce cu inflexiuni glumeţe a întrerupt clipa de intimitate.

— Din iad direct în rai, fără escală! Puteaţi să începeţi de acolo şi m-aţi fi scutit de neplăcerea de a asista la un spectacol deplorabil! le-a trântit-o ziaristul pe un ton caustic. Venea dezinvolt, cărând o pungă plină. M-am înşelat în privinţa dumneavoastră, domnule Lang! V-am spus că-mi amintiţi de un personaj din *Al treilea om?* Uriaşă greşeală! Văzându-vă acum, aş spune că semănaţi mai curând cu Cary Grant în *Leopardul Suzanei.*

Eilert Lang a schiţat un zâmbet de circumstanţă. A încasat lovitura cu sportivitate. Elke a profitat de moment pentru a se desprinde din braţele lui. Şi-a ascuns obrazul pentru o clipă şi şi-a şters pe furiş lacrimile cu mâneca paltonului.

— Zahăr, prieteni! a exclamat cu mândrie englezul. Ciocolată, fursecuri, caramele, iaurt şi o sticlă de whisky de malţ, vechi de doisprezece ani. Şi apă, ca să ne spălăm pe faţă, desigur! Cred că vom ajunge la Lyon cu viteza sunetului, având o asemenea cifră octanică.

— De unde schimbarea asta bruscă de dispoziţie, aţi câştigat cumva la loto?

— Aproape. Am vorbit cu John Stewart, un vechi prieten. Cu familia mea e totul în regulă, iar eu m-am împăcat cu lumea.

— Poftim?

— Am îngenuncheat în faţa ei şi i-am oferit un aconto din ceea ce voi deveni.

— Foarte expresiv. Am înţeles.

— Plecăm?

— Da, dar am schimbat planul.

— S-a schimbat planul? Ce fel de plan? a vrut să afle Simon, intrigat.

— Nu ne mai oprim la Lyon. Mergem mai departe.

— De ce?

— Pentru că tabela de marcaj arată un scor defavorabil pentru noi şi prea puţin timp la dispoziţie. În cel mai bun caz vom ajunge la Lyon când nu va mai fi nimic de făcut. Poate că Hans Dietrich Steinmeier e deja mort la ora asta, a reflectat Eilert cu voce tare. Şi s-ar putea ca de data asta să nu mai scăpăm nevătămaţi dacă dăm iarăşi peste lepădăturile alea. Mi se pare că lucrul cel mai bun pe care îl putem face este să le-o luăm înainte, să fim mai rapizi decât ei, altfel totul va fi inutil. Klaus Munzel este al cincilea şi ultimul actor. Şi este cel mai important dintre toţi. Mergem în Mallorca.

— În Mallorca?

— Vă simţiţi în stare să conduceţi până la Barcelona? a vrut să ştie biologul. Am putea conduce pe rând şi să ajungem acolo mâine dimineaţă, la prima oră.

— E unul din oraşele mele favorite. La Barcelona am avut o iubită, a glumit Simon.

— Când ajungem, ne despărţim. Vă las la aeroport, iar eu voi lua un feribot.

— Nu înţeleg.

— Dacă ştiţi vreo modalitate de a urca într-un avion cu două arme automate în buzunar fără a fi arestat, atunci putem merge împreună, a spus Lang, ironic.

Câteva minute mai târziu, cu stomacul plin, Darden apăsa pe acceleraţie până la podea, hotărât să ajungă cât mai repede în sudul Franţei. Autostrada nu era aglomerată, doar câteva camioane care circulau în direcţia Lyon. Elke a căzut curând într-o toropeală adâncă, epuizată după toate cele întâmplate în ultimele patruzeci şi opt de ore. Lang a reuşit să rămână treaz, deşi oboseala îi îngreuna şi lui pleoapele. În ora care a urmat, el şi Darden abia dacă au schimbat câteva cuvinte.

— Îmi pare rău că am glumit mai devreme, a mărturisit dintr-odată ziaristul.

— La ce vă referiţi? a întrebat Eilert năucit, frecându-se la ochi.

— La treaba cu Cary Grant.

Norvegianul a ridicat din umeri şi a zâmbit.

— Nu are importanţă. Era un actor bun.

Simon a aruncat o privire scurtă spre oglinda retrovizoare. Silueta întunecată a lui Elke Schultz forma o linie sinuoasă şi apetisantă pe bancheta din spate.

— Femeia asta, Elke, este o adevărată frumuseţe, a şoptit el.

— Da. Aşa este, a încuviinţat Eilert, înclinând uşor capul.

— Şi e afurisită foc, a adăugat el.

— Chiar aşa!

— Credeţi într-adevăr că este în siguranţă dacă rămâne cu noi?

— Nu, dar fără noi este pierdută, a spus biologul. Aş vrea să-mi promiţi ceva, Simon.

— Nu-mi place să fac promisiuni; nu am reuşit să le respect pe câteva dintre ele şi mă mustră conştiinţa.

— Acum nu ai încotro. Vreau să-mi promiţi că vei avea grijă de ea, dacă mie mi se întâmplă ceva, vreau să te aud spunând că o vei proteja cu orice preţ.

— Te asigur că da, a convenit ziaristul de la *The Guardian,* circumspect. În continuare, cu o inflexiune evident ironică în voce, a întrebat: Mi se pare mie sau te-ai îndrăgostit de ea?

Eilert Lang nu i-a răspuns.

— Tăcerea dumitale e plină de înţelesuri, a murmurat Darden, bănuitor.

— Toate tăcerile sunt. Oricum, răspunsul este afirmativ.

— Nu vreau să mă amestec unde nu îmi fierbe oala, dar aş zice că femeia asta are toate simptomele sindromului Stockholm, a afirmat el cu evidentă ironie.

— Dacă nu am circula cu o sută cincizeci pe oră, ţi-aş sparge nasul cu un pumn, domnule Darden.

— Ei, haide, nu lua totul aşa în serios! a adăugat Simon pe un ton împăciuitor. Sunt foarte glumeţ din fire. O să-ţi dai seama. Nu mă pot abţine. Presupun că este consecinţa faptului că am crescut urmărind *Flying Circus* al lui Monthy Python la BBC…

Pentru prima oară biologul a râs din toată inima, fără reţineri. Ziaristul nu a putut decât să râdă şi el sincer şi molipsitor.

— Scena mea favorită a fost totdeauna cea cu papagalul mort, a mărturisit Eilert. Îmi amintesc replicile cuvânt cu cuvânt. Îl adoram pe John Cleese.

— Da, era senzaţional. Eu rămân la gluma care-i elimină pe nazişti, o mai ţii minte?

— Cum să nu? Ce bine ar fi dacă am putea să-i lichidăm pe toţi cu gluma aia!

Având în faţa ochilor imaginea britanicilor care se apropiau de tranşeele germane cu o hârtie într-o mână şi cu un megafon în cealaltă, cei doi au izbucnit iarăşi în hohote de râs. Apoi între ei s-a lăsat o linişte ciudată.

— A mai rămas de povestit ceva, Eilert.

— Ce faci, îmi citeşti gândurile?

— Poate că nu ai chef să vorbeşti de asta acum, a tatonat Darden, prudent. Nu prea are legătură cu o comedie spumoasă.

— Nu, dar nici nu avem prea multe de făcut în următoarele ore.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat la Wichita.

Profilul lui Eilert a luat treptat înfăţişarea granitului. Orice urmă de amabilitate i-a dispărut de pe faţă. Privirea lui a străpuns panglica neagră şi nesfârşită a autostrăzii, până s-a cufundat în trecut.

Într-o zi funestă, de culoarea blestemului.

28
CRUCEA DE SUB ANTARCTICA – III

— Da, în Wichita. Acolo am rămas ieri cu povestirea, în locul ăla monstruos, şi-a amintit el.

— Nu aţi putut face nimic pentru a-i ajuta pe colegii voştri?

— Oare ce am fi putut face? a întrebat norvegianul, sceptic. Eram singuri, îngroziţi. Angela se agita disperată, cuprinsă de panică. A fost cât pe ce să ne trădeze prezenţa prin strigătele ei. Am obligat-o să se ghemuiască pe gheaţă. Deşi frica mă paraliza, creierul mi-a rămas lucid. Mi-am dat seama că trebuia să fugim, să plecăm imediat de acolo. Am reuşit să o fac să reacţioneze. Am împins snowmobilele în tăcere, multă vreme, până când am fost siguri că nu mai puteam fi auziţi. Ecoul împuşcăturilor părea să ne urmărească.

— V-aţi întors în Noua Suabie?

— Da. Am modificat ruta destul de mult. Am traversat cordiliera care se întinde de-a lungul coastei Prinţesa Marta şi a coastei Prinţesa Astrid. Aveam o hartă bună, foarte amănunţită. Eu am propus să continuăm să ne deplasăm de-a lungul ţărmului. Există acolo două baze ruseşti, Novolazarevskaia şi Drujnaia III. Puţin mai departe mai era şi o mică staţie meteorologică germană, Georg Foster. În mod normal, în timpul verii antarctice, acolo lucrează oameni de ştiinţă din respectivele ţări. S-a dovedit imposibil, pentru că am rămas fără benzină în apropierea muntelui Muhlig-Hoffman, pe partea cealaltă a gheţarului care coboară până la mormântul Bazei 211 germane.

***

— Şi acum ce ne facem? N-o să reuşim să ajungem niciodată la staţia rusească! a exclamat Angela, cuprinsă de spaimă.

— Nu prea avem de ales. Aici nu putem rămâne, i-am spus eu, încercând să afişez o siguranţă pe care nu o simţeam de fapt.

Adevărul este că aveam o presimţire cumplită. Ştiam foarte bine că era imposibil să străbatem acea distanţă pe jos. Am fi murit, probabil, pe drum. Iar natura părea împotriva noastră. S-a dezlănţuit un viscol puternic. Sufla dinspre coastă, măturând culmile, aducând pe aripi un infern de zăpadă.

— Să luăm numai ce putem căra. Doar ce ne-ar putea fi de vreun folos, am propus eu.

Am strâns în două rucsacuri mari toate proviziile disponibile, o farmacie de campanie, un pistol de semnalizare, saci şi un mic cort. Am pornit la drum, trecând între placa de gheaţă Fimbul şi munţi. Înaintarea era istovitoare; deşi aveam cizme cu crampoane şi bastoane, alunecam permanent din cauza terenului în pantă şi a

durităţii gheţii.

Aşa cum mă temusem, după două ore, Angela, epuizată, n-a mai vrut să meargă.

— Eilert, să ne oprim, te rog, nu mai pot, m-a implorat ea, lăsându-se să cadă în genunchi.

— Încă puţin, încă o oră, până când ajungem la pereţii ăia, am bolborosit eu, arătând spre un grup de vârfuri ascuţite care se înălţau la marginea coastei îngheţate.

Cu ultimele forţe am reuşit să ajungem la poalele munţilor. Am instalat cortul într-o zonă mai ferită. Nu voi uita niciodată noaptea aceea.

***

— Ce s-a întâmplat în acea noapte?

— Nimic ce s-ar putea explica prin cuvinte, a murmurat Lang, sumbru. Ne-am acoperit cu tot ce aveam la îndemână, ca să nu îngheţăm. Deşi eram epuizaţi, nu am putut să dormim. Am deschis ochii de nenumărate ori. Iar când privirile ni se întâlneau, şi eu, şi ea înţelegeam că nu suntem singuri. Moartea era împreună cu noi, o prezenţă invizibilă, dar reală. Dimineaţa am pornit iarăşi la drum. Îmi amintesc că eu mergeam puţin înainte, cu busola în mână, încercând să hotărăsc care era cea mai indicată rută. Terenul era abrupt, obligându-ne să coborâm tot mai mult spre ţărm; în acea zonă, marea era o imensă placă de gheaţă, pe care vremea frumoasă începea să o crape. Eram la vreo două sute de metri de mal când am auzit uruitul snowmobilelor urmăritorilor noştri. Howard Rodby şi vreo jumătate de duzină dintre oamenii săi ne localizaseră.

— Dumnezeule…

— Angela a început să strige, şi-a dat jos rucsacul şi a alergat spre mine, disperată. Eu m-am întors. Voiam să o ajut. Eram hotărât să rămân cu ea, ce altceva puteam face? a continuat Eilert cu un nod în gât. Am văzut clar cum asasinii lăsau vehiculele şi puneau mâna pe mitraliere. Au început să tragă. Versanţii muntelui Muhlig-Hoffmann, aflaţi în dreapta noastră, amplificau sunetul, transformându-l într-un urlet asurzitor. Angela a căzut secerată. S-a rostogolit în josul pantei, ca o piatră. Eu, când mi-am dat seama că nu mai puteam face nimic pentru ea, am rupt-o la fugă. Am aruncat tot ce aveam şi am fugit. Am fugit cum nu mai fugisem niciodată în viaţa mea. Ştii la ce mă gândeam în acele clipe?

Simon a făcut un uşor semn din cap că nu, fără să-şi ia ochii de la linia autostrăzii. Povestirea lui Lang îl menţinea într-o stare de absolută crispare. Întunericul, abia spart de luminile rarelor maşini care treceau pe lângă ei, părea gata să-i înghită.

— La nimic. Nu mă gândeam la nimic. Când moartea îţi suflă în ceafă, lumea întreagă se opreşte în loc, a spus Eilert cu o voce

domoală. Totul rămâne în suspensie, fără viaţă. Inima bate, dar numai o dată, ştiind că poate fi străpunsă dintr-o clipă în alta. Întreaga noastră conştiinţă se concentrează acolo. În cap nu mai rămâne nimic. Nu există gânduri de pe urmă. În mod ciudat, în acea ultimă clipă suntem mai vii ca niciodată.

— Cum ai reuşit să te salvezi? a vrut să ştie ziaristul.

— O parte din mine a murit acolo, în timp ce alta s-a încăpăţânat să se agaţe de viaţă cu disperare. Nu de viitor, care a devenit de neconceput. Nu-mi doream decât ca inima să îmi mai bată încă o dată. Am coborât pe panta îngheţată ca un bolid, spre un mormânt care mi se deschidea în faţa ochilor. M-am lăsat în seama unei voinţe superioare, aşteptând ca El să hotărască pentru mine. Să sfârşeşti ciuruit de gloanţe sau cu gâtul rupt e acelaşi lucru. M-am împiedicat şi am căzut. M-am rostogolit peste o sută de metri, târând după mine zăpadă şi pietre, până la o cornişă de pe malul mării. M-am prăbuşit de pe ea până pe placa de gheaţă, care s-a spart. Gândurile au început iarăşi să-mi lumineze creierul când apa îngheţată m-a biciuit. Nu ştiu cum am reuşit să ies la suprafaţă. Îmi amintesc că am încercat de mai multe ori să mă ţin de acea scândură de gheaţă, să ies din acea gaură aducătoare de moarte, dar gheaţa se sfărâma în continuare. În sfârşit, când credeam că totul era pierdut, degetele mele au atins nişte stânci aflate chiar la nivelul apei. M-am apucat de ele cu disperare şi am reuşit să ajung la un intrând îngust de sub cornişă.

De parcă evocarea acelui moment teribil i-ar fi îngheţat sângele în vene, Eilert Lang a scotocit în geantă. A băut o înghiţitură mare de whisky, încercând parcă să-şi ardă gâtlejul. A răsuflat tulburat.

— Ori de câte ori retrăiesc acele clipe, mă blestem.

— De ce?

— Pentru că nu fusesem în stare să-i spun Angelei cât de mult o iubeam. Este o greşeală teribilă să crezi că ai destul timp înainte. Este cea mai greşită dintre iluzii.

— Foarte adevărat.

— Am rămas acolo, speriat, amorţit de frig, fără să îndrăznesc să respir măcar, a continuat Eilert. În curând i-am auzit pe Rodby şi ai săi. Au coborât chiar până la marginea taluzului sub care mă ascundeam. I-am auzit vorbind. Văzând gheaţa spartă, au presupus, probabil, că mă înecasem. Cu toate astea, şi-au descărcat armele. Nenorociţii ăia au tras până au rămas fără muniţie. Au iscodit prin împrejurimi precum şacalii şi au plecat. Curând am înţeles că nu făcusem decât să-mi întârzii moartea. Nu aveam cum să mă caţăr pe acel taluz alunecos. Am observat atunci că acea cavitate în care mă aflam, rezultat al eroziunii mării, părea să se prelungească spre dreapta. Era un coridor strâmt, periculos. L-am străbătut cu greu, julindu-mi mâinile pe muchiile versanţilor. La un moment dat, m-am

trezit în faţa intrării într-o peşteră imensă, care se deschidea într-o radă ascunsă. Marea pătrundea în interiorul ei ca un covor alb.

— Noua Suabie? a presupus ziaristul.

— Da. Shangri-La-ul Fuhrerului, domnule Darden. Imensul port al Bazei 211 germane, a confirmat biologul. Am constatat că în acea parte, la adăpost de razele soarelui, gheaţa era solidă şi îmi suporta greutatea. Am intrat în vizuină în patru labe, târându-mă ca un vierme. La început nu am reuşit să disting nimic, doar câteva umbre fără formă. După câteva minute, când ochii mi s-au obişnuit cu semiîntunericul, am distins siluetele acelor monştri metalici.

— Monştri?

— Flota pierdută de submarine germane. Aproape treizeci, imobilizate de îmbrăţişarea gerului, trase la mal, unul lângă celălalt, străbătute de zeci de pasarele care le uneau şi le menţineau în contact cu cheiurile. A fost o imagine cutremurătoare. Mintea mea nu reuşea să priceapă ce era acolo. Când descoperisem cimitirul din Neuschwabenland, Angela şi cu mine am intuit că în acea parte a Antarcticii exista o redută nazistă, dar nu ne puteam imagina în niciun fel dimensiunea reală a acelui loc gigantic, uluitor…

— Era pustiu?

— Cu desăvârşire. La început am crezut că, dintr-un moment în altul, cineva se va năpusti asupra mea. Mi se auzea până şi respiraţia. Ecoul grotei era formidabil. Îmi amintesc că am ajuns la chei trecând printre corpurile a două dintre acele U-Boot. Crampoanele mele au făcut ca învelişul lor să scârţâie. Am ajuns chiar să mă tem că tavanul se va fisura, că voi fi înconjurat de militari. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Am ajuns până la bazinul portuar. Am văzut o grămadă de cutii, funii şi saci, apoi m-am prăbuşit. Mi-am pierdut cunoştinţa.

— Cât timp ai rămas acolo?

— La Baza 211?

— Da.

— Aproape zece zile.

— Zece zile?

— Aşteaptă să-ţi explic, i-a spus Lang. Când m-am trezit, am avut concomitent două senzaţii. Tot corpul mă durea, de parcă aş fi fost stâlcit în bătaie, dar cred că arsura din stomac era şi mai rea. Ochii mi s-au obişnuit cu semiîntunericul. Vedeam ca o pisică. Am traversat cheiul şi am intrat în ceea ce părea a fi comandamentul portului. În mod surprinzător, totul se afla în ordine. De parcă ultimul care ieşise din acele birouri ar fi petrecut mult timp pentru a lăsa totul în perfectă stare înaintea unei inspecţii. Am descoperit mai multe lămpi, petrol lampant şi aprinzătoare cu fitil, şi aşa am reuşit să cercetez incinta. Trebuia să găsesc ceva de mâncare. Puterile mă părăseau şi îmi era tot mai greu să mă mişc. Am pătruns în interiorul mai multor

submarine. Tambuchiurile nu erau blocate, ci doar ruginite. Se vedea că erau părăsite; mirosul era greţos, de putreziciune. De mulţi ani nu mai navigaseră prin mări şi oceane. Tot căutând, am dat peste o conservă de hering. Arăta groaznic, gustul era oribil, dar în acele momente aş fi mâncat şi un şobolan viu, ţi-o jur.

— Te cred.

— Am vomitat ore întregi. Iarăşi şi iarăşi. În dimineaţa următoare am găsit o cutie de cacao, iar în cabina căpitanului unuia dintre submarine, câteva ţigări de foi mucezite, şi-a amintit biologul, amuzat. Singurul lucru care nu lipsea era apa. Pe pereţi, ca şi din înaltul bolţii, cădea din abundenţă, provenind din gheţarul care acoperă cea mai mare parte a cordilierei. Aşa mi-am petrecut primele două zile, în acea lume fantomatică, adunându-mi forţele, fără a îndrăzni să merg mai departe. Descoperisem un mare oblon metalic, cu două uşi, la capătul cheiului, care avea deasupra lui o svastică. Era din acelaşi aliaj ciudat ca şi poternele pe care Angela şi cu mine le văzuserăm de cealaltă parte, în apropierea cimitirului. În a treia zi mi-am făcut curaj şi am deschis-o. Un ingenios mecanism permitea ca un om să pună în mişcare acele plăci enorme fără prea mult efort. Nu ştiam peste ce o să dau de cealaltă parte şi mă temeam în continuare pentru viaţa mea.

— Îmi dai sticla cu whisky?

— Whisky-ul? Sigur. Uite-l.

— Simt nevoia să beau, a adăugat Darden. A scos dopul cu dinţii, fără să-şi ia ochii de la autostradă, şi a băut de parcă ar fi fost ultima înghiţitură dăruită unui condamnat la moarte. I-a dat biologului sticla pe jumătate goală. Simt nevoia să şi fumez, te deranjează?

— Absolut deloc.

— Vrei şi tu o ţigară?

— Acum nu, mulţumesc.

— Ce ai găsit în spatele acelei uşi?

— Un oraş.

— O bază…

— Nu, am spus un oraş, a subliniat norvegianul. Oblonul permitea accesul la un coridor amplu, ai cărui pereţi şi tavan erau placaţi şi ei cu acel metal de care am mai pomenit. Din prima clipă mi-a atras atenţia faptul că trecerea era luminată.

— Lumină electrică?

— Nu. Lumină naturală. Când germanii au construit Noua Suabie, au proiectat un sistem care să le permită să capteze lumina din afară, de sus, de deasupra gheţarului, şi să o aducă în interior, printr-un sistem de oglinzi şi prisme. Şi nu era nici frig. Eu petrecusem două zile tremurând, înspăimântat de umezeala care îmi pătrundea până în măduva oaselor, dar când am intrat acolo m-a cuprins o senzaţie plăcută de confort termic.

— Ingenios.

— Foarte ingenios. Meritul era al metalului de care am spus. Un izolator perfect.

— Descrie-mi Noua Suabie.

— E simplu. Imaginează-ţi o svastică, i-a propus Eilert lui Simon. O svastică gigantică, al cărei punct de intersectare, acolo unde se suprapun braţele, serveşte drept cale de acces la alte şase svastici identice: trei deasupra nivelului la care mă aflam eu, iar alte trei dedesubt. Le-am cercetat de mai multe ori în zilele care au urmat. Cele de dedesubt erau ocupate de laboratoare, hangare, magazii de armament, ateliere şi magazine. Cea centrală, legată de port, era destinată exclusiv birourilor, arhivelor, sălilor de hărţi, logisticii şi intendenţei.

A cincea şi a şasea, mai apropiate de culmile munţilor Muhlig-Hoffmann, adăposteau dormitoarele, sălile de mese şi zonele de odihnă ale garnizoanei. În sfârşit, a şaptea era rezervată ofiţerilor şi demnitarilor nazişti.

— Hitler a stat acolo, în Baza 211?

— După ce a fugit din Berlin, a petrecut mai mult de un an în Noua Suabie. Apoi s-a instalat în Argentina, în zona Bariloche. Ştii, peisajul din Bariloche este foarte asemănător cu cel din Bavaria, a glumit Eilert. În apropierea lacului Nahuel Huapi se află două mari ferme: Estancia San Ramon, proprietatea unei întreprinderi cu capital german, şi reşedinţa Inalco, al cărei stăpân avea, după terminarea războiului, relaţii strânse cu magnaţi germani şi cu guvernul lui Peron. Mult timp, acele locuri au fost un paradis pentru toţi. Acolo s-au refugiat şi Erich Priebke, ofiţerul care a executat trei sute treizeci şi cinci de civili în Italia, în martie 1944, şi Adolf Eichmann, şi doctorul Joseph Mengele, înainte ca acesta din urmă să se stabilească în Brazilia. Oricum, pentru a reveni la întrebarea dumitale, Hitler a călătorit de nenumărate ori la Neuschwabenland, la fel ca şi tinerii lebensborn.

— Încerc să te urmăresc, dar cred că uneori pierd şirul. Am prea multe întrebări în minte, i-a spus Darden, dezorientat. Avalanşa de informaţii îl împiedica să gândească limpede.

— Începe cu oricare din ele, i-a propus biologul.

— Ai spus mai înainte lebensborn?

— Proiectul Lebensborn, sau Izvor de Viaţă, a fost încă o aberaţie a naziştilor. Însuşi Himmler a fost artizanul, începând din 1934, al acelui program care îşi propunea să asigure puritatea rasială a viitoarei Germanii. Puritatea ariană. În acest scop au creat o reţea de centre în diferite locuri din Europa ocupată: Austria, Danemarca, Polonia, Belgia, Franţa, evident Germania, dar mai ales în Norvegia. În ţara mea au existat mai mult de zece „maternităţi” de acest soi.

— Ce fel de maternităţi?

— Militarii cu grade înalte din SS, ofiţerii superiori, ba chiar şi soldaţi decoraţi veneau la aceste centre destul de frecvent. Într-o vreme, pentru ei era o datorie şi o onoare. Aici îi aşteptau femei care fuseseră selecţionate cu atenţie: înalte, blonde, cu tenul alb şi ochi albaştri. În iubita mea Norvegie avem multe care arată aşa, a spus Eilert cu ironie. În acei ani s-au născut mii de copii perfecţi, mii. Niciodată nu se va şti cu exactitate numărul lor. Naziştii au avut grijă să distrugă toate arhivele şi să şteargă toate urmele când monstruosul lor imperiu s-a prăbuşit. După încheierea războiului, chestiunea a fost investigată, au avut loc procese, s-au urmărit piste… dar fără prea mult succes.

— Ce s-a întâmplat cu acei copii?

— Majoritatea au rămas în Germania. Au fost crescuţi în orfelinate şi centre speciale, iar autorităţile le-au căutat părinţi adoptivi. Actualmente există asociaţii Lebensborn. Aceşti oameni şi-au petrecut cea mai mare parte din viaţă recompunându-şi trecutul, încercând să afle cine erau, în definitiv, părinţii lor. Este o poveste dureroasă.

Simon Darden nu putea să-şi revină. Ştia prea puţin despre acest straniu şi teribil capitol de barbarie nazistă.

— Ce s-a întâmplat cu restul? a vrut să afle el, cu sufletul la gură. I-au dus în Antarctica? Asta chiar că nu e posibil!

— Nu i-au dus acolo. Lebensborn-ii dispăruţi au fost trimişi în Argentina şi în alte ţări din America Latină la sfârşitul anului 1944, i-a răspuns Eilert Lang. Au fost daţi în grija unor familii germanofile. Când împlineau şaisprezece ani erau trimişi, pe grupe, la Baza 211. Flota de submarine făcea călătorii regulate spre coastele Argentinei. Ieşeau la suprafaţă în Chascomos, în nord, şi în Rio Negro, în sudul ţării. Două dintre aceste submarine s-au scufundat acolo. Epavele lor le mai dau şi acum bătaie de cap cercetătorilor. În Neuschwabenland se desăvârşea formarea acestor tineri, ca un preambul la un nou destin. Cred că îţi poţi imagina ce fel de formare. Presupun că nu ai nimic de întrebat cu privire la asta.

— Nu. Nimic. Îmi pot închipui.

— Ceea ce nu poţi să-ţi închipui, domnule Darden, este locul în care se află acum acei băieţi.

— Presupun că îşi piaptănă părul cărunt.

— Da, fără îndoială că au destul păr cărunt. Întrebarea este unde şi-l piaptănă şi cum o fac. Vei descoperi toate astea ceva mai târziu, fii fără grijă.

— Vrei să mă ţii în tensiune până la sfârşit? a întrebat Darden, sarcastic.

— Nu mai e mult până la sfârşit. Dă-mi voie să-mi termin povestea. Rămăseserăm în Neuschwabenland. Chiar dacă m-aş strădui să fiu cât

mai concis, tot aş avea nevoie de câteva ore ca să-ţi descriu ce am găsit acolo, într-un hangar am descoperit două prototipuri de nave. Cred că e mai bine să vorbesc despre acele aparate folosind termenul „nave“. Să le spun avioane nu ar fi potrivit. Ieri, când ne-am întâlnit, ţi-am vorbit de *foo fighters,* acele obiecte stranii pe care piloţii lui Royal Air Force spuneau că le-au zărit în misiunile lor. Îţi aminteşti?

— Da, perfect.

— Acele două aparate erau *foo fighters.* Am înţeles că fabricarea lor fusese sistată brusc la un moment dat, dar erau practic terminate. Văzându-le, mi-a venit în minte imaginea avionului invizibil al armatei americane, deşi adevărul este că din punct de vedere aerodinamic aparatele de acolo le erau superioare în multe privinţe. Cercetările mele au fost întrerupte în a cincea sau a şasea zi. Deja pierdusem în mare măsură noţiunea timpului şi mă mişcăm fără mari temeri prin acel labirint încâlcit de galerii şi săli.

— Ce s-a întâmplat?

— Nişte sunete puternice m-au avertizat că se petrecea ceva. M-am ascuns. În scurt timp, întregul loc s-a umplut de zgomot de paşi şi de activitate. Am recunoscut vocea colonelului Howard Rodby dând instrucţiuni oamenilor săi. S-au răspândit prin tot complexul. Au inspectat locul timp de trei ore. O făceau într-un mod care mi s-a părut meticulos şi rutinier. Ecoul fanfaronadelor lor s-a pierdut după un timp într-un anumit punct la nivelul superior. Nu am ieşit din ascunzătoare până când nu s-a auzit zgomotul unui oblon greu care se închidea, şi atunci am înţeles că eram iarăşi singur. E ciudat cum se ascute auzul atunci când vederea trece pe planul al doilea. Eram extrem de intrigat. Am cercetat, centimetru cu centimetru, aripa svasticii de la nivelul superior, cea care se îndreaptă spre vest şi coteşte apoi spre nord. Vocile americanilor se auziseră dintr-acolo.

— Ce ai găsit?

— Acea zonă fusese ocupată de nazişti de rang superior, a răspuns Lang. Dormitoarele şi saloanele, deşi sobre, erau mobilate din belşug. Se aflau pe ambele părţi ale unui coridor la al cărui capăt se afla un perete. La mijlocul acestui zid se afla un stilet metalic, aurit, înconjurat de o cunună de lauri. L-am examinat cu atenţie. Pe mâner am găsit o mică svastică; când am apăsat pe ea, peretele s-a dat la o parte fără zgomot. Am pătruns în sanctuarul Bazei 211. Am descoperit acolo cea mai mare comoară ce se poate imagina: sute de opere de artă, depozitate cu grijă într-o mulţime de săli mari; tablouri de valoare incalculabilă: picturi ale lui Rembrandt, Fragonard, Cranach şi Durer; statui şi vase mari; ouă Faberge care aparţinuseră familiei ţariste; cărţi vechi şi incunabule provenind din toate bibliotecile spoliate în timpul ocupaţiei. De asemenea, sute de lingouri de aur. În această zonă am găsit apartamentul privat al lui Adolf Hitler şi pe cel

al Evei Braun. Fotografia pe care v-am trimis-o era pe o comodă de lemn de acaju. A fost unul din numeroasele obiecte pe care le-am luat din Noua Suabie. Oricum, nimic din tot ce v-am povestit nu se poate compara cu uimirea care m-a cuprins atunci când am găsit mausoleul Fuhrerului.

— Mormântul lui?

— Da. Un panteon circular, iluminat de un fascicul de lumină zenitală. În centru, pe un postament de marmură neagră, se înalţă un uriaş vultur de bronz, cu aripile desfăcute, iar la picioarele sale, lespedea cu numele şi datele naşterii şi morţii. Hitler a murit în 1971, la Bariloche. Rămăşiţele sale pământeşti au fost duse în Antarctica. Deasupra mormântului, la o înălţime de aproximativ doi metri, am distins un obiect care pentru mine nu avea pe atunci nicio semnificaţie.

— Ce anume?

— O lance.

Creierul lui Simon Darden s-a luminat. Un curent electric i-a străbătut corpul, în timp ce imaginea lordului Harvington i-a apărut în faţa ochilor.

— Lancea lui Longinus! a exclamat el.

— Te felicit. Excelent exerciţiu sinaptic, a convenit Lang. Da, Lancea Destinului, relicva sacră, păstrată de-a lungul secolelor.

— Dar Aliaţii au recuperat-o, a obiectat Darden. A fost înapoiată…

— Nici vorbă. Un fals excelent executat. La fel ca multe din picturile de la Luvru.

Eilert Lang a izbucnit în râs văzând expresia de uluire de pe chipul ziaristului.

— Cum ai ieşit de acolo?

— În singurul mod posibil. Pe mare. În port erau mai multe barje. Am pregătit una din ele. Faptul că sunt norvegian a fost decisiv în situaţia mea. În Norvegia învăţăm de mici să navigăm, a explicat Eilert. În bază am găsit un sextant şi o busolă în stare bună, ca şi hărţi de navigaţie. Am avut noroc de timp frumos. În a cincea zi, în drum spre Africa de Sud, m-am întâlnit cu un vas comercial olandez. Restul îl cunoşti de acum.

— Uimitor, a murmurat ziaristul. Mă întreb cum ai reuşit să supravieţuieşti de atunci. Înţeleg că nu ai putut să revii la existenţa de dinainte, să redevii o persoană normală.

— Am trăit ascuns, ca un şobolan, adunând tot mai multe informaţii, cumpărând mărturii şi voinţe, a mărturisit Lang.

— În ce fel?

Un râs înfundat a ieşit din gâtlejul biologului.

— Din acel oraş de sub gheţuri nu am luat numai dovezi compromiţătoare, Simon. Am bani suficienţi pentru încă o sută de

vieţi.

— Putem dovedi toate astea? a întrebat ziaristul după o lungă tăcere. Ar fi ştirea cea mai importantă din toate timpurile.

— Putem, a afirmat Eilert. Şi-a deschis primii doi nasturi de la cămaşă şi i-a arătat englezului o cheiţă agăţată de un lănţişor. Această cheie, în combinaţie cu o secvenţă numerică, deschide un seif de la Coutts Bank din Londra. Cu mai mult de un an în urmă am depozitat în el toate documentele şi dovezile pe care le-am strâns. Nu lasă loc nici unei îndoieli. Sunt o adevărată bombă cu ceas. Ai memorie bună?

— Numai pentru anumite lucruri. Nu sunt în stare să reţin numere de telefon. Este cea mai bună scuză la care recurg atunci când mama îmi reproşează că nu sunt atent cu ea.

Lang a zâmbit, şi-a încrucişat braţele şi s-a destins. O mulţime de stropi micuţi au perlat parbrizul. Darden a pus în funcţiune ştergătoarele.

— 22… 28… 9… 77…

— Voi încerca.

— Primele trei numere sunt doi. Adunate cu încă un doi fac opt, care e al patrulea număr. Adaugă un unu şi îl ai pe al cincilea. Scazi apoi un doi şi îi ai pe cei doi de şapte.

— Halal resursă mnemotehnică! Cred că e mai simplu să memorez secvenţa!

— Aşa să faci.

— Cred că o să reuşesc.

— Bine. Atunci voi încheia. Nu mai e mult, l-a anunţat Eilert, hotărât să-şi sfârşească povestea. Documentele pe care le-am găsit în arhivele acelui oraş subteran m-au ajutat să înţeleg istoria în întreaga ei dimensiune. Am reuşit să fac să se îmbine toate piesele. Am găsit hârtii care arătau cum au construit Noua Suabie oamenii lui Donitz; rutele submarinelor; punctele de aprovizionare; informaţii în legătură cu locurile în care s-au refugiat criminali de război; paşapoarte false; liste de contacte; locurile în care se află alte sanctuare naziste în diverse părţi ale lumii. Mi-a atras atenţia un amănunt atunci când am revăzut toate acele hârtii…

— Ce anume?

— Mi-am dat seama că documentele cele mai recente nu mergeau mai departe de vara anului 1973.

— Pare foarte important.

— Într-adevăr. Shangri-La-ul Fuhrerului a fost închis complet în acel an. Mica garnizoană care rămăsese a părăsit baza. Obiectivul fusese îndeplinit. Sămânţa celui de-Al Patrulea Reich, lebensborn-ii, fusese sădită în pământul potrivit; lumea uitase de ei, aveau identităţi noi, vieţi stabile şi o misiune de îndeplinit.

— S-au predat americanilor?

— Nu astea sunt cuvintele potrivite. Nu s-au predat. Statul-major american crease baza Wichita cu mulţi ani în urmă, după eşecul Operaţiunii Highjump. Ştiau că germanii se aflau acolo, cunoşteau locul în care erau conducătorii nazişti şi ascunzătorile lor, dar Ultima Thule se infiltrase în cele mai înalte cercuri guvernamentale americane.

— Mi-e greu să cred ce insinuezi, domnule Lang! a exclamat Simon, tresărind. Vrei să spui că, deşi ştia toate astea, guvernul Statelor Unite nu a făcut nimic? N-a mişcat un deget?

— Mă mir că eşti atât de naiv! Stai rău cu memoria? i-a trântit-o norvegianul, pe un ton dispreţuitor. Lumea pare să fi uitat că în anii premergători războiului simpatia americanilor pentru Germania era mai mult decât notorie. O bună parte a populaţiei îmbrăţişa ideile germanilor despre puritatea rasială. Îţi aminteşti de Ku Klux Klan? Orice istoric riguros ar putea demonta mitul conform căruia membrii acestuia erau doar o bandă de fermieri neciopliţi! Multe organizaţii antisemite, fără a mai socoti partea cea mai închistată şi conservatoare a epocii, îi vedeau cu ochi buni pe nazişti. Chiar şi svastica a fost un simbol acceptat de americani într-un trecut nu prea îndepărtat. Eroi precum Charles Lindbergh, celebrul aviator, erau înclinaţi spre izolaţionism şi susţinători fermi ai unui pact de neagresiune cu Hitler. În acele zile, la adăpostul siguranţei aparente asigurate de poziţia geografică a ţării lor, datorată celor două oceane care o despărţeau de zonele de conflict, erau mulţi cei care mizau pe o lume împărţită între trei tabere: Europa pentru nazişti, Asia pentru japonezi şi America pentru americani…

— Asta îmi aminteşte de împărţirea apocaliptică a lui Orwell din *1984*.

— Da, Orwell, a convenit Lang. Există mulţi alţi factori care au determinat Statele Unite să dea impresia că nu ştiu de toate astea şi să ridice din umeri. Războiul Rece i-a făcut să înţeleagă că şefii nazişti ar fi putut să le fie de ajutor în viitor. Dacă urau ceva mai mult decât orice, acela era comunismul. Stalin era cel mai mare duşman. Şi nu uita că mâna Ultimei Thule este foarte lungă. Toţi membrii săi, generaţii întregi, au făcut parte din plutocraţia ţării. Ei sunt cei care guvernează cu adevărat.

— Este o acuzaţie foarte gravă.

— Dumneata eşti ziarist. Dispui de mai multe informaţii decât un cetăţean obişnuit. Nu-ţi aminteşti că în urmă cu mai mult de un an a ieşit la iveală originea averii familiei Bush? a întrebat biologul.

Simon a încuviinţat. Totul părea să se potrivească. *The Guardian* se făcuse ecoul unei ştiri care tocmai confirma că bunicul actualului preşedinte al Statelor Unite, senatorul Prescott Bush, făcuse afaceri profitabile cu Germania nazistă în calitate de reprezentant al

intereselor familiei Thyssen în America. Prescott Bush fusese directorul Union Banking Corporation, entitate financiară care lucra exclusiv pentru una din băncile familiei Thyssen din Olanda. Puternica familie germană se îmbogăţise punând la dispoziţia Reichului unităţile ei metalurgice, contribuind astfel în mod decisiv la înarmarea lui Hitler. Această acuzaţie şi multe altele puneau la îndoială persoana predecesorului preşedintelui.

— Cunosc acea chestiune tulbure a familiei Bush.

— Foarte bine, a spus Lang. Să vedem cu ce viteză funcţionează capacitatea dumitale sinaptică. Răspunde repede, fără ezitări.

— Îmi propui un joc?

— Ceva asemănător, a murmurat Eilert, schiţând un zâmbet. Cine a sprijinit lovitura de stat care l-a înlăturat pe Allende, preşedinte democratic, şi a instaurat o dictatură în Chile?

— Da… Statele Unite.

— Corect. Adevărul este că Ultima Thule a fost în spatele acestui amestec fascist. Interesele ei în industria cuprului, pe care Allende intenţiona să o naţionalizeze, au determinat-o să organizeze la Vina del Mar acea infamie care i-a oferit puterea lui Pinochet.

— Ştiu asta.

— Ce îmi poţi spune despre Saddam Hussein?

— America l-a înarmat până în dinţi.

— Dar de bin Laden? Ori despre avântul extremei drepte în multe ţări? Totul ţi se pare întâmplător?

— Da, e adevărat, nu mai e cazul să continui, îmi dau seama unde vrei să ajungi, dar…

— Fără niciun *dar*, Darden. Să nu-mi vii cu argumentul că astea sunt chestiuni geostrategice. Nu te uita în partea cealaltă, l-a contrat Lang. Îţi aminteşti de Noua Ordine Mondială? Lupului i se văd totdeauna urechile. Cel puţin nu te arăta surprins când îţi spun că Statele Unite s-au făcut că nu-i văd pe naziştii. Aşa a fost. Mai devreme ţi-am promis că îţi voi spune ce s-a întâmplat cu toţi acei tineri lebensborn. Ştii unde îşi piaptănă acum părul cărunt?

— Îmi pot imagina.

— Conform unui plan meticulos, toţi s-au integrat în sânul unor familii ultraconservatoare, în Statele Unite, în Austria, Franţa, Germania, Italia, Anglia, Spania… i-a dezvăluit el. Aceştia şi fiii lor deţin puterea economică şi trag din umbră sforile politicii; sunt membri activi ai lojilor pe care Ultima Thule le are în nenumărate ţări; fac parte din prestigiosul club al celor O Sută Treizeci de la Bilderberg şi asistă la întâlnirile anuale ale acestuia; au relaţii cu familii aristocratice europene; se cunosc cu principalii lideri mondiali; la urma urmei, pentru a folosi o imagine cinematografică, sunt sămânţa diavolului.

Neliniştea l-a cuprins pe ziarist. A încuviinţat.

— Ce înseamnă toate acestea? a izbutit să întrebe cu o voce abia auzită, după o lungă tăcere. Cred că sunt pe punctul să-mi pierd minţile.

Eilert Lang a răspuns imediat cu un ton lugubru.

— Toate astea înseamnă că armamentul a fost reînnoit, că strategiile din trecut au găsit un nou teren de desfăşurare, mai adecvat şi mai subtil: o tablă de şah blestemată, pe care se joacă o partidă macabră. Ei sunt jucătorii, iar noi toţi, să nu te îndoieşti de asta, suntem piesele.

— De ce îmi vorbeşti în metafore?

— Pentru că m-ai lua drept nebun dacă ţi-aş spune într-un mod mai simplu şi mai direct că al Treilea Război Mondial este în curs de desfăşurare.

29
LYON

O violentă explozie a zguduit bulevardul Louis Dufour din Lyon cu două minute înainte de ora opt dimineaţa. Imobilul situat la numărul 4, o casă cu trei etaje din apropierea intersecţiei cu strada General Leclerc, a sărit în aer şi s-a prăbuşit cu zgomot, un imens nor de fum, bucăţi de moloz, grinzi şi sticlă, care a măturat zona ca o furtună provocând haos şi confuzie în centrul unui oraş care abia se trezea.

Gunter Baum şi Ewald Fleischer nu s-au mişcat de la masa la care stăteau, într-o micuţă cafenea din apropiere, atunci când toţi clienţii, după primul moment de spaimă, şi-au părăsit ziarele şi ceştile, ieşind în grabă pentru a afla ce se întâmplase.

— Ceva nu a mers cum trebuie… a murmurat Baum cu un rictus impasibil, uitându-se la ceas. A explodat înainte de momentul prevăzut. Temporizatorul nu a funcţionat bine.

— Ba da. Dar mi se întâmplă să uit uneori că îmi întârzie ceasul cu ceva mai mult de două minute, a spus ironic Ewald, sorbind liniştit din cafea.

— Înţeleg. Ar trebui să-ţi schimbi ceasul.

— Aşa e.

— Ce-ţi mai face mâna?

Fleischer şi-a mişcat degetele, flexându-le unul câte unul, ca şi cum ar fi făcut un exerciţiu de recuperare. Ascundea bandajul sub o mănuşă neagră.

— Bine. Nu doare rău. O gaură curată.

S-a auzit sunetul înfundat al unui telefon mobil. Gunter a despăturit paltonul pe care îl pusese pe spătarul scaunului alăturat, a verificat numărul cu un uşor zâmbet şi a răspuns.

— Bună ziua, Florian, a şoptit el. S-a lăsat pe speteaza scaunului şi a scos o ţigară lungă dintr-un pachet.

— Tâmpitule! Nu-mi mai pronunţa numele!

— Ei, haide, de ce atâta frică? a întrebat el, glumeţ.

— Eşti un imbecil, Gunter. Risc enorm. Şi nu vreau să-mi pun viaţa în pericol pentru un cârpaci ca tine.

— Acum mă jigneşti? Măsoară-ţi cuvintele dacă nu vrei să ai de-a face cu mine!

— Bine, gata, acum e de-ajuns! i-a tăiat vorba Florian, crispat. Ascultă, Gunter, cei din Thule încep să fie foarte nervoşi. Teribil. Ce ai făcut ieri la Paris e strigător la cer. Un măcel fără sens, o mizerie; toată presa scrie despre asta pe prima pagină.

— Lucrurile făcute bine merită să devină ştiri.

— Scuteşte-mă de ironiile tale. Ai pierdut doi oameni în mai puţin de trei zile, iar un comisar din Berlin ţi-a luat urma, l-a anunţat el. E un copoi, un om inteligent şi foarte metodic. Numele Thule a ieşit la lumină.

— Imposibil.

— Ba este posibil. Deşi nu înţelege amploarea chestiunii, acest poliţist e pe urmele tale. Pentru el este limpede că totul e în legătură cu Operaţiunea Shangri-La. O să apară la Lyon dintr-un moment în altul. Trăgând concluziile care se impuneau, a înţeles care este ruta pe care o urmezi.

— Treaba de la Lyon e rezolvată, linişteşte-te, i-a sugerat Baum. Hans Dietrich Steinmeier a murit liniştit, în somn. Suntem pe picior de plecare.

A urmat o linişte îndelungată.

— Bine. Sper că măcar de data asta a fost o treabă mai discretă.

— Curată şi discretă, nu te teme.

— Ce se întâmplă cu Eilert Lang?

— A scăpat iarăşi. E cu femeia aia, cea cu vioara, şi cu ziaristul de la *The Guardian*.

— Simon Darden.

— Da, cred că aşa îl cheamă… Nu-i aşa, Ewald?

Ewald Fleischer a încuviinţat din cealaltă parte a mesei. Se distra privind prin vitrina cafenelei agitaţia necontenită a agenţilor de poliţie şi a pompierilor prin zonă.

— De nepoftitul ăsta ne ocupăm deja. Legătura noastră din Anglia tocmai mi-a confirmat că îi avem pe soţia şi fiul lui. Lichidează-l. Fără ezitare. Pe el şi pe Elke Schultz, dar, mai ales, ocupaţi-vă de Lang. Nemernicul ne-a făcut deja prea multe necazuri.

— Am înţeles.

— Încă ceva.

— Ce mai e?

— Du-te la Marsilia.

— Pentru ce?

— Caută-l pe Pierre Signoret. În port. El şi câţiva dintre oamenii lui vă vor însoţi. Sunt trăgători de elită. Vă aşteaptă cu un iaht de croazieră puternic, i-a explicat Florian. Veţi fi în Mallorca în doar câteva ore. Lichidaţi-l pe Klaus Munzel. Chestiunea asta trebuie rezolvată mâine, m-ai auzit?

— Foarte clar. La revedere, Florian, salutări alor noştri din BKA.

— Lepădătură ce eşti!

Gunter a închis şi a pus telefonul pe masă.

— Se pare că acest Bohm are probleme cu constipaţia, nu? a observat cu o aparentă lipsă de interes Ewald, văzând figura reţinută a lui Baum.

— Pentru variaţie.

— Plecăm?

Au ieşit în stradă. Zona urma să fie înconjurată de cordoane de poliţie. Agenţii deviau traficul intens din zonă spre rute alternative şi împiedicau accesul trecătorilor.

Baum s-a adresat unui agent care le apăruse în cale.

— Mă scuzaţi, ce s-a întâmplat? Vă putem fi de ajutor cu ceva?

— Puteţi fi de ajutor dacă nu treceţi pe aici, a răspuns morocănos jandarmul. O explozie de gaz. Vă rog să vă îndepărtaţi.

Germanul şi-a ridicat gulerul paltonului, şi-a băgat mâinile în buzunare şi a pornit satisfăcut spre maşină, urmat îndeaproape de Ewald.

— Foarte eficient, într-adevăr, a şoptit el satisfăcut, câţiva metri mai încolo.

— Încăperea contoarelor, o cheie franceză, un pic de exploziv plastic şi un temporizator: un cocktail perfect.

— Da, dar fă bine şi schimbă-ţi ceasul. A fost o treabă de mântuială. Punctualitatea e sfântă. O normă de viaţă.

— E elveţian, Gunter.

— Elveţian? a întrebat Baum cu o strâmbătură dispreţuitoare. În ţara aia ar trebui ca toţi să se ocupe doar cu fabricarea ciocolatei. Nu ştii că acest paradis curat şi perfect este locul cu cei mai mulţi depresivi pe metrul pătrat din lume?

— Adevărat? Pare ciudat, dacă te gândeşti la câţi bani au!

— E aşa cum îţi spun, Ewald. Schimbă mizeria aia de ceas.

30
O PLIMBARE PE APĂ

Soarele de după-amiază se reflecta ca o monedă nouă şi lucitoare în apa liniştită a portului Andraitx. O duzină de cutere pescăreşti îşi opreau motoarele şi îşi legau parâmele de babalele cheiului. Cu ţipetele lor stridente, pescăruşii spărgeau liniştea care domnea în golf la acea oră; se aruncau din înaltul cerului, ca nişte proiectile, asupra resturilor de peşte aruncat de marinari în apele din apropierea magaziei şi se ridicau cu prada în cioc.

— Pare argintul unei oglinzi, a spus Elke mijindu-şi ochii şi încercând să cuprindă cu privirea rada.

Simon Darden s-a oprit şi a făcut doi paşi înapoi. Mergea cufundat în gânduri. S-a oprit să privească placiditatea senină a apelor.

— Te referi la mare.

— Da.

— O băltoacă de ulei, aş spune eu. Deşi comparaţia cu argintul e mai poetică, a admis el, condescendent.

— S-ar spune că poţi să mergi pe suprafaţa ei şi să treci pe celălalt mal.

— Ei bine, e posibil, dar ăsta nu e lacul Tiberiada, iar eu…

— Iar tu nu eşti Iisus Hristos.

— Exact. Să nu contezi pe mine, Elke. Dacă vrei să încerci, dă-i drumul.

— Nici eu nu sunt Maria Magdalena, a glumit ea, amuzată.

— Biblia nu spune că Maria Magdalena ar fi mers pe apă, a mustrat-o uşor ziaristul. În afară de asta…

— … cea din faţa noastră e plină de combustibilul scurs din şlepuri, a admis ea, izbucnind în râs, suntem în decembrie şi…

— Şi nu avem nici costum de baie şi nici prosop, a observat el.

Elke a zâmbit şi şi-a continuat plimbarea pe cheiurile zonei de pescuit Andraitx, în apropierea părţii vechi a localităţii. Le străbătuseră de câteva ori de când sosiseră, cu câteva ceasuri în urmă, după ce şi-au rezervat camere la hotelul Brismar.

S-au aşezat în cele din urmă pe stâncile unui golfuleţ ocupat de bărci cu vâsle, trase pe uscat. Violonista şi-a scos cizmele şi şi-a cufundat picioarele în nisipul călduţ.

— Îmi place la nebunie senzaţia asta. Am fost aici cu mult timp în urmă, i-a spus ea, privind valurile care atingeau blând malul.

— Aici? Când?

— Nu sunt sigură. Când aveam treisprezece sau paisprezece ani, cu părinţii mei. Pe atunci noi călătoream des, a explicat ea. Tatăl meu era

un spirit neliniştit. Spunea că lumea trebuie vizitată; că a nu o străbate în întregime este o dovadă de lipsă de iubire. M-a dus în India când am împlinit optsprezece ani. Zicea că aceea era una din călătoriile cele mai importante care se puteau face. Şi aşa este. Ai fost în India?

— Nu.

— Tatăl meu te-ar fi îndemnat să mergi. Ţara aia îl fascina. La Calcutta m-am îmbolnăvit. Presupun că din cauza mâncării picante şi a apei.

— Eu m-am scăldat o dată în Tamisa şi am supravieţuit. Te asigur că e mai poluată decât Gangele. Am văzut trecând până şi cadavrul unui lord englez.

Elke a izbucnit în râs.

Simon Darden nu a putut să nu se lase cucerit de frumuseţea profilului ei senin. A recurs la ironie ca să nu se piardă în acel labirint de linii perfecte.

— Dă-mi voie să ghicesc, a propus el, amuzat: în mod sigur, tatăl tău era proprietarul unei importante agenţii de voiaj, nu-i aşa?

— Nu. Era doar un om foarte înfocat. De şcoală veche. Animat de convingeri ferme. Lui îi datorez multe, a spus ea, redevenind sobră.

— Pasiunea pentru muzică…

— Nu încape îndoială. Era un violonist desăvârşit.

— Caracterul…

— Cu siguranţă. Ei bine, adevărul este că el nu era atât de pus pe ceartă ca mine, a recunoscut ea, amuzată. Era un om temperat, moderat, cizelat.

— Ca un pian bun.

— Exact. Ca un clavecin vechi sau un bun Steinway cu coadă. Eu sunt mult mai lipsită de echilibru, mai colerică. Presupun că este o formă de a contracara absurditatea în care s-a transformat viaţa mea; o supapă, un robinet de scurgere.

— Ce înseamnă asta?

— Că pe demoni trebuie să-i exorcizezi într-un fel sau altul. Viaţa mea înseamnă disciplină; ceasuri interminabile de disciplină rigidă şi practică istovitoare, a explicat ea pe un ton serios, fără să-şi ia ochii de la ansamblul de case în culori pestriţe care se căţărau pe muntele aflat de partea cealaltă a portului. Până şi zborul unei muşte mă face să-mi ies din fire. Nu mă pot stăpâni.

— Aşadar, ticălosul ăla de Mozart e vinovat că lumea a pierdut un înger. Frumos mod de a justifica proasta dispoziţie.

— Proastă dispoziţie? a întrebat ea încruntându-se. Nu face greşeala de a mă crede o schimonosită.

— În niciun caz nu mi-ar trece prin gând să spun aşa ceva atunci când văd ce văd.

Elke a izbucnit iarăşi în râs. L-a privit apoi drept în ochi.

— Mă iei peste picior? a întrebat ea, urmărind expresia feţei lui Darden.

— Asta crezi? a replicat el, simulând în mod magistral uimirea.

— Nu ştiu. În orice caz, nu-mi place deloc senzaţia aceea.

— Nu este din cauză că te menţii mereu în defensivă?

— Nu. Nu stau mereu în defensivă.

— Aş putea jura că da. Recunoaşte.

— Cum vrei. E posibil, a admis ea.

— Asta se poate îmbunătăţi uneori. O posibilitate este totdeauna un bun început, a murmurat ziaristul cu un zâmbet caustic.

Elke şi-a îndreptat iarăşi atenţia asupra spectacolului pe care îl oferea golful. Pentru o clipă Darden a crezut că ea considera discuţia încheiată; a luat o piatră lustruită de valuri şi a aruncat-o fără prea multă tragere de inimă pe luciul apei. Piatra nu a ricoşat.

— Astă-seară, în maşină… s-a bâlbâit Elke dintr-odată.

— Da?

— Am ascultat ca prin vis ce aţi vorbit tu şi Eilert.

— Nu ai jucat cinstit, a glumit Darden. Ai auzit totul?

— Ce era mai important, a confirmat ea. Nu a fost nimic necinstit, cu atât mai puţin în aceste împrejurări.

— Important? Regret, dar nu reuşesc să intuiesc ce este cel mai important pentru tine. În cazul meu, ca ziarist, toată povestea asta mi-a schimbat viaţa.

— Crezi că dezvăluirea maşinaţiunilor câtorva fascişti va face din tine o celebritate? Desigur, este evident! a spus violonista cu o inflexiune cinică în voce. Vei scrie articole şi cărţi, vei da interviuri şi autografe.

— Mă cunoşti prea puţin. Nu mă interesează aşa ceva.

— Pe mine mă interesează ceea ce mă priveşte în mod direct. Mi-e totuna dacă lumea sare în aer. Sună cumplit de egoist, dar aşa este.

— Să vorbim cinstit. Ceea ce te descumpăneşte, singurul lucru important – şi îmi închipui că la asta te referi – este faptul că Eilert te-ar putea iubi cu adevărat. Dacă accepţi sau nu, e treaba ta, Elke, dar pentru mine este mai mult decât evident. El îşi reproşează că te-a amestecat în povestea asta, a observat Darden, deranjat de turnura pe care o lua discuţia. Ce îmi spui despre tine?

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Într-adevăr nu ştiu. Iar asta începe să mă preocupe. Poate că Eilert are dreptate, a adăugat ea. Mi-a reproşat că am ridicat un zid în jurul meu, că am tăiat toate drumurile şi punţile care mă leagă de lume. Este curios că şi mama mea îmi spune de ani întregi acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte. Chiar şi Carl Weissman, dirijorul meu, a încercat să mă facă să-mi dau seama de asta în mai multe rânduri. E ca şi cum eu însămi mi-aş refuza posibilitatea…

— De a fi fericită?

— De a fi ceva mai mult decât sunt acum.

— Este o boală endemică. Toţi suferim de ea, a consolat-o Darden.

— Nu mă ajută cu nimic că şi alţii suferă, a replicat Elke. Cum poţi avea siguranţa că iubeşti pe cineva? Te-ai îndrăgostit vreodată nebuneşte?

— Aproape în fiecare săptămână de când am împlinit cincisprezece ani. În unele săptămâni, chiar şi de două ori.

Elke a schiţat un zâmbet forţat.

— Nu glumi, eu vorbesc serios.

— Bine. Da. M-am îndrăgostit de mai multe ori, a recunoscut Simon. Iar pentru ce întrebi tu nu poate exista răspuns. Cel puţin nu un răspuns logic. Nu ai cum să ştii şi nici să analizezi ce este iubirea, nu poţi decât să o trăieşti!

— Presupun că aşa este.

— De ce nu încerci să păşeşti pe apă fără să te scufunzi?

— Pentru că ştiu că mă voi scufunda.

— Nu. Ai fost învăţată că te vei scufunda. Asta e cu totul altceva. Îmi amintesc că am citit cu mulţi ani în urmă o carte care m-a fascinat. Un roman scris de un polonez, Jerzy Kosinski, intitulat *Un grădinar face carieră.* Îl ştii?

— Nu, cred că nu, a negat Elke, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Părea că tremură.

— Ţi-e frig?

— Puţin, dar mă simt bine. Continuă.

— După carte s-a făcut un film. Ultimul film în care a jucat Peter Sellers, a adăugat Darden.

— Ah, da! L-am văzut. Îmi amintesc că mi-a plăcut.

— Perfect. Este povestea unui om obişnuit. Nu ştie nimic despre lumea înconjurătoare. A trăit toată viaţa între zidurile unei grădini. Puţinele lucruri pe care le ştie despre exterior le-a aflat prin intermediul televiziunii. Singura lui experienţă reală o constituie plantele. Nu ştie decât să cultive plante, flori. La asta e maestru, dar despre restul nu ştie absolut nimic. Îţi aminteşti de ultima scenă?

— Vag.

— Sellers începe să meargă pe pajiştea care mărgineşte un lac. Când ajunge pe malul lacului, îşi continuă mersul, dar pe suprafaţa apei. Câţiva metri mai încolo se opreşte, îşi priveşte picioarele şi cu un chip care exprimă curiozitatea îşi cufundă vârful bastonului în apă, sondându-i adâncimea, în timp ce o voce din *off* spune: „Viaţa este o stare a minţii”. Aşa că uită ce ştii sau crezi că ştii şi, pur şi simplu, află din proprie experienţă, fără să-ţi refuzi vreo posibilitate. Încearcă să mergi pe jăratic sau pe apă.

— Şi ca prin minune nu mă voi scufunda.

— Sau te vei îneca. Acesta este unicul preţ pe care trebuie să fii dispusă să-l plăteşti dacă te hotărăşti să te cațeri pe zidul grădinii şi să vezi ce se află dincolo de el.

Elke a încuviinţat.

— Acum chiar începe să mi se facă frig. Soarele coboară.

— Ţi-e foame? Hai să mâncăm ceva. Până când va ajunge Eilert mai e cel puţin o oră, i-a sugerat ziaristul, uitându-se la ceas. S-a ridicat în picioare cu o figură îndurerată şi şi-a scuturat pantalonii.

Au intrat în La Consigna, una dintre puţinele cafenele deschise de pe promenadă.

— Plăcinte, *gâteaux,* ciocolată caldă şi cafea, i-a anunţat ţanţoşă chelneriţa, punând farfurii şi ceşti pe masă.

— Scuzaţi-mă, sunteţi din partea locului? a întrebat-o el când femeia se pregătea să se întoarcă la treburile ei.

S-a întors pe călcâie şi l-a privit pe Darden, curioasă.

— De când mă ştiu. Eram încă dinainte de a se fi făcut acest talmeş-balmeş urbanistic, l-a asigurat ea printre hohote de râs.

— Poate ne ajutaţi cu o informaţie. Căutăm pe cineva. Un domn german, ceva mai în vârstă, i-a spus Simon în timp ce îşi punea zahăr în cafea, un bărbat de peste optzeci de ani.

— Pe aici trăiesc prea mulţi germani, a afirmat chelneriţa cu un zâmbet mucalit. De fapt încearcă de mult timp să ne cumpere insula. Nu puteţi fi mai precis?

— Nu ştiu despre el decât că îl cheamă Munzel, Klaus Munzel.

— Munzel? înalt, slab, cu ochi albaştri?

— Se poate. Nu l-am văzut niciodată.

— Da. El trebuie să fie. Dacă este dintre cei care stau tot anul în Andraitx, el trebuie să fie, a presupus chelneriţa. Aici stă puţină lume iarna. Acolo, în La Mola, muntele din partea asta a strâmtorii, trăiesc mai multe familii germane, dar sunt mai tineri. Domnul la care vă referiţi dumneavoastră stă în zona aia, dincolo de clubul de ambarcaţiuni cu vele. Uneori ia micul dejun aici.

Femeia a arătat prin geam cealaltă parte a golfului.

— Bine, dar acolo sunt multe case, a adăugat ziaristul, ridicându-se în picioare şi privind pe fereastră.

— Veniţi cu mine, i-a propus femeia. A lăsat tava pe una din mese şi a ieşit. A mers până la marginea cheiului. Vedeţi vila aceea cu patru etaje, cu rampă pentru bărci şi un mic foişor care se zăreşte deasupra unui mare chei privat?

— Da.

— E Casa Hernandez.

— Hernandez? Eu am spus Munzel.

— Aici e cunoscută sub numele de Casa Hernandez. De pe Drumul Farului. Era a unui industriaş din Barcelona, Inocente Hernandez, un

bogătaş foarte iubit de toată lumea. A construit-o atunci când pe aici nu era nimic. După ce a murit el, fiica sa i-a vândut-o lui Munzel.

— Înţeleg.

— Aşadar, ştiţi acum unde să-l găsiţi. Este văduv. Soţia lui a murit acum patru ani, a adăugat ea în timp ce se întorceau la cafenea.

O oră mai târziu, Eilert Lang a ajuns la recepţia hotelului. Părea istovit. I-a adresat ziaristului un salut cordial şi a privit-o pe Elke cu o umbră de tristeţe pe chip. Părea să caute în ochii ei o urmă de complicitate, pe care însă nemţoaica i-a refuzat-o.

— Trebuie să fac un duş şi să mănânc ceva, a spus el cu o voce chinuită. Feribotul s-a legănat fără întrerupere. Încă mă mai simt ameţit.

— Încearcă un *gâteau.*

— *Gâteau?* Ce e asta?

— Un biscuit delicios, cu migdale, specialitatea zonei, i-a sugerat ziaristul. Elke şi cu mine am devenit fani.

Când s-a lăsat înserarea s-au îndreptat spre casa lui Munzel, înconjurând golful. După ce au traversat Saluet, un canal natural în care pescarii îşi puneau vechile lor bărci la adăpost de furtuni, au trecut prin faţa unui club nautic pustiu şi au urcat o coastă domoală. Casele de acolo erau vechi, despărţite de mare prin cheiuri scurte, debarcadere şi terase. Ambarcaţiunile cu pânze, ancorate la mică distanţă de stânci, se învârteau uşor, în acelaşi timp, încercând să-şi îndrepte prorele spre vânt.

În clipa aceea, o voce furioasă a spart liniştea.

— Neîndemânatic blestemat! tuna ea. Este ultima oară când mai faci aşa ceva!

S-au oprit în faţa zidului uneia dintre vile. În mijlocul unei grădini îngrijite, un bărbat înalt, drept ca un baston, cu părul cărunt, îl zgâlţâia fără milă pe un altul, mai corpolent şi mai tânăr.

— Pe vremea mea pe cretini ca dumneata îi împuşcam. Mă auzi, tâmpitule?

Eilert Lang, Simon Darden şi Elke Schultz s-au uitat unii la alţii, derutaţi.

Ziaristul a observat o placă de ceramică lângă intrarea principală. Pe un fond albăstrui se vedea inscripţia cu numele proprietăţii: Casa Hernandez.

— Aş putea să jur că baziliscul ăla e Klaus Munzel, a murmurat el.

31
MUNZEL

— Nu am făcut decât ce mi-aţi cerut dumneavoastră! se scuza omul, cu respiraţia tăiată, în timp ce încerca să scape de degetele lungi ale neamţului. Am urmat întocmai instrucţiunile pe care mi le-aţi dat!

— Instrucţiunile mele? Neghiobule! se răţoia Klaus Munzel în pragul infarctului, apucându-l de gulerul cămăşii. Într-o oră ai distrus ani de muncă bine făcută!

— Peste patru zile totul va fi iarăşi aşa cum a fost, ba chiar mai bine!

— În patru zile? Dă-mi foarfeca aia ca să-ţi tai penisul şi în patru zile vei avea altul ca nou!

Eilert Lang a zâmbit. A observat că tot locul era plin de ramuri uscate, răsucite ca nişte cascade de viţă-de-vie. Peretele lateral al grădinii, care se învecina cu ceea ce părea să fie garajul clădirii, fusese dezgolit de un arbust imens, lăsând să se vadă scheletul de sârmă care îi servise acestuia din urmă drept sprijin şi ghid.

— Întinde-o! Afară din casa mea, nu mai vreau să te văd! a ţipat Munzel cu glasul aproape pierdut şi făcându-i vânt pe uşă.

Cât ai clipi din ochi, grădinarul şi-a strâns uneltele şi s-a îndreptat cu paşi repezi spre ieşire, încercând să se pună la adăpost de ploaia de reproşuri şi injurii pe care bătrânul le profera în germană.

— O să-ţi trimit nota de plată! a ameninţat omul în timp ce ieşea pe uşă. Văzându-i pe nou-veniţi, nu s-a putut abţine să nu-i avertizeze: Ascultaţi-mă şi întoarceţi-vă din drum, e mai rău decât un doberman!

Bătrânul, care venise în urma lui, a închis grilajul cu o lovitură de picior. Uşa a venit înapoi violent, izbindu-l peste genunchi.

Cu o strâmbătură de durere, Munzel s-a pregătit să tragă zăvorul. Bătrânul părea un cazan sub presiune gata să explodeze.

— Dumneavoastră sunteţi Klaus Munzel? l-a întrebat Lang atunci când privirile li s-au întâlnit.

— Cine întreabă?

— Numele meu este Eilert Lang.

— Îmi pare rău, nu vă cunosc; este foarte târziu şi nu cumpăr nimic, a mârâit el.

— Am vorbit la telefon cu dumneavoastră, în două rânduri, acum vreo trei luni, mai ţineţi minte? a întrebat biologul. Din prudenţă, nu mi-am spus atunci adevăratul nume.

Munzel s-a sprijinit de unul din stâlpii zidului. L-a privit cu atenţie pe Lang, cu o nuanţă de neîncredere în ochi.

— Heinz Rainer? Da, acum îmi amintesc! V-am spus să mă lăsaţi în

pace!

— Numele meu adevărat este Eilert.

— Nu mă interesează care e numele dumitale. Nu am nimic să-ţi spun.

— Dar ar trebui să mă ascultaţi. Eu am ceva să vă spun.

— Pleacă de aici, nu există nimic despre care dumneata şi cu mine să avem ce vorbi.

Neamţul le-a întors spatele, îndreptându-se spre casă. A lovit cu piciorul crengile care îi blocau trecerea. Lang l-a obligat să se oprească.

— Cel mai bun prieten al dumneavoastră, Gerald Gottlieb, m-a rugat să vă dau ceva. După ce fac asta, plec, a minţit biologul cu aplomb.

Munzel a şovăit. Cu neîncrederea întipărită pe chip, s-a întors la gard.

— Gerald? Îl cunoşti pe Gerald? Despre ce e vorba?

Lang a scotocit în buzunarul paltonului şi i-a întins o cutiuţă de argint pentru medicamente.

— Luaţi-o, domnule Munzel. Foarte curând veţi avea nevoie de ea.

— Ce este asta? a întrebat, deschizând capacul.

— Sare. Doar un pic de sare.

Simon şi Elke au remarcat că expresia contrariată a germanului s-a schimbat şi s-a transformat în câteva clipe. Trăsăturile i s-au înmuiat, pierzându-şi orice urmă de duritate şi hotărâre. Era clar că îi era teamă.

— Gerald te-a rugat să-mi dai asta?

— Gottlieb şi soţia lui au fost asasinaţi la Berlin, cu doar câteva zile în urmă, poate că aţi citit în ziare, l-a informat Eilert, privindu-l ţintă.

— Nu citesc ziarele, a reuşit să spună Munzel, dărâmat.

— În anii şaptezeci, după mult timp în care nu v-aţi văzut, v-aţi reîntâlnit. Până pe la mijlocul anilor optzeci aţi făcut afaceri împreună.

— Gerald… a murit?

— Da. Ca şi Farber la Munchen, Hopfner la Paris şi, aproape sigur, Steinmeier la Lyon. Toţi au fost asasinaţi. Existenţa lor devenise o ameninţare gravă pentru Thule.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! Thule? Ce fel de ameninţare?

— Eu sunt ameninţarea pentru Thule, domnule Munzel, a tranşat Lang. Dumneavoastră nu aţi vrut să vorbiţi cu mine. Este de înţeles. Sunteţi legat de un jurământ solemn, dar acum sunteţi ultimul actor din Shangri-La. Singurul care ar putea depune mărturie că Adolf Hitler şi Eva Braun au fugit din Berlin în 1945, cu puţin timp înainte de sfârşitul războiului. De-asta mi-am permis să vin până aici şi să vă aduc un pic de sare. Ritualurile trebuie îndeplinite totdeauna. Noroc,

frate arian.

Cu o strălucire vicleană în priviri, Eilert i-a făcut pe Simon şi pe Elke să înţeleagă că trebuia să simuleze o retragere în toată regula. Abia făcuseră doi paşi când vocea lui Munzel, subţire ca un firicel de mătase, a ajuns până la ei cu o notă de implorare.

— Aşteaptă. Nu pleca. S-ar putea să am ceva de spus, a rostit el cu glas şovăielnic.

— Sunt gata să vă ascult. Ba chiar să vă şi protejez, i-a dat asigurări norvegianul. Cu toţii suntem în pericol.

Munzel a tras adânc aer în piept, ca şi cum ar fi avut nevoie să se umple de convingere înainte de a hotărî să treacă un prag fără întoarcere, apoi le-a deschis uşa. S-a scuzat pentru dezordinea care domnea în grădină.

— Regret neorânduiala. Nenorocitul ăla mi-a distrus bougainvillea. Am plantat arbustul atunci când am cumpărat proprietatea, cu mai mult de paisprezece ani în urmă. Ce dezastru!

După ce a intrat în largul vestibul al casei, Eilert i-a prezentat pe Simon şi pe Elke. O umbră de neîncredere a apărut iarăşi în privirea germanului când a aflat că Darden era ziarist de la *The Guardian.*

— Nu vreau niciun fel de înregistrări sau fotografii, le-a atras el atenţia, morocănos. Nu permit nimănui să-mi facă fotografii. S-o lămurim de la bun început.

— Perfect. Totul *off the record.*

— Exact, *off the record,* cum spuneţi dumneavoastră. Intraţi, s-a făcut frig şi aproape că s-a înnoptat. Am aprins focul, i-a invitat el, deschizând larg uşa spre un salon mare, de unde se putea vedea întregul golf. Vă rog să scuzaţi dezordinea. Trăiesc singur de când soţia mea Gertrudis a murit acum trei ani. Doamna Vera vine de două ori pe săptămână pentru curăţenie, dar chiar şi aşa… Casa e prea mare, are nouă încăperi, pivniţă, anexe, patru băi…

— Nu vă faceţi griji.

— Poftiţi, vreau să vă arăt ceva. Priveliştea este senzaţională. Am cumpărat casa pentru panoramă. Pentru că altfel e plină de balustrade şi scări care mă istovesc. În fiecare an cheltuiesc o avere să revopsesc totul. După cum ştiţi, salpetrul devorează metalul.

Au străbătut încăperea. Flăcările unui cămin mare, care împărţea spaţiul în două zone asimetrice, împrăştiau o căldură plăcută.

Munzel i-a condus spre o terasă care se afla în spatele întregului perimetru al etajului doi. O consolă asemănătoare se vedea şi la cel de dedesubt. Exact aşa cum promisese bătrânul, panorama era spectaculoasă. Puteai cuprinde cu privirea tot golful Andraitx, de la mol, care închidea intrarea în port în dreapta şi care se termina printr-un far de piatră de înălţime mijlocie, până la ultima dintre casele care se căţărau pe munţii din partea cealaltă, deasupra nucleului urban.

Elke s-a apropiat de balustradă şi a aruncat o privire spre rampa de ciment care permitea ca ambarcaţiunile să ierneze în incinta proprietăţii, ca şi spre cheiul amplu, cu un desen capricios. S-a retras imediat, ameţită.

— Ai păţit ceva? a întrebat Eilert. Eşti albă ca varul.

— Nu. Doar o ameţeală. Balustradele joase mă îngrozesc. Nu suport înălţimile mari. Nu îmi închipuiam că această casă este atât de sus, a spus ea, năucită.

— Linişteşte-te. Totul va fi bine. Îţi promit. În câteva ore totul se va sfârşi.

— Eilert, ascultă-mă, vreau să ştii…

— Ce?

— Că am încredere în tine, a mărturisit ea cu jumătate de glas şi fără să-l privească în ochi, că nu am pentru ce să te iert. N-o să-ţi mai reproşez nimic, Eilert.

— Foarte bine, Elke, a convenit el.

S-au plimbat de-a lungul terasei. Crepusculul crease o crăpătură îngustă, prin care se strecurau resturile de lumină. Darden a observat figura preocupată a lui Lang, care mergea ceva mai în urmă, fără să asculte explicaţiile bătrânului. Părea că miroase fiecare colţişor al vilei.

— E ceva în neregulă?

— Casa asta.

— Ce e cu ea?

— Nu poate fi apărată, e vulnerabilă. Se poate ajunge aici de oriunde.

— Hai, nu te mai gândi la asta! i-a propus ziaristul. Trebuie să-l convingem pe bătrân să ne spună ce ştie. Dacă reuşim, totul se va rezolva.

Biologul a încuviinţat, fără prea mult entuziasm.

Puţin mai târziu, Munzel i-a invitat să ia loc lângă geamuri. A mai pus câteva buturugi pe foc şi a aşezat patru pahare şi o sticlă cu whisky în mijlocul mesei. S-a lăsat apoi comod într-unul dintre fotolii şi şi-a încrucişat semnificativ braţele.

— Am timp suficient. Nu-mi place televiziunea, iar la vârsta mea dorm puţin sau deloc, a anunţat el cu gravitate, adresându-se lui Lang. Aşa că ar fi mai bine să-mi spuneţi cine sunteţi, ce ştiţi despre Gottlieb şi despre mine şi de ce aţi venit. Dacă explicaţiile nu mă conving, nu vă voi spune nimic, iar dumneavoastră şi cei doi prieteni veţi pleca aşa cum aţi venit, nimic mai mult. Acestea sunt condiţiile mele.

— Mi se par rezonabile, a acceptat Eilert.

— Atunci luaţi o gură de whisky, dregeţi-vă glasul şi începeţi de unde doriţi, a sugerat germanul.

În ora care a urmat, făcând un complex şi epuizant exerciţiu de

sinteză, Lang şi-a povestit istoria. Pe măsură ce povestirea avansa, Munzel părea că se cufundă tot mai adânc în fotoliu. Când biologul l-a pus la curent cu evenimentele din ultimele zile, o expresie sumbră i s-a aşternut pe chip.

— Asta e tot, domnule Munzel, a spus biologul. Sper că acum înţelegeţi de ce voiam neapărat să vorbim cu dumneavoastră.

— Mă aşteptam la o istorie bună, a mormăit el, vădit satisfăcut, dar trebuie să recunosc că nu chiar atât de bună. Ştiind tot ce ştiu şi încă mi se pare cu adevărat uimitoare. Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Klaus Munzel s-a ridicat cu dificultate. A rămas privind în gol, apoi, cu paşi şovăitori, s-a îndreptat spre un dulap îngust din cealaltă parte a salonului, care se pare că adăpostea un mic arsenal. Spre uimirea tuturor, s-a întors cu o armă de vânătoare, o puşcă automată şi două cutii cu muniţie.

— Dumnezeule! Ce… ce vreţi să faceţi? s-a bâlbâit Elke Schultz, văzând că bătrânul începea să încarce calm armele.

— Le pregătesc o primire corespunzătoare acelor scursuri! Dacă aş fi aflat ceva mai devreme, aş fi pus şampanie la frapat, a spus el, ironic.

Violonista s-a agitat, nervoasă. Nu avea deloc chef să se vadă amestecată în alt schimb de focuri, după cel din ziua anterioară, de la Paris. Privirea neliniştită a lui Darden arăta clar că şi el gândea la fel. Doar Lang a rămas imperturbabil, senin, în faţa atitudinii belicoase a bătrânului.

— Ne veţi spune ce ştiţi, domnule Munzel? l-a întrebat el.

Germanul l-a privit cu coada ochiului şi a ridicat sprâncenele.

— Da, presupun că e rândul meu acum să dau sens poveştii dumneavoastră; dar, blestemat fie ceasul, nu am deloc chef să-mi amintesc tot ce a fost, credeţi-mă.

Pentru o clipă, cei trei au avut impresia că în pupilele lui Munzel se vedea explozia bombelor care pulverizau rămăşiţele unui Berlin în flăcări.

32
FUHRERBUNKER

— Gerald şi cu mine ne-am jurat să nu vorbim niciodată despre asta. Nici măcar între noi, ne-a spus el. Eram prieteni din copilărie. Am crescut în acelaşi cartier. Familiile noastre se cunoşteau. Atât tatăl lui, cât şi al meu au fost adepţii regimului. Aveau întipărite în suflet umilinţele trecutului. Credeau orbeşte că Hitler va reda Germaniei splendoarea de altădată. Amândoi erau membri ai Ordinului Thule. Nu erau persoane importante. Aparţineau celui de al doilea cerc, cel al adepţilor, un nivel ceva mai angajant decât cel al simpatizanţilor şi apropiaţilor. În anul 1935, au solicitat efectiv ca Gerald şi cu mine să fim primiţi în Ordin, îndeplinind ritualul. Nu eram decât doi băieţandri imberbi.

— În ce consta ceremonia de iniţiere? a întrebat Darden, intrigat.

— Un maestru de gradul întâi, un membru al celui de al cincilea nivel, ne-a îndoctrinat săptămâni întregi. Ştiţi dumneavoastră… toate acele fleacuri ezoterice despre hiperboreeni, originea arienilor, mitica Thule, planurile de viitor ale ierarhiei oculte, Cei Şapte Maeştri de Vril, a enumerat el cu o strâmbătură dispreţuitoare. Atunci şi-a făcut efectul. Am înghiţit găluşca. Apoi au urmat pledoariile în legătură cu supremaţia şi destinul final al rasei noastre şi motivele pentru care trebuie să-i urâm pe evrei, pe bolşevici, pe negri, pe ţigani şi pe homosexuali.

— Înţeleg.

— Când au considerat că suntem pregătiţi, au trecut la iniţierea noastră printr-o ceremonie pe cât de pompoasă, pe atât de greu de înţeles, a continuat Munzel. Ne-au dus într-o casă din împrejurimile Berlinului. Eram paisprezece tineri. Cei douăzeci şi unu de membri ai celui de al şaselea nivel, stând în penumbră, ne-au pus întrebări despre convingerile noastre. Am spus ceea ce ei doreau să audă. La sfârşit, după ce am călcat crucifixul şi ne-am umplut de praf umerii, ne-au pus sare în gură. Cam asta a fost totul.

— Aţi fost tatuaţi?

— Da. Cu o mică bucată de fier pe umăr. Vreţi să vedeţi?

— Nu, nu e nevoie. Spuneţi-mi, domnule Munzel, ce s-a întâmplat în timpul războiului? Gerald şi dumneavoastră aţi rămas împreună?

— Nu. Când a început războiul, am fost trimişi în unităţi diferite. Eu am ajuns în Polonia. Erau zile de euforie. Totul ni se părea o plimbare frumoasă. M-am reîntâlnit cu el mai târziu, la Paris. Ne-am distrat acolo, dar după doar câteva luni unitatea mea a primit ordin să se încartiruiască undeva între Nantes şi Saint Nazaire, lângă Loara.

Adevărul este că am avut mult noroc. Mă refer la frontul de est, ştiţi dumneavoastră. Acolo a fost un masacru. Am scăpat şi de Normandia. De-abia dacă am pus piciorul pe câmpul de bătălie.

— Nu l-aţi revăzut pe Gottlieb în tot acest răstimp?

— Nu. El nu a avut norocul meu. A fost rănit la Dunkerque de canadieni şi apoi mutat la Berlin în iulie 1944. Eu eram în capitală încă de la începutul verii. Eram aghiotantul unui ofiţer, Traugott Woorman. Un om de treabă. M-a ţinut mult timp în unităţi de intendenţă. Îmi spunea că aşa îmi voi salva viaţa în perspectiva celor ce vor urma. Era un adevărat disident. De mai multe ori m-a invitat să beau cu el. În discuţii particulare nu-şi muşca limba şi îl critica deschis pe Hitler. Când a fost trimis la Berlin, nu m-a uitat, întâmplător am aflat că Gerald era în convalescenţă într-un spital şi l-am vizitat. Când a fost externat, a fost integrat în unitatea în care eram şi eu, întrucât a lui fusese nimicită. I-am cerut lui Woorman această favoare şi mi-a făcut-o. A fost ultima, pentru că a murit după două zile, în timpul unui bombardament. Îmi amintesc adeseori de el…

— Cum aţi ajuns dumneavoastră şi Gerald la Fuhrerbunker?

— La sfârşitul lui octombrie 1944 a început haosul. De la o zi la alta totul se schimba, a şoptit Munzel, cufundat în amintiri. Moralul trupelor era scăzut. Soseau numai ştiri proaste. Intr-un fel am început să devenim conştienţi de faptul că războiul era pierdut.

Hitler scăpase ca prin minune dintr-un atentat; defetismul, chiar dacă era voalat, începea să se manifeste la toate nivelurile. În lunile care au urmat, situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult. Am aflat că Aliaţii s-au înţeles să nu facă niciun fel de concesii, să nu încheie vreun armistiţiu sau vreo înţelegere separată până la capitularea necondiţionată a Reichului. Lumea începea să părăsească discret capitala, un exod care a devenit apoi masiv. Mulţi civili s-au dus la Dresda, convinşi că acolo vor scăpa de bombardamente. S-au înşelat, iar oraşul le-a devenit mormânt. Aviaţia inamică l-a dezintegrat câteva luni mai târziu. În ciuda confuziei care domnea, în capitală muzica se auzea în baruri, iar viaţa îşi continua cursul; într-un fel, ne străduiam să ne prefacem că nu observăm iminenţa dezastrului.

— Să ne bucurăm de război, pentru că pacea va fi şi mai rea! a exclamat Simon Darden, parafrazând cuvintele preferate ale berlinezilor în acele zile nesigure.

— Da, exact, asta se auzea peste tot! a fost de acord Munzel, reluându-şi imediat povestirea. Eram singuri şi izolaţi. Doar Slovacia, Croaţia şi ce mai rămăsese din Ungaria continuau să fie alături de noi. Italia putea fi considerată pierdută. Iar Japonia nu putea reprezenta o consolare, de vreme ce se afla în cealaltă parte a lumii! A fost chemat sub arme contingentul 29, întrucât toţi cei care aveau între şaisprezece şi şaizeci de ani erau deja pe front. În acele zile s-au creat aşa-

numitele Volkssturm, miliţii populare care să apere Berlinul stradă cu stradă. Mulţi tineri, chiar şi copii, fără nicio pregătire şi slab înarmaţi, au fost mobilizaţi. Îmi amintesc că în mai multe nopţi, atunci când sunau sirenele şi coboram în adăposturi, i-am văzut tremurând. Încercau să-şi ascundă frica, dar ea li se citea în priviri. Tăcerea din acele găuri de şoareci era impresionantă. Devenea şi mai adâncă atunci când tavanul părea gata să se prăbuşească.

— Între timp, ruşii înaintau ca un tăvălug, cu treizeci de kilometri pe zi, între Vistula şi Oder, spre inima Germaniei, a adăugat Lang.

— Da, un coşmar. Nu e nevoie să îl reamintim. O să vă povestesc cum Gerald şi cu mine am fost mutaţi la Fuhrerbunker. Ce vă voi spune acum s-a întâmplat la sfârşitul lui martie 1945. Într-o seară, în locul în care eram încartiruiţi, aflat în partea de nord a oraşului, a venit Hans Krebs, şeful statului-major al Armatei. O inspecţie, o treabă de rutină. Nu am avut timp nici să ne punem uniformele; am sărit din paturile suprapuse şi ne-am aşezat în formaţie în mijlocul barăcii. Krebs s-a plimbat de câteva ori încolo şi încoace şi s-a oprit în cele din urmă lângă noi. A început să ne ţină un discurs de îmbărbătare. Ne asigura că în curând vom dispune de un armament nou, care va schimba soarta războiului. În mijlocul discursului s-a oprit. S-a uitat atent la Gerald şi apoi la mine. A şoptit câteva cuvinte la urechea locotenentului care îl însoţea şi a continuat. După ce a terminat, ofiţerul s-a apropiat de noi şi ne-a spus să ne luăm lucrurile şi să mergem cu el.

— De ce v-a ales? a întrebat Darden.

— Krebs observase stiletele, tatuajul societăţii Thule, pe umerii noştri.

— Înţeleg.

— Ne-au dus la Cancelarie. Acolo ni s-a spus că vom activa pe lângă statul-major. Asiguram legătura între Krebs şi subordonaţii lui, dar adevărul este că şi Goebbels şi Bormann, ba chiar şi Himmler şi Goring ne dădeau uneori ordine. Totul era foarte confuz în acea gaură de beton. De câte ori intram acolo, aveam senzaţia ciudată că toţi, şi în acelaşi timp niciunul dintre ei, aveau comanda, a spus ironic Munzel, turnându-şi whisky în pahar.

— L-aţi cunoscut pe Hitler personal?

— Da, pe el şi pe cei mai mulţi dintre generalii săi. Am devenit buni prieteni cu secretarele lui Hitler. Mai ales cu Traudl Junge, şi-a amintit Munzel. Era o tânără încântătoare, timidă. Cred că era foarte naivă. Acum zece sau doisprezece ani, un coleg mi-a dat adresa ei de la Munchen şi i-am trimis o carte poştală ilustrată. Mi-a răspuns printr-o scrisoare lungă, în care îmi spunea că îşi aminteşte perfect de mine. Ea mi-a pus porecla Uscătivul. Eram un tânăr foarte subţire la trup – Klaus, expresiv, a ridicat degetul arătător –, şi pe deasupra noi

nici nu mâncam prea mult. Aşa că mai curând ar fi trebuit să-mi spună „înfometatul”. Sau „sfrijitul”. Revenind la Traudl, adevăratul ei vis era pe atunci să danseze; fata aia avea capul plin de idei năstruşnice, dar Albert Bormann o forţase să se prezinte la probele de dactilografie, aşa că soarta ei a fost legată în timpul războiului de cea a lui Hitler. L-a însoţit peste tot. Adevărul este că a ajuns să-l aprecieze sincer. Nu ştiu dacă ştiţi, dar vă asigur că Fuhrerul era un om foarte amabil cu cei din jurul său. Ea nu a ştiut niciodată nimic de atrocităţile care se comiteau, de asasinate, deportări, lagăre de concentrare…

— Ce îmi puteţi spune despre dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră? a întrebat Lang pe neaşteptate.

Întrebarea nu i-a picat prea bine lui Klaus Munzel. S-a foit în fotoliu şi a golit paharul dintr-o înghiţitură. Apoi şi-a strâns buzele.

— Dacă vă voi spune că nu aveam o idee prea clară despre ce se întâmpla, mă veţi crede?

— Presupun că da.

— Doar intuiam, ăsta e adevărul. Toţi intuiam, deşi, în mod curios, nimeni nu vorbea despre ce se întâmpla. Vă asigur că în toţi acei ani nu am auzit nimic despre Treblinka sau Auschwitz.

— Vorbiţi-ne despre Hitler, aţi spus că l-aţi cunoscut, s-a hotărât biologul să schimbe subiectul. E adevărat că era bolnav?

— Bineînţeles că nu era în cea mai bună stare de sănătate, a admis Munzel. A vorbit cu noi de câteva ori. Ne-a strâns mâna. Mie mi-a cerut să încerc să-i fac rost de un os bun de viţel.

— Poftim?

— Un os… un os mare, pentru Blondie, căţeaua lui. O făcea să cânte, vă jur. O adora. Apoi a dat ordin să fie omorâtă.

— Ştiu.

— De fapt, starea sănătăţii lui nu era prea bună. Îi tremurau mâinile. Uneori l-am văzut plimbându-se cu o privire înfricoşătoare, dementă. Punea în mişcare divizii-fantomă, convoca şedinţe la ore neaşteptate, dispoziţia îi era oscilantă ca un pendul. Dar nu era un om sfârşit. Vă asigur. Avea o forţă uriaşă. Chiar îmbătrânit şi abătut, avea un magnetism teribil.

Munzel a făcut o scurtă pauză. Părea că scoate fapte şi întâmplări dintr-un cufăr în care nu mai umblase de ani întregi.

— Gerald şi cu mine ne aflam în buncăr în ziua de 20 aprilie, a murmurat el cu privirea pierdută.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Era aniversarea zilei de naştere a lui Hitler. Buncărul s-a umplut de lume, toţi au venit să-l felicite. Nu-i aşa că e nostim? Lumea se prăbuşea în jurul nostru, oraşul era sufocat, nu mai existau speranţe, şi totuşi au fost destupate multe sticle cu şampanie în peştera aceea! Chiar şi Eva Braun a pus un disc în cinstea lui! Cum se chema? A, da,

desigur: *Trandafirii roşii îţi vorbesc de iubire!* şi-a amintit el cu ironie în glas. Toţi am putut auzi clar cum Keitel, Speer, Goring şi alţii îl rugau pe Fuhrer să se salveze, să plece din Berlin, dar el a refuzat în repetate rânduri, cu îndârjire, cu încăpăţânarea unui căpitan care refuză să-şi părăsească nava. Aplombul lui ne-a insuflat un oarecare curaj. Părea că acel calvar nu se va sfârşi niciodată, dar două zile mai târziu s-a întâmplat ceva, a spus bătrânul, apropiindu-se de masă. Ascultaţi-mă cu atenţie: în ziua de 22 aprilie a avut loc o şedinţă la care au participat toţi generalii. Rochus Misch, radiotelegrafistul, era disperat. Puţinele informaţii pe care le primea erau contradictorii. Ba se zicea că Armata a IV-a de panzere se deplasa spre Gorlitz, gata să oprească înaintarea sovieticilor, ba apoi exact contrariul. Strigătele Fuhrerului răsunau în întregul buncăr. Nici măcar nu şi-au mai dat osteneala ca şedinţa să se desfăşoare cu uşile închise. Hitler a hotărât ca armata generalului Walther Werick, care, dacă nu mă înşel, se afla atunci la sud-est de Magdeburg, să salveze oraşul. După cum ştiţi, acest lucru nu s-a întâmplat. Fuhrerul a ieşit din sală înnebunit, furios. Încercaseră din nou să-l convingă să părăsească Berlinul. Când toţi se pregăteau să iasă din sală, Hans Krebs în persoană s-a apropiat de mine. Îmi amintesc că am luat poziţia de drepţi şi mi-am ţinut respiraţia. Omul impunea cu adevărat respect. Mi-a şoptit la ureche ceva care m-a neliniştit.

— Ce v-a spus? a vrut să ştie ziaristul.

— Cuvânt cu cuvânt: vreau ca voi doi să fiţi la miezul nopţii la intrarea Ministerului Propagandei.

— Nimic mai mult?

— Doar atât, iar apoi a arătat spre Gerald, care stătea puţin mai încolo.

— Evident că v-aţi dus la întâlnire.

Munzel a râs.

— Da, evident.

— V-aţi întâlnit cu el?

— Cu Krebs? Nu, deloc! Ne aştepta unul dintre ofiţerii săi. Ne-a invitat să fumăm o ţigară pe scările ministerului şi ne-a comunicat că generalul conta pe noi pentru îndeplinirea unei misiuni foarte delicate. O misiune care urma să se realizeze în orice moment, în următoarele ore sau zile. A mai adăugat că va trebui să ascultăm de ordinele cuiva care se va identifica printr-un semn de recunoaştere, respectiv un plic pe care apoi ni l-a dat, nu înainte de a ne pune să jurăm că nu-l vom deschide sub niciun motiv.

— Mi se pare că încep să înţeleg.

— Da? N-aş zice! i-a tăiat vorba Munzel, dispreţuitor. Cel puţin nu cred să aveţi nici cea mai mică idee cine era în spatele acelei misiuni delicate. Aşa cum puteţi presupune, atât Gerald, cât şi eu am rămas

într-o stare de nelinişte cumplită. Nu ştiam ce se aştepta de la noi. Am petrecut toată noaptea agitându-ne. Zilele următoare au fost crunte, interminabile. Pe măsură ce treceau, se prăbuşea şi ce mai rămăsese în picioare. A sosit un telex de la Goring, în care anunţa că în lipsa ştirilor considera necesar să se înceapă procesul de succesiune a Fuhrerului; s-a spus că Himmler încerca să negocieze cu Aliaţii prin intermediul unui diplomat suedez; am aflat de sfârşitul lui Mussolini… a enumerat el. Iar în mijlocul acelei nebunii, copiii Martei Goebbels alergau pe coridoare, jucându-se de-a v-aţi ascunselea. Hitler aproape că nu mai ieşea din cameră. Mânca împreună cu secretarele sau lua ceaiul cu ele seara, în tăcere, în timp ce ofiţerii goleau sticlă după sticlă şi vorbeau de metoda cea mai potrivită de a-şi lua viaţa fără să sufere prea mult.

— Amurgul zeilor, a spus batjocoritor Lang. Când aţi primit ordinul să deschideţi acel plic misterios?

— Hitler şi Eva Braun s-au căsătorit pe 28 aprilie. După aceea, Fuhrerul i-a dictat lui Traudl Junge testamentul politic şi personal. Toţi am înţeles că în următoarele ore îşi va îndeplini promisiunea de a-şi lua viaţa. O spusese limpede în numeroase rânduri, a explicat Klaus. Traudl a început să scrie la maşină ceea ce stenografiase. A făcut trei copii dactilografiate. Mie mi s-a ordonat să-i duc una lui Karl Donitz, amiralul Kriegsmarine. Acesta se afla la Cancelarie. Am rămas în faţa lui în timp ce citea ultimele dorinţe ale lui Hitler. A făcut-o în tăcere, fără să i se desluşească nimic pe faţă, în mijlocul unei încăperi în dezordine, plină de cioburi de sticlă şi praf, în care nu se mai găseau decât o masă solidă şi câteva scaune. După ce a terminat, a îndoit cu grijă hârtiile, m-a privit şi m-a întrebat dacă aveam la mine un plic. Eu am încuviinţat. A zâmbit uşor şi mi-a cerut să-l deschid. Nu mi-au tremurat mâinile niciodată, dar atunci nu m-am mai putut controla. Am rupt plicul şi am scos un sfert de coală de hârtie, în timp ce el spunea tare şi clar: „211.“

Eilert Lang era de-a dreptul stupefiat.

— 211! Acolo era baza lui din Antarctica, domnule Lang! a exclamat cu mândrie bătrânul. Nu am ştiut niciodată sensul acelei parole până în noaptea de care vă spun. Vă rog să mă credeţi că am repetat-o de un milion de ori fără să înţeleg pentru ce Donitz a ales acel număr şi nu orice altceva pentru a se identifica.

— Extraordinar.

— Da. La început n-am înţeles nimic. Abia dacă puteam gândi. Nu îndrăzneam nici să vorbesc. Amiralul a deschis un sertar al măsuţei şi mi-a înmânat un document în care era prezentat în mod amănunţit tot ce aveam de făcut. Instrucţiuni foarte concrete. Mi-a cerut să-l examinez acolo, în prezenţa sa, iar după ce am terminat m-a întrebat dacă am vreo îndoială. I-am răspuns că nu. M-a însoţit până la uşă şi

s-a despărţit de mine printr-un salut pe care îl folosesc doar membrii Ordinului Thule.

— Ce spuneau acele ordine?

O lucire diabolică a trecut prin ochii lui Klaus Munzel.

— Erau ordine teribile, o parte dintr-un plan complex în care erau implicaţi şi alţi membri ai Ordinului, mulţi dintre ei fiind în SS. Ceea ce ni se cerea, lui Gerald şi mie, era să rezolvăm un mic fragment din acel puzzle fără nici cea mai mică greşeală. Şi fără întrebări.

Eilert, Simon şi Elke s-au privit perplecşi. Relatarea bătrânului îi adusese într-o stare de tensiune insuportabilă. Acesta şi-a dat probabil seama de starea în care se aflau şi s-a grăbit să le dezvăluie finalul misterului.

— Dacă incertitudinea zilelor precedente ne crispase într-un mod de neconceput, ceasurile care au trecut până în după-amiaza zilei de 30 aprilie ne-au stors de vlagă, şi-a amintit el îngândurat. Gerald rămăsese fără ţigări, nu înceta să se plimbe încoace şi încolo, uitându-se la ceas din cinci în cinci minute. Eu mă confruntam cu o dilemă teribilă, vă rog să mă credeţi. A îndeplini ordinele însemna să-mi pătez mâinile cu sânge nevinovat. Pe la amiază, cu un nod în gât, ne-am prezentat amândoi la locuinţa lui August Borsen.

— Cine era acel om? l-a întrerupt Darden.

— Sărmanul era un profesor de ştiinţe naturale, o persoană liniştită şi amabilă, pe care soarta îl pedepsise cu un singur blestem, a spus Munzel cu tristeţe în glas. Semăna cu Fuhrerul. Era copia lui perfectă. Aş spune că doar câţiva centimetri îi diferenţiau. Ne-a deschis uşa şi nu a fost surprins să ne vadă. Asta m-a neliniştit şi mai mult. Era obişnuit să fie scos din casă la tot felul de ore, de fiecare dată când Hitler trebuia să călătorească sau să fie prezent în zone care erau considerate periculoase pentru securitatea lui. Ne-a cerut să-l lăsăm câteva minute. Şi-a pus fularul şi paltonul, apoi ne-a urmat.

Bătrânul şi-a întrerupt povestirea. Părea foarte afectat. Faţa îi trăda o durere sinceră.

— L-aţi dus la buncăr?

— Nu. Ne-a însoţit în altă parte a oraşului, la sud de Cancelarie. Cred că atunci când am ajuns la locuinţa în care stătea Hubertina Franz, el a înţeles că urma să i se întâmple ceva rău. Femeia semăna bine cu Eva Braun.

— Dumnezeule!

— Nu se cunoşteau, dar s-au privit ţintă, neliniştiţi.

— E limpede. Totul începe să fie foarte clar… a şoptit Eilert Lang cu capul plecat.

— I-am dus pe amândoi în apropiere de Fuhrerbunker. Acolo ne aşteptau Hans Dietrich Steinmeier, omul vostru din Lyon, şi Emil Farber. Ne-au condus până la o veche cazemată din cărămidă, un loc

răvăşit unde era păstrată benzina, în apropierea turnului de pază al buncărului, a spus Munzel cu o voce gâtuită. Când am intrat, am observat un chepeng mare în podea. Farber, pe care îl cunoşteam din vedere, le-a dat Hubertinei şi lui August două genţi. Le-a spus că trebuia să îmbrace alte haine. El a rămas cu ei înăuntru în timp ce se schimbau. Ceilalţi aşteptam afară de ochii lumii, fără să spunem o vorbă. Puţin mai târziu am coborât cu toţii pe o scară care ducea într-un gang lung şi întortocheat, care se adâncea tot mai mult. Steinmeier ne lumina drumul cu o lanternă. Am ajuns într-o zonă mai largă, lângă un zid de beton. Iar atunci…

— Continuaţi, vă rog, am ajuns până aici! a insistat Lang, simţind că germanul se cufundase într-un adevărat haos de emoţii.

— Atunci, Gerald şi cu mine i-am lovit pe nefericiţii ăia cu tocul pistolului. Cu putere. În tâmplă. S-au prăbuşit. Farber a deschis uşiţa metalică din peretele gangului. Era în legătură cu camera Fuhrerului. El şi Eva Braun stăteau acolo, aşteptând. S-au aplecat, ne-au privit curioşi, apoi au întrebat dacă totul era în regulă. Am răspuns că da şi i-am ajutat să intre în gang. Îmi amintesc că ea şi-a scuturat fusta de praf de îndată ce s-a ridicat în picioare. El s-a uitat la ceas. Au rămas tăcuţi în timp ce noi duceam cele două corpuri în încăpere. Le-am aşezat pe o sofa. Steinmeier a spart o fiolă cu acid prusic şi a vărsat-o în gura Hubertinei.

În acel moment Munzel nu a mai vrut să continue. Ochii i s-au umplut de lacrimi. A făcut un efort teribil pentru a-şi stăpâni emoţiile.

— Îmi amintesc că Gerald… Gerald a întors capul atunci când corpul femeii fără cunoştinţă a fost străbătut de un spasm, a bâiguit el, şocat. Otrava a omorât-o în doar câteva clipe. Apoi Steinmeier a făcut acelaşi lucru cu August. Când totul s-a terminat, m-a privit imperturbabil şi mi-a întins pistolul Fuhrerului, ţinându-l de ţeavă. Mi-a spus să împuşc sosia în cap. Oricât de tulburat eram, tot mi-am amintit că Hitler spusese în repetate rânduri că se va sinucide trăgându-şi un glonţ în tâmplă. Toţi eram convinşi că aşa va face. Am executat ordinele, împăcându-mi conştiinţa cu faptul că August Borsen, la urma urmei, era deja mort. După ce am făcut asta, am ieşit de acolo, am închis uşiţa metalică şi ne-am întors la cazemată. Afară ne aşteptau două maşini cu perdele la geamuri şi patru persoane. Una dintre ele era Martin Hopfner, omul care a fost asasinat ieri la Paris.

— Ce rol a jucat în Operaţiunea Shangri-La? a întrebat Eilert, intrigat.

— Hopfner era aviator, unul dintre cei mai buni piloţi din Luftwaffe. A luat parte la bombardamentele asupra Angliei până când a fost pus la dispoziţia persoanelor de vază din armată; de mai multe ori îi transportase pe Hitler, Himmler şi Goebbels. Bineînţeles, era membru al Ordinului Thule.

— Cum aţi ieşit din Berlin?

— Totul fusese prevăzut. În timp ce medicul lui Hitler şi alţi membri ai Thule confirmau moartea Fuhrerului şi a soţiei sale, îi acopereau cu o pătură şi începeau incinerarea lor, noi călătoream spre nord pe o rută care rămăsese deschisă, departe de înaintarea ruşilor. Aşa am ajuns la Warnemunde, pe coastă, în apropiere de Rostock. Acolo am luat-o pe o şosea laterală care ne-a dus până la capătul unei peninsule înguste şi lungi, într-un loc numit Zingst. Un hidroavion ne aştepta. Gerald şi cu mine, împreună cu Hopfner şi încă doi, al căror nume nu mi-l mai amintesc, i-am ajutat pe Hitler şi pe soţia lui să se instaleze. Am zburat împreună cu ei.

— Unde?

— La Arendal, în Norvegia.

Eilert cunoştea deja acea parte a povestirii. Unul din documentele care erau în posesia lui, găsit în Noua Suabie cu şase ani în urmă, confirma că cele spuse de Munzel erau adevărate. În apropiere de Arendal era camuflată o importantă bază de U-Boot a Kriegsmarine naziste.

— Nimeni nu a vorbit în timpul zborului. Doar câteva cuvinte. Am văzut cum Eva Braun îi şoptea lui Hitler ceva la ureche, dar vă asigur că el, orice i-ar fi spus ea, nu arăta nici cea mai mică emoţie. Părea foarte obosit, absent, şi-a încheiat Munzel povestirea. Am amerizat după două ore undeva în apropiere de Arendai. Mai multe maşini ne aşteptau. Ne-au dus la o bază de submarine la vreo zece sau cincisprezece kilometri în direcţia nord-est. Totul părea pregătit, îmi amintesc că primul lucru pe care l-a făcut Eva Braun când a sosit, imediat după ce a coborât din maşină, a fost să-şi aprindă o ţigară. Apoi alta. Una după alta. Se plimba pe chei, în sus şi în jos, fumând neliniştită, în timp ce Fuhrerul discuta cu căpitanul submarinului şi se făceau toate pregătirile de plecare. Ei i s-au terminat chibriturile şi s-a apropiat de mine, şoptindu-mi câteva cuvinte în chip de scuză.

— Scuză? Ce v-a spus? a întrebat sincer intrigată Elke Schultz, deschizând gura pentru prima dată.

Munzel a zâmbit.

— Nimic important. Mi-a mulţumit pentru chibrit şi a adăugat că fuma atât pentru că nu avea să mai poată face asta timp de multe zile, a încheiat Klaus. Am înţeles că acea călătorie cu submarinul va fi lungă. Câteva minute mai târziu, ea şi Hitler au străbătut pasarela şi au dispărut printr-un tambuchi, ajutaţi de echipaj.

— Asta e tot? l-a iscodit Darden.

— Da. Asta e tot. Niciodată nu am ajuns să aflu ce s-a întâmplat cu ei. Nici Gerald nu a ştiut nimic. În această seară, îndoielile dumneavoastră s-au risipit. În acelaşi timp cu ale mele.

S-a aşternut o tăcere îndelungată. Nimeni nu părea să mai aibă ceva

de adăugat ori de întrebat. Lang şi-a băut restul de whisky, în timp ce Darden, însufleţit de sfârşitul povestirii, îşi aprindea nervos o ţigară.

Biologul l-a tatonat pe Munzel.

— Aţi fi dispus să repetaţi într-o declaraţie oficială ceea ce ne-aţi spus nouă acum?

Klaus s-a încruntat. Buzele i s-au întredeschis, gata să pronunţe o negaţie categorică, în clipa în care telefonul a început să sune, oferindu-le tuturor o clipă de răgaz.

— Vă rog să mă scuzaţi, revin imediat.

Bătrânul s-a ridicat şi a traversat încăperea. A ridicat receptorul.

— Da? Alo… alo? a repetat el. Mă auziţi?

Cu toţii au putut auzi zgomotul înfundat al unei împuşcături. După o fracţiune de secundă, unul dintre geamurile salonului s-a făcut ţăndări, iar un glonţ a şuierat, îndreptându-se spre capul lui Klaus Munzel.

33
FAŢĂ ÎN FAŢĂ

— Trag în noi! a strigat Simon Darden, îngrozit. Ziaristul şi-a acoperit capul cu mâinile pentru a se apăra de cioburi.

Proiectilul a şters fruntea lui Munzel şi s-a înfipt în perete. Bătrânul şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit scoţând un strigăt sfâşietor.

Reacţia lui Eilert a fost fulgerătoare. S-a năpustit asupra lui Elke şi a silit-o să se adăpostească în spaţiul strâmt care despărţea sofaua de masă. Apoi a pus mâna imediat pe puşca automată. A verificat încărcătorul, a scos siguranţa şi a tras în cele două lămpi care luminau acea parte a salonului. Încăperea s-a cufundat într-o penumbră roşiatică, tenebroasă, produsă de lumina slabă pe care o răspândeau tăciunii din cămin. Biologul s-a târât până la una dintre ferestre şi s-a uitat prin jaluzelele oblonului exterior.

— Sunt acolo, în turnul care duce spre debarcader! a constatat el.

Mai multe siluete se furişau cu agilitatea unor pisici, la adăpostul arborilor şi al stâncilor din grădină.

Klaus Munzel s-a ridicat cu greutate. S-a întors speriat la locul lui şi a luat puşca.

— Am puşca asta de mulţi ani. E de vânătoare, dar pentru vânătoare de animale mari, a bâiguit el. E ideală pentru a doborî elefanţi.

Cu toată forţa trupului lui firav, germanul a împins fotoliul în care stătuse în direcţia uşii de acces pe terasă. Apoi s-a adăpostit în spatele acestuia şi a tras percutorul.

— Ce ne facem? a întrebat Elke printre suspine. O să ne omoare!

— Îi vom primi pe nemernici aşa cum se cuvine, a replicat Munzel enervat, strângând din dinţi.

— Nu cred că vom reuşi să-i oprim, a spus Lang, sceptic. Aş putea să jur că sunt mai mulţi ca noi. Nu-i mai văd. Cred că dau târcoale pe terasa de la etajul de dedesubt.

Fără să-i prevină, norvegianul s-a ridicat şi a traversat încăperea ca o nălucă, în direcţia vestibulului.

— Unde te duci? l-a întrebat Elke, îngrijorată. Pentru prima oară era gata să admită că aplombul lui Lang era pentru ea ultima salvare. La Paris, când el o părăsise, lucrurile merseseră tot mai rău.

— Linişteşte-te, nu te las pentru nimic în lume, vreau doar să verific etajul de dedesubt! a asigurat-o el cu jumătate de glas în timp ce trecea pragul uşii. În ultimul moment, observând figura derutată a ziaristului, i-a spus: Darden, pentru Dumnezeu, ţine-te tare şi nu ezita să tragi în oricine care încearcă să intre prin ferestrele astea, ai priceput?

Ziaristul a încuviinţat. Avea un nod în gât. A înghiţit în sec. Aproape că nu putea să-şi stăpânească tremurul mâinilor; strângea patul pistolului. Arma i se părea insuportabil de grea.

Lang a traversat holul şi a coborât pe o scară cu multe trepte. Aceasta dădea într-un mic antreu. O lampă aprinsă, aflată deasupra unui dulăpior, i-a permis să traseze cu iuţeală în minte un plan al locului. La dreapta, un coridor îngust ducea la camere. L-a străbătut în fugă, deschizând uşile pe măsură ce ajungea în dreptul lor. A constatat că toate încăperile aveau ferestre mari, ce dădeau spre o terasă laterală care avea legătură cu accesul la chei. La capătul coridorului, o uşă de sticlă mată, cu bare de fier, oprea trecerea. Părea sigură.

Tocmai făcea cale întoarsă, pregătindu-se să examineze cealaltă parte a etajului, când două focuri au răsunat la etajul de deasupra. Zgomotul unui geam care se spărgea i-a strâns inima. O fracţiune de secundă mai târziu a auzit o împuşcătură mult mai puternică, dublă, furioasă. Un strigăt de durere, urmat de un mormăit triumfal, l-a făcut să înţeleagă că Munzel trăsese cu precizie cele două cartuşe ale puştii sale.

A deschis încet singura uşă din stânga palierului. Spre surprinderea lui, s-a trezit în faţa unui bar spaţios. Mirosea a mucegai. Contrariat, a constatat că altă uşă, veche şi fragilă, permitea să se ajungă de acolo pe terasa exterioară.

— Fir-ar să fie, e un adevărat coşmar! a mormăit el.

Clanţa a început să se mişte. Era evident că asasinii lui Thule încercau, una câte una, toate posibilităţile de acces. Nu a ezitat să tragă prin lemn, dar fără succes. Nişte paşi grăbiţi, în evidentă retragere, i-au dat de înţeles în mod clar că risipise inutil muniţia.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în salon, când o lovitură puternică a spart uşa care se zărea la capătul următoarei rampe de scări. Accesul direct la dană şi la cheiul casei nu a rezistat asaltului ucigaşilor. Uşa s-a deschis brusc, ieşind din balamale. Două umbre înfricoşătoare s-au profilat în prag.

Lang a tras adânc aer în piept. S-a lăsat să alunece de-a lungul peretelui, până a ajuns într-o poziţie stabilă. Şi-a strâns încheietura cu mâna stângă şi, între două respiraţii, a golit ceea ce mai rămăsese în încărcător în direcţia primului dintre ei. Un agent al Thule a fost aruncat înapoi, scoţând un strigăt agonizant; al doilea a ocolit cadavrul complicelui său şi s-a strecurat în interiorul casei, apărându-se cu un potop de gloanţe care l-a obligat pe Lang să se replieze pe scări în sus.

— Nu trageţi, eu sunt! a strigat norvegianul înainte de a intra în salon. A închis uşa şi a asigurat-o, blocând-o cu o masă grea şi cu un mic cufăr vechi.

Munzel a lăsat în jos ţeava puştii. Fusese cât pe ce să-i facă ţăndări

capul.

— În tranşeea asta totul merge bine, nimic nou! a anunţat el cu o surprinzătoare ironie. Unuia dintre porci i-am deschis o aerisire imensă în maţe.

— Cred că eu i-am venit de hac altuia, a şoptit Lang, poziţionându-se între Darden şi Elke. Oricum, bătălia e pierdută. Au reuşit să intre. Sunt dedesubt, ia etajul de unde se ajunge pe chei.

— Pierdută? În niciun caz! a bodogănit Munzel.

— Ba da. Cum de nu vă daţi seama că mai devreme sau mai târziu vor veni după dumneavoastră? Casa asta are mai multe găuri decât un caşcaval Emmenthal! i-a reproşat cu acreală biologul. Dintr-odată s-a îndreptat spre Darden. Ziaristul se tot chinuia să vorbească la telefonul mobil. Pot să ştiu şi eu ce faci?

— Ce, ai orbit? Ai nevoie de lumină? a replicat englezul, furios. Încerc să chem poliţia. Linia telefonică a fost tăiată, iar hârbul ăsta nu are acoperire aici! Nici măcar nu pot să-mi iau rămas-bun de la ai mei!

Eilert s-a scotocit prin buzunare. A scos un alt încărcător şi l-a introdus cu un zgomot sec în pistol. În acel moment, degetele lui Elke i-au strâns braţul.

— Eilert, ascultă-mă, te rog, ascultă-mă, a şoptit ea la câţiva centimetri de obrazul lui, cu o voce abia auzită, întretăiată, sfâşietoare. Mi-e tare frică, mi-e teribil de frică. Nu vreau să mor. Nu vreau. Ia-mă în braţe, te implor.

Lumea s-a prăbuşit pentru Eilert când i-a auzit rugămintea. Elke a izbucnit în lacrimi, cufundându-şi obrazul în mâini, în timp ce el se blestema în sinea lui pentru că a provocat nenorocirea unei femei pe care o iubea din tot sufletul. Imaginile ultimelor zile i-au defilat cu o iuţeală fulgerătoare prin faţa ochilor. O siguranţă neobişnuită l-a cuprins. Şi-a trecut degetele prin părul drept al femeii, fin ca firele de mătase. Pentru o clipă, ca într-o glumă crudă a destinului, şi-a imaginat cât de minunată ar fi putut arăta viaţa alături de ea.

A încercat să articuleze câteva cuvinte de consolare, dar niciunul nu i-a ajuns pe buze. O durere nesfârşită i-a cuprins întregul trup.

— Nu vreau să mor, a repetat ea, cu durere în suflet.

— Nu vei păţi nimic grav. O ştiu.

— Ascultă, Eilert, ascultă-mă: poate că, dacă le înapoiezi documentele, ne vor cruţa viaţa, a sugerat Elke, tremurând ca varga.

— Nu ar folosi la nimic. Ne-ar ucide cu sânge rece. Linişteşte-te, vom scăpa.

Trei împuşcături au pus capăt recapitulării emoţionale în care erau cufundaţi cu toţii. Broasca uşii principale a casei a sărit în aer. O lovitură de picior seacă în uşă şi câţiva paşi grăbiţi i-au făcut să înţeleagă că sfârşitul era aproape

— Aţi asigurat accesul la bucătărie? a întrebat Munzel cu asprime.

— Despre ce uşă vorbiţi? a întrebat Lang, tresărind.

— De aia de acolo, la naiba, de aia de acolo! a tunat bătrânul, îndreptând ţeava puştii spre o placă discretă, întunecată şi dreptunghiulară, ascunsă în dreapta, în spatele unei cotituri ciudate a peretelui fals.

Lang şi-a dat seama că avertizarea venise prea târziu. Şi-a amintit că văzuse în vestibul o cale de acces care părea să comunice cu zona de serviciu a casei. Cu toate acestea, nu a observat că planul neobişnuit al clădirii lega acea parte de încăperea în care se aflau printr-o mică uşă de serviciu.

— Uite-i că vin! a anunţat Darden, speriat.

— E de rău! a recunoscut Eilert.

Totul s-a petrecut în câteva fracţiuni de secundă. Gunter Baum şi Ewald Fischer au pătruns în salon ca nişte diavoli, trăgând orbeşte, cu atâta furie, încât Munzel, Lang şi Darden nu au putut decât să se pună la adăpost în spatele mobilei care le servea drept parapet.

Eilert a încercat să calculeze câtă muniţie folosiseră ucigaşii plătiţi ai Thule. Creierul lui a făcut un efort să contabilizeze gloanţele după numărul şuierăturilor pe care le auzise deasupra capului, al zgomotelor de geam spart ori al loviturilor care se opriseră în spetezele fotoliilor. De parcă i-ar fi citit gândurile, Munzel, baricadat în dreapta sa, părea să aştepte cu nervi de oţel sfârşitul jocului, gata să-şi folosească la momentul oportun cele două cartuşe.

Amândoi s-au ridicat în acelaşi timp, în mijlocul neliniştitorului interval de timp în care pistoalele au tăcut, lăsând loc liniştii şi nesiguranţei. Doar Lang a reuşit să tragă în direcţia unei umbre fugare, la nimereală, o singură dată.

În clipa aceea totul s-a precipitat. Fereastra mare din spatele norvegianului s-a prăbuşit, lovită brutal de cineva care alerga. Un asasin a aterizat în mijlocul încăperii scoţând un răcnet cumplit, înspăimântător. Până să-şi dea seama ce se întâmplase, acesta, acoperit de cioburi şi aşchii, o apuca deja pe Elke Schultz de gât, într-o îmbrăţişare puternică, şi ameninţa să-şi înfigă lama cuţitului drept în inima femeii.

34
CU TINE ÎN IAD

— Jocul s-a terminat! Aruncaţi armele! i-a somat Baum cu o voce poruncitoare din cealaltă parte a camerei.

— Du-te dracului! a strigat Eilert Lang, ieşindu-şi din fire.

— Oh, fii rezonabil, Lang! Poate crezi că vei reuşi să o salvezi pe târfă? Nu fi imbecil, ai pierdut partida! l-a asigurat Gunter, sarcastic. Depuneţi armele, aruncaţi-le în mijlocul încăperii, într-un loc vizibil, iar apoi vom discuta cum să rezolvăm treaba asta pentru ca toată lumea să fie mulţumită. Putem să închinăm şi un păhărel!

— Armele? Veniţi după ele! le-a trântit-o Klaus Munzel, ochind în gol.

— Nu avem ce să negociem, ticălosule, a mormăit Lang. Ţi-am spus că vom merge împreună în iad şi aşa se va întâmpla.

Ochii norvegianului, de acum obişnuiţi cu întunericul, se străduiau să scruteze prin priviri piezişe încăperea, fără să înceteze o clipă să-l ţintească, crispat, pe asasinul care o ţinea pe Elke. Vocea lui Baum venea, fără nicio îndoială, din spatele marelui cămin central.

— Linişteşte-te, Eilert. Mai potoleşte-ţi avântul. Voi aprinde lumina. Aşa o să ne vedem cu toţii la faţă. Bătrânul, ziaristul, târfa, tu şi cu mine. Vom face o frumoasă fotografie de familie, a spus printre dinţi Gunter, cu o voce cântată. Apoi s-a adresat tovarăşului său: Eşti acolo, Rene? Ascultă: dacă vreunul dintre eroii ăştia de doi bani încearcă să facă vreo mişcare, ia-i gâtul femeii imediat! Ai înţeles?

Ucigaşul a consimţit cu un mârâit. Un sunet disperat, gutural, s-a luptat să iasă din gâtlejul lui Elke când a simţit cum tăişul lamei îi luneca încet pe piele.

— Unde e Pierre Signoret? a întrebat Baum.

— Pe terasă, ciuruit. Bătrânul l-a nimerit, a răspuns Rene, furios.

— Dar Gilbert?

— Pe nemernicul ăla l-am lichidat eu! l-a informat Eilert. Dacă ţinem seama de tabela de marcaj, sunteţi pe cale să pierdeţi la scor.

O tăcere grea s-a lăsat în salon.

Baum s-a îndreptat spre intrare şi a apăsat pe întrerupător. Apoi, urmat de Ewald Fleischer, s-a postat în faţa lor, foarte vizibil, sfidător. Părea un zeu invulnerabil. A ridicat încet arma şi a ţintit spre capul lui Lang, în timp ce complicele său îi ţinea în şah pe Simon Darden şi pe Klaus Munzel.

— Aşa va fi mai uşor, a spus membrul Ordinului Ultima Thule. Şi mult mai distractiv. Un joc distractiv mortal. O să-ţi explic în ce constă, Eilert: tu îl ocheşti pe Rene, Rene îi taie beregata lui Elke, eu

te omor pe tine, Ewald îl lichidează pe bătrân şi…

— De mine ai uitat, ticălosule, i-a atras atenţia Simon Darden cu un ton acru.

Ziaristul era alb ca varul, dar, curios, mâinile nu îi mai tremurau atât de tare ca în minutele dinainte. Părea să fi înţeles, într-un fel sau altul, că doar intervenţia lui ar fi putut dezlega nodul de voinţe în care erau prinşi cu toţii.

— Oh, aşa e, scuze, ce lipsă de politeţe din partea mea! a exclamat batjocoritor Baum, aruncându-i o privire complice şi amuzată lui Ewald. Am uitat de curajosul reporter care ne va face nemuritori pe toţi, scriind această istorie fantastică!

— Ascultă, nemernicule, să nu încerci să râzi de mine. Nu am tras niciodată cu pistolul, dar de la distanţa asta jur că îţi umplu gura de gloanţe, l-a ameninţat englezul, luptându-se să-şi controleze nervii. Voi trage o dată şi încă o dată, până te văd cum vomiţi sânge.

— La naiba, *paparazzi* al nostru s-a făcut cocoşel! E dureros că un ziarist de la *The Guardian* este atât de prost informat despre ce se coace în propria-i ţară. Baum a plescăit din buze, mimând un nemăsurat regret. Ce crezi, Ewald, ar trebui să-i explicăm ce se întâmplă la Londra?

— Cred că ne va mulţumi, a convenit Fleischer.

— Ce insinuaţi? a tatonat Darden, confuz.

— Că eu nu m-aş preocupa atât de politica externă, cât de soarta familiei, tâmpitule. Din păcate, acum e deja cam târziu. În mod sigur, în acest moment încântătoarea ta soţie şi adorabilul tău fiu plutesc pe Tamisa, în drum spre mare.

Cuvintele lui Baum s-au înfipt în creierul ziaristului. Un răcnet neomenesc i-a ieşit din piept. Cuprins de o furie iraţională, a tras cocoşul pistolului şi şi-a încordat degetul pe trăgaci. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

În câteva fracţiuni de secundă, Eilert Lang a calculat toate variantele macabrului joc propus de Baum. Pe masa de joc, piesele ajunseseră într-o poziţie în care nimeni nu putea obţine victoria. Puţin conta cine era primul care arunca zarurile. Toţi ar fi fost învinşi de moarte în încăperea aceea. Nu ar fi existat supravieţuitori.

A schimbat o ultimă privire cu Munzel. Faţa bătrânului arăta limpede că era hotărât să verse sânge.

— Te-ai înşelat, bastard nenorocit! a ţipat convulsiv Darden, apropiindu-se de ucigaş. Dacă ai mei sunt morţi, nu mai am de ce să rămân în viaţă. A sosit momentul să merg în iad, iar drumul mi-l vei arăta tu. Adio, Gunter Baum.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca nebunia să-i târască pe toţi în abis, doi jucători noi şi-au făcut apariţia.

— Staţi liniştiţi, nu mişcă nimeni! Nimeni nu pleacă în iad fără

permisiunea mea! a rostit o voce groasă şi autoritară în spatele lui Baum şi Fleischer. Voi doi, ticăloşilor, aruncaţi armele ori mânjesc tavanul cu creierele voastre!

Cei doi agenţi ai Thule au lăsat să le cadă pe podea armele automate şi şi-au ridicat încet mâinile, ştiindu-se în bătaia pistoalelor.

— Hai, Christian, adună-le! a ordonat el. Pentru prima oară în viaţa mea reuşesc să văd sfârşitul unui film bun fără să fi adormit! Mă numesc Bruno Krause, domnilor, de la poliţia din Berlin. Primul care clipeşte e un om mort, aţi înţeles? Acum să ne liniştim cu toţii şi să aşteptăm poliţia spaniolă. I-am anunţat de această petrecere.

Comisarul şi-a înfipt cu furie revolverul în ceafa lui Gunter, obligându-l să îngenuncheze. Acelaşi lucru l-a făcut ajutorul său cu Fleischer, după ce a pus mâna pe arme.

— Dumneavoastră sunteţi Klaus Munzel? a vrut să ştie germanul.

Bătrânul a încuviinţat. Continua să-l ţină în bătaia puştii pe Ewald Fleischer.

— Şi cine dintre dumneavoastră este Heinz Rainer?

— Eu.

— Dar adevăratul dumneavoastră nume este…

— Eilert Lang.

— Foarte bine, Eilert, ce ai zice dacă ai lăsa jos pistolul? Nu ştiu cum reuşeşte diavolul, dar te rog să mă crezi că totdeauna face în aşa fel încât să se descarce singure. Şi ar fi păcat să se întâmple una ca asta tocmai când a sosit cavaleria, nu? a spus comisarul, ironic. De îndată şi-a aţintit privirea asupra lui Rene. Cât despre dumneata, îţi recomand să arunci cuţitul şi să-i dai drumul femeii. Răbdarea nu este una dintre virtuţile mele. Dacă număr până la trei şi nu ai făcut ce ţi-am spus, îi omor pe cei doi complici ai dumitale şi te oblig să cureţi sângele de pe podea cu limba.

În faţa privirii dure a lui Baum, Rene a ales să-şi lase stiletul să cadă pe o sofa şi i-a dat drumul lui Elke Schultz. Violonista a răsuflat uşurată şi şi-a găsit refugiu lângă Lang.

— Aşa începe să-mi placă ceva mai mult, a spus Krause, satisfăcut. Mă bucur că vă simţiţi bine, domnişoară Schultz. Mărturisesc că m-am temut serios pentru viaţa dumneavoastră. Va trebui să-mi povestiţi nişte lucruri pe care nu reuşesc să le înţeleg. Adevărul este că mă aflu înaintea unei adevărate dileme. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ceva asemănător. Am în minte o grămadă de întrebări şi nu ştiu care ar trebui să fie prima. Tu cu ce ai începe, Christian?

Christian Eichel a zâmbit şi a dat din umeri.

— Presupun că ar fi bine să ştim ce rol joacă fiecare dintre aceşti domni în toată povestea, nu-i aşa? a sugerat subalternul.

— Ucigaşii sunt agenţi plătiţi ai Ordinului Ultima Thule, o organizaţie nazistă cu ramificaţii în toată lumea, a spus Eilert Lang,

arătând spre Baum şi Fleischer.

— E ciudat, dar din tot ce aţi putea să-mi explicaţi aţi spus singurul lucru pe care îl ştiu deja! a afirmat amuzat Krause. Altceva îmi mai puteţi spune?

— Asasinatele. Crimele comise în ultimele zile în Germania şi Franţa încearcă să-i elimine pe ultimii martori ai unui fapt care s-a petrecut la Berlin, în ultimele zile ale războiului, a adăugat biologul. O operaţiune secretă.

— Nu cumva ceva în legătură cu Fuhrerbunkerul? a mirosit Bruno, bănuitor, mijindu-şi ochii ca o vulpe. În faţa expresiei aprobatoare a lui Eilert, nu a ezitat să exclame: Ţi-am spus, Christian! Fuhrerbunkerul!

— Da, aşa este. Fuhrerbunkerul. Cred că ştiu la ce operaţiune se referă domnul Lang, a murmurat Christian Eichel cu o voce domoală. Dumneavoastră v-aţi îndoit totdeauna de capacitatea mea de analiză, domnule inspector, dar pentru mine toată această chestiune este foarte clară.

Poliţistul l-a privit pieziş pe ajutorul său. A ridicat din sprâncene, derutat.

— Ce este atât de clar?

— De la bun început existenţa destinului, vă mai amintiţi? Am refuzat mereu să accept teoriile dumneavoastră referitoare la destin, dar trebuie să recunosc că m-am înşelat. În această operă totul este scris, de la început. Inclusiv textul meu.

— La naiba, Christian, nu am acum chef de ghicitori! a mormăit Krause, vizibil iritat. Despre ce tot vorbeşti?

Christian Eichel a zâmbit, cu o strălucire vicleană în privire.

— Răspunde, Bruno: insectă din cinci litere, care simbolizează amestecul nedorit.

Bruno Krause nu a reuşit să înţeleagă semnificaţia subtilă pe care o conţineau cuvintele lui Eichel. Abia începea să i se vadă perplexitatea pe faţă, când ajutorul său a încetat să-l mai ţină pe ucigaşul lui Thule în bătaia armei. Cu o mişcare rapidă şi-a proptit pistolul în tâmpla stângă a superiorului său şi a tras.

Capul comisarului german a plesnit ca un fruct copt.

— Niciodată nu te-ai priceput să dezlegi cuvinte încrucişate, a şoptit Eichel, ştergându-şi faţa de sânge cu o strâmbătură de dezgust. Imediat a aruncat cele două arme automate spre Baum şi Fleischer. Ucigaşii asistaseră la scurta conversaţie tot atât de derutaţi ca şi ceilalţi. Ce mai aşteptaţi, adunătură de incapabili? Terminaţi-vă treaba!

Diavolul aruncase zarurile, încercând să pună capăt partidei.

Eilert Lang şi Simon Darden au reacţionat cu întârziere. Surprinzătoarea răsturnare de situaţie îi paralizase. Primul care s-a

dezmeticit a fost Klaus Munzel. Bătrânul nu încetase nicio clipă să-l ţintească pe Fleischer. Când l-a văzut că se ridică cu arma în mână a apăsat pe trăgaciul dublu al puştii de vânătoare şi i-a împroşcat pieptul cu un infern de pulbere. Nu a mai avut timp să încarce puşca din nou. Gunter Baum, de pe podea, l-a străpuns dintr-o parte în alta. Bătrânul s-a împleticit, cu faţa descompusă, şi s-a prăbuşit apoi în faţa uşii care dădea spre terasă.

Christian Eichel a deschis focul asupra lui Darden şi Lang. Unul dintre gloanţe i-a fărâmat umărul ziaristului, în timp ce altul l-a lovit în plin pe norvegian.

Biologul a simţit cum îl lăsau genunchii. S-a prăbuşit, vlăguit, chircindu-se de durere. Intuindu-şi sfârşitul inevitabil, s-a hotărât să-şi folosească ultimele forţe pentru a opri atacul demenţial al lui Rene. Ucigaşul îşi recuperase cuţitul şi se năpustea furios asupra lui Elke Schultz.

Din când în când realitatea dispărea pentru Lang. Vederea începea să i se înceţoşeze. A ţintit înainte ca totul să se fi transformat într-un amestec fără formă şi a apăsat pe trăgaci. Asasinul francez, ciuruit, a aterizat pe masă, cu o strâmbătură grotescă pe buze.

Eichel nu luase în calcul o rezistenţă atât de înverşunată. Doi dintre oamenii săi îşi pierduseră viaţa în doar câteva secunde. Când a văzut că Lang mai mişca spasmodic pe podea şi încerca să-l ţintească, s-a pregătit să-i dea lovitura de graţie.

Într-o stare vecină cu paroxismul, secretând ură prin toţi porii, Elke Schultz nu a ezitat să se repeadă asupra poliţistului. A apucat din zbor cutia viorii şi, folosind-o drept scut, s-a interpus pe traiectoria glonţului destinat lui Lang.

Proiectilul s-a înfipt în vioara Stradivarius.

Urmând exemplul femeii, acceptându-şi moartea, dar hotărât să-şi vândă scump pielea, Simon Darden s-a aruncat cu ochii închişi asupra unui Baum descumpănit.

Cât ai clipi din ochi, Eichel s-a văzut aruncat în cămin, în evident dezavantaj. În urma impactului, arma i-a căzut din mână. Elke era hotărâtă să-l omoare. Cu orice preţ. S-a năpustit asupra lui ca o furie, lovindu-l cu putere în stomac cu baza cutiei. Văzându-l la cheremul ei, cu respiraţia tăiată, incapabil să se apere, a încercat să-l stranguleze. Degetele ei lungi s-au strâns pe gâtul trădătorului precum ghearele unui şoim.

Atunci, în mijlocul acelei dezlănţuiri de violenţă, Elke a observat tăciunii înroşiţi: ardeau în cămin, în dreptul ochilor ei, la câţiva centimetri de mâna ei. Printr-o mişcare pe cât de iute, pe atât de precisă a apucat unul din cleştii din apropiere şi a tras spre ea muntele aprins. Tăciunii au căzut ca un blestem pe faţa lui Eichel, aprinzându-i părul şi hainele.

Urlând ca un animal din cauza durerii cumplite, neamţul s-a smuls din mâinile lui Elke şi a reuşit să se ridice în picioare; a străbătut încăperea orbeşte, înnebunit, transformat într-o torţă umană, dărâmând în trecere scaune, mese şi obiecte, aprinzând stofe şi perdele. A reuşit să sară peste cadavrul lui Klaus Munzel şi a continuat să alerge pe terasă, într-o călătorie spre nicăieri, până ce a dat de o balustradă subţire.

A căzut în gol. Corpul i s-a zdrobit de rampa danei, la doar un metru de apă.

Tremurând, Elke a înţeles că teribila ei misiune nu se încheiase. L-a căutat de îndată pe Lang cu privirea. Zăcea nemişcat, palid, cu viaţa atârnându-i de un fragil fir de mătase. O slabă pâlpâire de viaţă i se mai zărea în ochii întredeschişi. Părea să-i spună că o iubeşte din adâncul sufletului.

Ea ar fi vrut să i se arunce în braţe, să-l sărute, să-l ţină legat de viaţă…

Viaţa ducea însă o ultimă şi tragică bătălie.

Simon Darden şi Gunter Baum îşi împletiseră trupurile într-o luptă brutală şi inegală, din care primul avea toate şansele să iasă învins. Se apucau unul pe altul de încheieturile mâinilor, fiecare încercând să-l împuşte pe celălalt; îşi aplicau lovituri sălbatice cu capul şi se rostogoleau pe podea ca nişte mingi. Ziaristul nu avea forţa germanului, dar se lupta cu încăpăţânare, în pragul epuizării. Clipele îi erau numărate.

Elke a tras adânc aer în piept. O dată şi încă o dată. I-a fost imposibil să-şi controleze bătăile inimii. S-a uitat la palme şi la braţe, şi-a pipăit faţa încercând să se recunoască. Într-o stare vecină cu delirul a observat că în salon totul era colorat în roşu. A înţeles că grozăvia nu va înceta până când nu se va vărsa şi ultima picătură de sânge.

L-a mai privit o dată pe biolog. În ultimele sale clipe, Lang părea să-i spună ce avea de făcut.

— Da, ştiu prea bine, a murmurat ea. Blestemat să fii, Eilert, şi eu te iubesc. Nu te voi uita niciodată.

A apucat cu mânie vătraiul căminului şi a înaintat ca o fantomă în întâmpinarea lui Baum şi Darden, scuturată de un plâns tăcut, gâtuit; speriată de rolul monstruos care îi revenea în piesă.

Cuprinsă de o neîndurare rece ca gheaţa, cu sclipiri de nebunie în priviri, a aşteptat cu aplomb să poată vedea ceafa lui Baum şi să rezolve totul dintr-o singură lovitură, cu precizia unui *pizzicato,* rapid şi puternic, între căluşul şi bara viorii.

După ce a găurit craniul germanului, a lăsat să cadă pe podea bara de fier şi s-a prăbuşit.

35
AŢA ZIDARULUI

Cinci zile mai târziu, cu o cursă regulată a British Airways, Simon Darden a aterizat pe aeroportul Heathrow, însoţit de doi avocaţi pe care Roger Alton, editor al *The Guardian,* îi trimisese în Spania pentru a grăbi formalităţile complicate care îl reţineau pe ziarist. Deşi îi înţeleseseră rolul în cele întâmplate, autorităţile spaniole nu i-au permis să părăsească ţara înainte de a se asigura că o sumă importantă fusese depusă pe post de cauţiune şi de a fi primit din partea consulului britanic garanţii depline că ziaristul va compărea în faţa instanţei atunci când acest lucru va fi cerut de judecătorul de caz.

Când Alton l-a văzut apărând pe poarta de la sosirile internaţionale, inima i-a tresărit. Ai fi zis că Darden îmbătrânise în doar o săptămână. Mergea cu capul plecat, cearcăne adânci de culoarea cenuşii îi afundau ochii şi se părea că albise.

După ce au schimbat câteva cuvinte cu responsabilul ziarului, avocaţii au înţeles că acesta dorea să discute cu Darden între patru ochi şi şi-au luat rămas-bun.

— Vreo veste? a bâiguit Simon fără vlagă când Alton l-a îmbrăţişat cu putere. Ai grijă, durerea de la umăr este încă insuportabilă.

— Nu. Încă nimic.

— Nu se poate.

— Poate va trebui să ne pregătim pentru ce e mai rău.

— Nu. Brian şi Claudia trăiesc, Roger, l-a asigurat Darden, apucându-l pe editor de reverele pardesiului. Dacă ar fi fost ucişi, aş fi ştiut, înţelegi? Ar fi urlat inima în mine.

— Da, înţeleg. Nu vreau să te prăbuşeşti, mă auzi? Vom rămâne cu toţii în picioare, întregi, până când poliţia va descoperi o pistă, i-a dat asigurări Alton, mâhnit. Deocamdată nu avem nimic. Iar John nu ne poate ajuta prea mult în starea în care se află.

— Cum se simte?

— Rău, dar va rezista. Cel puţin asta spun medicii de la Royal London Hospital. A primit o lovitură foarte puternică. O fractură teribilă a occipitalului, a spus el, ducându-şi mâna la creştet. A ieşit ieri din comă după aproape şase zile de inconştienţă.

— Mai spuneţi-mi încă o dată ce s-a întâmplat, i-a cerut Simon, în timp ce se îndreptau spre parcarea terminalului curselor internaţionale.

Alton i-a povestit amănunţit ceea ce Simon ştia în linii mari. La câteva ore după telefonul pe care îl dăduse dintr-o zonă de serviciu a autostrăzii, între Paris şi Lyon, câţiva necunoscuţi au pătruns în ceea

ce fusese domiciliul său; l-au lovit pe Stewart, care moţăia pe o sofa, apoi i-au luat ostatici pe Claudia şi pe Brian. Poliţia a descoperit în paturile lor urme de cloroform, ceea ce explica de ce niciun vecin nu a auzit vreun strigăt de ajutor.

— Scotland Yard spune că e vorba de profesionişti, Simon. Nu au forţat uşa de la intrare a clădirii, nici pe cea a apartamentului. Nu au lăsat urme. Totul e la locul său. Probabil că i-au dus ca pe nişte pachete şi i-au aşezat într-o maşină, a presupus editorul.

— Ticăloşii ăştia sunt adevăraţi profesionişti. Familia mea e asul lor din mânecă. Sunt sigur că în acest moment ei ştiu deja că m-am întors în Anglia. Vor lua legătura cu mine, a afirmat cu convingere ziaristul.

— Spune-mi, ai aflat toată povestea? a întrebat Alton în timp ce deschidea portiera maşinii.

Simon l-a privit din partea cealaltă, îndurerat. S-a sprijinit cu mâinile de capota maşinii şi şi-a plecat capul.

— Da. Am aflat-o, l-a asigurat el. Atunci a simţit atingerea uşoară a unei cheiţe care i se mişca pe piept, iar secvenţa numerică pe care biologul îl pusese să o memoreze i-a apărut în minte.

— Mărturisesc că sunt nerăbdător, a admis editorul lui *The Guardian.* Va fi ştirea secolului. Hai, urcă şi povesteşte-mi totul.

Darden s-a încruntat şi s-a opus.

— Îmi pare rău, Roger. Vei rămâne fără poveste.

— Poftim?

— Aşa cum ai auzit. Nu există nicio poveste, prietene. Nici nu va exista cât timp familia mea nu se află în siguranţă. Chiar în cazul în care totul se va termina cu bine, ea tot nu va exista. Nu vreau să mă joc cu nitroglicerina. Nici acum şi nici în viitor. Am fost un prost. Un mare prost.

— Nu ştii ce vorbeşti, Simon. Lumea trebuie să ştie adevărul.

— Cel care nu ştie absolut deloc ce vorbeşte eşti tu, Roger. În ceea ce mă priveşte, lumea se poate duce dracului! Unde e butonul? a întrebat Darden cu un sarcasm crispat, ciocănind expresiv caroseria maşinii cu degetul arătător. Uite ce fac eu cu lumea, Roger Alton: buuuum! Vezi? câţi suntem? Şase, şapte miliarde? Nu contează! Milioane de cretini să se ducă la dracu', printr-o acţiune rapidă şi miloasă! Lumea, ai spus? Nu mă face să râd!

— Am impresia că ai luat-o razna. Cred că ai nevoie de odihnă. Povestea asta te-a afectat infinit mai mult decât îmi închipuiam, a îngăimat Roger, descumpănit.

— Am văzut infernul cu ochii mei. Nu ştii ce înseamnă asta. Cred că de acum înainte nimic nu mă va mai putea afecta vreodată. Lumea nu merită să fie salvată. Adevărul nu o va izbăvi şi nici nu o va face mai liberă. Aproape că nu mai există oameni drepţi. Lot greşea. Îngerii aveau dreptate.

— Lot? îngerii? Pot să ştiu şi eu despre ce vorbeşti?

— Las-o baltă, că nu vei putea înţelege nici dacă ţi-ai propune acest lucru, dar să nu-ţi faci griji: aberaţia asta are viaţă lungă. Banda de nemernici din G-8 va face în aşa fel încât mormanul ăsta de dejecţii să mai rămână pe orbită câteva secole.

Editorul lui *The Guardian* a evitat privirea ziaristului. În ochii săi se zărea un foc înspăimântător, în stare să ardă planeta de la un capăt la altul. S-au urcat în maşină şi au păstrat o tăcere încordată bună parte din drum.

— Ce ştii de femeia aceea, violonista? A scăpat cu bine? s-a interesat Alton, temător.

— Singurul lucru pe care îl ştiu despre Elke este că autorităţile germane au repatriat-o acum două zile, a răspuns Darden, abătut. Nu ne-am mai văzut. Am ieşit din casa aia în două ambulanţe. Ieri, la tribunal, l-am întrebat de ea pe unul dintre funcţionari. L-am rugat să-mi spună măcar cum se simte. Mi-a răspuns că au ţinut-o sub observaţie într-un spital din Palma de Mallorca, într-o stare de alienare vecină cu demenţa. A trebuit să fie sedată. Sper să-şi revină.

— Dumnezeule, a bâiguit Alton.

— Ştii ceva? Cred că asta o să-ţi povestesc. Vei avea o poveste extraordinară care va ocupa mai multe pagini, a exclamat Simon, izbucnind într-un râs cinic. Eilert şi ea au ajuns să se iubească, într-un fel ciudat, bolnăvicios, cum nici nu s-ar fi putut altfel.

— Glumeşti?

— Absolut deloc.

— Mi se pare de necrezut.

— E logic. Eşti un om prea pragmatic, dar să ştii că aşa a fost, pentru o scurtă vreme s-au iubit intens. Am văzut cu ochii mei.

— Foarte bine. Dacă spui tu, în mod sigur aşa a fost, a admis Alton care nu mai avea chef să continue discuţia. A schimbat repede subiectul. Ascultă, Simon, Scotland Yard vrea să te interogheze, dar presupun că mai întâi ai vrea să dormi un pic, nu-i aşa? Te las acasă şi trec să te iau mai târziu, peste vreo două sau trei ore?

— Nu. Du-mă la Royal London Hospital, te rog. Vreau să-l văd pe John.

— Ţi-am spus că nu e conştient. Poate că nu e o idee bună.

— Ba da. Dacă el nu poate vorbi, voi vorbi eu pentru amândoi.

Alton nu a mai spus nimic. L-a dus pe ziarist până la intrarea principală a centrului medical. Darden a îngăimat câteva cuvinte de mulţumire şi a coborât din maşină. După ce a întrebat în ce rezervă era John Stewart, a căutat liftul şi a urcat la etajul cinci.

A întredeschis încet uşa camerei 614. A văzut o infirmieră. În picioare, lângă pat, tocmai schimba perfuzia fotografului şi nota datele în fişa de observaţie. L-a privit cu neîncredere.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar vizitele la acest pacient sunt limitate, a şoptit ea. Sunteţi o rudă?

— Nu. Sunt doar un bun prieten. Vă rog să-mi permiteţi să rămân numai câteva minute. Nu-l voi deranja, vă asigur, a rugat-o el, trist. Cum se simte?

— Datele sunt bune. Activitatea cerebrală pare normală. Acum câteva ore a întredeschis ochii şi a clipit, dar starea lui este încă instabilă. Aveţi grijă să nu faceţi zgomot, l-a sfătuit ea.

— Înţeleg. Vă mulţumesc. Nu stau mult.

Cu paşi uşori, femeia a ieşit din rezervă. Darden a tras uşor un scaun lângă pat şi s-a aşezat. A rămas absent, cuprins de o tristeţe ciudată. Doar ochii şi o parte foarte mică din faţa bonomă a lui Stewart se zăreau din bandajul gros care îi acoperea capul.

— Ce ţi-au făcut, prietene? a murmurat el.

I-a atins uşor mâna. Deodată, un reflex a părut să anime degetele fotografului.

— Sunt eu, Simon. Totul va fi bine, i-a şoptit el la ureche. Vei trece peste asta. În curând, acest vis urât se va sfârşi pentru toată lumea. Vom merge la graniţa cu Canada, la casa ta din munţi. Vom repara canoele vechi, vom vopsi cu lac porticul şi îl vom asculta în fiecare seară pe Neil Young cu o sticlă din bourbonul tău blestemat alături, până vom izbucni în plâns şi vom cădea sub masă.

Un tremur uşor a animat mâna lui John.

— Mă auzi, nu-i aşa? Sunt sigur că mă poţi auzi, a şoptit ziaristul. Vom merge să vânăm cerbi cu arcul. De data asta n-o să ne lăsăm trădaţi de miros. O să petrecem o săptămână nenorocită fără să mâncăm carne, cum ne-a învăţat indianul ăla beţiv, prieten cu tine.

Pe măsură ce vorbea, ochii ziaristului se umpleau de lacrimi. Cincisprezece minute mai târziu, transformat într-o umbră, a părăsit încăperea. S-a oprit pentru câteva clipe în prag, a tras adânc aer în piept şi a ieşit.

Afară era frig. Şi-a ridicat gulerul paltonului, şi-a aprins o ţigară şi s-a plimbat fără o ţintă anume, rătăcit, cu mâinile în buzunare, privind lipsit de interes vitrinele, pline de decoruri în culori vii. Mai erau doar câteva zile până la Crăciun. Chipul lui Brian i-a răsărit în minte atunci când a trecut prin faţa unui magazin de jucării.

S-a oprit în cele din urmă în faţa unui chioşc şi a trecut în revistă, absent, mulţimea de publicaţii şi ziare expuse. Nu s-a putut abţine să nu examineze amănunţit prima pagină din *The Guardian* şi să nu schiţeze un zâmbet contrariat văzând insuficienta inspiraţie a subordonatului său, Richard Garnet, în alegerea titlurilor ştirilor. Miza întotdeauna pe senzaţional.

S-a gândit că redactorul avea totuşi motive să facă asta.

Tocmai se pregătea să-şi continue drumul când prezenţa unui

bărbat, care se oprise în spatele său, l-a făcut să tresară. Înfăţişarea lui era cea a unui englez, cu o ţinută aristocratică: păr argintiu, pieptănat cu grijă, palton impecabil, trei sferturi, din stofă albastră. Se sprijinea într-un baston subţire din lemn de jugastru, în timp ce ochii îi săreau de la un titlu la altul cu o expresie amuzată.

— Ce ciudat! Nu vi se pare totul foarte ciudat? a întrebat cu o voce plăcută, privindu-l cu coada ochiului.

— Mă scuzaţi, nu ştiu despre ce e vorba, a răspuns Darden, fără chef.

— Ei bine, mă amuză să văd cum aceeaşi ştire este tratată altfel în fiecare ziar. Mă refer la vizita Sanctităţii Sale Benedict al XVI-lea în Turcia, a arătat cu bastonul spre unul dintre ziare. Uitaţi, aici se zice că a reprezentat o umilinţă pentru Europa creştină, în timp ce pentru ceilalţi a însemnat o apropiere încurajatoare şi pozitivă între Orient şi Occident. Sau ce spuneţi de titlurile referitoare la vizita lui George Bush ori la lansarea rachetelor din Iran? Foarte ciudat!

Simon a dat din umeri. Erau lucruri evidente. Cu atât mai mult în ochii unui ziarist obişnuit să se adapteze stilului care, dincolo de forme, era influenţat de tendinţa politică a grupului de editori.

— Este firesc. Cerneala se îngroaşă în funcţie de unele interese. Ştiţi cum e: conservatori, laburişti…

— Cerneala se îngroaşă? îmi place expresia. Nu se foloseşte în America! Ar trebui să existe! a spus el cu mândrie. Da, orice, pentru a pune în dificultate şi mai mult adversarii! Presupun că aşa se formează opiniile, prin mesaje atât de subtile.

— Da, aşa, printre multe alte strategii, care mai de care mai viclene, a scurtat-o Simon, plictisit. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec. Bună seara.

— În ce direcţie mergeţi? Vă deranjează dacă vă însoţesc?

— Nu merg într-o direcţie anume… a spus ziaristul, nu prea dispus să converseze.

— De fapt, nici eu nu mă îndreptam într-o direcţie anume. La vârsta mea ar fi un lux. Oricum, sunt în trecere, ca un simplu turist.

Simon i-a aruncat o privire ursuză. Nu avea chef să înceapă o conversaţie plicticoasă, presărată de banalităţi şi complimente.

— Îmi pare rău că nu pot fi mai politicos, dar am o zi proastă şi nu am poftă de vorbă. Scuzaţi-mă. Bună seara.

S-a întors şi a grăbit pasul. Vocea bărbatului, acum pe un ton sec, l-a oprit.

— Toţi avem zile proaste, domnule Darden. Dacă nu vreţi să vorbiţi, nu vorbiţi, dar permiteţi-mi să vă spun câteva lucruri.

— Cum de ştiţi cum mă cheamă? a întrebat ziaristul, iritat, răsucindu-se pe călcâie.

— Ei bine, asta mi-e meseria, să ştiu totul, i-a spus necunoscutul

ridicând din umeri. Apoi s-a apropiat, arborând un zâmbet uşor.

— Cred că încep să înţeleg.

— Mă bucur. Să mergem, să facem o mică plimbare, ne va face bine amândurora, a propus el. Dar, dacă sunteţi obosit şi vi se pare mai convenabil, putem discuta comod în maşina mea.

Domnul a arătat cu bastonul o elegantă limuzină neagră, pe cealaltă parte a străzii. Un şofer în uniformă îi observa, drept ca un stâlp, lângă portieră.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Ce vreţi de la mine? a întrebat Darden, tot mai crispat. Răspundeţi! Ce aţi făcut cu soţia şi cu fiul meu?

— Aveţi dreptate, nu m-am prezentat. Pentru englezi formalităţile sunt un ritual sacru. Regret că nu pot să-mi dezvălui numele. Sunt Aţa Zidarului…

— Aţa Zidarului?

— Mulţumită acestui modest instrument, lumea noastră a fost construită într-o perpendicularitate impecabilă, a zâmbit el. Colţari, compasuri, nivele şi aţe ale zidarului, din vremurile îndepărtate ale lui Solomon.

— Nu mă interesează arhitectura. Ce s-a întâmplat cu familia mea? l-a întrerupt ziaristul cu o înfăţişare ursuză şi o voce dură.

Aţa Zidarului s-a uitat la ceas, apoi l-a privit cordial.

— În acest moment este cinci fără douăzeci, a constatat el. La ora şase fix soţia şi fiul dumneavoastră vor fi puşi în libertate, vii şi nevătămaţi, într-un anumit loc din Londra, ca dovadă a bunăvoinţei noastre, dar înainte va trebui să mă ascultaţi. Facem o plimbare?

Simon Darden a înţeles că trebuia să se liniştească şi să-şi stăpânească impulsul violent de a-l apuca de guler pe individ şi a-l lovi cu putere. A strâns din dinţi şi a tras aer în piept până când şi-a potolit emoţiile şi sentimente contradictorii care îl sufocau.

A acceptat.

— După cum văd, nu vă interesează arhitectura. Ce spuneţi atunci de istorie?

— Istoria? Recunosc că în ultimul timp mă fascinează minciunile istorice. Efectiv încep să mă gândesc că tot ce se spune în cărţi e o uriaşă scorneală, urzită de cei ca dumneavoastră, a murmurat el cu dispreţ.

— O, Simon, nu vorbi aşa! Amândoi suntem suficient de inteligenţi pentru a nu ne opri asupra unor entelehii plicticoase, a glumit Aţa Zidarului. Toţi spunem că vrem să căutăm adevărul şi în acelaşi timp nu manifestăm niciun interes real pentru el. Iisus

Hristos nu a răspuns când a fost întrebat ce este adevărul, iar Buddha şi-a lăsat interlocutorul cu întrebarea pe buze. S-a întors şi a plecat. Foarte relevant, îmi amintesc că în biblioteca familiei mele am

găsit operele lui Remy de Gourmont. Le cunoaşteţi?

— Nu am avut plăcerea.

— Era ziarist, la fel ca dumneavoastră. Acest francez avea obiceiul să spună că cincizeci de martori spun cincizeci de adevăruri.

— Asta e demagogie. Nu i-am putut suferi niciodată pe sofişti.

— Pentru că tot aţi pomenit de Grecia clasică, vă voi aminti teribilul destin al lui Oedip: cel care se încăpăţânează să caute adevărul trebuie să ţină seama de pedeapsa pe care o presupune dezvăluirea lui.

— Înţeleg. Vă referiţi la Eilert Lang, nu? Dumnezeule, ce ruşine!

— Omul s-a amestecat în treburile noastre. A luat lucruri care ne aparţin: hârtii, documente, dar trebuie să admit că, într-adevăr, cazul său este teribil. O tragedie!

— Mă emoţionează compasiunea dumneavoastră. Dacă veţi vărsa o lacrimă, spuneţi-mi-o şi vă voi oferi batista mea.

— Vă rog să nu fiţi cinic. În aceste clipe dumneavoastră trageţi foloase de pe urma acelei virtuţi.

Simon Darden s-a oprit. L-a privit drept în faţă cu o ură nesfârşită pe acel asasin atât de manierat şi cu o voce imperturbabilă.

— Chiar în clipa asta sunt victima unui şantaj infect. Iată singurul adevăr. Intuiesc unde vreţi să ajungeţi, încercaţi să-mi cumpăraţi tăcerea, nu-i aşa? Se înţelege că o veţi avea, puteţi fi liniştit!

Aţa Zidarului l-a privit flegmatic.

— Chiar nu pricepeţi?

— Ce nu pricep?

— Că nu are nicio importanţă faptul că Hitler nu a murit la Berlin, domnule Darden. Acest aspect este doar anecdotic, un fleac. Nu mă credeţi? Dacă vă îndoiţi, întrebaţi-i pe toţi oamenii care trec pe lângă noi dacă le-a afectat viaţa într-un fel sau altul. Vă asigur că veţi avea o enormă surpriză. Pe nimeni nu interesează aşa ceva.

Au rămas tăcuţi câteva clipe. Darden a privit în jur. Pe lângă ei treceau o mulţime de anonimi. Toţi păreau grăbiţi. Aţa Zidarului a ridicat uşor bastonul, îndreptându-l spre unii sau alţii.

— Priviţi-o pe femeia aceea, a şoptit el, arătând spre o funcţionară care cobora din autobuz. În mod cert coboară în fiecare zi în această staţie, cu aceeaşi înfăţişare chinuită. Poate că a întârziat să îşi ia copilul acasă. Munceşte multe ore şi câştigă puţin. Iar bărbatul care merge taciturn, aproape sigur că se gândeşte cum să-şi rezolve numeroasele probleme. Arată de parcă ar fi divorţat de curând. Iar acela, cel de dincolo, ca şi cum ar fi copleşit de plata facturilor. Uitaţi-vă la ei, uitaţi-vă cu atenţie. Hitler, spuneţi dumneavoastră? Ce prostie! Lumea a devenit un lucru foarte complex, Simon. Nimeni nu se mai interesează şi nu mai dă deloc atenţie chestiunilor care nu se află în sfera interesului imediat. Sunt o masă tăcută, ascultătoare, preocupată doar de siguranţa ei, de consolidarea poziţiei ei pe tabla de

şah şi de acele satisfacţii imediate. Un meci de fotbal, o cină bună, mai mulţi bani, o relaţie amoroasă…

— Nu-i aşa. Greşiţi dacă îi consideraţi simpli pioni în jocul dumneavoastră macabru.

— Ba sunt nişte pioni. Daţi-mi voie să continui. În altă ordine de idei, dar într-o formă ceva mai ambiguă, toţi par să se intereseze de ce se întâmplă în lume, de ce spun ziarele şi televiziunile: economia, schimbările climatice, securitatea internaţională, terorismul, imigraţia… Pe toate aceste subiecte comune ei le amestecă în cafeaua cu lapte de dimineaţă şi conversează cu însufleţire la ora mesei. Sugerează cu vehemenţă ba un lucru, ba altul. Într-un fel, câteva minute devin dictatori liberali, după vechea modă a tiranilor luminaţi ai Greciei antice, în stare să rezolve totul, cu *Republica* lui Platon într-o mână şi cu biciul în cealaltă. Iar după ce au făcut toate astea se întorc la muncile şi rutinele lor de zi cu zi. Într-un fel, faptul de a se şti pe un butoi cu pulbere care poate exploda în orice clipă îi face să-şi accepte soarta şi să înţeleagă că, la urma urmelor, nu o duc chiar aşa de rău. În sinea lor se bucură că sunt atât de limitaţi, atât de neînsemnaţi. Gândul ăsta îi scapă de obligaţia de a avea o cât de mică iniţiativă şi linişteşte, în trecere, vocea mică şi supărată care este conştiinţa lor. Apoi dorm ca nişte prunci nevinovaţi.

— Discursul dumneavoastră începe să mi se pară absolut dezgustător, a afirmat Darden cu o strâmbătură. Îmi închipui că acum va veni ce e mai bun.

Pentru o clipă, ochii Aţei Zidarului au avut o lucire derutată.

— Altceva? Nu. Nu mai este nimic altceva.

— Ba este limpede că mai e ceva. Nu mă credeţi prost. Permiteţi-mi să continui de unde v-aţi oprit dumneavoastră, a propus ziaristul, cu o privire duşmănoasă. Evitaţi cu perfidie să vorbiţi de scopul final pe care îl urmăriţi dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră când alimentaţi această stare de lucruri. Da, aşa este: toţi stăm pe un mare butoi de pulbere. Bună metaforă! Problema este că dumneavoastră aveţi fitilul şi poate voinţa de a face ca butoiul să sară în aer în oricare din aceste zile. Mă înşel oare?

— Noi nu facem decât ceea ce lumea… toată lumea, ne cere.

— Vă felicit. Este un plan magistral. Eilert Lang a reuşit să mă facă să-l înţeleg. Ce uşor şi amuzant trebuie să fie să manipulezi evenimentele, să analizezi poziţia în care va ajunge partida, dacă este mutată o piesă sau alta! De câte ori aţi făcut acest lucru?

— Doar când nu avem încotro, a dat asigurări Aţa Zidarului, imperturbabil.

— Haideţi, recunoaşteţi! Până şi un copil ar fi în stare să vadă că în câţiva ani Europa va deveni un haos, a spus Darden. Lumea întreagă va fi zguduită, de la nord la sud, de la est la vest. Sistemul se va

prăbuşi cu zgomot, vor izbucni războaie pentru apă, pentru controlul asupra surselor de energie, milioane de fiinţe disperate vor asalta un Occident terorizat, dispus să-şi apere resursele şi identitatea într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Violenţa şi ura dintre rase se vor dezlănţui în oraşe, ca o inundaţie de neoprit. Când se va întâmpla, acele milioane de cetăţeni anonimi…

— … ne vor cere să preluăm controlul, a concluzionat Aţa Zidarului. Totdeauna s-a întâmplat aşa, de-a lungul veacurilor. Amintiţi-vă cum atât de republicanii senatori ai Romei i-au dat puterea unui despot când totul se clătina.

— Strălucit, trebuie să recunosc. Din păcate, veţi domni atunci peste un morman de ruine.

— Imperiile se reconstruiesc. O lume nouă va renaşte ca pasărea Phoenix din propria-i cenuşă. Un adevărat Reich de o mie de ani! Un timp de pace şi prosperitate! Vreţi să continuăm plimbarea? Umezeala începe să-mi pătrundă în oase.

— Nu am de gând să mai fac niciun pas în compania dumneavoastră. Terminaţi cu ceea ce aveţi să-mi spuneţi şi să ne despărţim.

— Cum doriţi. Regret că sunteţi atât de puţin dispus la dialog. Aşa cum v-am spus, ne vom îndeplini promisiunile. În curând veţi putea să vă îmbrăţişaţi familia, dar trebuie să vă reamintesc că asta are un preţ. Tăcerea dumneavoastră.

— Mai aveţi să-mi spuneţi ceva?

— Va trebui să ne înapoiaţi documentele pe care ni le-a furat Lang.

— Documentele? Ce documente?

— Nu încercaţi să ne trageţi pe sfoară.

— Vă asigur că nu ştiu despre ce vorbiţi.

Aţa Zidarului l-a privit cu neîncredere timp de câteva momente.

— Foarte bine. Vă cred. Ascultaţi-mă, domnule Darden. Mie nu-mi place să ameninţ, nu e stilul meu, a spus el, sprijinindu-se în baston. Cu toate acestea, mă văd obligat să vă spun foarte limpede că, în cazul în care acest pact nu este respectat, dumneavoastră şi familia dumneavoastră…

— Mai puţine vorbe!

— Perfect. Mai vreau să adaug un ultim lucru…

— Vă ascult.

— Mâine, pe când vă veţi bea cafeaua, ascultaţi cu atenţie ştirile. Veţi înţelege cât de important este scopul pe care îl urmărim. Pentru idealurile noastre suntem în stare să sacrificăm chiar şi ce avem mai scump.

— Am priceput.

— Adio, Simon Darden. Noroc! Nu ne vom mai vedea.

Edwin Drake, Aţa Zidarului, unul din cei douăzeci şi unu de membri

ai Ultimei Thule din America, s-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre maşină.

Ziaristul l-a urmărit cu privirea până când silueta s-a pierdut în mulţime.

O oră mai târziu, telefonul a început să sune. Roger Alton, euforic, îl anunţa că atât Claudia, cât şi Brian fuseseră eliberaţi în apropiere de Queen's Park.

În ciuda veştii fericite, Simon Darden nu a putut să nu simtă povara teribilă a înfrângerii strivindu-i inima.

36
PENTRU UN IDEAL

Când Simon a ajuns la redacţia *The Guardian,* dimineaţa târziu în ziua următoare, a avut imediat senzaţia ciudată că ar fi lipsit o perioadă îndelungată. Deşi vestea despre sechestrarea familiei sale provocase vâlvă, nu a trebuit să facă faţă nici uneia dintre situaţiile stânjenitoare cu care aştepta să se confrunte. Pentru prima oară în viaţă a mulţumit faptului că stăpânirea emoţiilor făcea parte din patrimoniul cultural britanic. Totdeauna detestase cumpătarea socială care acum îl scutea de datoria de a se opri şi a răspunde cu o înfăţişare de circumstanţă la sobrele cuvinte de încurajare pe care unii şi alţii le pronunţau când trecea pe lângă ei. Nici măcar surâzătoarea Susan Schuett, copleşită de corespondenţă şi telefoane, nu i-a mai făcut, ca de obicei, din ochi cu o expresie complice. Pur şi simplu nu l-a observat.

La Externe nimic nu părea să se fi mişcat din loc. O armată disciplinată de redactori se lupta cu paginile şi ştirile zilei în mijlocul obişnuitei harababuri şi al gălăgiei.

Darden s-a gândit că doar el fusese în afara lumii.

Richard Garnet, redactorul-şef, a făcut ochii mari când l-a văzut apropiindu-se.

— Doamne, Simon, ce spaimă am mai tras! Cu toţii ne-am simţit groaznic, groaznic! s-a bâlbâit el în faţa vizitei neaşteptate. S-a ridicat în picioare şi l-a îmbrăţişat îndelung. Ce faci aici? Nu ar trebui să fii alături de familie?

— Totul e bine, fii fără grijă, a murmurat ziaristul. Am venit să rezolv câteva lucruri. Voi pleca imediat.

— Aţi plătit, nu? a întrebat Richard, privindu-l năucit. Evident, ce întrebare prostească mai pun şi eu!

— Poftim?

— Răscumpărarea.

— Răscumpărarea? Ah, da, desigur, răscumpărarea!

— Ieri zvonul a circulat peste tot.

— Ce zvon?

Garnet l-a privit descumpănit.

— Se comenta în numeroase grupuri că santinelele, Scott Trustul, au ajutat la strângerea sumei pe care o cereau răpitorii pentru Claudia şi Brian, i-a explicat Richard, căutând în privirea lui Darden confirmarea spuselor sale. E adevărat, nu-i aşa?

— Da, e adevărat. Totul s-a rezolvat mulţumită lor, dar aş prefera să nu vorbesc despre asta acum. Presupun că mă înţelegi.

— Bineînţeles, te rog să mă scuzi, sunt o catastrofă, doar mă cunoşti, tactul nu mă caracterizează.,

Darden s-a străduit să arboreze un zâmbet satisfăcut. A început să fie conştient de faptul că revenirea la normalitate, reintegrarea lui în viaţa de toate zilele vor presupune un efort supraomenesc.

— Spune-mi, cu ce te ocupi acum? a întrebat el distrat, aruncând o scurtă privire asupra paginilor pe care Garnet le avea deschise pe monitor.

— Încercam să condensez un articol despre maşinaţiunile lui Blair, a explicat şeful cu o înfăţişare frustrată. Este excelent. Va stârni multe discuţii, deşi este imposibil să tai din el fără să-l compromit total. I-am spus şi lui Alton. Probabil că îl vom publica peste câteva zile. Catastrofa ne obligă să schimbăm întreaga agendă în numărul ăsta.

— Catastrofa? Ce catastrofă?

— Nu ai auzit la radio?

— Nu, nu am auzit nimic.

— Cutremurul, tsunami-ul din Atlanticul de Sud.

— Poftim?!

— Mă mir că nu ştii nimic chiar dacă eşti într-o situaţie grea. Uite, ai aici o grămadă de ştiri de agenţie. Citeşte-le, l-a invitat el, arătându-i un vraf de hârtii. S-a întâmplat la patru dimineaţa. O deplasare a plăcilor tectonice de pe fundul mării, în zona Weddell, în apropierea coastelor Antarcticii.

Simon Darden înmărmuri.

— Un cutremur! În apropierea Antarcticii?

— Da, Simon, Antarctica, Polul Sud! a exclamat Garnet.

Ziaristul şi-a lăsat servieta pe podea şi s-a prăbuşit neîncrezător într-un scaun. Cufundat într-o stare ireală, l-a auzit pe colegul său explicând cum un cataclism cu o intensitate de şapte grade pe scara Richter a zguduit o placă continentală în apropiere de Antarctica, mai mult de trei minute, provocând scufundarea unei fâşii întinse de coastă la nord, în regiunea cunoscută sub numele de Ţara Reginei Maud. Milioane de tone de gheaţă şi pietre s-au prăbuşit în urma rupturii violente.

Convulsia generase un devastator tsunami, un val gigantic care lovise extremitatea sudică a Africii şi insula Madagascar, şi, după ce străbătuse întregul ocean Indian, se spărsese de coastele Indiei, Sri Lanka, Sumatrei, Javei şi Australiei.

Cuvintele Aţei Zidarului i-au răsunat iarăşi în minte.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Ultima Thule îşi sacrificase sanctuarul.

Simon Darden a înţeles că o explozie nucleară multiplă îngropase pentru totdeauna Baza 211, acel Shangri-La din Neuschwabenland al celui de Al Treilea Reich.

Crucea de sub Antarctica.

— Simon! Ce e cu tine? Te simţi bine? l-a zgâlţâit Garnet. Te-ai făcut galben precum ceara! Vrei să-ţi aduc puţină cafea din aia scârboasă de la automat?

— Poftim? Nu! E doar o ameţeală. Totul e în regulă, mă duc să-mi dau cu apă rece pe faţă.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se ştergea pe obraz, Darden şi-a văzut ochii în oglindă. A fost surprins de teama din privire. Şocat, şi-a urmărit liniile feţei, ca şi cum ar fi descoperit fizionomia unei fiinţe cunoscute şi în acelaşi timp străine.

— Blestemat să fii! a şoptit el. Eşti un laş, un laş mizerabil, mă faci de ruşine, Simon Darden!

Şi-a încheiat nasturii de la cămaşă. Cu un mers hotărât, s-a îndreptat spre biroul lui Roger Alton. Editorul lucra înconjurat de rapoarte şi pagini, cu o înfăţişare concentrată. A zâmbit larg când l-a văzut.

— Roger, trebuie să vorbesc cu tine. Poţi să-mi acorzi câteva minute?

— Bineînţeles, intră, ia loc, l-a invitat el. Cum se simt ai tăi?

— Bine, încântaţi că Scott Trust a plătit răscumpărarea pentru ei, a spus el, ironic.

Alton şi-a reţinut un râs uşor, dar nu prea i-a reuşit.

— Ei bine, eu nu am făcut decât să răspândesc zvonul care mi s-a părut cel mai credibil. Televiziunea a insistat că soacra ta este o aristocrată, dintr-o veche familie bogată din Bath, nu-i aşa? La câteva ore după răpire a făcut declaraţii la BBC, spunând că averea ei s-a redus considerabil în ultimii ani. Este mai bine ca lumea să creadă că a fost opera unor infractori obişnuiţi.

— Da. Totul e în regulă. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, a convenit Darden. Vreau să-ţi spun că îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut, Roger. Simt că îţi datorez scuze. Purtarea mea de ieri a fost de neiertat. Eram foarte nervos.

— A trecut, linişteşte-te.

— Am luat o hotărâre. Acum câteva clipe, l-a anunţat ziaristul. Mai vrei povestea aia?

— O ai?

— Completă. Teribilă. Dincolo de orice închipuire.

Alton l-a privit în tăcere. Era evident că Simon urma să pună unele condiţii. S-au aşezat la masa la care editorul îşi ţinea şedinţele cu cei din conducerea ziarului.

— Ce anume te-a făcut să-ţi schimbi părerea? Ieri spuneai că lumea nu merită să fie salvată.

— Mi-am amintit de Eilert Lang. Mi-a venit în minte privirea lui, a murmurat pe un ton grav Simon. Dincolo de a căuta să se răzbune pentru tot ce i-au făcut asasinii ăia, scopul lui era să scoată adevărul la

lumină. Cred că mie îmi revine sarcina de a-i îndeplini ultima dorinţă. Altfel, moartea sa şi cea a atâtor altora ar fi zadarnică.

— Mi se pare corect.

— Vei avea povestea, Roger, atât de explozivă, uimitoare şi spectaculoasă, încât multe săptămâni ochii întregii lumi vor fi îndreptaţi spre *Tije Guardian,* dar trebuie să-ţi cer nişte lucruri.

— Spune.

— Dă-mi un răgaz de şase luni. Am nevoie de cel puţin şase luni pentru a pune în ordine tot ce ştiu. Am cheia şi combinaţia seifului în care a ascuns Eilert documentele pe care a reuşit să le smulgă celor din Ordinul Thule. Se află aici, la Londra. Încă nu ştiu cum le voi scoate din bancă, pentru că mă vor urmări de aproape de acum înainte. Dar le voi scoate. O să găsesc o soluţie.

— Foarte bine.

— Siguranţa Claudiei şi a lui Brian…

— Ce vrei să fac?

— Ai mulţi prieteni în cercuri influente, în guvern şi în parlament, oameni puternici, a spus Darden. Te rog să faci tot ce se poate. Familia mea are nevoie de o altă identitate. Trebuie să plece imediat din Anglia. Găseşte-le un domiciliu într-unul din colţurile cele mai ascunse ale globului. Ai grijă ca oameni de absolută încredere să îi păzească.

— Fii fără grijă!

— Şi încă ceva. Păstrăm legătura, Roger. O să-ţi dau de veste sub ce formă şi când vom putea comunica. Voi încerca să te ţin la curent cu toate, l-a asigurat el, ridicându-se în picioare.

— Unde ai de gând să te duci?

Darden s-a oprit în uşă şi l-a privit cu şiretenie.

— Toţi ştim un loc în care ne-am duce atunci când am afla că lumea mai are de trăit doar câteva ceasuri, nu? Acolo mă duc şi eu!

37
LOCH SHIEL

Elke Schultz şi-a mijit ochii când stewardesa, după ce a atins-o uşor pe umăr, i-a şoptit că trebuia să-şi pună centura. Şi-a frecat ochii şi a privit adormită pe hublou. Avionul coborâse şi zbura peste o mare de câmpii verzi, luminate de soarele începutului de vară. Instinctiv, a pipăit cutia viorii. Apoi a zâmbit.

Câteva minute mai târziu, aparatul ateriza pe aeroportul din Edinburgh.

După ce şi-a luat bagajul, violonista a traversat terminalul, căutând câteva toalete mai depărtate. S-a încuiat într-una din cabine şi a scos din geanta de mână o mică pudrieră şi o perucă. Când a fost sigură de cum arată, a întredeschis uşa cabinei şi a privit cu atenţie în jur. Nu a văzut pe nimeni. A început să-şi retuşeze cu calm machiajul în faţa unei oglinzi. După ce şi-a dat pe buze cu un ruj de culoare roz, şi-a înclinat obrazul cu o expresie de satisfacţie şi a ieşit, ascunzându-şi privirea în spatele unor ochelari de soare mari şi întunecaţi.

Şi-a petrecut timpul cumpărând presa zilei, câteva reviste, o hartă, bomboane de ciocolată şi caramele. Apoi s-a aşezat în faţa vitrinei unei agenţii de închiriat maşini şi a scos cheile unui vehicul pe care îl rezervase cu câteva săptămâni în urmă.

Două ore mai târziu conducea pe şoselele secundare ale comitatului Perth, în direcţia Inverness. A aruncat o privire spre ceas. A coborât geamul şi şi-a aprins o ţigară. O adiere caldă şi reconfortantă i-a atins obrazul. Nu s-a putut abţine să nu-şi verifice înfăţişarea în oglinda retrovizoare, în timp ce se uita să vadă dacă nu e urmărită. La începutul după-amiezii a sosit la Glenfinnan, în partea cea mai de nord a lacului Shiel. A oprit maşina şi s-a uitat pe hartă. A apucat-o apoi spre Lochaillort, iar după trei kilometri a dat peste un drum forestier care părea să se întoarcă înspre mlaştinile pe care le lăsase în urmă cu câteva minute înainte.

În jur se vedeau câteva case izolate.

S-a oprit în faţa unei ferme aflate la marginea drumului. La auzul lătratului furios al câinilor, s-a ivit în uşă o femeie cu faţa rotundă. Îşi ştergea mâinile de un şorţ mare.

A privit-o cu o neîncredere făţişă.

— V-aţi rătăcit? a întrebat ea.

— Cred că da. Drumul acesta merge pe lângă lac?

— Lacul? E în spatele dealului aceluia… i-a arătat ea. Încotro mergeţi?

— Caut casa familiei McCuish.

— McCuish? A familiei McFie, McDubhsith sau a familiei McDufe?

— Nu ştiu.

— Ah, da! Cei de care întrebaţi nu sunt din această parte a Scoţiei! Bunica McCuish s-a instalat aici în 1913, când a murit străbunicul meu! a spus ea cu o strâmbătură de dispreţ. Ascultaţi, când ajungeţi la lac, mai mergeţi un kilometru şi veţi vedea o casă mare, izolată, cu hambar, lângă o pădurice. Acolo îi găsiţi pe cei din familia McCuish.

— Mulţumesc.

Lui Elke nu i-a trebuit mult să găsească locul. Părea pustiu. Obloanele erau trase, dar câteva flori bine îngrijite, care păreau să fi fost stropite cu o seară înainte, i-au dat de înţeles că Simon Darden se afla acolo.

Ziaristul a apărut o oră mai târziu, plimbându-se liniştit pe malul lacului.

— Elke! a exclamat el mirat. Nu te aşteptam decât peste o zi sau două! Lasă-mă să te privesc. Doamne, ce bine arăţi!

S-au îmbrăţişat îndelung.

— Îmi vine să te sărut, a murmurat Darden, năucit.

Ea a început să râdă. I-a ciufulit ziaristului părul şi l-a sărutat uşor pe buze.

— Consideră-te sărutat, a glumit ea. Am scăpat de toate obligaţiile mai repede decât credeam. Spune-mi, cum te simţi?

— Foarte bine.

— Arăţi excelent.

— Ei! Cam neîngrijit, aş spune, a răspuns el, pipăindu-şi barba de patru zile. Ies foarte rar de aici. Mă duc la Glenfinnan o dată sau de două ori pe lună, cumpăr cele necesare şi mă întorc.

— A trecut mult timp, nu-i aşa, Simon?

— O jumătate de an.

— E curios, dar am impresia că toate s-au întâmplat într-o altă viaţă.

— Şi eu la fel.

— Tu crezi că…?

— Da, sunt sigur. Dacă totul merge bine, chiar în această seară.

Au rămas tăcuţi, privindu-se şi zâmbind.

— Ţi-am adus ceva, un mic dar.

— Îmi place să primesc cadouri.

— E un fleac, dar ţi-l ofer din toată inima. Stai un pic.

Elke s-a dus la maşină, a deschis portbagajul şi a căutat într-unul din buzunarele valizei. I-a arătat cu mândrie un disc.

— Îmi dăruieşti muzică?

— Muzica mea! Vei fi unul dintre primii care o ascultă, pentru că discul va fi pus în vânzare abia în septembrie! A fost imprimat în martie, la Sydney. Este într-adevăr bun.

Darden s-a uitat la coperta CD-ului. Elke şi Stradivariusul său şi Filarmonica din Berlin. Repertoriul includea mai multe piese de Sibelius, Ceaikovski şi Prokofiev.

— Uf, categorie grea!

— Pentru variaţie.

— După cum văd, vioara ta a supravieţuit.

— Da. Un artizan, un lutier italian, a reuşit miracolul. A găsit acelaşi lemn, aceeaşi nervură. Abia dacă se observă un mic cerc pe cutia de rezonanţă. Spune-mi, crezi că pot să-mi scot blestemata asta de perucă? Mor de cald cu ea!

Darden a izbucnit într-un hohot de râs care a răsunat deasupra oglinzii lacului.

— Bineînţeles, aici nu e nimeni!

— Nici măcar un monstru ca acela din Loch Ness?

— Un Nessie? Măcar de l-am avea! Am avut unul, dar sărmanul a fost ucis cu harpoanele cu secole în urmă, a asigurat-o Simon, amuzat. Hai să intrăm în casă. Îţi pregătesc ceva de mâncare.

— Toată ziua mănânc ciocolată.

— Atunci îţi ofer un whisky cu gheaţă.

— Asta e o idee bună. Ştii că numele de fată al mamei tale sună a marcă de whisky?

— Pe urmă îţi arăt hambarul casei. Bunica mea făcea cel mai bun whisky.

Darden a invitat-o pe Elke înăuntru. Ea a dat la o parte perdelele şi a deschis larg ferestrele. S-a simţit un curent răcoros şi plăcut.

Deopotrivă curioasă şi amuzată, Elke s-a învârtit prin încăperea principală. Pe două mese lungi, aşezate în faţa unui cămin mare de piatră, se îngrămădeau dosare, documente, carnete de însemnări, hârtii şi fotografii.

— Aici se află totul? a întrebat ea.

— Da. Astea sunt documentele pe care le-a adunat Eilert, a explicat ziaristul, atingând câteva dosare împrăştiate în jurul unui laptop. O bombă cu ceas, de o putere incalculabilă: liste exhaustive, identităţi şi nume, conturi bancare şi tranzacţii, registre şi acte care arată legătura membrilor Ordinului Thule cu sabotaje, crime, comploturi şi afaceri dubioase pe toate continentele. Am avut nevoie de nenumărate ore de muncă pentru a trasa o hartă exactă, precisă, a activităţilor şi modului de operare ale acelor ticăloşi. Prietenul meu John m-a ajutat, digitalizând cu răbdare tot materialul.

— O să fac puţină ordine pe masă, a spus ironic Elke, strângând câteva ceşti şi o scrumieră plină-ochi. Voi, bărbaţii, sunteţi un dezastru. Aşa aţi fost întotdeauna. Mai mult decât de soţii, aveţi nevoie de mame. Unde e bucătăria?

Darden a zâmbit. Sosirea lui Elke îi generase un ciudat sentiment de

fericire. Stătea de prea mult timp singur, fără să aibă cu cine vorbi.

La lăsarea serii, după o plimbare liniştită prin împrejurimi, ziaristul a revăzut lista de mesaje pe care urma să le trimită. Mai mult de o mie. Toate gata să fie expediate de programul de e-mail.

Elke a pregătit o cină uşoară. Apoi s-a tolănit pe o sofa şubredă, cu un volum vechi al *Istoriei Scoţiei* în poală.

— Aici scrie că în secolul al XIII-lea strămoşii tăi s-au luptat cu Longshanks, a murmurat Elke. E adevărat?

— Contra lui Eduard I Picioare Lungi? a întrebat Darden, amuzat. Nu cred. Bunica mea spunea că doi membri ai clanului McFie, din insula Colonsay, au fost tovarăşi de arme ai lui William Wallace şi Robert de Bruce, dar eu am unele îndoieli. Bunica mea era o luptătoare. Ca orice bună scoţiană, îi dispreţuia pe englezi.

Lumina farurilor unui automobil s-a strecurat oblic printre perdelele camerei. Vehiculul s-a oprit la câţiva metri de casă. Zgomotul sec al unei uşi care se închide şi sunetul unor paşi pe pietrişul de la intrare au anunţat sosirea unui vizitator.

Cineva a bătut în mijlocul uşii.

Apoi clanţa a început să se mişte uşor.

38
DOUĂ MORŢI ÎNTR-O VIAŢĂ

O siluetă întunecată, dizgraţioasă, s-a profilat în prag.

— Frumoasă seară de vară, a spus o voce familiară. Nu am nici kilt, nici cimpoi, nu am nici blazon, dar am venit să mă alătur revoltei celor fără clan.

Inima violonistei s-a zbătut cu putere, cartea i-a alunecat din mâini şi a căzut pe podea. Simon Darden şi-a ţinut răsuflarea o clipă şi şi-a strâns pumnii într-un acces de furie orgolioasă.

— Elke… Simon…

Eilert Lang a ieşit din penumbră şi a înaintat până a ajuns în mijlocul încăperii.

— Nimeni nu se bucură de venirea mea? a întrebat el, amuzat, constatând uimirea întipărită pe faţa prietenilor săi. Dacă întrerup ceva important, spuneţi-mi. Pot să mă întorc de unde am venit.

Elke Schultz s-a ridicat în picioare. S-a apropiat de el cu un zâmbet timid.

— Bun venit, Eilert, a şoptit ea pe un ton dulce.

— Bun venit? Doar bun venit? a obiectat el.

— Bine. Ai dreptate, a admis Elke cu o figură amuzată. S-a ridicat pe vârfuri şi a sărutat buzele norvegianului.

— Aşa e mult mai bine! Iar tu, vânător de nazişti, ia asta şi pune-o în congelator! a propus Eilert, întinzându-i ziaristului o sticlă de şampanie.

Cei trei s-au privit îndelung, uimiţi. Visaseră de nenumărate ori să se întâlnească, din acea noapte în care drumurile lor se despărţiseră cu o jumătate de an în urmă.

— Nici nu ştii cât de mult mă bucur să te revăd, prietene, şi nici de câte ori am ajuns să te blestem, a spus Simon cu faţa numai zâmbet, bătându-l pe umăr. I-a aplicat cu încetinitorul un croşeu în mandibulă.

— De ce?

Ziaristul a arătat spre masa de lucru.

— Pentru că mi-ai pasat tot sacul ăsta de gunoi. Suficient cât să umpli mai multe vieţi.

Eilert a izbucnit în râs. A încuviinţat.

— Cineva trebuie să facă şi munca grea. Noi, morţii, suntem de prea puţin folos, Simon, a spus el cu umor. Ai reuşit?

— Da. Totul este pregătit.

— Atunci asta va fi o zi mare. Ne vom aminti de ea mereu.

Toţi trei au rămas cufundaţi într-o tăcere plină de amintiri. Intr-un fel, acele prime clipe fericite stabileau o legătură directă cu drama din

ultimele momente petrecute împreună, cu câtva timp în urmă, în noaptea în care toţi se luptaseră pentru a-şi salva viaţa în casa lui Klaus Munzel.

Elke se prăbuşise după ce îi aplicase lui Gunter Baum o lovitură ucigătoare în cap. Oroarea fusese prea mult pentru mintea ei. A căzut în hăul fără fund al inconştienţei, scoţând un strigăt sfâşietor. Când a reuşit în sfârşit să deschidă ochii, Darden stătea în genunchi lângă ea, plin de sânge, încercând să o readucă la viaţă. Ziaristul îi ştergea faţa şi pieptul cu apă rece. A ajutat-o să se ridice în picioare.

— Hai, Elke, trebuie să ieşim cât mai repede din iadul ăsta! a îndemnat-o el, gâfâind agonic şi trăgând-o cu putere.

Sprijinindu-se unul de altul, într-o stare jalnică, încercau să părăsească acea scenă de groază atunci când au auzit vaietele lui Eilert Lang.

Îl crezuseră mort.

I-au examinat rana. Glonţul lui Christian Eichel îi trecuse printre coaste. Sângera abundent, dar viaţa nu părea să-i fie în pericol. Lipsit de putere, norvegianul le-a spus ce să facă. I-a cerut lui Elke să caute alcool şi bandaje, iar lui Simon să ia cu cleştele un tăciune din cămin şi să-i cauterizeze orificiul pe care îl făcuse proiectilul.

— Nu-ţi voi uita niciodată urletele, mi s-au înfipt în creier, şi-a amintit ziaristul, şocat.

— Era singura modalitate de a opri sângerarea.

După ce i-au bandajat strâns mijlocul, l-au ajutat să se ridice în picioare. Era tras la faţă, genunchii aproape că nu-l mai ţineau, dar mintea părea să-i funcţioneze cu randament maxim. Cu glasul întretăiat, i-a făcut să înţeleagă că era cea mai bună ocazie pe care viaţa i-o oferea de ani de zile.

Avea nevoie să se creadă că murise.

Să moară a doua oară l-ar salva de soarta lui teribilă.

Elke Schultz şi Simon Darden au căzut de acord că propunerea lui Lang era singura opţiune posibilă. Casa lui Klaus Munzel semăna cu un câmp de bătălie înţesat cu cadavre. Alături de ultimul actor al Operaţiunii Shangri-La se aflau trupurile a doi poliţişti şi cele ale celor cinci membri ai Ordinului Ultima Thule. Nimeni nu ar reuşi să le identifice dacă ei le-ar transforma într-o grămadă carbonizată.

Nu aveau vreme de pierdut. Ziaristul a coborât la debarcaderul casei. Nu a fost greu să găsească suficientă benzină. Au stropit cadavrele, apoi le-au dat foc. În doar câteva minute, flăcările cuprindeau conacul lui Munzel, proiectând un spectacol dantesc pe fondul apelor întunecate ale golfului Andraitx.

Apoi, cu puţin timp înainte ca poliţia să apară, s-au despărţit. Lang i-a dat ziaristului cheia seifului, a privit-o pe Elke cu o nesfârşită tristeţe şi, împleticindu-se, s-a pierdut în umbra pădurii din apropiere.

— A funcţionat, Eilert! l-a asigurat Simon. Ai murit. Ai murit de două ori. Eşti liber.

— În curând vom fi cu toţii. Ţineţi minte această dată: 27 iunie. Începutul războiului. Sfârşitul celei mai mari minciuni a secolului XX. Prăbuşirea lui Thule, a spus Lang pe un ton grav.

— Fiindcă tot a venit vorba de date importante, aş vrea să-mi explici ceva, l-a rugat ziaristul.

— Ce anume?

— De ce ai insistat atât de mult să dăm publicităţii tot ce ştim tocmai în această zi?

Privirea lui Eilert s-a acoperit de un văl fin de tristeţe.

— Dacă ar mai fi trăit, Angela Brandley ar fi împlinit azi patruzeci de ani.

— Înţeleg.

— Nu este un mod mai potrivit de a-i cinsti memoria decât să-i băgăm în corzi pe asasinii ei, a adăugat biologul, dar să nu ne întristăm. Ea era o femeie fericită, plină de viaţă. Nu i-ar plăcea să ne vadă abătuţi.

Au rămas tăcuţi pentru câteva clipe, iar pe feţele lor se putea citi satisfacţia.

— Ei bine, nu aveţi de gând să-mi oferiţi o amărâtă de cupă de şampanie? i-a întrebat el. Mi-e gura uscată şi sunt mort de foame!

În timp ce Simon făcea ultimele pregătiri, Elke şi Eilert au aşezat masa.

— Nici nu ştii cât mi-ai lipsit, i-a mărturisit norvegianul în timp ce punea tacâmuri şi farfurii pe tava din mâinile lui Elke. Te-am visat de o mie de ori.

— Atunci deschide bine ochii, acum eşti cu mine.

— Mă întrebam…

— Ce?

— Mă întrebam dacă ai fi gata să-ţi petreci o parte din timp cu o fantomă.

— Numai o parte?

— Nu sunt gelos.

— Cred că nu am înţeles, ce legătură au toate astea cu gelozia?

— Nu sunt atât de puternic, încât să rivalizez cu un Stradivarius de două milioane de euro, a precizat el ironic. De aceea m-am gândit că ai putea să-l înşeli cu mine. Măcar din când în când.

Elke Schultz a râs cu poftă. S-a văzut obligată să lase tava pe tăblia de marmură din bucătărie.

— Îmi ceri să-mi pun în pericol căsnicia? a întrebat ea încrucişându-şi braţele şi neputând să-şi creadă urechilor. Acest Stradivarius este un soţ fără cusur, Eilert. Serios şi fidel. Nu am reuşit să mă înţeleg cu nicio fiinţă omenească mai bine decât cu el atunci când stăm de

vorbă.

— De vorbă? Adevărul este că eu mă refeream la altceva. Pe mine conversaţiile inteligente mă plictisesc teribil.

Elke i-a aruncat o privire ştrengărească.

— Înţeleg. Pe scurt, îmi propui să te angajez consultant fiscal, nu? a întrebat ea râzând în hohote.

— Nici mai mult, nici mai puţin, a confirmat Lang, apropiindu-se de ea. Fără să o piardă din ochi, a apucat-o de mijloc şi i-a căutat buzele.

— Ascultă, Eilert, eu…

— Taci odată, violonistă afurisită, şi lasă-mă să te sărut.

S-au contopit într-un sărut cald şi lung. Apoi s-au privit atent, ca şi cum amândoi ar fi descoperit pentru prima oară obrazul celuilalt.

— Ştii foarte bine ce simt pentru tine, Eilert.

— Dacă ştiu? Nu sunt foarte sigur. În ultimul timp mă lasă cam des memoria.

— Ar trebui să ştii, a şoptit ea, şi ar trebui să ştii şi că puţine lucruri mă îngrozesc atât de tare precum mă înspăimântă compromisul. Nu mă înţelege greşit, nu e vorba de lipsa sentimentelor. Este ceva ce nu pot explica.

— Într-o bună zi o vei putea face.

— Da, într-o bună zi.

— Şi?

— Şi nimic mai mult, Eilert. Cred că ar trebui să ne mulţumim să trăim clipa, fără să ne facem planuri. Nimic care să depăşească limitele lui „aici” şi „acum”.

— *Carpe diem?* De mai mult de şase ani trăiesc conform maximei! a precizat biologul, gata să izbucnească în râs.

— Da. Exact. *Carpe diem!*

— Nicio inimă nu se cucereşte prin asalt, Elke, dar acordă-mi timp şi îţi voi dărâma şi ultimul zid de apărare.

— Timp…

— Taci. Taci şi mai sărută-mă o dată. Aici şi acum! După cină s-au aşezat la calculatorul lui Simon.

Ziaristul l-a chemat pe Roger Alton. În acea noapte excepţională, editorul de la *The Guardian* rămânea cu personalul tehnic, supervizând tirajul numărului. Primul articol al unei lungi serii de reportaje scrise de Darden vedea lumina tiparului la rotativa din Londra; urma să iasă la iveală în timp ce guverne, poliţii şi servicii de spionaj, organisme internaţionale şi mijloace de comunicare în masă în afara oricărei bănuieli primeau o avalanşă de documente şi dovezi acuzatoare care urmau să ţină în şah peste o mie de membri ai Ordinului Ultima Thule.

— Nemernicii vor cădea ca piesele de domino, unul după altul, a comentat Darden satisfăcut.

— Da, dar nu mai avem veşti bune, Simon, l-a avertizat Alton tulburat.

— De ce?

— Albert, Albert Giblin. Îţi aminteşti de el?

— Te referi la avocat, la santinela lui Scott Trust?

— Da.

— Ce e cu Albert?

— S-a sinucis. L-au găsit mort azi-dimineaţă.

— Nu se poate! Vorbeşti serios sau e o glumă? Dumnezeule!

— Albert era membru al Ordinului Thule, Simon. Tatăl lui era un lebensborn adoptat în anii cincizeci de Patrick Giblin, industriaşul din Birmingham, a explicat Roger. Albert a fost cel care a alertat Ordinul, comunicându-le că tu primiseşi fotografia Fuhrerului.

Ziaristul a amuţit. Viperele îşi aveau cuibul în locuri dintre cele mai neaşteptate.

— Nu va fi uşor. Ar trebui să ne intre bine în cap, prietene, a continuat editorul pe un ton domol şi grav. E adevărat că acela care loveşte o dată loveşte şi a doua oară, dar să nu te aştepţi să fie o joacă. Acum patru zile am avut o întrevedere cu Tony Blair. O discuţie lungă, pe Downing Street. Cum era de înţeles, a trebuit s-o informeze pe regină despre ce urmează să se întâmple. M-a sunat de dimineaţă, neliniştit. Se simte o mare tensiune, o mare nervozitate. Persoane influente, puternice, cercuri apropiate de castelul Windsor vor fi afectate în măsură mai mică sau mai mare. Thule va reacţiona, se va apăra cu ghearele şi cu dinţii.

— Înţeleg.

— Cred că-ţi dai seama că va trebui să rămâi ascuns încă multă vreme.

— Nu-mi pasă. O s-o scoatem la capăt, a răspuns tranşant ziaristul. De altfel, vrei să-ţi spun ceva, Roger?

— Da. Desigur.

— N-o să crezi, dar îţi jur că oamenii se pot obişnui să nu se bărbierească în fiecare zi, i-a spus el, râzând în hohote.

Darden a pus capăt discuţiei. Ochii lui s-au întâlnit cu cei ai lui Eilert şi Elke.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat biologul.

— Nu. Fuhrerul şi banda lui de asasini se vor răsuci în mormânt. Totul e plânset şi scrâşnet de dinţi. Multora le-a intrat spaima în oase. Vom avea un război pe cinste, Eilert, a spus Simon cu înflăcărare. Şi îl vom câştiga.

Lang a a examinat lista interminabilă de corespondenţă. I-a atras atenţia felul curios în care Darden completase spaţiul referitor la subiectul unora dintre mesaje.

— „Istoria secretă a lui Edwin Drake, Aţa Zidarului”? a întrebat

ridicând din sprâncene.

— Trebuia să mă descarc, a spus Simon, deschizând corespondenţa. Ascultaţi: *Edwin Drake. Şaptezeci de ani. Preşedinte al Companiei Mondiale de Sănătate din New York. Nume de cod: Aţa Zidarului. Ocupă jilţul cu numărul 14 al Ultimei Thule America, organizaţie nazistă. S-a născut în Germania, în 1938, într-unul din centrele Lebensborn create de Heinrich Himmler, destinate să asigure puritatea rasială ariană şi elita viitorilor conducători ai partidului. La şase ani, în martie 1944, aplecat din ţară împreună cu mulţi alţii. Crescut de bogata familie argentiniană Elizondo Molina, a trăit la Buenos Aires. Şi-a continuat educaţia la Baza 211, creată de amiralul Donitz în Ţara Reginei Maud, în partea de nord a continentului antarctic. La nouăsprezece ani a fost adoptat de John Reginald Drake, un potentat legat de extrema dreaptă din Statele Unite. Este membru al celui de-Al Şaptelea Cerc al Ordinului Ultima Thule din 1981. Apropiat al familiei George W. Bush. Se anexează cinci documente care dovedesc participarea sa la operaţiuni de trafic de arme şi de droguri şi spălare de bani.*

— Zdrobitor! a şoptit Lang.

— Cum vi se pare? Îi dăm drumul?

Cei trei şi-au aruncat priviri complice. Momentul sosise.

— Aici lipseşte ceva, a murmurat Elke.

— Ce anume?

Violonista s-a îndreptat spre frigider şi s-a întors după câteva secunde cu trei cupe şi o sticlă de şampanie Veuve Clicquot de la gheaţă.

Zgomotul făcut de dop, asemănător cu o salvă de artilerie, părea să anunţe începutul primei bătălii a celui de-al Treilea Război Mondial. Şi-au umplut cupele.

— Pentru noi, a propus Elke, triumfătoare. Pentru toţi trei!

— Pentru sufletul întregii lumi! a adăugat Simon, ceremonios.

— Pentru tine, Angela Brandley, a adăugat Lang cu un zâmbet delicat.

Darden a apăsat pe *Enter*. Calculatorul a părut că scoate fum, incapabil să proceseze întreaga operaţiune pe care o presupunea trimiterea interminabilei liste de mesaje.

— Cred că îi va fi cam greu să digere totul, a spus el pe un ton glumeţ. Va trebui să avem răbdare.

— Nu ne grăbim deloc, a spus Eilert. Elke şi-a terminat turneul, tu ţi-ai câştigat o binemeritată vacanţă, iar pentru morţi, aşa cum toată lumea ştie, timpul nu contează.

Hohote vesele de râs au răsunat în casa bunicii McCuish.

Au ieşit din casă. Luna, aflată în ultimul pătrar, se reflecta cu eleganţă în apa limpede a lacului.

Elke Schultz, aşezată pe una din treptele de piatră ale casei, a

deschis cutia viorii Stradivarius. Pe când făcea acest lucru, l-a privit pe furiş pe biolog. În ochii ei a apărut o lucire diferită de cele de până atunci, care părea să ezite între dorinţă şi neputinţă.

A înţeles că aceea era privirea geloasă a lui Eilert Lang.

A mângâiat pielea nobilă a soţului ei şi s-a ridicat în picioare.

— Am nevoie de colaborarea voastră, a anunţat ea. Fiţi atenţi la mine! Voi doi pocniţi din degete. Aşa, mai întâi cele de la mâna dreaptă, în *tempo* de patru pe patru, într-un *allegro vivo* asemănător cu cel al castanietelor. Apoi la fel, dar cu ambele mâini. Şi cu un moment de tăcere între cele două măsuri! Aţi înţeles?

— Absolut deloc, a obiectat Eilert cu o încântătoare ironie, dar vom încerca. Unde naiba e sticla de şampanie?

Elke a făcut să vibreze arcuşul între *ponticello* şi bară, marcând o cadenţă care amintea de zgomotul făcut de copitele a vreo sută de bidivii de rasă care mergeau la pas. Când a observat că Darden şi Lang puteau păstra ritmul sincopat şi fără ajutorul ei, a atacat coarda cu graţia şi precizia unui salt de felină.

O mulţime de note semeţe, euforice, au inundat împrejurimile.

Eilert şi-a dat seama că va putea suporta prezenţa acestui tiran miraculos în viaţa lui. Entuziasmat, Simon s-a ridicat în picioare şi a început să se învârtească.

— Ce frumuseţe, ce minunăţie divină! Ce e asta? a întrebat uimit, când Elke a terminat, înclinându-se într-un salut plin de graţie.

— O *passacaglia,* a spus violonista, fără să-şi ia ochii de la biolog.

— *Musica notturna delle strade di Madrid,* de Luigi Boccherini, a precizat norvegianul, stăpânindu-şi emoţia.

Hotărâtă să impresioneze cel mai bun public, Elke a continuat să mângâie corzile viorii. Rafinata baladă a *Variaţiunilor pe o temă de Frank Bridge,* de Benjamin Britten, a străbătut în zbor, ca o pasăre cu aripi de argint, liniştea desăvârşită a lacului.

Timpul părea să se fi oprit în loc, fericit şi el, iar acolo, sub stele, cei trei au simţit că acest loc ferit numit Loch Shiel era arhetipul unei lumi perfecte ce avea să vină.

39
RECVIEM ÎN RE MINOR

O umbră de nemulţumire a apărut pe faţa lui Simon Darden după ce a trecut miezul nopţii. Era evident că ceva nu mergea cum trebuie. A privit derutat monitorul laptopului. Un mesaj simplu şi un mic ceas, ale cărui ace se mişcau continuu, atrăgeau atenţia că intervenise o eroare în timpul transmiterii e-mailului.

— Ce naiba se întâmplă? a mormăit el, indispus.

Râsetele lui Eilert şi ale lui Elke se auzeau de afară.

Violonista şi biologul purtau o discuţie amuzantă.

După ce a încercat fără succes să treacă de obstacolul neprevăzut, Darden s-a hotărât să ceară ajutorul norvegianului. După puţin timp, silueta şleampătă a lui Lang a apărut în prag. S-a sprijinit în tocul uşii şi l-a privit cu o expresie de plictiseală mimată.

— Ai nevoie de ajutor?

— Da. Chestia asta nu merge!

— Care e necazul? a întrebat Eilert binevoitor, venind spre masă cu mâinile în buzunare. Părea să plutească într-un nor de bumbac, la două palme de podea.

— Nu ştiu care e problema, dar drăcia asta nu a trimis nici măcar un singur e-mail… a bombănit el. Pare blocată. Nu răspunde la comenzi.

Lang a privit cu atenţie peste umărul englezului şi a încuviinţat. Apoi a înconjurat masa şi a verificat cu atenţie legăturile din spatele laptopului. Totul părea în ordine. A urmărit, unul câte unul, toate traseele cablurilor, aplecându-se până când ziaristul nu l-a mai văzut, apoi a reapărut după puţin timp cu un zâmbet pe buze şi cu un conector în mână.

— Data viitoare, somitate, verifică dacă e conectat cablul la telefon, i-a spus el pe un ton vesel.

— Nu înţeleg. Îţi jur că am verificat totul de mai multe ori.

— Nu contează. Probabil că unul dintre noi, trecând pe lângă el, l-a agăţat fără să-şi dea seama, a presupus Eilert, lămurind incidentul. Acum totul e în regulă, încearcă din nou!

Simon a oftat adânc. A închis e-mailul şi l-a deschis iar. Părea că funcţionează.

— Da, perfect. Păcat că am pierdut mai mult de o oră.

— Ei, nu face nimic!

În acel moment, vocea lui Elke Schultz i-a obligat să ridice privirea.

— Ar fi mai bine ca voi doi să vă îndepărtaţi de calculator, le-a sugerat ea cu un glas autoritar.

Eilert Lang şi Simon Darden s-au retras instinctiv câţiva paşi, fără să le vină să creadă.

Sfidătoare, Elke avea îndreptat spre ei un pistol automat de culoare argintie.

— Eu am deconectat cablul după cină. Haideţi, daţi-vă înapoi, îndepărtaţi-vă de masă! le-a ordonat ea.

— Ce faci, Elke? a bâiguit biologul perplex. De unde ai scos drăcia aia?

— Drăcia asta se afla, aşa cum fusese stabilit, în portbagajul maşinii pe care am închiriat-o azi-dimineaţă la Edinburgh, a spus ea.

— Dumnezeule! Spune-mi că e o glumă proastă, te implor! a murmurat Lang, buimăcit.

Lângă el, Darden a negat uşor. Ziaristul nu-şi putea lua ochii de la înfăţişarea hieratică a femeii. Un gând neliniştitor părea să-l înfioare din cap până în picioare.

— Nu, dragul meu prieten, mi se pare că Elke nu glumeşte. Cred că încep să înţeleg totul.

— Fii blestemată! Cine eşti de fapt, Elke? a răcnit Lang, furios, strângând marginile mesei.

Elke Schultz a tras adânc aer în piept. Şi-a muşcat buza de jos.

— Sunt Elke Schultz, fiica lui Emst Schultz, Mare Coroană Vril. Primul dintre cei şapte Maeştri ai ultimului cerc al Ordinului Ultima Thule.

— Nu se poate!

— Ba se poate. Nu am tatuaje, Eilert, dar lănţişorul din aur şi acest stilet m-au însoţit toată viaţa, a spus ea, deschizându-şi puţin bluza şi arătându-şi gâtul.

Acest simbol a fost, este şi va fi singurul semn al legământului. Ai priceput acum?

— Dumnezeule!

— Nimic nu s-a întâmplat aşa cum a fost prevăzut, Eilert. Nimic! a recunoscut ea cu o umbră de vinovăţie în privire. Crezi că drumurile noastre s-au întâlnit din întâmplare, ca noi să locuim în acelaşi bloc?

— Blestemată să fii! a tunat norvegianul, furios.

— Nu era prevăzut ca eu să intervin, te asigur. Singurul meu rol în poveste era să te supraveghez îndeaproape, să încerc să-ţi câştig încrederea şi să aflu unde ascundeai toate documentele pe care ni le-ai furat, a şoptit ea, cuprinsă de un tremur ciudat, dar totul s-a schimbat atunci când i-ai trimis lui Simon fotografia Fuhrerului. Nici măcar eu nu am fost anunţată că Thule dăduse ordin să fii ucis imediat şi că Gunter şi ai săi erau pe urmele tale. Apoi tu ai năvălit în viaţa mea şi ai făcut ca totul să se precipite.

— Tot nu înţeleg, a mormăit Eilert Lang. Şi-a sprijinit spatele de perete, neputând suporta neaşteptata răsturnare de situaţie. Am văzut

cu propriii ochi cum agenţii încercau să te ucidă! Nu era o înscenare, nu putea fi ceva pregătit dinainte.

Elke Schultz a recunoscut că aşa era.

— Nu. Nici nu era pregătit. Gunter Baum nu ştia cine sunt. Chiar şi în cele mai bune organizaţii se întâmplă astfel de lucruri. Oricum, nu am fost nicio clipă în pericol. O simplă parolă, un simplu semn de recunoaştere ar fi fost de ajuns pentru a mă identifica drept membru al ordinului, în cazul în care lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă. De aceea am hotărât, în iureşul pe care l-ai stârnit, să risc şi să merg până la capăt cu tine, cu voi.

— De ce… de ce faci asta? Ştii cât de mult te iubesc, Elke. Pentru tine aş fi băgat mâna în foc, i-a reproşat biologul, distrus, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Pentru tine aş fi fost în stare…

— … să mergi pe apă sau să calci pe tăciuni aprinşi, a încheiat ea. Ştiu. Simon mi-a vorbit în seara ultimei zile petrecute în Mallorca despre iubirea necondiţionată. Iar cuvintele lui îmi mai răsună şi acum în minte şi fac ca tot ce se întâmplă să fie de nesuportat pentru mine. De fapt, te asigur că mă voi blestema toată viaţa, toate zilele pe care le mai am de trăit.

Ochii lui Elke s-au umezit într-o fugară tresărire de umanitate. Doar o clipă. A strâns din dinţi cu mânie şi şi-a încordat degetul pe trăgaci, cufundată într-o stranie schizofrenie, scindată între două ordine imperative şi contradictorii, pe care creierul şi inima le dictau în acelaşi timp.

Lumea s-a prăbuşit cu zgomot pentru Eilert Lang, trăgând după ea timidele speranţe pe care şi le făcuse. Reuşise să păcălească moartea ani întregi, o dată şi încă o dată, ascunzându-se ca un şobolan sub pământ, târându-şi iluzia zilelor trăite în penumbră, osândindu-şi nopţile la un somn fără odihnă, legat pe vecie de un pistol. Ajunsese chiar să accepte că era singura soartă posibilă, singura care îi era hărăzită. Însă înţelegerea faptului că trădarea îşi avea cuibul chiar în inima femeii pe care o iubea îi anula instinctul primar, dorinţa de a supravieţui.

Simon Darden a asistat cu răsuflarea tăiată la scurtul dialog. A înţeles că sufletul biologului refuza lupta şi accepta înfrângerea. Pe nesimţite, milimetru cu milimetru, a înaintat până a ajuns la un capăt al mesei. Acolo, folosit pe post de prespapier, se afla un mic pistol automat, pe care îl avea de câteva luni. I-a mângâiat tocul cu vârful degetelor. Imaginea lui Brian i-a apărut în minte. Dacă voia să-l revadă, trebuia să acţioneze fără întârziere şi să joace totul pe o carte.

— Nu te atinge de pistol, Simon, l-a sfătuit Elke, observându-i mişcarea. Nu-ţi va folosi la nimic. Am golit încărcătorul.

— Târfă nenorocită, târfă nazistă! a strigat englezul, furios, apucând pistolul de ţeavă. L-a aruncat la întâmplare spre Elke, după care a

încercat zadarnic să se năpustească asupra ei. Două gloanţe au întrerupt micul lui asalt. A căzut fulgerat în spaţiul strâmt dintre sofa şi o măsuţă.

Străin de cele ce se întâmplau în jurul său, Lang nici măcar nu a încercat să-l ajute. Nu s-a mişcat din loc. Ştia că Simon murise. Fără să scoată nici măcar un geamăt. Şi că în câteva clipe îl va urma în călătoria spre întuneric. Cu lacrimi în ochi a privit-o pe Elke pentru ultima oară şi a îngenuncheat. Şi-a dus mâinile la ceafă, apoi a pus ochii în pământ.

— Ce faci, Eilert? Ridică-te, nu vreau să te ucid aşa! i-a strigat ea într-o stare vecină cu nebunia. A îndreptat din nou arma asupra lui.

— Nu mă ridic! Omoară-mă aşa. Aşa au murit toţi colegii mei în Antarctica. Trage şi termină odată, a insistat el. Nu vreau să-ţi mai văd mutra. Nu vreau să iau cu mine imaginea ta. Isprăveşte. Un singur glonţ, Elke. Un glonţ care să-mi întunece creierul şi să-ţi nimicească inima mârşavă.

Elke a sprijinit ţeava pistolului de fruntea lui Lang. Un plânset scâncit, încet, săpa un râu de cristal pe chipul ei desăvârşit.

Era pe punctul de a-l executa pe singurul om care fusese în stare să străbată tărâmul neprimitor şi sterp pe care ea şi-l crease în jur, când a auzit motoarele a două maşini care se opreau şi sunetul unor portiere care se închideau.

Patru oameni au pătruns în casa din Loch Shiel.

— Domnişoară Schultz…

— Ai ajuns târziu, Eberhard, cu zece minute blestemate mai târziu! l-a dojenit ea cu asprime, fără să se întoarcă.

Eberhard a înaintat. A aruncat o privire scurtă spre cadavrul lui Simon Darden şi s-a oprit lângă violonistă.

— Vă rog, domnişoară Schultz, să-mi daţi arma şi să ieşiţi din cameră. Nu e o treabă pentru dumneavoastră. Noi ne vom ocupa de tot, a asigurat-o el. Acelea sunt arhivele? E totul acolo?

Elke a încuviinţat ca un automat. A pus pistolul în mâna agentului Ordinului Thule. Apoi s-a îndreptat spre uşă cu un nod în gât, privindu-l neîncetat pe biolog.

— Iartă-mă, Eilert, iartă-mă, l-a implorat ea cu o voce stinsă.

Fără putere, Eilert a refuzat să se uite la ea. În ultima clipă, când a simţit că fiica Coroanei Vril trecea pragul, a pronunţat cuvintele care aveau să fie şi ultimele din viaţa sa.

— Un glonţ pentru amândoi. Pentru mine, libertatea, pentru tine, infamia.

Elke Schultz a ieşit din casă. S-a îndepărtat împleticindu-se, până ce a ajuns pe malul lacului. Apa, în liniştea ei desăvârşită, reflecta un cer negru ca tăciunele, de nepătruns şi maiestuos, plin de stele.

Ecoul surd al unei împuşcături i-a smuls de pe buze un strigăt

ascuţit, cumplit. S-a chircit de durere. Stiletul ascuţit de la gâtul ei, jungherul de aur al Ordinului Thule, părea să-şi croiască drum prin pieptul ei, spre inimă, care bătea prinsă ca într-un cleşte, de parcă o gheară neagră ar fi cuprins-o.

A rămas aşa, absentă şi fără să mai perceapă trecerea timpului, până când braţele puternice ale lui Eberhard au obligat-o să se ridice în picioare.

— Să mergem, domnişoară Schultz, totul s-a sfârşit, i-a şoptit el la ureche. Curăţăm locul, terminăm în câteva minute. Daţi-mi voie să vă conduc la maşină. V-am adus geanta şi vioara.

Agentul Thule a însoţit-o până la unul dintre vehicule. A deschis portiera din spate şi a ajutat-o să se aşeze. Apoi s-a reîntors în casă.

Elke a rămas, cu moartea în suflet, într-o singurătate sfâşietoare.

A închis ochii şi şi-a înclinat capul, încercând să uite totul. În această stare de dezolare a auzit telefonul sunând. A început să caute după el prin geantă. A privit ecranul şi a recunoscut numărul. Da, el era.

— Bună seara, tăticule.

— Bună seara, comoara mea, ce mai faci?

— Rău, foarte rău, a mărturisit ea printre suspine.

— Ştiu, draga mea. Înţeleg perfect cum te simţi.

— Nu, nu ştii! Nu ai cum să ştii! a replicat ea, încercând cu greu să-şi stăpânească furia care îi ardea pieptul. Nu eram pregătită pentru aşa ceva. Nimeni nu poate fi pregătit. Ştii? Eu îl iubeam! Îl iubeam!

— Multe lucruri ne sunt dragi şi trebuie să renunţăm la ele, a consolat-o Coroana cu o voce stinsă şi obosită. Crezi că pentru mine a fost uşor? A trebuit să renunţ la viaţa mea, să îi las pe toţi, inclusiv pe mama ta, să mă creadă mort. Ştii cum îmi sunt zilele, fiica mea? Trăiesc izolat, singur, departe de privirile lumii, într-o cuşcă de aur pe care nu o pot părăsi, jinduind după toate micile lucruri pe care le împărţeam cu tine. Iar aceasta este o povară insuportabilă, pe care doar credinţa în urmărirea unui înalt ideal o poate face mai uşoară. Mă crezi, nu-i aşa?

— Da, dar ce bine ar fi fost dacă totul s-ar fi terminat la Berlin sau în Mallorca. Ce bine ar fi fost să nu fi trebuit să trec prin ce am trecut, s-a lamentat Elke. Nu voi putea să uit asta.

— Ba vei putea.

— Nu.

— O să reuşeşti. Eşti puternică. Şi foarte inteligentă. Ştii foarte bine că sentinţa de condamnare la moarte a lui Eilert Lang fusese pronunţată. Am fi putut să-l eliminăm cu luni în urmă, când i-am dat de urmă, a spus Ernst Schultz, dar asta nu ar fi rezolvat cea mai mare problemă: documentele. Existenţa noastră depinde de faptul că niciunul dintre ele nu trebuie să vadă lumina zilei. Contează prea

puţin ce publică azi *The Guardian.* Peste două săptămâni lumea va fi preocupată de altceva.

— Îţi simt lipsa atât de mult, tăticule.

— Şi eu pe a ta, draga mea, şi eu pe a ta.

— Ce-ţi mai fac picioarele?

— Nu prea bine. Artroza aproape că nu mă mai lasă să merg, dar am un scaun cu rotile, cu motor.

— Stai lângă cămin. Căldura o să-ţi facă bine.

— Asta şi fac. Acum trebuie să închid. Voi încerca să te sun într-o zi, poate luna viitoare; vedem noi când. Ai mare grijă de mama ta şi mai ales…

Prin oglinda retrovizoare a maşinii, Elke a putut vedea limpede cum membrii Ordinului Thule scoteau din casă cadavrele lui Eilert Lang şi Simon Darden. Le puseseră în două pungi mari, negre. Le-au aşezat în partea din spate a unei maşini de teren şi le-au acoperit cu o prelată.

În acel moment, solemnul *Recviem* al lui Gabriel Faure şi-a deschis drum în mintea sa. Un *Recviem* în re minor, de o incomparabilă frumuseţe; un gângurit al morţii, făcut să spele sângele, să exorcizeze durerea şi să șteargă amintirea pierderii ireparabile.

— Elke? Mai eşti la telefon?

— Da. Sunt aici, te ascult, a gemut ea.

— Îţi spuneam că, înainte de toate, să nu uiţi niciodată că tot ce facem este în speranţa ca noii zori arieni să lumineze lumea într-un viitor apropiat. Se apropie vremuri teribile, cumplite, dar şi o nouă ordine, un nou Fuhrer, un mare Reich…

— Da.

— … de această dată, de o mie de ani glorioşi…

— Da, o mie de ani.

— … se va ridica triumfător din cenuşa acestei civilizaţii pervertite şi condamnate.

— Voi ţine minte, a încuviinţat Elke printre suspine.

— Nu plânge. Să nu faci asta niciodată. La revedere, comoara mea, te iubesc.

— Şi eu pe tine.

— *Heil* Hitler, micuţa mea!

— *Heil* Hitler, tăticule!

{1} Suburbii (n. tr.).
{2} Loc special destinat exprimării opiniilor din Hyde Park, Londra (n. tr.).
{3} Societate ocultă ce celebra un trecut mitic german şi punea în scenă ceremonii păgâne. Cu orientare antisemită, avea ca simbol svastica (n. tr.).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39